

Autoarea bestsellerurilor
*Înainte să te cunosc și
După ce te-am pierdut*

jojo
moyes
silver
bay

MOON

Liza McCullen încearcă să fugă de trecutul ei, dar nu izbuteste să-l uite. Și totuși plajele pustii și comunitatea strâns unită din Silver Bay îi oferă libertatea și siguranța pe care și le dorește – dacă nu pentru ea însăși, măcar pentru fiica sa, Hannah. Totul până când Mike Dormer vine ca oaspete în hotelul mătușii sale, iar liniștea micii localități este spulberată. Englezul manierat, cu haine elegante și cu ochi tulburători, ar putea distruge tot ceea ce Liza s-a străduit atât de mult să protejeze: nu doar afacerea ei de familie și golful cu balenele pe care-i place să le observe, ci și convingerea că nu va mai iubi – că nu merită să mai iubească – niciodată.

„Dragostea nu a fost niciodată mai complicată decât în această poveste fascinantă.“

Daily Mail

„O carte încântătoare și emoționantă... Dialogurile și pasajele descriptive compuse de Moyes sunt savuroase.“

Glasgow Herald

Jojo Moyes este autoarea bestsellerurilor
Înainte să te cunosc, După ce te-am pierdut,
Fata pe care ai lăsat-o în urmă, Ultima scrisoare de dragoste,
Un bărbat și o femeie și În căutarea unui destin.

e
Book
disponibil

Tradiție din 1989

 www.litera.ro

ISBN 978-606-33-2432-1

9 786063 324321

blue
MOON

JOJO MOYES

Silver Bay

Traducere din limba engleză
ADINA RAȚIU

Silver Bay
Jojo Moyes
Copyright © 2007 Jojo's Mojo Ltd

Editura Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Ne puteți vizita pe

👉 www.litera.ro

Silver Bay
Jojo Moyes

Copyright © 2018 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fii
Redactor: Florentina Nica
Corector: Cătălina Călinescu
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Bogdan Coscaru

Seria de ficțiune a Editurii Litera este coordonată
de Cristina Vidrașcu Sturza.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MOYES, JOJO

Silver Bay / Jojo Moyes; trad.: Adina Rațiu. –
București: Litera, 2018
ISBN 978-606-33-2432-1

I. Rațiu, Adina (trad.)

821.111(73)-31=135.1

*Pentru Lockie, în semn de recunoștință
pentru omul care este și omul care va fi*

Prolog

KATHLEEN

Mă numesc Kathleen Whittier Mostyn și, la vârsta de șaptesprezece ani, am devenit celebră pentru că am capturat cel mai mare rechin care s-a văzut vreodată în New South Wales: un rechin-taur cu o privire atât de fioroasă, încât părea că vrea să mă sfâșie chiar și la două zile după ce i-am expus trupul neînsuflețit. Pe vremea aceea, toată suflarea din Silver Bay avea o pasiune pentru pescuitul sportiv, astfel că, timp de două săptămâni, nu s-a vorbit decât despre rechin. Un jurnalist a venit tocmai de la Newcastle și m-a fotografiat stând în picioare lângă pește (eu sunt cea în costum de baie). În poză, rechinul e cu câteva zeci de centimetri mai înalt decât mine, cu toate că fotografii a insistat să port pantofi cu toc înalt.

Veți observa o tânără înaltă, destul de încrunțată, mai frumoasă decât se știa ea însăși, cam lată în umeri, spre deznădejdea mamei sale, și îndeajuns de subțirică în talie, de la toate răsucirile și aplecărilor, pentru a nu avea vreodată nevoie să poarte corset. Stăteam acolo, mândră nevoie-mare, fără să știu că soarta mă va lega de bestia aceea, până la sfârșitul zilelor, ca de un soț. Ceea ce nu se observă este faptul că peștele era susținut de două funii, trase de tata și de partenerul lui de afaceri, domnul Brent Newhaven – din pricina efortului de a-l trage la mal, îmi rupsesem câteva tendoane la umărul drept, astfel că,

până să sosească fotograful, nu mai puteam să ridic nici măcar o cană cu ceai, darămite un rechin.

Cu toate astea, a fost suficient pentru a-mi consolida reputația. Ani la rând, lumea m-a numit Fata-Rechin, chiar și după ce-am crescut. Sora mea, Nora, spunea în glumă că, judecând după felul în care arăt, ar fi trebuit să mă poreclească Ariciul-de-Mare. Tata însă declara mereu că, de pe urma succesului meu, avusese de profitat hotelul Bay. La două zile după publicarea pozei în ziar, nu mai aveam nici o cameră liberă, situație care s-a prelungit până în 1962, când a ars aripa de vest a hotelului. Bărbații veneau pentru a-mi bate recordul. Ori pentru că se gândeau că, dacă *o fată* fusese în stare să captureze un asemenea monstru, atunci ce putea captura un pescar *adevărat*? Câțiva m-au cerut în căsătorie, dar tata zicea mereu că îi mirosea încă dinainte de a pune piciorul în Port Stephens și îi trimitea la plimbare. Femeile veneau pentru că, până atunci, nu își închipuiseră nici o clipă că ar putea prinde pește, darămite să concureze cu bărbații. Iar familiile veneau pentru că Silver Bay, cu golful său protejat, dune nemărginite de nisip și ape liniștite, era locul potrivit în care să-ți petreci timpul.

S-au construit rapid încă două debarcadere, pentru a face față traficului crescând de ambarcațiuni, iar, în fiecare zi, se auzea plescăitul vâslelor și uruitul bărcilor cu motor, în timp ce golful și marea din jur erau practic secătuite de viețuitoare acvatice. Aerul nopții era încărcat de huruitul mașinilor, frânturi de muzică și clinchet de pahare. A fost o vreme, în anii '50, când se putea spune, fără nici o exagerare, că localitatea noastră se afla pe culmile popularității.

Avem și acum ambarcațiunile și debarcaderele, deși nu mai folosim decât unul dintre ele, iar oamenii vânează cu totul altceva. Nu am mai pus mâna pe o undiță de douăzeci de ani și nici nu mă mai atrage ideea de a ucide vreo vietate. Am devenit un loc liniștit, chiar și în toiuul verii. Majoritatea turiștilor se îndreaptă spre cluburi și hoteluri înalte, spre atracțiile mai ostentative de la Coffs Harbour sau Byron Bay, ceea ce, sincer vorbind, ne convine de minune aproape tuturor.

Încă dețin recordul la pescuit. Este menționat într-una din cărțile acelea uriașe care se vând ca pâinea caldă și pe care nu le cumpără nici una dintre cunoștințele tale. Editorii îmi fac onoarea de a mă

suna ocazional pentru a mă anunța că numele meu va fi inclus și în ediția de anul următor. Din când în când, elevii din zonă trec pe la mine ca să-mi spună că m-au găsit la bibliotecă, iar eu mă prefac întotdeauna mirată, ca să nu le stric bucuria.

Dar încă dețin recordul. Nu vă spun acest lucru din lăudăroșenie, nici pentru că am ajuns la vârsta de șaptezeci și șase de ani și mă simt bine că am realizat cândva ceva remarcabil, ci pentru că, atunci când trăiești înconjurat de atât de multe secrete ca mine, este plăcut să îți ușurezi sufletul din când în când.

Capitolul 1

HANNAH

Dacă bagi mâna până la încheietură în borcanul de *Moby One*, descoperi, de obicei, cel puțin trei feluri de fursecuri. După spusele lui Yoshi, echipajele de pe celelalte bărci se zgârceau mereu la biscuiți și cumpărau sortimentele din amidonul cel mai ieftin de la supermarket. După socotelile ei, dacă tot plăteai aproape o sută cincizeci de dolari ca să vânezi delfini, te așteptai să primești măcar niște fursecuri comestibile. Din acest motiv, cumpăra fursecuri Anzac cu unt – groase, cu ovăz și două straturi de ciocolată –, pișcoturi și fursecuri cu mentă, împachetate în folie de aluminiu, și în foarte rare ocazii, dacă reușea, prăjituri de casă. Lance, căpitanul, se declara mulțumit de fursecurile ei, pentru că ea nici nu prea mânca altceva. Pe de altă parte, tot el spunea că, dacă ar prinde-o șeful că risipește atâția bani pe ele, ar face-o fărâme. Mă uitam pierdută la fursecuri, în vreme ce *Moby One* părăsea Silver Bay, ținându-mă cu tava în mână după Yoshi, care le oferea pasagerilor ceai și cafea. Speram să nu mănânce ei toate fursecurile Anzac înainte să apuc să gust și eu unul. Plecasem fără să iau micul dejun și știam că nu mă va lăsa să pun nimic în gură până când nu ajungeam în cabină.

– *Moby One* către *Suzanne*, câte beri ați luat la bord aseară? Mențineți direcția exact ca un bețiv olog de-un picior.

Lance vorbea prin radio. De îndată ce am intrat, am băgat mâna în borcanul cu fursecuri și am luat ultimul Anzac. Radioul scoase un pârâit, și o voce mormăi ceva de nedeslușit. Lance mai făcu o încercare.

– *Moby One* către *Sweet Suzanne*. Ați face bine să vă redresați, amici... aveți patru pasageri la prova, care stau atârnați peste balustradă. De câte ori faceți un viraj, vă mai vopsesc puțin geamurile de la tribord.

Vocea lui Lance MacGregor părea să fi fost frecată cu buretele de sârmă, precum bordurile navei. Luă o mână de pe timonă, și Yoshi îi întinse o cană de cafea. M-am pitit în spatele ei. Stropii de apă de pe uniforma ei bleumarin sclipeau ca niște paiete.

– L-ai văzut pe Greg? întrebă el.

Yoshi încuviință.

– Am apucat să-l văd chiar bine înainte de-a ieși în larg.

– Doarme pe el în asemenea hal, că nici nu mai e în stare să mențină direcția. Arată prin geamul presărat cu stropi înspre mica ambarcațiune. Ascultă-mă pe mine, Yoshi, pasagerii or să-și ceară banii înapoi. Ala cu pălărie verde n-a ridicat capul de când am trecut de insula Break Nose. Ce naiba l-a apucat?

Yoshi Takomura avea un păr atât de frumos, cum nu mai văzusem vreodată. Îi încadra chipul, ca niște norișori negri, și nu se încâlcea niciodată în ciuda vântului și a apei sărate. Mi-am trecut degetele printr-una din șuvițele mele spălăcite. Era deja aspră, deși mă aflam pe apă de doar o jumătate de oră. Prietena mea, Lara, spunea că, atunci când va împlini paisprezece ani, adică peste patru ani, mama ei o va lăsa să își facă șuvițe colorate. În momentul acela, Lance dădu cu ochii de mine. Știam că mă va observa în cele din urmă.

– Tu ce cauți aici, piticanie? O să mă omoare maică-ta. N-ar trebui să fii la școală?

– Sunt în vacanță.

M-am ascuns din nou în spatele lui Yoshi, ușor rușinată. Lance îmi vorbea mereu de parcă aș fi fost cu cinci ani mai mică decât în realitate.

– O să stea deoparte, zise Yoshi. A vrut să vadă delfinii.

L-am fixat cu privirea și mi-am tras manșetele peste mâini.

Lance mă studie cu atenție și ridică din umeri.

– Îți pui vestă de salvare?

– Da.

– Și n-o să mă împiedic de tine?

Am lăsat capul într-o parte. Vezi să nu, spuneau ochii mei.

– Nu te purta urât cu ea, interveni Yoshi. I s-a făcut rău deja de două ori.

– Din cauza emoțiilor, am spus. Întotdeauna îmi face probleme burtica.

– Fie... treacă de la mine. Dar ai grijă să-i explici maică-tii că eu n-am avut nici un amestec în asta, ne-am înțeles? Și-ncă ceva, piticanie. Data viitoare du-te pe *Moby Two*, sau, și mai bine, pe barca altuia.

– Stai liniștit, tu n-ai văzut-o, îl asigură Yoshi. Și apropo de Greg, să știi că manevrarea navei e doar una dintre problemele lui, spuse ea și zâmbi cu superioritate. Așteaptă să se-ntoarcă, și-o să vezi ce-a pățit pe o latură a prorei.

Era o zi numai bună pentru navigat, după cum declară Yoshi în momentul în care am ieșit din cabină. Marea era ușor agitată, dar vântul adia blând, iar atmosfera era atât de curată, încât se zăreau crestele înspumate ale valurilor la kilometri distanță. Am urmat-o pe terasa restaurantului, picioarele mele absorbind cu ușurință mișcările legănate ale catamaranului, ceva mai ușurată odată ce căpitanul aflase despre prezența mea la bord.

Asta, îmi spusese ea, avea să fie cea mai ocupată parte a călătoriei din acea zi pentru admiratul delfinilor, perioada dintre plecarea noastră și sosirea în apele adăpostite din jurul golfului, locul prielnic pentru acumulare de cantități însemnate de untură de delfin. În vreme ce pasagerii stăteau pe puntea superioară și se delectau cu ziua răcoroasă de mai, înfolfiți în fulare de lână, Yoshi, care avea funcția de intendent, amenaja bufetul, oferea băuturi și, dacă marea era agitată, ceea ce se întâmpla frecvent odată cu apropierea iernii, pregătea dezinfectantul și gălețile pentru cei cărora li se făcea rău. Oricât le-ai fi repetat, se plângea ea, uitându-se la asiaticii eleganți care alcătuiau majoritatea pasagerilor matinali, oamenii se încăpățâneau să stea pe puntea inferioară, să mănânce și să bea prea repede, după care se

înghesuiau în toaletele miciuțe, în loc să vomite peste bord, făcându-le astfel inutilizabile de către ceilalți. Iar, dacă se întâmpla ca aceștia să fie japonezi, adăuga ea, cu o notă de bucurie malițioasă, își petreceau tot restul călătoriei într-o stare de umilință mută, ascunzându-se în spatele ochelarilor de soare și al gulerelor ridicate, cu fețele pământii îndreptate curajos către mare.

– Ceai? Cafea? Fursecuri? Ceai? Cafea? Fursecuri?

Am urmat-o pe puntea din față, strângându-mi hanoracul în jurul gâtului. Vântul se mai domolise, dar simțeam încă răcoarea din aer, care mă pișca de nas și de urechi. Majoritatea pasagerilor nu doreau nimic – discutau cu voci ridicate pentru a acoperi zgomotul motoarelor, priveau în zare și se fotografiau unii pe alții. Din când în când, mai băgam mâna în borcanul cu fursecuri, până când am socotit că luasem atâtea câte ar fi mâncat ei.

Moby One era cel mai mare catamaran – sau „cat“, cum le numeau marinarii – din Silver Bay. În mod normal, erau doi intendenți pe ambarcațiune, dar, cum numărul turiștilor începuse să scadă odată cu răcirea vremii, rămăsese doar Yoshi până când turismul avea să își revină. Situația aceasta nu mă deranja câtuși de puțin – îmi era cu atât mai ușor să o conving să mă lase la bord. Am ajutat-o să pună ibricele și ceainicele la loc în suporturile lor, după care am ieșit din nou pe puntea laterală îngustă, unde ne-am rezemat de geamuri și am privit în zare la micuța ambarcațiune ce își continua drumul haotic printre valuri. Chiar și de la acea distanță, vedeam că numărul celor aplecați peste balustrada lui *Suzanne* crescuse. Stăteau cu capetele atârinate în gol, fără să observe pata de vopsea roșie de dedesubt.

– Putem lua o pauză de zece minute. Poftim. Yoshi deschise o doză de Cola-Cola și mi-o întinse. Ai auzit vreodată de teoria haosului?

– Mda, am zis, nu foarte convingător.

– Bieții oameni, nici nu-și imaginează, spuse ea, fluturând un deget în momentul în care motoarele încetiniră, că mult visata lor călătorie de a vedea delfinii a fost distrusă de o fostă iubită, pe care nu o vor cunoaște niciodată, și de un bărbat care trăiește acum cu ea, la peste două sute cincizeci de kilometri de Sydney, și care consideră că niște pantaloni mov de ciclism sunt o ținută adecvată de stradă.

Am luat o sorbitură din suc. Mi-au dat lacrimile din cauza acidului și abia am reușit să înghit.

– Adică turiștii care bolesc pe barca lui Greg au legătură cu teoria haosului? Credeam că e din cauză că iar s-a îmbătat aseară.

Yoshi zâmbi.

– Ceva de genul ăsta.

Motoarele se opriseră, *Moby One* amuți, la fel și marea din jurul nostru, nemaiauzindu-se decât flecăreala turiștilor și valurile care se loveau de laturile navei. Îmi plăcea acolo, îmi plăcea să îmi văd casa transformându-se într-un punct alb pe fâșia îngustă de plajă, pentru ca 'apoi să dispară în spatele golfulețelor nesfârșite. Poate că plăcerea mea era cu atât mai mare cu cât știam că fac ceva interzis. Nu eram rebelă din fire, chiar deloc, dar mă încânta ideea.

Lara avea o șalupă cu care avea voie să iasă singură până la geamandurile care marcau vechile bancuri de stridii, lucru pentru care o invidiam nespus. Mama nu mă lăsa să mă plimb prin golf, deși aveam aproape unsprezece ani.

– Toate la timpul lor, murmură ea.

Nu avea nici un rost să mă cert cu ea din atâta lucru.

Lance își făcu apariția lângă noi: tocmai se fotografiase cu două adolescente care chicoteau fără încetare. Tinerele îl rugau deseori să facă poze cu ele, iar, până atunci, nu se întâmplase să le refuze vreodată. Din acest motiv, zicea Yoshi, îi plăcea să poarte chipiul de căpitan cu cozoroc, chiar și în zilele toride, când soarele îi topea creierul.

– Ce-a scris pe barcă?

Lance se uită la ambarcațiunea lui Greg cu ochii mijiți. Părea să fi uitat de prezența mea la bord.

– Îți zic când ajungem la debarcader.

L-am surprins cum mă privește cu o sprânceană ridicată.

– Eu *văd* ce scrie, să știi, am spus.

Cealaltă ambarcațiune, până ieri *Sweet Suzanne*, îi transmitea acum lui „Suzanne“, cu vopsea roșie, să facă un lucru care, după spusele lui Yoshi, era imposibil din punct de vedere anatomic. Se întoarse spre el și îi spuse ceva în șoaptă – imaginându-și, probabil, că nu o voi auzi.

– Nevastă-sa i-a zis că a existat totuși un alt bărbat.

Lance slobozi un fluierat prelung.

– Asta a insinuat și el. Dar ea a negat.

– Doar nu era să recunoască, știind cum va reacționa Greg. Lasă că nici el nu a fost ușă de-nchinat... Aruncă o privire spre mine. Una peste alta, ideea e că femeia a plecat la Sydney și i-a zis că vrea jumătate din barcă.

– Și el ce-a spus?

– Cred că ceea ce scrie pe barcă e destul de explicit.

– Nu-mi vine să cred că a ieșit în larg cu turiștii în halul în care e. Lance își lipi binoclul de ochi ca să vadă mai bine mâzgălele roșii. Yoshi îi făcu semn să i-l dea și ei.

– Azi-dimineață, era așa de dărâmat, că nici nu cred că-și mai amintește ce-a făcut.

Discuția fu curmată de țipetele extaziate ale turiștilor de pe puntea superioară. Se înghesuiau cu toții pe puntea din față.

– Gata, a început, mormăi Lance, îndreptându-se de spate și zâmbind superior către mine. Țștia-s banii noștri, piticanie. Hai să ne-n-toarcem la treabă.

Uneori, spunea Yoshi, cutreierau tot golful, dar delfinii refuzau să se arate, iar o barcă întregă de pasageri nemulțumiți însemna o a doua călătorie gratuită și rambursarea a jumătate din prețul biletului, ceea ce îl făcea pe șef să își iasă din pepeni.

La prora, se îngrămădeau câțiva turiști, care, în zumzetul blițurilor, încercau să surprindă siluetele cenușii, lucioase care zburdau prin valurile de dedesubt. M-am uitat în apă să văd cine sunt jucăușii. Pe puntea inferioară, Yoshi acoperise un perete întreg cu poze ale aripioarelor tuturor delfinilor din zonă. Îi botezase pe toți: Zigzag, Crestatul, Cimpoierul... Ceilalți membri ai echipajului râseseră de ea, dar acum toți recunoșteau aripioarele distinctive – era a doua oară când îl vedeau pe Cuțitaș într-o singură săptămână, șușoteau ei. Știam pe de rost numele fiecăruia.

– Ȃia seamănă cu Polo și Brolly, zise Yoshi, aplecându-se peste margine.

– O fi puiul lui Brolly?

Ca niște arcuri gri, tăcute, delfinii dădeau roată bărcii, de parcă ar fi fost un grup de turiști. De câte ori ieșea unul la suprafață, văzduhul se umplea de clinchetul obturatoarelor fotografice. Oare ce credeau, văzându-ne cum ne zgâim la ei? Știam că sunt la fel de inteligenți ca oamenii. Când eram mai mică, îmi imaginam că, mai târziu, se adună pe lângă stânci și râd de noi pe limba delfinilor – ăla cu pălărie albastră, ăla cu ochelari ciudați.

În difuzor, răsună glasul lui Lance: „Doamnelor și domnilor, vă rog să nu vă repeziți pe o singură latură pentru a urmări delfinii. Vom întoarce nava încet, astfel încât fiecare dintre dumneavoastră să îi poate admira pe îndelete. Dacă alergați într-o singură parte, riscăm să ne răsturnăm. Delfinilor nu le plac navele care se prăbușesc peste ei“.

Am ridicat ochii și am zărit doi albatroși; păsările se opriră în aer, își strânseseră aripile pe lângă corp și plonjară, aruncând doar câțiva stropi la contactul cu apa. Unul din ei ieși din nou la suprafață, răsucindu-se pe urmele unei prăzi invizibile, urmat imediat de celălalt, care se înalță deasupra golfului și dispăru. Apoi, în timp ce *Moby One* își schimba agale poziția, m-am aplecat peste una din margini, strecurându-mi picioarele pe sub bara de jos a balustradei ca să îmi admir tenișii noi. Yoshi îmi promisese că mă va lăsa să stau pe plasa de la tangon când se va încălzi vremea, ca să pot atinge delfinii, poate chiar să înot cu ei. Dar numai dacă mama își dădea încuviințarea. Și știam cu toții ce înseamnă asta.

M-am împiedicat în momentul în care barca făcu o mișcare bruscă. Mi-a luat o clipă până să mă dumiresc că fuseseră repornite motoarele. M-am prins de balustradă, speriată. Crescusem în Silver Bay și știam că, în preajma delfinilor, totul se face cu o anumită rânduială. Trebuie să oprești motoarele, dacă vrei să vină la joacă. În cazul în care continuă să se deplaseze, urmezi un curs paralel și te lași ghidat de ei. Cu delfinii, lucrurile erau clare: dacă te plăceau, se apropiau de barcă sau se țineau la o distanță constantă. Dacă nu aveau chef de tine, se îndepărtau. Yoshi îmi aruncă o privire încruntată și ne-am prins de corzile de salvare în momentul în care catamaranul se puse în mișcare. Nedumerirea mea se citea și pe chipul ei.

Vasul țâșni înainte, accelerând pe neașteptate. Pe puntea de sus, se auziră țipetele turiștilor care se prăbușiră la loc pe scaune. Zburam.

Lance vorbea prin radio. Când am ajuns în cabină, în spatele lui, *Sweet Suzanne* aluneca cu repeziciune în depărtare, legănându-ne pe valuri, parcă nepăsătoare la numărul tot mai mare de nefericiți care stăteau aplecați peste bord.

– Ce naiba faci, Lance? întrebă Yoshi, ținându-se de balustradă.

– Vorbim mai încolo, frate... Doamnelor și domnilor, zise Lance, cu o strâmbătură, și întinse mâna spre butonul difuzorului. *Am nevoie de un traducător*, mimă el din buze spre noi. V-am pregătit ceva special în această dimineață. Ne-am bucurat deja de spectacolul fascinant al delfinilor din Silver Bay, dar, dacă mai rezistați puțin, am dori să vă arătăm ceva *cu adevărat* deosebit. Nu departe, în largul mării, au fost zărite primele balene din acest sezon. Sunt balenele cu cocoașă care trec prin apele noastre în lunga lor călătorie din Antarctica spre nord. Vă promit că veți avea parte de o priveliște de neuitat. Vă rog să luați loc și să vă țineți bine. O să ne zgâlțâim puțin din cauza valurilor mai mari dinspre sud, dar vreau să fiu sigur că ajungem la timp să le vedem. Celor care doresc să rămână la prora le sugerez să poarte pelerine impermeabile. Găsiți suficiente în partea din spate.

Învârti de timonă și încuviință din cap către Yoshi care preluă microfonul. Aceasta repetă cele spuse de el în japoneză, apoi în coreeană, ca să fie sigură că a înțeles toată lumea. Nu era exclus, a mărturisit ea ulterior, să fi recitat meniul din ziua anterioară, căci nu fusese în stare să se concentreze din pricina anunțului lui Lance care o bulversase peste măsură. Un cuvânt continua însă să răsună în mintea ei, ca și în a mea: *balenă!*

– Cât mai avem până acolo?

Încremenită, Yoshi scruta marea scânteietoare. Atmosfera destină de mai devreme dispăruse cu desăvârșire. Mi se pusese un nod în stomac.

– Patru-cinci mile. Habar n-am. Potrivit elicopterului turistic care survola zona, ar fi văzut două balene la câteva mile distanță de Torn Point. E puțin cam timpuriu, dar...

– Anul trecut, au apărut pe paisprezece iunie. N-ar fi chiar așa de ciudat, spuse Yoshi. Drace! Uitați-vă la Greg! O să piardă câțiva pasageri dac-o ține tot așa. E prea mică barca lui ca să facă față unor asemenea valuri.

– Nu vrea să i-o luăm înainte, răspunse Lance și clătină îngrijorat din cap, uitându-se la tahometru. Cu toată viteza înainte! Vreau ca *Moby One* să fie prima anul ăsta. Măcar o dată.

O parte din membrii echipajului lucrau la bord pentru a aduna ore de navigație, ținând ca, pe viitor, să ocupe funcții mai importante pe nave mai mari. Alții, ca Yoshi, o făcuseră inițial pentru a învăța, dar uitaseră să mai plece acasă. Totuși, indiferent de motivul pentru care se aflau acolo, înțelesesem de mult că priveliștea primelor balene din sezonul de migrație avea ceva magic. Ca și cum, până când nu vedeai acele vietăți, nu credeai că se vor întoarce.

Nu era mare lucru să fii primul care vede una – de îndată ce se ducea vestea apariției lor, toate cele cinci bărci de la Debarcaderul Balenei își mutau atenția de la delfini și se reprofilau pe urmărirea balenelor. Pentru echipaj însă, asta însemna enorm. Și, ca orice patimă nestăpânită, îi împingea la nebunie. Doamne, și ce nebunie îi cuprindea!

– Uitați-vă și voi la tâmpitul ăla! E ciudat că acum reușește să mențină direcția, rosti el, disprețuitor.

Greg se afla undeva în stânga noastră și părea să se apropie cu repeziciune.

– Nu suportă să i-o luăm înainte. Yoshi luă o pelerină impermeabilă și mi-o aruncă. Pune-o pe tine, în caz că mergem la prora. O să fie fleșcăială mare.

– Fir-ar a dracului de treabă! Nu-mi vine să cred. Lance zărise încă o navă la orizont. Uitând, probabil, că eram și eu acolo, îi scăpase o înjurătură. Na, că vine și Mitchell! Cred c-a stat toată după-amiaza cu urechea pe radio, și acum își face apariția cu barca doldora de pasageri. Într-o zi, cât de curând, o să-i trag un pumn în gură individului.

Se plâneau mereu de Mitchell Dray. El nu se obosea niciodată să caute delfinii, cum făceau ceilalți: stătea deoparte și aștepta până când

intercepta o discuție între nave și, pe urmă, se ducea unde mergea toată lumea.

– Chiar o să văd o balenă? am întrebat.

Sub tălpile noastre, carena se lovea violent de valuri, silindu-mă să mă țin bine de margine. Prin fereastra deschisă, auzeam chiotele entuziasmăte ale turiștilor, râsetele celor care fuseseră izbiți de câte un val răzleț.

– Să sperăm.

Yoshi scruta orizontul.

O balenă adevărată. Mai văzusem una o singură dată, împreună cu mătușa Kathleen. Nu aveam voie să ies atât de departe în larg.

– Acolo! Acolo! Ah, nu, erau doar stropi de apă. Yoshi dusesse binoclul la ochi. Nu poți schimba cursul? Mă orbește lumina.

– N-am cum, dacă vrei să ajungem primii.

Lance întoarse barca spre tribord, încercând să modifice unghiul în care cădea soarele pe valuri.

– Ar trebui să luăm legătura cu cei de la țărm. Să aflăm exact unde-a fost văzută din elicopter.

– N-are rost, răspunse Lance. Probabil a mai parcurs vreo două mile între timp. Pe lângă asta, sigur Mitchell trage cu urechea. N-am chef să-i dau nemernicului mai multe informații. Toată vara ne-a furat pasageri.

– Uitați-vă după jeturi de apă.

– Da. Și după un steguleț pe care scrie „Balenă“.

– Încercam doar să ajut, Lance.

– Uitați-vă acolo! Distingeam vag o siluetă, asemenea unei pietre negre, îndepărtate, care tocmai se scufunda în apă. Nord spre nord-est. Se ascunde după insula Break Nose. Adineauri s-a băgat la fund.

Credeam că o să mi se facă rău de emoție. L-am auzit pe Lance numărând în spatele meu.

– Unu... doi... trei... patru... *balenă!*

Un jet inconfundabil de apă se înalță voios la orizont. Yoshi scoase un chițait. Lance se uită spre Greg, care, din poziția în care se afla, nu observase nimic.

– Am dibuit-o! șuieră Lance.

Pentru el, toate balenele erau „fete“, și toți copiii, „piticanii“.

Balenă. Am sorbit cuvântul, l-am învărtit prin gură și l-am savurat. Nu îmi desprindeam ochii de la apă. *Moby One* schimbă cursul, uriașul catamaran izbindu-se violent de fiecare val pe care se legăna. Îmi imaginam cum balena iese la suprafață în spatele insulei și își etalează burta albă într-un spectacol nevăzut de vioiciune.

– Balenă, am șoptit.

– O să ajungem primii, murmură Yoshi, entuziasmată. O dată în viața noastră ajungem și noi primii.

L-am văzut pe Lance rotind de timonă și numărând în șoaptă jeturile de apă pe care le scotea balena. Dacă improșca la intervale de peste treizeci de secunde însemna că se pregătește să se scufunde la mare adâncime. Iar noi am fi ratat-o. Dacă intervalele erau mici însemna că se scufundase deja, și aveam ocazia să ne ținem după ea.

– Șapte... opt... A ieșit. Uraaaa!

Lance lovi cu palma în timonă, după care apucă microfonul difuzorului.

– Doamnelor și domnilor, dacă priviți în partea dreaptă, veți zări balena care se îndreaptă spre peticul acela de pământ.

– S-a prins și Greg încotro mergem, zise Yoshi, cu un rânjet răutăcios. N-are cum să ne mai prindă din urmă. Motorul lui e mult prea slab.

– *Moby One* către *Blue Horizon*. Mitchell, zbieră Lance prin radio, dacă vrei să vezi frumusețea asta, nu mai sta ca un parazit pe spinarea mea.

– *Blue Horizon* către *Moby One*, se auzi vocea lui Mitchell. Eu n-am venit decât ca să pescuiesc pasagerii care-i cad lui Greg peste bord.

– Aha, deci n-are nici o legătură cu balena? îi replică Lance, aspru.

– *Blue Horizon* către *Moby One*. E ditamai marea, Lance. E loc pentru toți.

M-am agățat cu asemenea forță de marginea din lemn a mesei pe care erau întinse hărțile, încât mi s-au albit articulațiile degetelor, și urmăream cum promontoriul acoperit de tufe pitice devine tot mai mare. Mă întrebam dacă, odată ajunsă acolo, balena va încetini și ne

va permite să ne apropiem. Poate că va înălța capul și se va uita la noi. Poate că se va apropia de barcă și ne va arăta puiul.

– Două minute, anunță Lance. În două minute, virăm pe după promontoriu. Să sperăm că ne putem apropia.

– Hai, fetițo! Fă spectacol pentru noi.

Yoshi vorbea singură, fără a lua binoclul de la ochi.

Baleno, i-am șoptit în gând, *așteaptă-ne, baleno*. Eram curioasă dacă mă va observa. Dacă va simți că eu, dintre toți oamenii de la bord, am o empatie deosebită pentru acele vietăți. Eram convinsă că am.

– Drăcia dracului! Nu-mi vine să cred.

Lance își scosese șapca de pe cap și se uită furios pe geam.

– Ce e? întrebă Yoshi, aplecându-se spre el.

– *Uită-te* și tu.

Mi-am îndreptat atenția în direcția în care priveau. În momentul în care *Moby One* viră pe lângă promontoriu, toată lumea amuți. Nu departe de peticul de pământ acoperit de tufișuri, cam la jumătate de milă în apele verzui, stătea nemișcat vasul *Ishmael*, vopsea sa proaspătă strălucind sub soarele amiezii.

La cârmă era mama, aplecată peste balustradă, cu părul fluturându-i sub chipiul decolorat pe care se încăpățâna să îl poarte când ieșea în larg. Își ținea echilibrul într-un picior, iar câinele nostru, Milly, părea să doarmă peste timonă. Aveam senzația că mama stătuse acolo ani în șir, în așteptarea balenei.

– Cum dracu' a făcut asta?

Lance surprinse privirea muștrătoare a lui Yoshi și se scuză către mine cu o ridicare din umeri.

– Nu o lua în nume personal, dar... Dumnezeuule...

– Întotdeauna e prima, zise Yoshi, pe jumătate amuzată, pe jumătate resemnată. În fiecare an vin aici. Iar ea e mereu prima.

– Auzi tu, să mă bată o afurisită de englezoaică. E mai rău ca la crichet.

Lance își aprinse o țigară și azvârli chibritul dezgustat.

Am ieșit pe punte.

În clipa aceea, balena ieși la suprafață. Plesni din coadă, sub privirile noastre înmărmurite, aruncând un jet imens de apă spre *Ishmael*. Turiștii de pe puntea lui *Moby One* izbucniră în urale de bucurie. Animalul enorm era îndeajuns de aproape, încât îi vedeam crustacele prinse de corp, burta albă și încrețită; atât de aproape, încât am apucat să îl privesc fugitiv în ochi. Era însă incredibil de rapid – o vietate de asemenea dimensiuni nu avea dreptul să fie atât de agilă.

Mi se oprise respirația în gât. Ținându-mă cu o mână de corzile de salvare, am dus binoclul la ochi și m-am uitat, nu la balenă, ci la mama, auzind ca prin vis exclamațiile referitoare la mărimea creaturii, valul pe care îl stârnise în fața bărcii mai mici și uitând pentru o fracțiune de secundă că trebuie să stau ascunsă. Chiar și de la distanța aceea, o vedeam pe Liza McCullen zâmbind, cu ochii înălțați spre cer. Era o expresie pe care nu o avea decât rareori – poate chiar niciodată – pe uscat.

Mătușa Kathleen se duse în capătul verandei ca să așeze un castron cu creveți și câteva felii de lămâie pe masa decolorată din lemn, împreună cu un coș mare cu pâine. În realitate, este strămătușa mea, dar zice că termenul o face să se simtă ca o babă, așa că, în general, îi spun tușa K. În spatele ei, șindrila albă a fațadei hotelului lucea discret în lumina apusului, precum opt piersici incandescente lunecând agale pe ferestre. Vântul se întetise puțin, iar firma hotelului scârțâia, legănându-se înainte și înapoi.

– Ce să fac cu asta?

Greg ridică nasul din sticla de bere de care trăsese până atunci. Își scosese, în sfârșit, ochelarii de soare, iar cearcănele de sub ochi trădau evenimentele petrecute cu o seară înainte.

– Am înțeles că ți-ar prinde bine să bagi ceva în stomac, zise mătușa și îi trânti un șervet în față.

– Ți-a zis că patru dintre pasageri i-au cerut banii înapoi când au văzut în ce hal arată coca? râse Lance. Scuze, Greg, dar mare tâmpenie ai făcut. Auzi tu ce să scrii pe ea.

– Ești o drăguță, Kathleen.

Greg întinse mâna după pâine, fără să îi dea atenție lui Lance.

Mătușa îi aruncă una dintre privirile ei muștrătoare.

– O să vezi tu ce drăguță sunt dacă mai scrii vorbele alea în văzul lui Hannah.

– Doamna-Rechin încă are colți, spuse Lance, prefăcându-se că îl mușcă pe Greg.

Mătușa Kathleen nu îl băgă în seamă.

– Treci și mănâncă, Hannah. Sunt sigură că n-ai mâncat nimic la prânz. Aduc și salata imediat.

– A mâncat fursecuri, zise Yoshi, curățând cu măiestrie un crevete.

– Fursecuri, pufni mătușa.

Ne adunaserăm, așa cum făceau echipajele de la Debarcaderul Balenei aproape în fiecare seară, în fața bucătăriei hotelului. Rareori se întâmpla ca marinarii să nu bea o bere sau două împreună înainte de a se retrage la casele lor. Cei tineri, zicea deseori mătușa, beau atât de multe, încât abia mai ajungeau acasă.

Când am înfipt dinții într-un crevete zemos, am băgat de seamă că radiatoarele erau afară; puțini oaspeți ai hotelului Silver Bay doreau să stea la aer în luna iunie, dar, iarna, echipajele care urmăreau balenele se adunau aici ca să discute despre cele petrecute în larg, indiferent de vreme. Membrii lor se schimbau de la un an la altul, căci oamenii se orientau spre alte slujbe ori plecau la facultate, însă Greg, Lance, Yoshi și ceilalți fuseseră o prezență constantă în viața mea de când ne mutaserăm acolo. În general, mătușa Kathleen aprindea radiatoarele la începutul lunii și rămâneau aprinse aproape seară de seară până în septembrie.

– Ați avut mulți clienți? Se întorsese cu salata. O amestecă cu degetele ei abile, apoi îmi puse o grămăjoară în farfurie, înainte să apuc să protestez. Eu n-am avut nici un vizitator la muzeu.

– *Moby One* a fost destul de plin. Mulți coreeni, zise Yoshi, ridicând din umeri. Greg a fost cât pe ce să piardă jumătate din pasageri peste bord.

– Lasă, că așa au văzut balena mai bine, replică Greg și întinse mâna după încă o felie de pâine. Nu s-a plâns nimeni. Nu mi-au cerut banii înapoi. Mai aveți niște bere, domnișoară M?

– Știi unde-i barul. Ai văzut-o și tu, Hannah?

- Era uriașă. Se vedeau crustaceele de pe ea.

Dintr-un motiv neștiut, îmi închipuisem că are pielea netedă, dar era brăzdată, ondulată și încrustată cu alte creaturi marine, de parcă ar fi fost o insulă vie.

- Era foarte aproape. I-am zis că, în mod normal, nu ne putem apropia atât de mult, spuse Yoshi.

Greg miji ochii.

- Dacă era pe barca maică-sii, putea să o și spele pe dinți.

- Mai bine nu pomenim despre asta, spuse mătușa Kathleen, clătinând din cap. Nici un cuvântel, îi șopti ea. Ai avut mare noroc de data asta.

Am încuviințat ascultătoare din cap. Era a treia oară când scăpam basma curată într-o singură lună.

- A apărut și individul ăla, Mitchell? Fiți cu ochii pe el. Am înțeles că se asociază cu o companie din Sydney care are nave mari.

Toate privirile se îndreptară spre ea.

- Credeam că Autoritatea Parcurilor și Rezervațiilor Naturale i-a pus pe fugă, spuse Lance.

- Când m-am dus la piața de pește, zise mătușa Kathleen, negustorii mi-au zis că au văzut un vas în larg, tocmai pe lângă promontorii. Muzica era dată la maximum, și oamenii dansau pe punte. Ca la discotecă. N-au prins un pește toată noaptea. Până să ajungă acolo Autoritatea Parcurilor și Rezervațiilor Naturale, se făcuseră de mult nevăzuți. N-aveai cum să mai dovedești ceva.

În Silver Bay, domnea un echilibru extrem de fragil: dacă erau prea puțini turiști veniți să vadă balenele, afacerile dădeau faliment; dacă erau prea numeroși, tulburau tocmai vietățile de pe urma cărora își câștigau traiul.

Lance și Greg se intersectaseră cu navele cu trei punți din zona golfului, ticsite de pasageri și răsunând de muzică asurzitoare, și amândoi erau de aceeași părere.

- Aia or să ne sufoce pe toți, zicea Lance. Iresponsabili. Avizi după bani. Se potrivesc de minune cu Mitchell.

Nu realizasem cât de foame îmi era. Am înfulecat rapid șase creveți uriași, luptându-mă cu degetele lui Greg prin castronul gol.

El rânji și îmi flutură în față un cap de crevete. Am scos limba la el. Cred că sunt un pic îndrăgostită de Greg, dar n-aș recunoaște-o nici în ruptul capului.

– În sfârșit, a sosit și *Prințesa de Whales*.

– Ce amuzant!

Mama își aruncă cheile pe masă și îi făcu semn lui Yoshi să se tragă într-o parte ca să încapă lângă mine. Mă sărută pe creștet.

– Te-ai distrat bine azi, scumpo?

Mirosea a loțiune de plajă și a aer sărat.

I-am aruncat o privire mătușii.

– Binișor.

M-am aplecat să mângâi urechile lui Milly, bucuroasă că mama nu observase roșeața de pe fața mea. Eram încă în culmea fericirii că văzusem balena. Aveam senzația că se citește pe mine, dar mama luă un pahar și își turnă niște apă.

– Cu ce ți-ai ocupat timpul? mă întrebă mama.

– Ia zi, Hannah, cu ce ți-ai ocupat timpul? spuse Greg și îmi făcu cu ochiul.

– M-a ajutat să schimb paturile toată dimineața, interveni mătușa Kathleen, săgetându-l pe Greg cu o privire furioasă. *Tu*, în schimb, am auzit că ai avut o după-amiază grozavă.

– Excelentă, zise mama și dădu pe gât paharul cu apă. Doamne, ce sete mi-e! Te-ai hidratat suficient azi, Hannah? A băut destulă apă, Kathleen?

I se simțea încă accentul britanic, în ciuda anilor trăiți în Australia.

– A băut din belșug. Câte-ai văzut?

– Nu se hidratează niciodată îndeajuns. Una singură. Ditamai fata. Când a plesnit o dată din coadă, mi-a băgat jumătate de cadă de apă în geantă.

Ne arătă marginile încrețite și îndoite ale carnetului de cecuri.

– Ce greșală de începător! oftă mătușa Kathleen, dezgustată. Mai era cineva cu tine?

Mama clătină din cap.

- Am vrut să testez cârma nouă, să văd cum se comportă pe ape agitate. Cei de la șantierul naval m-au avertizat că e posibil să se blocheze.

- Și soarta ți-a scos în cale o balenă, spuse Lance.

Mama mai luă o gură de apă.

- Cam așa ceva.

Chipul i se închisese. Ea se închisese. Ca și când întâlnirea cu balena nici nu avusese loc.

Preț de câteva minute, am mâncat în tăcere, în vreme ce soarele cobora agale la orizont. Trecură doi pescari pe lângă noi și gesticulară din mâini în semn de salut. Unul din ei era tatăl Larei, dar nu cred că m-a văzut.

Mama măncă o felie de pâine și o farfurioară cu salată, chiar mai puțină decât mine, iar eu detest salata. După aceea, se întoarse spre Greg.

- Am auzit ce s-a întâmplat cu *Suzanne*.

- Jumătate din Port Stephens a auzit ce s-a-ntâmplat cu *Suzanne*.

Greg avea ochii oboșiți și părea să nu se fi bărbierit de o săptămână.

- Așa e. Îmi pare rău.

- Îndeajuns cât să ieși vineri cu mine în oraș?

- Nu. Mama se ridică de la masă, se uită la ceas, îndesă înapoi în geantă carnetul jerpelit de cecuri și porni spre ușa bucătăriei. Cârna aia tot nu funcționează cum trebuie. Trebuie să sun la șantier înainte să plece. Să pui puloverul pe tine, Hannah, dacă stai afară. S-a întezit vântul.

Am privit-o cum se îndepărtează, urmată de câine.

Nimeni nu scoase o vorbă până ce nu am auzit ușa trântindu-se. Apoi Lance se lăsă pe speteaza scaunului, cu privirea ațintită către golful cufundat în întuneric, unde abia se mai deslușea în depărtare un iaht de croazieră.

- Prima noastră balenă din acest sezon și prima femeie care-l refuză pe Greg în acest sezon. Frumoasă simetrie, nu-i așa?

Se feri, și o bucată de pâine ricoșă din scaun în spatele lui.

Capitolul 2

KATHLEEN

Muzeul Vânătorilor de Balene era găzduit în clădirea fostei fabrici de conserve, situată la câteva sute de metri de hotelul Silver Bay, încă de când Port Stephens renunțase la vânătoarea comercială de balene, la începutul anilor 1960. Nu dispunea de prea multe elemente care să îl recomande drept o atracție turistică modernă: clădirea era un soi de hambar uriaș, cu o podea din lemn de un maroniu îndoielnic și pereți din lemn încă mânjiți de sarea folosită la conservarea capturilor. Toaleta era undeva în fundul curții, iar cei însetați erau întâmpinați cu o carafă de limonadă proaspătă. Cei care doreau să servească masa o puteau face la hotel, după cum scria un anunț. Dacă mă întrebați pe mine, „serviciile“ sunt probabil de două ori mai bune decât erau pe vremea când trăia tata.

Vedeta muzeului era un fragment din coca navei *Maui II*, o balenieră comercială, o navă de vânătoare care se frânsese în două în 1935, când o balenă minke se luase la luptă cu ea și intrase pe dedesubt, ridicând-o în aer pe coadă, până când nava se răsturnase și se rupsese. Din fericire, un trauler aflat în zonă exact atunci salvase echipajul și confirmase povestea marinarilor. Ani în șir, localnicii se perindaseră pe ușa muzeului ca să vadă ce năpastă poate abate natura asupra omului, când consideră că acesta a cules destule roade pe seama ei.

Am ținut muzeul deschis de la moartea tatei, în 1970, și le-am permis întotdeauna vizitatorilor să urce pe resturile cocăi, să atingă lemnul crăpat, cu chipurile transfigurate la gândul de a călări pe spinarea unei balene. De mult, mă fotografiam cu cei care mă recunoșteau ca fiind Fata-Rechin din articolele de ziar înrămate și le vorbeam despre peștii împăiați care decorau vitrinele de pe pereți.

Acum, prea puțini mai erau interesați de aceste lucruri. Turiștii cazați la hotel făceau uneori, din politețe, un tur de un sfert de oră prin interiorul prăfuit al muzeului, cheltuiau câțiva cenți pe vederi cu balene și, eventual, semnau o petiție împotriva vânătorii comerciale de balene. Dar, în general, intrau pentru că așteptau vreun taxi, ori pentru că bătea vântul și ploua și nu aveau ce face pe mare.

În ziua aceea, pe când stăteam în spatele tejghelei, mă gândeam că, poate, nu e drept să dau vina pe ei. *Maui II* semăna din ce în ce mai mult cu un morman de lemne purtat de ape, și nimeni nu suporta să vadă la nesfârșit un os de balenă ori un fragment de fanon – acel filtru ciudat, ca de plastic, din gura unei balene cu cocoașă –, când minigolful și aparatele de jocuri de noroc de la clubul de surfing erau mult mai tentante. Ani la rând, oamenii m-au sfătuit să mă modernizez, dar nu i-am ascultat. Ce rost avea? Jumătate din cei care treceau pragul muzeului păreau ușor stânjeniți într-un cadru care celebra o activitate devenită acum ilegală. Uneori, nici eu nu știam de ce îl mai țin deschis, poate doar pentru că vânătoarea de balene făcea parte din istoria Silver Bay-ului, iar istoria nu trebuie uitată, oricât de neplăcută ar fi.

Am îndreptat vechiul harpon de pe *Maui II*, botezat, din motive pe care nu mi le mai amintesc, *Bătrânul Harry*, în cârligele de pe perete. Apoi, de sub el, am luat o undiță, am șters-o de praf și am învărtit de mulinetă, ca să fiu sigură că mai funcționează. Nu mai avea nici o importanță, dar îmi plăcea să știu că obiectele sunt în stare impecabilă. Am șovăit. Apoi, sedusă, poate, de senzația familiară din palmă, am aplecat-o pe spate, ca și când m-aș fi pregătit să lansez firul.

- N-o să prinzi prea mulți pești aici.

M-am răsucit imediat și am dus o mână la piept.

- Nino Gaines! Cât pe ce să scap undița din mână de spaimă.

– Slabe șanse. Își scoase pălăria și veni din prag până în mijlocul încăperii. Nu te-am văzut vreodată să dai drumul capturii. Bărbatul zâmbi, dezvelindu-și dinții strâmbi. Am câteva lăzi cu vin în camion. Mă gândeam că poate deschidem una la prânz. Aș vrea să știu cum ți se pare.

– Comanda mea trebuie să vină abia săptămâna viitoare, dacă-mi aduc bine aminte.

Am pus undița la loc pe perete și mi-am șters mâinile pe pantalonii de moleschin. Deși sunt prea bătrână pentru astfel de cochetații, mă enerva la culme că mă prinsese îmbrăcată cu pantalonii de muncă și cu părul ciufulit.

– Ți-am zis că-i un lot bun. Aș vrea să-mi spui și părerea ta.

Zâmbi. Ridurile care îi brăzdau chipul erau dovada anilor petrecuți pe podgoriile sale, iar nuanța rozalie din jurul nasului dădea de înțeles cum își petrecea serile.

– Trebuie să pregătesc camera pentru un turist care sosește mâine.

– Doamne, femeie, cât o să-ți ia să întinzi un cearșaf pe pat?

– Nu prea avem oaspeți în toiul iernii. Nu vreau să par nerecunoscătoare... Văzându-i dezamăgirea de pe chip, m-am înduplecat. Îmi rup câteva minute pentru tine, dar să nu te aștepti să-ți fac cine știe ce mâncare ca să meargă cu vinul. Nici până acum nu mi-au venit produsele de la băcănie. Afurisitul ăla de băiat întârzie în fiecare săptămână.

– M-am gândit eu și la asta. Ridică o pungă de hârtie. Am luat câteva plăcinte și niște tamarillo pentru mai târziu. Știu eu cum sunteți voi, femeile de carieră. Pentru voi, nu există altceva decât muncă, muncă și iar muncă... Cineva trebuie să vă mai și hrănească.

Am bufnit în răs. Nino Gaines reușea întotdeauna să mă înveselească, încă de pe vremea războiului, când venise prima oară și își anunțase intenția de a se stabili aici. După aceea, întregul golf fusese luat în stăpânire de militari australieni și americani, iar tata trebuia să îi amenințe cu arma pe tinerii care mă fluierau din spatele barului. Nino se purtase mai curtenitor: își scotea întotdeauna pălăria când aștepta să fie servit, iar mamei i se adresa întotdeauna cu „doamnă“.

„Tot nu-mi inspiră încredere“, mormăia tata, și, punând totul în balanță, am ajuns la concluzia că probabil avea dreptate.

Era o zi calmă și senină pe mare, numai bună pentru echipajele care urmăreau balene. Când ne-am așezat la masă, le-am zărit pe *Moby One* și *Moby Two* îndreptându-se spre gura golfului. Ochii nu mă mai ajutau ca pe vremuri, dar, din câte deslușeam, ambele vase păreau pline de pasageri. Liza ieșise în larg mai devreme; transporta gratis un grup de pensionari din Asociația Veteranilor de Război (AVR), așa cum proceda în fiecare lună, deși i se spunea frecvent că este o fraieră.

– Închizi pe timpul iernii?

Am clătinat din cap și am mușcat dintr-o plăcintă.

– Nu. Voi încerca să fac un târg cu proprietarii vaselor *Moby* – cazare, mâncare și o excursie pe mare contra unei sume fixe, plus intrarea la muzeu. Cam cum fac și cu Liza. Au tipărit deja broșurile și vor să își facă reclamă și pe website-ul unei agenții de turism din New South Wales. Cică așa se fac bani buni.

Mă gândeam că se va plânge că este depășit de tehnologie; în schimb, îmi zise:

– Bună idee. Eu vând online cam patruzeci de lăzi de vin pe lună.

– Folosești internetul? l-am întrebat, zgâindu-mă la el pe deasupra ochelarilor.

Ridică paharul, neputând să-și ascundă satisfacția de a mă fi surprins.

– Multe lucruri nu știi despre mine, domnișoară Kathleen Whittier Mostyn, chiar dacă tu ești de altă părere. De optsprezece luni sunt în spațiul cibernetic. Frank s-a ocupat de toate. Între noi fie vorba, chiar îmi place să navighez pe internet din când în când. Mi-am cumpărat tot soiul de lucruri. Îmi făcu semn spre pahar – voia să gust vinul. E al naibii de util ca să văd cu ce mai vin marii cultivatori din Hunter Valley.

Am încercat să mă concentrez asupra vinului, refuzând să admit cât de șocată eram de ușurința cu care Nino Gaines vorbea despre tehnologie. Simțeam că fusesem luată pe nepregătite, așa cum pățeam deseori când vorbeam cu oameni mai tineri, ca și când se difuzase o

informație esențială exact când nu eram atentă. Am mirosit paharul, după care am luat o sorbitură, lăsând aroma să îmi inunde gura. Părea oarecum tânăr, dar nu era rău.

– E bun, Nino. Se simte o vagă aromă de zmeură.

Cel puțin, încă mă mai pricep la vin.

Nino încuviință din cap, mulțumit.

– Eram sigur că n-o să-ți scape. Știai că ești și tu menționată?

– În ce sens menționată?

– Drept Fata-Rechin. Frank ți-a căutat numele pe internet și te-a găsit imediat – cu fotografie și tot tacâmul. În arhivele ziarului.

– Există o poză a mea pe internet?

– În costum de baie. Întotdeauna ai arătat bine în el. Sunt și câteva articole despre tine. O studentă de la Universitatea din Victoria te-a pomenit în lucrarea ei de licență despre rolul femeilor și al vânătorii, sau ceva de genul ăsta. O lucrare impresionantă – plină de simbolism, referințe clasice și Dumnezeu mai știe câte altele. L-am rugat pe Frank să o scoată la imprimantă, dar cred c-am uitat s-o iau. Mă gândeam c-ai putea s-o expui la muzeu.

În momentul acela, mă simțeam dezorientată de-a binelea. Am pus paharul pe masă.

– Există o poză cu mine în costum de baie pe internet?

Nino Gaines pufni în râs.

– Liniștește-te, Kate. Nu e ca și cum ar fi în revista *Playboy*. Treci mâine pe la mine și-ți arăt.

– Nu sunt sigură că mă încântă ideea de a fi expusă în văzul tuturor.

– E aceeași fotografie pe care o ai și aici, zise el, arătând spre muzeu. Nu te deranjează când se zgâiesc oamenii la ea.

– Nu-i același lucru.

Nici nu am apucat bine să termin propoziția, că mi-am și dat seama că e illogic ce spun. Muzeul însă era domeniul meu. Eu decideam cine intră și ce vede. Ideea ca niște necunoscuți să pătrundă în viața mea, în trecutul meu, la fel de firesc ca și când ar fi citit paginile de pariuri...

– Ar trebui să pui și o poză cu Liza și barca ei. Poate vei atrage mai mulți vizitatori. Lasă afacerea cu navele *Moby* și reclama pentru hotel. O fată frumoasă ca ea ar putea deveni o reală atracție.

– Știi cât de năzuroasă e Liza când vine vorba de bărbați.

– Nu așa se conduce o afacere. De ce nu te folosești de barca ta? Cazare, masă și o călătorie pe *Ishmael* alături de Liza. Ar primi solicitări din toată lumea.

– Nu. M-am apucat să fac ordine. Nu mi se pare o idee fezabilă. Îți mulțumesc pentru sfaturi, Nino, dar nu ni se potrivește.

– Nu se știe niciodată. Poate-și găsește și ea un flăcău. Ar trebui să mai iasă în lume.

Se scurseră câteva minute până ca Nino să își dea seama că atmosfera se schimbase. Cam pe când mâncase jumătate din plăcintă, observă ceva pe chipul meu și se opri. Se vedea că este descumpănit. Nu reușea să priceapă ce anume mă deranjase la vorbele lui.

– N-am vrut să te jignesc, Kate.

– Nu m-ai jignit.

– Ceva s-a întâmplat. Se vede pe tine că ești nervoasă.

– Ba nu sunt.

– Ia, uită-te și tu la tine!

Arată spre mâna mea care bătea neîncetat darabana pe lemnul decolorat al mesei.

– De când nu mai am voie să bat darabana? am replicat și mi-am pus mâna în poală.

– Ce te necăjește?

– Mă așteaptă o cameră de dereticat, Nino Gaines. Am să te rog să mă scuzi, dar am pierdut deja jumătate de zi.

– Doar n-ai de gând să te apuci de treabă? Haide, Kate, fii serioasă. Nici măcar n-ai terminat de mâncat. Ce s-a întâmplat? Te-a deranjat ce-am zis despre fotografie?

Nimeni altcineva în afară de Nino Gaines nu îmi spune Kate. Dintr-un motiv neștiut, familiaritatea aceasta începea să mă exaspereze.

– Am treabă. Nu mă mai bate la cap, te rog.

– O să le trimit un e-mail, să-i rog să elimine poza. Am putea invoca dreptul de autor.

– Încetează odată cu fotografia aia nenorocită. Mă duc în hotel. Trebuie neapărat să termin camera. Ne mai vedem, am zis, scuturându-mi niște firimituri inexistente de pe pantaloni. Mulțumesc pentru masă.

Bărbatul se uită cum eu – femeia pe care o iubea și care îl zăpăcea de peste o jumătate de secol – mă ridic, cu o agilitate nefirească pentru vârsta mea, și mă îndrept în pas alert spre bucătărie, lăsându-l cu două plăcinte pe jumătate mâncate și un pahar aproape neatins din vinul său cel mai bun. I-am simțit privirea arzându-mă în spate până când am intrat în hotel.

Mă gândeam că, măcar acum, era posibil ca el să fi simțit un strop de frustrare din pricina modului nedrept și arbitrar în care fusese, pentru a nu știu câta oară, judecat. Căci l-am auzit când se ridică și bombăni în adierea ușoară, răbufnind pentru întâia oară.

– Kathleen Whittier Mostyn, n-am pomenit femeie mai îndărătnică decât tine, strigă el în urma mea.

– Nu ți-a cerut nimeni să vii, i-am replicat.

Spre rușinea mea, nici măcar nu am catadicsit să întorc privirea spre el.

Cu mult timp în urmă, după moartea părinților mei, când am preluat hotelul Silver Bay, mulți oameni mi-au sugerat să mă modernizez, să instalez băi în fiecare cameră și televiziune prin satelit, așa cum aveau la Port Stephens și Byron Bay, și să fac mai multă reclamă pentru a promova frumusețea micii noastre fâșii de coastă. Le-am dat atenție vreo două minute – lipsa clienților nu mai reprezenta de mult un motiv de îngrijorare nici pentru mine, nici pentru majoritatea locuitorilor din Silver Bay. Văzuserăm cu ochii noștri cum vecinii din josul și susul coastei se îmbogățiseră, după care fuseseră nevoiți să îndure consecințele acelei neașteptate prosperități: trafic aglomerat, turiști beți, renovări și amenajări interminabile. Sacrificarea vieții tihnite.

Îmi plăcea să cred că, la Silver Bay, reușiserăm să menținem un echilibru: aveam suficienți turiști cât să trăim de pe urma lor, dar nu într-atât de mulți cât să-i vină cuiva vreo idee năstrușnică. Ani la

rând, am văzut cum populația din Silver Bay crește și se dublează pe perioada verii, pentru ca apoi să scadă în lunile de iarnă. Interesul tot mai mare pentru balene provoca uneori un aflux nefiresc de turiști, dar, în general, afacerile mergeau constant, nici cât să ne îmbogățim de pe urma lor, nici cât să avem prea multe neplăceri. Eram doar noi, delfinii și balenele. Ceea ce ne convenea de minune aproape tuturor.

Silver Bay nu a fost niciodată deosebit de primitiv cu străinii. Spre sfârșitul secolului al XVIII-lea, când au sosit primii europeni, locul a fost inițial catalogat drept nelocuibil, din cauza aflorimentelor stâncoase, a câmpiilor aride și a deșerturilor întinse, prea sterpe pentru a susține viața umană. (Bănuiesc că, în perioada aceea, aborigenii nu erau considerați ființe umane.) Bancurile de nisip de pe coastă descurajau orice inițiativă, căci, până la construirea primelor faruri, navele vizitatoare rămâneau adesea împotmolite și chiar naufragiau. Apoi, ca de obicei, lăcomia s-a dovedit mai puternică decât curiozitatea: descoperirea pădurilor întinse pe dealurile noastre vulcanice, numai bune pentru afaceri cu cherestea, și a vastelor bancuri de stridii a distrus golful izolat.

Copacii au fost doborâți fără milă, până ce coastele dealurilor au rămas aproape chele. Stridiile, căutate inițial pentru calcar și ulterior pentru alimentație, au fost culese în cantități atât de mari, încât comerțul a trebuit interzis prin lege înainte de a le epuiza și pe acestea. Sinceră să fiu, când tata a ajuns aici, nici el nu era mai breaz: a văzut marea care gema de pești – marlin și ton, rechin și pește-spadă – și s-a gândit că ar putea câștiga de pe urma generozității naturii. O sursă nesfârșită de comori îl aștepta chiar în pragul ușii. Și astfel, pe acest ultim afloriment stâncos din Silver Bay, s-a ridicat hotelul care a înghițit economiile tatei și ale domnului Newhaven, până la ultima centimă.

Pe vremea aceea, familia mea locuia într-un apartament complet izolat de restul hotelului Silver Bay. Mama nu suporta ca oaspeții să o vadă în „ținută casnică“, cum o numea ea – adică, necoafată, din câte cred eu –, iar tatei îi plăcea să ne știe pe mine și sora mea la oarecare distanță de lumea exterioară (nu că asta ar fi oprit-o pe Norah, care fugise în Anglia înainte de a împlini douăzeci și unu de ani). După

părerea mea, amândoi voiau, de fapt, să fie siguri că se pot certa între patru ochi.

De când a ars aripa de vest, noi – sau, mai cu seamă, eu – ne-am mutat în restul hotelului, ca și când ar fi fost o locuință privată, iar oaspeții ne erau chiriași. Turiștii dormeau în camerele de pe coridorul principal, iar noi, în partea opusă a scărilor, și oricine avea acces la salon. Bucătăria era singurul spațiu sacru, o regulă pe care am instituit-o acum câțiva ani, când fetele s-au mutat împreună cu mine. Erau firi total diferite. Când Liza nu ieșea pe mare, își petrecea tot timpul în bucătărie. Detesta conversațiile frivole și evita să intre în salon și în sala de mese. Îi plăcea să țină ușa închisă între ea și orice situație neprevăzută. Hannah, cu jovialitatea caracteristică tinereții, își petrecea majoritatea timpului întinsă pe canapeaua din salon, citind sau, cel mai frecvent, vorbind la telefon cu prietenii – Dumnezeu știe ce mai aveau de pălăvrăgit după ce petreceau împreună șase ore la școală.

– Mami, ai fost vreodată în Noua Zeelandă?

Când intră în bucătărie, i-am văzut urma adâncă de pe obraz, probabil de la pernele de pe canapea pe care se odihnisse.

Liza își masă fața distrată, încercând să o estompeze.

– Nu, scumpo, n-am fost.

– Eu am fost, am zis.

Cârpeam o pereche de șosete vechi, îndeletnicire pe care Liza o considera pierdere de timp, din moment ce, la supermarket, găseai șosete la doar câțiva dolari setul. Dar nu sunt genul care să stea degeaba și să nu facă nimic.

– Am mers la lacul Taupo acum câțiva ani, într-o excursie pescărească.

– Nu-mi amintesc, spuse Hannah.

Am făcut calculul în minte.

– Presupun că s-a întâmplat acum vreo douăzeci de ani, deci cu paisprezece ani înainte să vii tu aici.

Hannah se uită la mine cu privirea nedumerită a copilului care nu își poate imagina că a existat ceva înainte de nașterea sa, darămite cu atât de mult timp înainte. Nu am de ce să mă supăr pe ea – îmi amintesc cum eram și eu la vârsta ei, când o seară petrecută fără prieteni

mi se părea nesfârșită precum o condamnare pe viață. Acum, anii trec cu viteza fulgerului.

- La Wellington ai fost? mă întrebă ea, după ce se așează la masă.

- Da. S-au construit o mulțime de case pe colinele din jurul portului. Ultima oară când am trecut pe acolo, nu mi-a venit să cred că au rămas în picioare cocoțate acolo.

- Sunt construite pe piloni?

- Ceva de genul. Mare nesăbuintă, din punctul meu de vedere - am înțeles că tot orașul a fost construit pe o falie tectonică. N-aș vrea să fiu într-o casă pe piloni când începe cutremurul.

Hannah medită la cuvintele mele preț de câteva clipe.

- De ce m-ai întrebat asta, scumpo?

Liza se bătu cu palma pe genunchi, îndemnând câinele să-i sară în poală. Milly nu se lăsa niciodată invitată de două ori.

Hannah răsucea pe deget o șuviță de păr.

- O să facem o excursie cu școala, după Crăciun. Mă lași să merg? Se uita când la mine, când la mama ei, ghicind parcă ce îi vom spune. Nu costă mult. O să ne cazăm la hosteluri. În plus, știți amândouă cum sunt profesorii. N-or să ne scape din ochi. Are scop educativ, adăugă ea, repede. O să învățăm despre cultura Maori și vulcani...

E groaznic să vezi expresia de pe chipul unui copil care știe că îți cere imposibilul.

- Vă dau din economiile mele, dacă e prea scump.

- Nu cred că poți merge, zise Liza, întinzând o mână spre fiica ei. Îmi pare rău, scumpo.

- Dar merge toată lumea.

Era un copil prea bun ca să se înfurie. Cuvintele ei sunau mai degrabă a rugămintă decât a protest. Uneori, aș fi preferat să se înfurie.

- *Te rog.*

- Nu avem bani.

- Am vreo trei sute de dolari puși deoparte, și mai e o veșnicie până la excursie. Am mai putea strânge niște bani între timp.

Liza se uită la mine și ridică din umeri.

- Mă mai gândesc, răspunse Liza, pe un ton care până și mie îmi dădea limpede de înțeles că nu o va face.

– Ți propun un târg, Hannah. Am lăsat șosetele din mână, fiindcă, oricum, habar n-aveam să cos. Am niște bani de încasat prin primăvară. Mă gândeam să îi folosesc ca să facem o excursie noi trei în Teritoriul de Nord. Întotdeauna am visat să vizitez Parcul Național Kakadu, să mă iau la trântă cu crocodilii. Ți convine așa?

Se citea pe chipul ei cât de mult îi convenea: nu avea nici un chef să cutreiere Australia împreună cu mama ei și o bătrână, ar fi preferat să meargă într-o țară străină, să zboare cu avionul împreună cu prietenii, să chicotească, și să stea trează până noaptea târziu, și să ne trimită vederi. Dar nu îi puteam oferi ceea ce își dorea.

Dumnezeu mi-e martor că am făcut tot ce mi-a stat în putință ca să o conving.

– Am putea s-o luăm și pe Milly cu noi, am zis. Și, dacă avem destui bani, o rugăm pe mama Larei să o lase pe Lara să vină cu noi.

Hannah nu ridică privirea de pe masă.

– Ar fi frumos, zise ea, în cele din urmă, cu un zâmbet silit. Mă duc în cealaltă cameră. Mai e puțin și-mi începe emisiunea.

Liza se uită la mine. I se citea în ochi un lucru de care eram amândouă conștiente: Silver Bay este un orașel minunat, dar până și un colț de paradis riscă să devină urât, dacă nu ai voie să ieși niciodată din el.

– N-are rost să-ți faci muștrări de conștiință, am spus, în momentul în care Hannah nu ne mai auzea. N-ai ce face. Cel puțin deocamdată.

În ultimii ani, i-am citit deseori îndoiala întipărită pe chip.

– O să-i treacă, am zis.

Am așezat o mână peste a ei, și Liza mi-o strânse, recunoscătoare. Nu știi dacă vreuna din noi era convinsă de acel lucru.

Capitolul 3

MIKE

Tina Kennedy purta un sutien mov, tivit cu dantelă și împodobit cu patru sau cinci boboci de trandafiri mov pe fiecare cupă. Nu era o imagine pe care să o văd într-o zi obișnuită de lucru. Lenjeria intimă a Tinei Kennedy era ultimul lucru la care voiam să mă gândesc – mai ales acum. Dar, când femeia se opri lângă umărul șefului meu ca să îi dea documentele pe care le ceruse, se aplecă în față și mă fixă cu o privire pe care, mai târziu, am catalogat-o drept sfidătoare.

Sutienul mov îmi transmitea un mesaj. Și anume că acea carne hidratată și ușor bronzată pe care o susținea era o amintire a nopții în care îmi sărbătorisem promovarea, cu două săptămâni și jumătate în urmă.

Nu sunt sperios din fire, dar aceea era cea mai înfricoșătoare imagine pe care o văzusem vreodată.

Mi-am pipăit instinctiv buzunarul, în căutarea telefonului. Vanessa, iubita mea, îmi trimisese trei mesaje în ultima jumătate de oră, cu toate că îi spusese că am o ședință de importanță crucială și nu vreau să fiu deranjat. Citisem primul mesaj și mă căzneau să ignor vibrațiile insistente ale următoarelor:

„Nu uita să cumperi revista Men's Vogue pentru costumul de la pagina 46. Ai arăta superb în cel negru XXX“.

„Iubire, sună-mă, te rog, să vorbim despre așezarea la mese“.

„Răule, sună-mă înainte de ora două, ca să-i răspund lui Gav în legătură cu pantofii. AȘTEPT XXX-ul“.

Am oftat, anticipând sentimentul inconfundabil de tensiune agasantă și apatie pe care ți-l pot trezi două ore petrecute într-o sală sufocantă de ședințe, înconjurat de alți bărbați în costume.

– Ideea de bază în acest gen de afaceri este capacitatea unității. Considerăm că am întocmit un plan de dezvoltare care să ne ofere potențialul de creștere pe termen lung pe piața cazărilor de lux, beneficiind de o piață pe termen scurt mult mai fluidă, ambele concepute în așa fel încât să maximizeze fluxurile de venituri, nu doar în lunile de vară, ci chiar pe durata întregului an.

Am simțit cum telefonul vibrează din nou pe coapsa mea și m-am întrebat distrat dacă se aude cumva peste vocea lui Dennis Beaker. Trebuia să recunosc tenacitatea Nessei. Nu se dădea bătută cu una, cu două. Azi-dimineață, parcă nici nu mă auzise când îi explicasem că îmi va fi aproape imposibil să plec de la serviciu la amiază și chiar să o sun. Pe de altă parte, în afară de „nuntă“, nu părea să audă altceva în ultima vreme. Poate doar „copil“.

Dedesubt, fâșia cenușie, pătată de plumb a străzii Liverpool se pierdea în zare, în direcția Londrei. Dacă înclinam capul, deslușeam vag siluetele de pe trotuar: bărbați și femei, îmbrăcați în albastru, negru sau gri, mergând în pas alert pe sub zidăria acoperită de funingine, ca să cumpere mâncarea de prânz ambalată în cutii de plastic, pe care aveau să o înfulece la birourile lor. Unii consideră că este o existență monotonă, eu, nu. Uniformitatea și sentimentul scopului comun mi s-au părut întotdeauna reconfortante. Chiar dacă țelul erau banii. În zilele calme, Dennis arăta pe geam și întreba: „Câți bani crezi că face tipul ăla? Dar tipa aia?“ Și îi evalua în funcție de diverse criterii, cum ar fi croiala sacoului, stilul pantofilor, cât de drept își țineau spatele când mergeau. În două rânduri, îl trimisese până jos pe unul dintre asociații juniori, ca să verifice dacă ghicise corect și, spre mirarea mea, avusese dreptate în ambele dați.

Dennis Beaker spunea că nu există om sau lucru pe fața pământului care să nu aibă un preț. După patru ani de muncă alături de el, tind să îi dau dreptate.

Pe masa lustruită din fața mea, se afla proiectul legat în coperte, ale cărui pagini lucioase stăteau mărturie pentru săptămânile în care

Dennis și ceilalți parteneri truseră pentru a încheia această afacere. Nessa se plânsese aseară, în timp ce îl revizuiam pentru a nu știu câta oară, că acord mai mare atenție unui document decât unor probleme mult mai presante, din punctul ei de vedere. Am protestat, dar nu foarte vehement. Totul era limpede în paginile acelea. Mă simțeam mult mai confortabil când studiam fluxuri de venituri și previziuni financiare decât atunci când mă confruntam cu dorințele ei neclare și veșnic schimbătoare cu privire la aranjamentele florale sau ținutele vestimentare asortate. Nu îi puteam spune că preferam să las în seama ei organizarea nunții – în rarele ocazii când mă implicasem serios, ca să o mulțumesc pe ea, nu făcusem altceva decât să o duc la exasperare cu nepriceperea mea. Era peste puterile mele – aveam senzația că nu vorbim aceeași limbă.

– În continuare, îl voi ruga pe colegul meu să vă ofere o scurtă prezentare. Cât să vă faceți o idee despre ceea ce noi considerăm a fi o oportunitate extrem de promițătoare.

Tina se mutase în partea opusă a sălii de ședințe. Stătea lângă măsuța de cafea, afișând o atitudine înșelător de relaxată. I se vedea încă breteaua mov. Am închis ochii, încercând să îmi alung din minte amintirea sânilor ei, lipiți de mine în toaleta bărbaților de la Barul Brazilia, ușurința cu care se dezbrăcase de bluză.

– Mike?

Iar se uita fix la mine. Am ridicat ochii, apoi am întors privirea, nevrând să îi dau apă la moară.

– Mike? Mai ești printre noi?

Se simțea o ușoară iritare în glasul lui Dennis. M-am ridicat de pe scaun și mi-am adunat notițele.

– Da, am zis, după care am adăugat pe un ton mai ferm: Da. Am arborat un zâmbet pentru investitorii cu priviri glaciale de la Vallance Equity, adunați în jurul mesei, străduindu-mă să împrumut ceva din încrederea și exuberanța lui Dennis. Mă gândeam la câteva dintre aspectele pe care le-ai menționat. Am tras aer în piept și am făcut semn spre capătul opus al sălii. Tina, stinge, te rog, lumina.

Am luat telecomanda videoproiectorului. Telefonul vibră din nou, făcându-mă să regret amarnic că nu îl scosesem din buzunar.

Am bâjbâit după el ca să îl închid. Din nefericire, când am zărit chipul Tinei în lumina difuză, mi-am dat seamă că ea își imaginase că făcusem gestul special pentru ea. Îmi răspunse cu un zâmbet languros, coborându-și privirea între picioarele mele.

– Bun, am zis, expirând prelung și refuzând cu îndârjire să mă uit la ea. Stimați domni norocoși, aș dori să vă prezint câteva imagini despre ceea ce considerăm, fără nici o exagerare, a fi investiția deceniului.

În sală, se auziră hohote de râs. Le câștigasem simpatia. Ședeau în fața mea, încălziți de entuziasmul sincer al lui Dennis, pregătiți să asculte lista mea impresionantă de informații și cifre. Receptivi, atenți, așteptând să primească asigurările dorite. Tata spunea mereu că sunt făcut să lucrez în mediul de afaceri. Mă vedea genul de afacerist tipic, șters, banal și îmbrăcat în costum cenușiu, nicidecum genul super-sexy, care încheia megatranzacții. Deoarece, deși ajunsesem cumva în cea de-a doua categorie, trebuie să recunosc că nu îmi stătea în fire să îmi asum riscuri. Eu eram Domnul Prudență, unul dintre acei oameni chibzuiți care cumpănesc lucrurile cu atenție și care analizează totul la infinit și dincolo de acesta.

În copilărie, până să mă îndur să cheltuiesc banii strânși cu grijă, petreceam ore întregi în magazin, punând în balanță avantajele lui Action Man față de cele ale compatrioților săi, speriat de dezamăgirea cruntă pe care mi-ar putea-o provoca o alegere greșită. Când trebuia să aleg între mai multe feluri de prăjituri, cumpăneam bine între gustul efemer al unei bezele cu lămâie și plăcerea durabilă oferită de un chec cu ciocolată, și verificam de două ori că printre opțiunile mele nu se număra cumva și pelteaua de zmeură.

Totuși, a nu se înțelege din toate acestea că eram lipsit de ambiție. Știam exact unde vreau să ajung și învățasem de mult că discreția este cheia succesului meu. În vreme ce carierele mult mai vertiginoase ale colegilor mei se năruiau, eu ajunsesem la o stabilitate financiară, datorită atenției stăruitoare pe care o acordam ratelor dobânzilor și investițiilor. Acum, după șase ani de muncă la Beaker Holdings și promovarea pe poziția de partener junior, aparent fără nici o legătură cu faptul că eram logodit cu fiica șefului, eram prețuit drept

o persoană care poate evalua cu precizie beneficiile oricărei opțiuni – geografică, socială ori economică – înainte de a lua o decizie. Încă două tranzacții importante, și voi ajunge partener senior. Încă șapte ani până când Dennis iese la pensie, și îi voi putea prelua funcția. Totul era planificat.

Din acest motiv mă purtasem atât de nefiresc în acea seară.

– Am senzația că la tine rebeliunea adolescentină se manifestă tardiv, remarcase sora mea, Monica, cu două zile în urmă.

O invitasem să luăm prânzul în oraș, la cel mai luxos restaurant pe care îl știam, drept cadou de ziua ei. Era angajată la un ziar național, dar câștiga mai puțin pe lună decât cheltuielile mele curente.

– Nici măcar nu-mi place tipa, am zis.

– Ce legătură are sexul cu a-ți plăcea o persoană? pufni ea. Cred că o să comand două budinci. Nu reușesc să mă decid între cea cu ciocolată și cremă de zahăr ars. Îmi ignorase privirea. E o reacție de protest împotriva nunții. În subconștient, vrei să procreezi cu o altă femeie.

– Nu fi ridicolă, am zis, abia stăpânindu-mi o grimasă. Dumnezeule! Numai gândul de a...

– Bine. Dar e evident că te-a ațâțat ceva. *Ațâțat*, zise ea, cu un rânjet. Așa e soră-mea.

– Ar trebui să-i mărturisești Vanesei că nu te simți pregătit.

– Dar are dreptate. N-o să mă simt niciodată pregătit. Nu sunt genul de bărbat care să se așeze la casa lui.

– Deci, preferi s-o lași pe ea să ia toate deciziile?

– În ceea ce privește viața noastră privată, da. Ne e mult mai bine așa.

– Atât de bine, încât ai simțit nevoia să ți-o tragi cu alta?

– Nu mai vorbi așa tare!

– Știi ceva? O să-mi iau doar budinca de ciocolată. Gust de la tine, dacă-ți iei cremă de zahăr ars.

– Dacă-i spune ceva lui Dennis?

– Atunci, ai dat de dracu'. Dar trebuia să te fi gândit la asta înainte să te culci cu secretara lui. Ce naiba, Mike, ai treizeci și patru de ani! Ești ditamai omul.

Mi-am cuprins capul în palme.

– Habar n-am ce-a fost în mintea mea.

Monica s-a înviorat brusc.

– Mă unge pe suflet când te-aud că spui asta. N-ai idee ce consolare e pentru mine să știi că și *tu* ești în stare să-ți distrugi viața ca noi, muritorii de rând. Îmi dai voie să le zic eu mamei și tatei?

Acum, pus în fața acelei imagini neașteptate a surorii mele care jubila de bucurie, am uitat unde mă aflu și a trebuit să arunc o privire în însemnările mele. Am expirat lent și m-am uitat la chipurile curioase din jurul meu. Mi se părea insuportabil de cald în sala de ședințe. Am aruncat o privire la grupul de investitori – nici unul nu era aprins la față. Dennis spunea mereu că investitorii au în vene gheață în loc de sânge. Poate că avea dreptate.

– După cum v-a explicat Dennis, am reluat, proiectul de față se axează pe zona de lux a pieței. Consumatorii pe care îi vizează complexul acesta sunt dornici să experimenteze. Sunt persoane care, în decursul ultimului deceniu, au investit în bunuri materiale care nu le-au adus fericire. Au multe proprietăți, dar puțin timp, și caută noi modalități de a cheltui bani. Iar zona care a înregistrat cea mai semnificativă creștere, conform studiilor noastre, este aceea a confortului personal. În acest scop, complexul de locuințe nu le va oferi doar cazare de o calitate care să ne situeze în primele zece de pe piață, ci și o gamă de activități de relaxare adecvate împrejurimilor.

Am apăsat pe butonul telecomenzii și am proiectat imaginile pe care graficianul mi le trimisese abia în acea dimineață, spre disperarea lui Dennis, a cărui tensiune atinsese cote alarmante.

– Va fi prevăzut cu un spa de ultimă oră, cu șase piscine, personal specializat în fizioterapie cu normă întreagă, și o gamă largă din cele mai noi tratamente holistice. Dacă priviți la pagina treisprezece, veți vedea o imagine mai detaliată a spațiului, precum și o listă a serviciilor pe care le va oferi. Iar, pentru cei care preferă să se relaxeze într-un mod mai activ, care, s-o spunem pe șleau, sunt în general bărbați..., am făcut o pauză aici, lăsând auditoriul amuzat să dea aprobator din cap, am pregătit piesa de rezistență a întregului complex – un centru integrat dedicat în întregime sporturilor nautice. Acesta va include jet-skiuri, waveboarduri, bărci cu motor și schi nautic. Se vor organiza partide de pescuit. De asemenea, le vom pune la dispoziție

instructori scafandri autorizați, care să le ofere clienților noștri excursii subacvatice personalizate în largul mării. În opinia noastră, cu ajutorul echipamentelor de ultimă generație și al unui personal de înaltă calificare, le vom oferi clienților o experiență de neuitat și le vom da ocazia să deprindă noi abilități.

- Toate acestea în ambianța unei stațiuni ce va deveni sinonimă cu luxul și serviciile de calitate, interveni Dennis. Mike, arată-ne imaginile create de arhitect. După cum puteți vedea, există trei niveluri de cazare, care să mulțumească atât celibatarii bogați, cât și familiștii, plus un apartament special pentru VIP-uri. Observați, de asemenea, că am eliminat variantele ieftine. Și-au manifestat deja interesul...

- Am înțeles că ați pierdut terenul destinat construcției, rosti o voce din fundul sălii.

Se lăsă tăcerea în încăperea. Oh, Doamne, mi-am zis, în sinea mea.

- Aprinde lumina, Tina, spuse Dennis.

Eram curios dacă va replica în vreun fel, dar el se uita la mine.

Am afișat o mină placidă. Mă pricep la asta.

- Scuze, Neville, n-am prins ideea. Voiai să întrebi ceva?

- Auzisem că intenționați să construiți complexul în Africa de Sud, dar ați pierdut terenul. În document, nu se menționează nimic despre amplasarea lui. Doar nu vă așteptați să investim într-o stațiune de odihnă despre care nu se știe nici măcar unde va fi situată.

Dennis își încleștă maxilarul, trădându-și surprinderea. De unde naiba aflaseră despre Africa de Sud?

Mi-am auzit vocea rupând tăcerea, fără să îmi dau seama ce urmează să spun.

- Nu știu de unde ai această informație, dar Africa de Sud a fost doar una dintre opțiunile noastre. După ce am studiat cu atenție condițiile de acolo, am ajuns la concluzia că nu le putem oferi clienților noștri genul de vacanță la care ne gândiserăm. Ținta noastră este o piață specializată, astfel că...

- De ce?

- De ce ce?

- De ce nu vi s-a părut potrivită Africa de Sud? Din câte știu eu, este una dintre cele mai căutate destinații de vacanță din lume.

Simțeam cum mi se lipește de spate cămașa de lux, marca Turnbull&Asser. Am șovăit câteva clipe, întrebându-mă dacă Neville afla-se cumva despre eșecul ultimului nostru proiect de finanțare.

– A fost o decizie politică, interveni Dennis.

– Politică?

– Transferul de la aeroport până la stațiune dura o oră și jumătate. Și pe oriunde am fi luat-o, ar fi trebuit să trecem prin câteva... să le zicem... zone mai *defavorizate*. Studiile noastre arată că, dacă au plătit pentru o vacanță de lux, clienții noștri nu doresc să vadă o sărăcie lucie. Le dă un sentiment de...

Te rog, nu îi arunca un zâmbet de compătimire secretarei lor, l-am implorat în gând. Prea târziu. Expresia înduioșată de pe chipul lui Dennis era pe cât de mieroasă, pe atât de nepotrivită.

– ... stânjeneală. Iar acesta e ultimul lucru care am vrea să îl resimtă clienții stațiunii. Bună dispoziție, da. Entuziasm, da. Satisfacție, da. Vinovăție ori stânjeneală, la vederea... sărăciei semenilor lor mai colorați, în nici un caz.

Am închis ochii. Am văzut-o, sau mai bine-zis am simțit-o, pe secretara de culoare, făcând același gest.

– Politică și luxul nu trebuie amestecate, Neville, continuă Dennis, legănând savant din cap, de parcă ar fi spus vreo vorbă de duh. Sunt studii amănunțite pe care noi, la Beaker Holdings, ne bazăm înainte de a iniția un nou proiect.

– V-ați gândit la un alt amplasament?

– Nu numai că ne-am gândit, dar am și parafat înțelegerea, am intervenit eu. Nu e tocmai ce-am plănuit inițial, dar evităm posibilele riscuri pe care le ridică Africa de Sud și alte țări din lumea a treia. Sunt mulți vorbitori de limbă engleză, are o climă plăcută și este, vă spun cu mâna pe inimă, unul dintre cele mai frumoase locuri pe care le-am văzut vreodată. După cum știi prea bine, Neville, în domeniul nostru, sunt câteva destinații excepționale.

RJW Land ne furase terenul de sub nas. Evident, cineva îi avertizase pe cei de la Vallance. Minteți îmi era plină de gânduri: dacă RJW intenționa să realizeze un proiect similar, oare oamenii lor i-ar fi cerut finanțare tot lui Vallance? Încercau oare să ne saboteze?

- Nu pot intra în mai multe detalii, am zis pe un ton calm, dar vă pot spune - confidențial - că am descoperit mai multe lucruri despre terenul din Africa de Sud, și am concluzionat că veniturile viitoare ar fi mult mai mici decât am anticipat. Și, după cum bine știți, scopul nostru este maximizarea profitului.

În realitate, nu știam aproape nimic despre noul amplasament. În disperare de cauză, apelasem la un agent imobiliar, vechi prieten al lui Dennis, și încheiasem tranzacția cu doar două zile înainte. Nu suportam să fiu luat pe nepregătite.

- Tim, am zis, zâmbind, știi că sunt absolut plictisitor când vine vorba de studii și că nimic nu-mi place mai mult înainte de culcare decât să citesc un teanc de analize. Îți dau cuvântul meu că, dacă aș fi crezut că terenul din Africa de Sud este mai profitabil pe termen lung, aș fi ținut cu dinții de el. Dar mie îmi place să văd lucrurile mai în profunzime...

- Oricât de interesante ar fi lecturile tale de seară, Mike, mi s-ar părea mult mai util să...

- ... și totul se reduce la marje. Ele sunt factorul decisiv.

- Nimănui nu-i pasă de marje mai mult decât nouă. Și, totuși...

Dennis își ridică mâna grăsuță.

- Să facem o pauză, Tim, pentru că aș vrea să vă mai arăt ceva, înainte de a continua discuția. Fiți amabili și urmați-mă în cealaltă încăpere. V-am pregătit un moment de relaxare înainte de a vă dezvălui unde se află terenul.

Relaxarea, am meditat în timp ce mă țineam după ei, nu părea să fie una dintre prioritățile investitorilor. Unii erau vizibil nemulțumiți să își părăsească zona de confort de la masa de negocieri și fotoliile din piele, bombănind supărați unii către alții. Pe de altă parte, din cauză că aveam o întârziere de o oră și jumătate, nu știam prea bine ce pusese Dennis la cale. Dă Doamne să n-o fi pus pe Tina să se dezbrace în costum de baie! m-am rugat în sinea mea. Încă mă bântuia amintirea Invitației la Hula-Hoop.

Dennis însă plănuise cu totul altceva. A doua sală de ședințe fusese golită de masă, scaune și ecranul retractabil al videoproiectorului. Nu exista nici o legătură video bidirecțională, nici vreo măsuță cu

ceai în colț. Singurul lucru care trona în mijlocul încăperii era un aparat imens, pătrătos și amenințător, înconjurat de tuburi gonflabile albastre, în centru având o placă galbenă de surfing, înflorată.

Am încremenit cu toții la vederea ciudăteniei.

– Domnilor, descălțați-vă și pregătiți-vă de surfing! zise Dennis, arătând cu mâna spre mașinarie. Este un simulator, anunță el, văzând că nimeni nu scoate un cuvânt. Îl puteți încerca.

În sală, nu se auzea nici un sunet, în afară de bâzâitul surd al simulatorului de surfing. Stătea în fața noastră, precum o creatură stranie în acea mare cenușie, informându-ne, cu butoanele sale luminoase, că, la cerere, experiența poate fi însoțită de acordurile unei melodii a formației Beach Boys.

M-am uitat la fețele investitorilor și am decis că singura soluție de a salva situația era să le distrag atenția.

– Doamnelor și domnilor, poate că ați dori să serviți ceva înainte? Ceva de băut? Tina, fii amabilă și fă onorurile de gazdă.

– Cum spui tu, Mike, zise ea, cu o privire leneșă.

Aș fi putut jura că se leagănă pe picioare, dar Dennis nu băgă de seamă.

– Tot ce vreau este să vă faceți o idee despre cât de irezistibilă este propunerea noastră. L-am testat și eu puțin mai devreme, zise Dennis, scoțându-și pantofii. E foarte distractiv. Dacă n-are nimeni curajul să încerce, vă fac eu o demonstrație. Vă așezați aici... Își dezbrăcase sacoul, astfel că burta imensă se revărsa peste cureaua pantalonilor. I-am mulțumit încă o dată lui Dumnezeu că Vanessa moștenise genele mamei sale. O să încep cu niște valuri micuțe. Vedeți? E foarte simplu.

În acordurile melodiei *I get around*, șeful meu, care, în ultimii ani, încheiase tranzacții de peste șaptezeci de milioane de dolari și pe al cărui birou stăteau fotografii înfățișându-l dând mâna cu Henry Kissinger și Alan Greenspan, se urcă pe placa de surfing. Ținea brațele ridicate, ca un atlet caraghios, dezvelind două pete de sudoare la subraț. Era bine cunoscut faptul că sub bufoneriile lui se ascundea creierul unui afacerist formidabil – deși, uneori, aveam dubii în această privință.

– Pornește-l, Mike.

M-am uitat la bărbații din spatele meu, silindu-mă să zâmbesc. Nu știam dacă este cea mai potrivită idee. Nu era imaginea pe care consideram că ar trebui să proiectăm.

- Bagă-l în priză, Mike. De restul mă ocup eu. Neville, Tim, sunt sigur că vă tentează să-l încercați și voi.

Placa de surfing se puse lent în mișcare, cu un șuierat vag. Dennis îndoii genunchii și întinse un braț în față, dând din degete.

- Ce... nu... v-am spus..., domnilor, este faptul că simulatoarele vor - fi... hopa! bolborosi el, chinându-se să își țină echilibrul. Gata, să-i dăm drumul... Simulatoarele vor fi la dispoziția clienților pentru a exersa pe ele înainte de a ieși pe mare. E un pachet... complet.

Chiar și cei care nu fuseseră niciodată pe mare, declară el, gâfâind de oboseală, vor putea lua lecții particulare înainte de a se expune privirilor celorlalți turiști. Nu știu dacă era meritul ciudatei mașinării sau entuziasmul molipsitor al lui Dennis, dar jur că, în doar câteva minute, reușise să îi cucerească pe investitori. I-am văzut pe Tim și pe Neville apropiindu-se tot mai mult de aparat, în timp ce sorbeau din șampania pe care le-o turnase Tina.

Finanțistul lor, un bărbat masiv și congestionat, pe numele său Simons, se descălțase deja, scoțând la iveală o pereche de șosete surprinzător de jerpelitate, iar cei doi juniori din echipa lor își citeau unul altuia din paginile cu jargonul surfingului, pe care le primiseră de la Tina.

Incontestabil, Dennis avea o imaginație bogată.

- Ce se întâmplă dacă îi mărim viteza, Dennis?

Neville zâmbea. Nu îmi dădeam seama dacă este semn bun sau nu.

- Tina v-a dat... o... listă, gâfâi Dennis. Cred că... o să... hopa... „mă duc la fund ca bolovanul“.

Neville se apropiase și mai mult. Își scoase sacoul și îi întinse ochelarii secretarei sale.

- Până la ce nivel ești dispus să mergi, Dennis?

Era, după cum intuisem, o fire competitivă.

Dar nici Dennis nu era mai prejos.

- Până la ce nivel vrei tu, Nev. Dă-l cât vrei de tare, zbieră Dennis, cu fața îmbrobonată de sudoare. Vedem noi cine rămâne în picioare pe valul cel mai mare!

– Dă-l mai tare, Mike, mă îndemnă Neville.

Am zâmbit. Toată lumea se distra. Așa cum prevăzuse Dennis, simulatorul le distrăsese atenția de la zvonurile legate de terenul din Africa de Sud.

– Dintotdeauna am visat să fac surfing, zise Tim, scoțându-și și el sacoul.

Simulatorul gemea și se cutremura sub greutatea lui Dennis.

– La ce nivel ai ajuns, bătrâne?

– La trei, am răspuns, uitându-mă la telecomandă. Nu cred că...

– Fii serios, Mike. Putem mai mult de-atât. Dă-l mai tare. Să vedem cine rezistă mai mult.

– Dă-l mai tare, strigară în cor scrobiții de la Vallance Equity Financing, uitând de orice reținere.

M-am uitat la Dennis, care încuviință din cap, apoi făcu semn spre telecomandă.

– Haide, Mike, amice, fă valuri.

– Ești turbat, Dennis, spuse Tim, citând din lista cu jargon. Valurile sunt bestiale, dar tu ești turbat!

În ciuda aparentei sale veselii, pe Dennis curgeau apele. Schiță un zâmbet, dar i se citea disperarea în ochi, în timp ce se căznea să își țină echilibrul pe placa de surfing care se zgâlțâia tot mai tare.

– Să mai reduc intensitatea? am sugerat eu.

– Nu, nu! Sunt... turbat! Cât am rezistat la nivelul patru, băieți?

– Urcă-l la cinci! strigă Neville și înșfăcă telecomanda. Să vedem cum se ține pe talazuri.

– Parcă n-aș..., am dat eu să spun.

Nimeni nu știe ce s-a întâmplat în continuare. Dennis era printre puținii din încăperea care nu băuseră șampanie. Dar, cum-necum, simulatorul trecu la cel mai înalt nivel exact în momentul în care echilibrul îl trădă pe Dennis. Cu un urlet îngrozit, se trezi proiectat pe deasupra pernelor gonflabile din jur până în capătul celălalt al sălii, cu o viteză surprinzătoare pentru o persoană de gabaritul lui, și ateriză ca un bolovan pe o rână.

Își fractură șoldul, firește. Cei care nu se așteptaseră ca impactul să aibă un asemenea rezultat, auziră un trosnet înfiorător. Nu cred că voi

putea uita vreodată sunetul acela. Îmi pieri orice dorință de a încerca aparatul. Așa cum am spus mai devreme, nu sunt o fire aventuroasă.

Se dezlănțui o adevărată isterie. Toată lumea se strânse în jurul lui. Placa de surfing continua să se legene, și muzica celor de la Beach Boys să cânte pe fundalul țipetelor și strigătelor alarmate.

– Chemați ambulanța!

– Australia, deci? zise Neville, în timp ce Dennis era transportat cu targa la lift. Memorabilă prezentare. Ne interesează afacerea. Când ieși din spital, discutăm mai multe despre amplasament.

– O să-ți trimită Mike o copie de pe raportul de evaluare a terenului. Da, Mike?

Dennis strângea din dinți, galben la față de durere.

– Desigur, am confirmat, încercând să par la fel de încrezător ca el.

În momentul în care îl urcară în ambulanță, îmi făcu semn să vin lângă el.

– Știu la ce te gândești, îmi șopti. Va trebui să întocmești tu unul.

– M-a nimerit foarte prost... Nunta...

– O lămuresc eu pe Vanessa. Oricum, e mai bine să nu te amesteci în aranjamentele de nuntă. Rezervă un zbor încă din după-amiaza asta. Te implor, Mike, întoarce-te cu un plan care să garanteze succesul acestui teren.

– Dar nici măcar n-am...

– O să încerc să târăgănez lucrurile cât pot de mult ca să apuci să o scoți la cap. Dar e cel mai mare proiect de dezvoltare pe care l-am avut vreodată. Vreau să mă convingi că am avut dreptate să te promovez, că poți finaliza tranzacția.

Nu mi-a trecut nici o clipă prin minte că l-aș putea refuza. Că mi-aș putea pune viața personală mai presus de nevoile companiei. Pe de altă parte, avea probabil dreptate. Sunt un om dedicat firmei. Un angajat dăstoinic. Am rezervat zborul în acea după-amiază. Biletul la clasa Business, la bordul unui avion asiatic, a fost mai ieftin decât aș fi plătit la clasa Economy la oricare dintre cele două companii aeriene spre care mă orientasem inițial.

Capitolul 4

GREG

Când e momentul potrivit să deschizi o sticlă de bere? În opinia lui taică-meu, oricând după prânz. Le dădea pe gât, așa cum mama dădea pe gât ceaiurile, deschizând o sticlă nouă de Toohey la fiecare două ore, când lua câte o pauză de la casa pe care o construia în acel moment.

Era un bărbat voinic, și nu te-ai fi prins niciodată cât de mult bea. Mama zicea că se întâmpla asta pentru că era veșnic cherchelit; vesel după-amiaza, exuberant la ora ceaiului, ușor amețit dimineața, după beția din seara anterioară. Nu am avut niciodată ghinionul de a-l prinde treaz.

După părerea mea, momentul potrivit este cam în jurul orei paisprezece, cu condiția să nu fiu la muncă, caz în care va fi la orice oră, după ce o aduc pe *Sweet Suzanne* la debarcader. Nu mă veți vedea vreodată beat la timonă – am multe cusururi, dar nu mi-aș punea niciodată în primejdie barca sau pasagerii. Dar o bere la hotelul lui Kathleen, când soarele e sus pe cer, și o porție de cartofi prăjiți pe masă mă ung pe suflet. Nu văd cum ar putea avea cineva ceva de obiectat. Cu excepția fostei mele soții.

După părerea lui Suzanne, nu există moment potrivit să beau bere. Îmi reproșa că sunt un bețiv nesuferit, un bețiv hâd, și mult prea des beat ca să mai pot repara ceva. Mi-a zis că din cauza asta nu mai

suferă să dea ochii cu mine. Mi-a zis că din cauza asta începusem să mă urâtesc. Mi-a zis că din cauza asta nu am avut copii – deși mă refuzase categoric când i-am propus să consultăm un medic. Iar eu i-am zis că n-oi fi eu vreun îngerăș și nici ușor de suportat, dar nu știu câți bărbați australieni s-ar oferi de bunăvoie să fie pipăiți la „bijuterii“ de un alt bărbat.

Dar îmi doream copii cu disperare. Și, din pricina asta, când am ieșit din biroul avocatei mele la ora 11.25 – e uimitor cât de bine îți amintești fiecare minut, când plătești la oră și, mai ales, tarif de weekend –, am decis că ora 11.25 este momentul perfect să deschid o doză rece de VB, cu toate că era îndeajuns de frig cât să port pulover, iar, dacă stăteai afară, te învinețeau imediat din pricina vântului tăios.

Cred că berea aia fusese modul meu de a o trimite la dracu'. Pe ea și pe afurisitul ei de instructor de fitness, și jumătatea ei de avere, și toate pretențiile ei stupide. Pentru că, între noi fie vorba, nici măcar n-a avut vreun gust bun. Voiam să beau una la bar, dar ideea de a sta singur într-un bar, la ora 11.25, îmi părea un pic... deprimantă. Chiar și într-o sâmbătă.

Așa că m-am așezat pe bancheta din față a camionetei și mi-am băut berea, mai puțin grăbit decât de obicei, așteptând să își facă efectul și să îmi mai aline singurătatea. Nu aveam clienți în ziua respectivă. Trebuie să recunosc că numărul lor a scăzut simțitor de când mi-am mâzgălit barca. Liza mă ajutase să o vopsesc în weekend și mi-a zis răspicat că, dacă îmi țin gura, lumea va uita incidentul într-o săptămână sau două. Asta am și făcut – va trebui să trag ca boul la jug ca să pot satisface pretențiile financiare ale fostei mele neveste.

Oamenii o numesc „ruptură curată“. Aceeași expresie pe care o folosesc doctorii când e vorba de o fractură. Asta era și senzația. Era atât de dureroasă, încât, dacă mă gândeam prea mult la ea, mi se făcea rău.

Deocamdată, ședeam în mașina trasă în parcare și îmi aminteam de turistele care traversau Debarcaderul Balenei, legănându-se pe pantofi cu tocuri înalte, cu camerele de filmat și CD-urile cu cântece de balenă în mână, și se uitau suspicioase la *Suzanne*, așteptându-se parcă să sară din apă și să le șocheze cu o nouă înjurătură.

Dacă n-aș fi avut alte planuri în ziua aceea, aș fi ieșit singur în larg. Chiar și după ce băusem o bere. Descoperisem mai demult că simplul fapt de a sta în golf și a privi delfinii îmi dădea o stare de bine. Scot capetele din apă, cu zâmbetele lor caraghioase și bătrâncioase, de parcă ți-ar spune un banc, și reușesc să te facă să râzi, chiar și în zilele în care îți vine să-ți pui ștreangul de gât. Cred că toți marinarii sunt așa. Știam că acelea sunt cele mai frumoase clipe – când ești doar tu și vietățile alea, singuri în liniștea mării.

– Din fericire nu aveți copii, observase avocata, aruncând o privire peste contul nostru bancar comun.

Nu realizase ce spune.

Tocmai dădusem pe gât și a doua bere, când l-am văzut. Moto-tolisem doza între degete și mă pregăteam să o arunc la picioarele scaunului din dreapta, când am dat cu ochii de el. Nu aveam cum să-l ratez. Stătea în fața mea, în costumul lui bleumarin de birocrat, flancat de două valize mari, identice, și se uita spre strada principală. L-am fixat cu privirea până când m-a observat, după care am scos capul pe fereastră.

– Ai pățit ceva, amice?

După câteva secunde de șovăială, își luă valizele și veni spre mine. Își lustruise pantofii negri cu șiret, de parcă ar fi vrut să le ia culoarea. Nu era genul de individ cu care să intru în vorbă, dar tipul părea absolut dărâmat și mi s-a făcut milă de el. Un soi de compătimire ca între doi năpăstuiți ai sorții.

Se apropie, puse valizele jos și scoase o hârtie din buzunar.

– Cred că taxiul m-a lăsat la adresa greșită. Știi cumva dacă e vreun hotel prin apropiere?

Alt englezoi. Trebuia să mă prind. Am mijit ochii la el.

– Sunt mai multe, amice. În ce direcție vrei?

Se mai uită o dată la hârtia din mână.

– Nu scrie decât... hotelul Silver Bay.

– Ah, hotelul lui Kathleen. Nu e chiar un hotel în adevăratul sens al cuvântului. A fost cândva.

– E departe?

Nu mi-am putut stăpâni curiozitatea. Rareori vezi bărbați atât de dichisiți prin părțile noastre.

– Ai ceva de mers. Urcă. Te duc eu. Oricum, aveam ceva de rezolvat acolo. Pune-ți bagajele în spate.

Se citea îndoiala pe chipul lui, ca și când invitația mea era ușor dubioasă. Ori poate nu voia ca valizele lui scumpe să se atingă de echipamentele pline de alge din portbagajul meu. Nu mi-a picat bine. Am fost cât pe ce să mă răzgândesc. Dar l-am văzut cum își târăște bagajul până la haion și se opintește să-l ridice. Apoi, deschise portiera și urcă lângă mine, strecurându-și picioarele prin mormanul de doze goale.

– Ai grijă la pantofi, l-am avertizat. Am băut toată berea, dar or mai fi rămas câteva picături.

Denumirea „Silver Bay“ e ușor înșelătoare. În realitate, nu e vorba doar de un golf, ci de două fâșii de uscat, despărțite de Debarcaderul Balenei. Pe vremuri, spuneam că, văzută de sus, marea arată ca un fund albastru, uriaș. (Suzanne ridica din sprâncene când mă auzea, dar, între noi fie vorba, ea ridica din sprâncene la aproape orice.)

Hotelul lui Kathleen era amplasat într-unul din golfuri, chiar la capătul lui, aproape de locul care te ducea direct în largul mării. Singurele lucruri care supraviețuiseră în jur erau casa bătrânilor Bullen, muzeul și dunele de nisip. În partea opusă a Debarcaderului Balenei, se aflau restaurantul pescăresc MacIver's și piața de pește, iar, cu cât te îndepărtați mai mult de Kathleen, începea să se întindă orașul.

Mi-a spus că îl cheamă Mike. I-am uitat numele de familie. În rest, nu mi-a zis mare lucru. L-am întrebat dacă venise cu treabă și mi-a răspuns „Mai mult de plăcere“. Îmi amintesc că mi s-a părut curios ca un bărbat venit în vacanță să fie îmbrăcat la patru ace. Mi-a zis că aterizase în acea dimineață și ar fi trebuit să îl aștepte o mașină, dar firma de închirieri încurcase lucrurile și îi vor trimite una abia mâine, de la Newcastle.

– Lung zbor, am spus.

El încuviință din cap.

– Ai mai fost în Australia?

– La Sydney, o singură dată, dar n-am stat mult.

Părea să aibă în jur de treizeci și cinci de ani. Își verifica ceasul suspect de des pentru un om aflat în concediu. L-am întrebat cum ajunsese să rezerve o cameră la hotelul lui Kathleen.

– Nu e chiar cel mai căutat, i-am spus, uitându-mă aluziv la costumul lui scump. Mă gândeam că unul ca tine ar prefera să se cazeze într-un loc... mai elegant.

Privea fix în față, parcă încercând să găsească un răspuns.

– Am auzit că e o zonă frumoasă, spuse el. A fost singurul hotel pe care l-am găsit.

– Locul tău e acolo sus, pe coastă, la Blue Shoals, i-am zis. E tare frumos. Au camere cu băi private, o piscină de dimensiuni olimpice, tot tacâmul. De luni până joi, au și un bufet suedez bunicele. Cincisprezece dolari de persoană, dacă-mi aduc bine aminte. Vinerea, prețurile mai cresc nițel. Am virat brusc ca să evit un câine care traversa strada. Pe urmă, mai e și hotelul Admiral, din Nelson Bay. Au televiziune prin satelit în toate camerele, canale bunicele, nu toate porcăriile. Nu e scump în perioada asta, și știu sigur că e aproape gol.

– Mulțumesc, îmi zise el în cele din urmă. În cazul în care decid să mă mut, o să-mi prindă bine să știu toate astea.

Din momentul acela, am cam epuizat orice subiect de discuție. Mi-am văzut de condus, ușor iritat de ingratitudea tipului. Îl culesesem de pe marginea drumului, mă oferisem să-l duc – un taxi i-ar fi luat pe puțin zece dolari –, îl pusesem la curent cu zona, iar el abia catadicsea să stea de vorbă cu mine.

Mă bătea gândul să-i zic vreo două – cred că mă cam încinsesem de la bere –, dar am observat că adormise. Dormea buștean. Până și un afacerist scrobit își pierde orice prestanță când îi curg balele pe umăr. Dintr-un motiv de neînțeles, lucrul acesta m-a înveselit, așa că mi-am văzut de drum fluierând.

Kathleen împodobise masa splendid. Fața de masă și baloanele mi-au luat ochii, damascul alb care flutura în adierea vântului și baloanele care se legănau, vrând parcă să se desprindă și să zboare spre văzduh.

Pe o panglică, stătea scris „La mulți ani, Hannah!“, iar dedesubt, sărbătorita și prietenele ei țipau ca apucatele la un tip cu un șarpe încolăcit pe braț.

Preț de o clipă, am uitat de vizitatorul din mașină. Am coborât și am luat-o pe alee, amintindu-mi cu un fior că petrecerea începuse de o oră.

– Greg.

Kathleen avea obiceiul de a te măsura din cap până-n picioare, ceea ce îți dădea de înțeles că știe pe unde ai umblat și ce ai făcut.

– Drăguț din partea ta că ai reușit să ajungi.

– Ăla cine mai e? am întrebat, făcând semn din cap spre tipul cu șarpele.

– Îmblânzitorul de Monștri, parcă își spune. Are tot felul de creaturi care-ți ridică părul pe ceafă. Gândaci uriași, șerpi, tarantule... Îi lasă pe copii să pună mâna pe ele, să le mângâie. A fost dorința lui Hannah, zise ea și se cutremură. Ceva mai scârbos nici că există.

– Când eram eu mic, le striveam sub bocanci, am zis, aprobator.

Erau opt copii și câțiva adulți, în majoritatea lor tot marinari. Nu m-a surprins câtuși de puțin. Hannah era o puștoaică bizară, matură pentru vârsta ei, și eram obișnuiți să o vedem mereu în preajma noastră. Așa făcea de când era de-o șchioapă.

Mă bucuram să o văd în tovărășia unor copii de vârsta ei. În afară de Lara, nu o vedeam aproape niciodată cu cineva de-o seamă cu ea. Liza spunea că e o fire singuratică. Uneori, mă întrebam dacă se referă la Hannah sau la ea însăși.

Kathleen îmi oferi o ceașcă cu ceai. Am luat-o, nădăjduind să nu simtă că miros a bere. Mi se părea nepotrivit să duhnesc a alcool la petrecerea unui copil. Îndeosebi a unui copil la care țineam enorm.

– Arată ceva mai bine barca ta, observă Kathleen, zâmbind.

– Bănuiesc că știi că Liza m-a ajutat să îi revopsesc numele.

– O să ai necazuri mari dacă nu-ți stăpânești nervii, țâțâi ea, dezaprobat. Bagă-ți mințile-n cap, că ești ditamai omul.

– Asta se vrea un soi de muștruluială?

– Înseamnă că nu ești chiar beat, dacă-ți dai seama.

– Una, am zis. Doar una am băut. Sau poate două.

Kathleen se uită la ceas.

– Și nici n-a trecut bine de amiază. Bravo ție!

Trebuie să recunosc că are curaj Doamna-Rechin. Spune lucrurile pe șleau. Dintotdeauna a fost așa, și nu se va schimba. Liza, în schimb, e exact opusul ei. Se uită la tine absent, ca și când în mintea ei s-ar derula o cu totul altă conversație, iar când o întrebi la ce se gândește (ca o femeie! În halul ăla te aduce!), ridică din umeri de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

– Salut, Greg!

Hannah trecu pe lângă mine, radiind de fericire. Îmi aduc aminte senzația – când ești copil și e ziua ta, și, preț de o zi, toată lumea te tratează ca și când n-ar mai exista altcineva ca tine. Se opri pentru o fracțiune de secundă, ca să examineze cutia pe care o țineam la subraț. E un înger, fetița asta, dar nu e deloc prostuță.

– Ah, ăsta e pentru mătușa ta, Kathleen, am zis.

Se postă în fața mea, cu o expresie ștregărească pe chip.

– Cum se face că e împachetată în hârtie pentru copii? întrebă ea.

– Serios?

– E pentru mine, declară ea.

– Adică mătușa ta e prea bătrână pentru hârtia asta? am replicat, luând o mină nevinovată.

Nici pe Suzanne nu reușeam s-o păcălesc niciodată. Se uita fix la cutie, parcă încercând să își dea seama ce conține. Nu e genul de copil care să ți-o smulgă din mână. E prudentă – nu acționează necugetat. Nu m-a mai răbdat inima să o țin în tensiune, așa că i-am dat cadoul. Trebuie să recunosc că și eu mă emoționasem un pic.

L-a desfăcut, înconjurată de toate prietenele. Am observat că toate începeau să se maturizeze – nu mai aveau obraji bucălați și piciorușe subțiri, ca de păianjen. Vreo două aveau deja trăsături de femeie. Mă întrista gândul că unele vor ajunge ca Suzanne. Nemulțumite, săcâitoare și... necredincioase.

– E o cheie, zise ea, nedumerită. Nu pricep.

– O cheie? am zis, prefăcându-mă surprins. Ești sigură?

– Greg...

– Chiar n-o recunoști?

Clătină din cap.

- E cheia de la baraca mea.

Hannah se încruntă, încă nelămurită.

- Baraca de lângă debarcader. Fir-ar să fie de treabă, cred că am uitat cadoul acolo. Dă fuga cu prietenele tale și verificați.

O luară la sănătoasa înainte să îmi termin ideea, răscolind nisipul sub tălpile tenișilor, într-un cor de țipete. Kathleen îmi aruncă o privire întrebătoare, dar n-am scos o vorbă. Uneori, vrei să savurezi momentul, iar, în ultima vreme, sunt tot mai puține astfel de momente prețioase.

Câteva minute mai târziu, le-am văzut țopăind pe alee.

- E vorba de barcă? De barca aia mică?

Era îmbujorată și cu părul vâlvoi. Am încremenit. Semăna atât de mult cu mama ei.

- Te-ai uitat cum se numește? am întrebat.

- *Hannah's Glory*, îi spuse mătușii Kathleen. E o șalupă albastră și se numește *Hannah's Glory*. Chiar e a mea?

- Normal că-i a ta, prințeso, am confirmat.

Zâmbetul ei mă făcu să uit de dimineața oribilă pe care o avusem. Sări de gâtul meu și am strâns-o în brațe, neputându-mi stăpâni euforia.

- Putem ieși cu ea? Pot să ies, tușă K?

- Nu chiar acum, puiule. Trebuie să tai tortul. Dar sigur poți să te urci în ea în baracă.

I-am auzit strigătele de fericire chiar și din capătul celălalt al aleii.

- O barcă? mă apostrofă Kathleen, ridicând din sprâncene, după ce Hannah se îndepărtă. Ai vorbit cu Liza despre asta?

- Hm... nu încă, am răspuns, uitându-mă la copiii care alergau înapoi spre baraca mea. Dar cred că o să am ocazia cât de curând.

Venea spre mine, cu un platou pe care se afla tortul, urmată de câinele care nu se dezlipea de ea. Cât era de frumoasă! Îți lăsa întotdeauna impresia că intenționează să meargă în altă parte, dar, în ultimul moment, decide să treacă să te salute, doar așa, ca să-ți facă o favoare.

- Bună! Am stat să-i agăț bucata de fanon în camera ei - a vrut-o deasupra patului, spuse ea și mă salută cu o legănare de cap. Duhnește

de-ți mută nasul din loc. Și-a cumpărat patru cărți despre delfini, două despre balene și o înregistrare video. În ritmul ăsta, o să-și deschidă propriul muzeu. N-ați mai văzut o cameră atât de plină cu desene cu delfini. Unde-s copiii?

Se îndreptă de spate.

– Ar trebui să discuți cu Greg despre asta, spuse Kathleen.

Apoi plecă, cu o mână ridicată, ca și când nu dorea să fie de față la ceea ce avea să urmeze.

– Ăăă... s-au dus să vadă ... cadoul de la mine.

Liza așeză platoul pe masă.

– Da? Și ce i-ai luat?

Se apucă să desfacă folia de pe sendvișuri.

– Am cumpărat-o de la bătrânul Carter. O bărcuță cu vâsle. Am curățat-o bine, i-am dat un strat de vopsea. Arată impecabil.

Îi luă un minut până să se prindă ce spusesem. Se uită o clipă la masă, după care îndreptă privirea spre mine.

– Ce-ai zis că i-ai luat?

– O bărcuță. Care să fie doar a ei. Mă gândeam că dacă ia câteva lecții, o să poată merge să vadă delfinii împreună cu prietenele ei, am zis, adăugând în grabă, ușor speriat de expresia ei. Odată și-odată, tot trebuia să aibă barca ei.

Liza duse mâinile la gură – de parcă s-ar fi rugat. Dar nu părea deloc recunoscătoare pentru gestul meu.

– Greg?

– Da?

– Ți-ai pierdut și ultima fărâmă de minte?

– Poftim?

– I-ai cumpărat fiicei mele o barcă? Fiicei mele care nu are voie să iasă pe mare? Ce dracu' a fost în capul tău?

Îmi vorbea pe un ton usturător.

Mă uitam la ea, nevenindu-mi a crede că se înfuriase atât de rău.

– Am vrut doar să fac o bucurie unui copil de ziua lui.

– Nu e treaba ta să îi faci bucurii fiicei mele.

– Trăiește pe apă. Toate prietenele ei au bărci. De ce să n-aibă și ea una?

- Pentru că i-am spus că nu are voie.

- De ce? Ce rău îi face? Trebuie să învețe, n-am dreptate?

- O să învețe când o să fiu eu pregătită să învețe.

- Are unsprezece ani! De ce ți-a sărit țandăra? Ce naiba te-a apucat? Văzând că nu îmi răspunde, am arătat spre Hannah, care stătea la ușa barăcii. Uită-te la ea. E în al nouălea cer. Am auzit-o când le-a spus prietenelor că e cel mai frumos cadou pe care l-a primit vreodată.

Nici gând să mă asculte. Se postă în fața mea și începu să țipe.

- Da! Iar acum eu o să fiu vrăjitoarea cea rea care îi spune că nu poate să-l accepte. Mersi mult, Greg.

- Atunci, nu-i spune. Las-o să-l păstreze. Avem noi grijă de ea.

- Noi?

În clipa aceea, își făcu apariția Mike. Uitasem cu desăvârșire că l-am lăsat dormind în mașină. Iar acum, stătea în fața noastră, ușor stânjenit, cu valizele în mâini și chipul încă buhăit de somn. Îmi venea să-i zic să dispară.

Liza nici nu-l observă. Zbiera la mine în continuare.

- Trebuia să vorbești cu mine mai întâi, Greg, nu să-ți bagi nasul și să încerci să cumperi iubirea unei fetițe cu o afurisită de barcă – singurul lucru pe care i-l interzic de cinci ani încoace.

- E doar o bărcuță cu vâsle. Nu e ca și cum i-aș fi luat una cu motor de două sute de cai putere.

Era rândul meu să mă înfurii pe ea. Aveam impresia că mă acuză că vreau să îi fac rău copilului.

- Mă scuzați. Se poate să...

Liza ridică o mână, fără să întoarcă privirea de la mine.

- Nu te mai amesteca în viața mea, ai priceput? Ți-am zis de o sută de ori că nu mă interesează să am o relație cu tine și n-o să schimb nimic dacă te dai bine pe lângă fică-mea.

Se lăsă tăcerea, în timp ce cuvintele cădeau ca o ploaie în jurul nostru. Nu mă îndoiesc că își dăduse seama cât de rău dureau.

- Mă dau bine? am răbufnit, abia îndurând să repet acele vorbe. Eu mă dau bine? Drept cine mă iei?

- Pleacă, Greg...

- Mă scuzați că vă întrerup, dar...

– Mamă?

Hannah stătea lângă englez, și zâmbetul fericit îi dispăruse de pe chip. Se uita când la mine, când la mama ei.

– De ce țipi la Greg?

Vorbea încet și prudent, cu ochi căscați, parcă speriată de noi.

Liza trase aer în piept.

– Fiți amabili și spuneți-mi unde este recepția.

Mike părea chiar mai stânjenit decât mine să se afle acolo.

Deodată, Liza îl remarcă pe oaspetele neașteptat. Se întoarse spre el, încă aprinsă la față de furie.

– Recepția? Vorbiți cu Kathleen. E doamna de-acolo, în cămașă albastră.

Mike încercă să zâmbească, bolborosi ceva cu accentul lui britanic și, după o scurtă pauză, se făcu nevăzut.

Hannah nu se mișcase de lângă mine. Când, în sfârșit, reuși să îngaima ceva, am simțit că îmi vine să o plesnesc pe maică-sa, la auzul glăsciorului ei trist.

– Deci, nu am voie să păstrez barca?

Liza se întoarse spre mine, izbindu-mă în plin cu toată forța dușmăniei pe care mi-o purta în acel moment. Nu era deloc o senzație plăcută.

– Vorbim mai târziu, puiule.

– Liza, am intervenit, străduindu-mă să îmi controlez tonul, de dragul fetei, nici prin gând nu mi-a trecut vreodată să...

– Nu mă interesează, mi-o reteză ea. Hannah, anunță-ți prietenele că tăiem tortul. Văzând că fata nu se clintește din loc, îi făcu semn cu mâna. Hai, du-te. Să văd dacă reușesc să aprind lumânările, că bate vântul cam tare.

Am pus o mână pe umărul lui Hannah.

– O să găsești barca în baracă atunci când vei fi pregătită, am zis, conștient de tonul meu sfidător.

Apoi, am plecat, mormăind în barbă niște cuvinte de care nu sunt foarte mândru.

Ajuns la camionetă, m-am ciocnit de Yoshi.

- Nu pleca, Greg. Știi ce rău se aprinde când vine vorba de unele chestii. Nu-i strica ziua lui Hannah.

Ținea încă în mână o sacoșă de cadouri. O luase la fugă din bucătărie ca să mă oprească.

Nu eu i-o stricam, îmi venea să-i zic. Nu eu eram hotărât să îi interzic copilului lucrul pe care și-l dorea mai mult decât orice. Nu eu mă comportam ca și când fata avea o copilărie perfect normală, dar nu pomeneam niciodată de un alt membru al familiei în afară de Kathleen. Nu eu eram cel care, de trei sau patru ori pe an, mă aruncam în brațele ei, pentru ca, a doua zi, să mă port ca și când ar fi fost o cârpă de șters pe jos. Știu când sunt vinovat, dar mai știu și că, uneori, nu e vina mea.

- Zi-i că trebuie să ies pe mare, am spus, pe un ton mai tăios decât mi-aș fi dorit.

M-am simțit prost imediat după aceea. În definitiv, Yoshi nu avea nici un amestec în această tevatură.

Nu intenționez să ies în larg. Voiam să intru în primul bar și să beau până când un om cumsecade avea să mă anunțe că a mai trecut o zi.

Capitolul 5

KATHLEEN

Oricât ar fi de greu de crezut, dată fiind suprafața țării noastre, vânătoria comercială de balene a fost cândva una dintre principalele industrii ale Australiei. Încă din secolul al XIX-lea, au început să sosească baleniarele britanice. Descărcau pe capul nostru câțiva pușcăriași, încărcau o parte dintre balenele noastre și ni le vindeau tot nouă, în porturile noastre. Halal afacere, zicea Nino. Până la urmă, s-au deșteptat și australienii și au început să le vâneze singuri. În definitiv, nici o parte a balenei nu rămânea nefolosită – grăsimea era folosită la lămpi, lumânări și săpun; fanoanele, la corsete, mobilier, umbrele și bice. Presupun că, pe vremea aceea, bicele erau la mare căutare. Pe atunci, pescarii vânau în special balena sudică blândă – o numeau „blândă“ pentru că se lăsa foarte ușor prinsă. Biata creatură era probabil cea mai lentă vietate din emisfera sudică, iar, odată ce o omorau, rămânea la suprafață, astfel că o puteau tracta până la țărm. Cred că singurul mod în care ar fi ușurat și mai mult sarcina vânătorilor era să se înjunghie singură cu harponul și să înoate până la fabrica de conserve.

Firește, puținele exemplare rămase sunt acum ocrotite prin lege. În copilărie, îmi amintesc că am văzut una trasă până în golf de două bărci mici. Mi s-a părut nedrept, chiar și la vârsta aceea fragedă, să îi văd burta imensă și umflată târâtă pe țărm fără pic de milă, ochii săi

goi ce priveau mâhniți spre ceruri, deplângând parcă barbaria umană. Eu pescuiam aproape orice – când eram mică, tata se lăuda că prindeam, descărcam și evisceram peștii cu o iscusință ce putea fi interpretată drept cruzime. Cu toate acestea, imaginea balenei sudice mă înduioșa întotdeauna până la lacrimi.

Aici, pe coasta de est, nu a existat niciodată acea frenezie a vânătorii despre care auzisem că ar fi cuprins coasta de vest. Aici, au fost prinse mai puține balene până la sfârșitul războiului – excepție făcând micul nostru colțișor de lume. Poate din cauză că balenele veneau atât de aproape, încât le vedeai de la mal, golful nostru s-a transformat într-o veritabilă bază a vânătorilor de balene. (Echipajele noastre de observare a balenelor încă își mai spun uneori vânători.) Când eram copil, oamenii le urmăreau cu bărcuțele și le omorau. Mi se părea o luptă cinstită și, în plus, limita numărul de animale vâdate. Apoi însă, s-au lăcomit.

Din 1950 până în 1962, aproximativ 12 500 de balene cu cocoasă au fost ucise și prelucrate la fabrici precum Norfolk Island și Moreton Island. Cum lumea se îmbogățea de pe urma cărnii și a uleiului de balenă, vânătorii au început să folosească arme tot mai sofisticate pentru a spori numărul capturilor. Vasele au devenit mai mari și mai rapide, iar prăzile, recolte îmbelșugate și macabre. Până să fie interzisă vânătoarea balenelor cu cocoasă în apele australiene, baleniarele fuseseră deja dotate cu sonare, tunuri și lansatoare de harpoane – echipamente de război, după cum spunea tata, dezgustat.

Și, cum era de înțeles, au ucis prea multe. Au prădat oceanele până n-a mai rămas nici o balenă cu cocoasă, și astfel s-au falimentat singuri. Firmele de vânătoare de balene s-au închis una după alta, fabricile de conserve și-au încetat activitatea ori s-au reprofilat pe fructe de mare. Zona a revenit la singurătatea dezolantă de altădată, spre ușurarea multora dintre noi. Tata, care se îndrăgostise de romanticismul primilor ani ai vânătorii de balene, când lupta se dădea între om și balenă, nu între balenă și grenadă, a cumpărat singura fabrică de prelucrare din Silver Bay și a transformat-o în muzeu. Din cercetările actuale reiese că mai puțin de două mii de balene cu cocoasă trec prin apele noastre în timpul migrației anuale, unii oameni de știință

afirmând chiar că numărul lor nu va mai reveni niciodată la cel de odinioară.

Din când în când, le povestesc toate acestea marinarilor, când îi aud că vor să își mărească flota sau numărul pasagerilor, ori când vorbesc despre observarea balenelor ca despre atracția turistică a viitorului și o modalitate de a revigora Silver Bay-ul.

Toți avem de învățat din cele întâmplate. Și totuși, nici de-ai naibii nu vor să mă asculte.

– Bună ziua!

– Nu e dimineață?

Michael Dormer stătea în pragul ușii, cu fața nedumerită a omului al cărui ceas biologic îi spune că a greșit emisfera.

– Am ciocănit mai devreme și v-am lăsat o ceașcă de cafea la ușă, dar am găsit-o rece după o oră, așa că m-am gândit să vă las să dormiți în voie.

Nu părea să priceapă ce îi spun. L-am lăsat un minut să se dezmeticească, după care i-am făcut semn să ia loc la masa din bucătărie. De regulă, nu las oamenii să intre în bucătărie, dar tocmai ce terminasem de aranjat sala de mese pentru cină. I-am pus o farfurie și un cuțit în față.

– Din câte-am auzit, somnul se reglează abia după o săptămână. V-ați trezit de multe ori?

Bărbatul se scărpină în cap. Era nebărbierit și purta o cămașă și pantaloni lejeri – era în continuare mai elegant decât ce vedeam noi prin Silver Bay, dar mult mai potrivit decât costumul scrobit cu care venise îmbrăcat.

– O singură dată, spuse el, ușor întristat. Dar a durat vreo trei ore până să adorm la loc.

Am râs și i-am turnat cafea. Domnul Michael Dormer avea un chip blând, pe care se citea o oarecare cunoaștere de sine, calitate pe care o regăsesc tot mai rar la oaspeții mei.

– Vreți să luați micul dejun? Vă pregătesc imediat ceva.

– La unu fără un sfert? zise el, uitându-se la ceas.

– Zicem că e masa de prânz. Va rămâne secretul nostru.

Îmi rămăsese niște aluat de clătite în frigider. Mă gândeam să i le fac cu dulceață de afine, alături de o omletă cu șuncă.

Rămase câteva clipe cu privirea ațintită la cafea, înăbușindu-și un căscat. I-am împins ziarul, fără să spun nimic, dându-i de înțeles că se va trezi după una sau două cafele. Mă mișcam în liniște, cu o ureche la radio, calculând absentă câtă mâncare trebuie să fac pentru masa de seară. Hannah mergea acasă la o prietenă după ore, Liza ciugulea mai puțin decât o vrăbiuță, deci nu trebuia să-mi fac griji decât pentru oaspetele meu.

Clătitele erau gata. Domnul Dormer se mai învioră când i-am pus farfuria în față.

– Uau! exclamă el, la vederea teancului. Mulțumesc mult.

Bag mâna-n foc că nu prea avea parte de mâncare gătită. Oamenii ca el sunt întotdeauna cei mai recunoscători.

A mâncat, totuși, ca mai toți bărbații de pe-aici: cu poftă și un soi de înverșunare pe care nu le vezi deseori la femei. Mama spunea mereu că mănânc exact ca un bărbat, și nu cred că era un compliment. Am profitat de faptul că stătea cu capul aplecat peste farfurie și l-am studiat cu atenție. Rari sunt turiștii de vârsta lui care să vină singuri; în general, vin cu soțiile ori iubitele. Celibatarii preferă stațiunile mai aglomerate. Îmi e un pic rușine să recunosc că îl priveam așa cum îi privesc pe toți bărbații pe care îi consider potriviți pentru Liza. Ori cât de mult ar protesta ea, nu mi-am pierdut speranța de a o vedea cuplată cu cineva.

– Balenele nu se împerechează pe viață, Kathleen, îmi zicea ea, și, așa cum tu singură spui mereu, ar trebui să tragem învățăminte de la viețuitoarele din jurul nostru.

Fata asta avea replică la orice. Singura dată când am îndrăznit să spun că i-ar prinde bine lui Hannah să aibă o figură paternă în viața ei, mi-a aruncat o privire atât de îndurerată și muștrătoare, încât m-am rușinat pe dată. De atunci, n-am mai deschis subiectul.

Dar asta nu înseamnă că nu puteam spera.

– Au fost absolut delicioase. Vă spun cu toată sinceritatea.

– Mă bucur că v-au plăcut, domnule Dormer.

Zâmbi.

– Spuneți-mi Mike, vă rog.

Ei, până la urmă, nu era chiar așa de scorțos.

M-am așezat pe scaunul din fața lui și i-am mai turnat o cafea, profitând de moment ca să mai beau și eu una.

– Ai vreun plan pe ziua de azi?

Mă bătea gândul să-i arăt broșurile din hol, dar nu părea genul pe care să îl încânte o excursie la grădinile de ceai.

Plecă ochii în cana de cafea.

– Mă gândeam să dau o raită prin zonă. Mașina pe care am închiriat-o sosește mai târziu, așa că nu prea am ce face până atunci.

– Sunt multe de vizitat după ce îți vine mașina. Până atunci, într-adevăr, nu prea ai ce face. Poți să iei autobuzul care merge la Port Stephens, dar asta e cam tot. Ești în vacanță?

Am rămas mirată, văzându-l că roșește ușor.

– Ceva de genul, îmi răspunse.

Nu am insistat. Îmi dau seama când cineva nu are chef să discute despre un subiect. O fi avut el un motiv să vină aici – o relație destrămată, o ambiție personală, o decizie pe care voia să o ia în liniște. Nu suport oamenii care te sâcâie cu întrebările. Mike Dormer plătise anticipat pentru toată săptămâna și îmi mulțumise politicos pentru micul dejun, două lucruri pentru care merita să fie tratat cu respectul cuvenit.

– Păi... vă las să vă vedeți de treabă, spuse el, așezând frumos cuțitul și furculița pe farfurie și ridicându-se de pe scaun. Vă mulțumesc foarte mult, domnișoară Mostyn.

– Poți să-mi spui Kathleen.

– Am înțeles, Kathleen.

M-am apucat să îi spăl farfuriile fără să stau prea mult pe gânduri.

Aveam și alți oaspeți cu care să îmi bat capul în acea săptămână – mai exact, un cuplu de vârstă a doua, venit să își serbeze aniversarea a douăzeci și cinci de ani de căsătorie. Ar fi fost primii clienți pe care îi aveam datorită noii reclame pe internet, dacă vasele Moby nu ar fi avut deja toate locurile rezervate, ceea ce o forța pe Liza să iasă cu ei în larg. Ca și când asta nu ar fi indispus-o suficient – îmi declarase

ferm că nu vrea să aibă de-a face cu afacerea pe internet –, bărbatul se mai și văicărea întruna. Camera era prea mică, mobila prea ponosită, dușul mirosea a mucegai. În primele două dimineți, a mâncat o cutie întreagă de cereale cu tărațe, iar, în ziua următoare, când am pus una nouă, s-a plâns că nu îi ofer o mai mare varietate. Și, ca să pună capac la toate, s-a plâns că Liza nu scosese barca la timp pe mare, deși ei ajunseseră cu întârziere la debarcader, pentru că ținuseră morțiș să vadă Muzeul Vânătorilor de Balene, obligându-mă să îl deschid special pentru ei. Vizita era inclusă în preț.

Nevasta lui, o femeie a cărei eleganță desăvârșită mă făcea să mă minunez de timpul și efortul pe care unii oameni sunt dispuși să le dedice unor asemenea lucruri, îl urma pretutindeni și le cerea scuze în șoaptă celor pe care soțul reușea să îi enerveze. Dezinvoltura absolută și conspirativă cu care făcea acest lucru dovedea limpede că nu era la prima experiență de acest fel. Excursia era „răsplata” ei aniversară, după cum mi-a mărturisit pe un ton spășit, aruncând o privire în spate la soțul ei care se îndrepta spre hotel cu pași nervoși și capul îndesat între umeri. Mă întrebam câți ani trecuseră până să îi apară ridurile acelea adânci de pe frunte.

– Se simte mult mai bine decât în excursia de anul trecut, îmi zise ea.

Am pus o mână pe brațul ei, în semn de compătimire.

– S-a purtat ca o brută, mă anunță Liza, la întoarcere. Dacă nu era nevestă-sa, nu i-aș fi plimbat în veci cu barca.

Am schimbat o privire.

– Sunt sigură că ea a fost foarte fericită.

– Nu neapărat. N-am văzut nici urmă de balenă. Am stat o oră în plus, dar zici că marea era goală.

– Știu ele ce știu.

– Da, le-am trimis mesaj să se facă nevăzute azi.

Uneori, parcă o văd în Liza pe mama ei, sora mea mai mică. O descopăr în felul în care Liza își înclină capul când e cufundată în gânduri, în degetele ei subțiri, dar puternice, în zâmbetul care îi luminează fața ori de câte ori își vede fiica. În acele momente, îmi dau seama că prezența nepoatei mele și a lui Hannah este o binecuvântare.

Că există o bucurie nemuritoare în a vedea că linia ta de sânge merge mai departe, bucurie pe care noi, cei fără copii, nu am resimți-o altfel. E acel fior de emoție când regăsești în ea nu doar pe mama ei, ci și pe străunchiul tău, Evan, pe bunica ta, și, poate, chiar pe tine. Sunt profund recunoscătoare că ultimii cinci ani m-au ajutat să înțeleg acest lucru. Imaginea unei sprâncene, a unei priviri încruntate, a unui surâs din neamul nostru reușea să îmi aline, chiar dacă în mică măsură, durerea pierderii surorii mele.

Dar Liza are și alte trăsături – prudența, tristețea permanentă, cicatricea albă, estompată de la întretăierea pomelului cu urechea stângă – care sunt doar ale ei.

Nu mă mira câtuși de puțin că Nino Gaines nu mai dăduse nici un semn de viață de câteva zile, ținând cont de modul în care îl expediasem ultima oară. Mă scosese din fire cu aerele pe care și le dădea. N-aș zice că mi-e dor de el, dar nici nu mi-ar plăcea să știu că stă la Barra Creek, supărat pe mine. Știam mai bine decât oricine că viața e prea scurtă ca să merite să te încarci cu astfel de ranchiuni mărunte.

După masa de prânz, am împachetat o tartă cu lămâie într-o coală de hârtie impermeabilă, am pus-o în mașină și am plecat spre casa lui. Era o zi frumoasă și atât de senină, încât se vedeau munții în zare și toate acele brazilor de pe marginea șoselei. Fusese o vară deosebit de secetoasă. Cu cât mă îndepărtam de mare, cu atât îmi atrăgeau atenția pământul roșiatic și caii costelivi rămași fără iarbă de păscut, care își țineau de urât, plesnind din cozi ca să alunge muștele neobosite. Atmosfera era diferită aici: polenul și praful pluteau într-o încremenire deplină, iar aerul era greu și sufocant. Nu pricep cum reușesc oamenii să trăiască înconjurați de uscat. Cafeniul acela nesfârșit mi se pare deprimant, contururile clare ale dealurilor și văilor, mult prea monotone. Bănuiesc că ajungi să te înveți cu toanele mării – la fel cum te obișnuiești cu mofturile unui soț. După ani de conviețuire, e posibil să te enerveze câteodată, dar nu te mai poți lipsi de ele.

Tocmai dădea să intre, când am oprit în fața casei. Întoarse capul la auzul motorului, își șterse mâinile pe pantaloni și duse o mână la

borul pălăriei când mă recunosc. Purta o vestă matlasată, pe care aş putea jura că o avea din 1970, când îi veniseră pe lume cei doi băieți.

Am șovăit câteva clipe înainte de a coborî din mașină. Se întâmplase rareori să ne certăm, și nu știam ce primire îmi va face. Stăteam amândoi față în față și ne măsuram cu ochi mijiți. Îmi aduc aminte cât de caraghioși păream: două schelete ambulante, care își aruncau priviri sfidătoare, ca doi adolescenți.

– Bună ziua! am zis.

– Ai venit să-ți ridici comanda? mă întrebă, cu un licăr în ochi care mă mai liniști.

Un licăr pe care, sinceră să fiu, nu îl meritam.

– Ți-am adus o prăjitură, am spus, aplecându-mă să iau pachetul din mașină.

– Cu lămâie, sper.

– Și dacă nu e? Mă pui s-o iau înapoi?

– Posibil.

– Parcă nu erai așa de mofturos, Nino Gaines. Te știam căpos, lacom și bătăran, dar nu mofturos.

– Te-ai dat cu ruj.

– Am uitat să adaug obraznic.

Se uită la mine, zâmbind ghiduș. Nu mi-am putut reține zâmbetul. E un lucru pe care nimeni nu ți-l spune despre bătrânețe, și anume că nu vei înceta să te porți ca un nerod.

– Hai în casă, Kathleen. Să vedem dacă reușesc să-l conving pe Căposul, Lacomul și Obraznicul Junior să ne facă o ceașcă de ceai. Arăți foarte bine, apropo.

Aveam nouăsprezece ani când Nino Gaines m-a cerut în căsătorie prima oară. A doua oară, aveam nouăsprezece ani și două săptămâni. A treia oară, s-a întâmplat peste patruzeci și doi de ani. Nu dintr-o scăpare sau neatenție a lui, ci pentru că în anii aceia își pierduse orice speranță că voi accepta și se însurase cu Jean. O cunoscuse la două luni după ce îl refuzasem a doua oară. Ea cobora la Woolloomoolloo, de la bordul unei nave, după ce se despărțise de soldatul cu care urma să se căsătorească. El aștepta un vechi prieten. I-a atras atenția cu talia ei de viespe și ciorapii răsuciți din nailon, și, ca o forță a naturii ce era,

i-a furat mințile și l-a convins în mai puțin de două luni să îi pună inelul de logodnă pe deget. Mulți îi considerau o pereche stranie – se certau îngrozitor –, dar Nino a luat-o cu el la podgoria abia cumpărată de la Barra Creek și au rămas împreună până când a răpus-o cancerul, la vârsta de cincizeci și șapte de ani. Nu trebuia să fii prea ager ca să observi că, în ciuda certurilor, se potriveau de minune.

Nu o condamna pentru hotărârea cu care se agățase de el. Pe vremea aceea, Nino Gaines era recunoscut drept unul dintre cei mai chipeși bărbați din Silver Bay, chiar și atunci când purta costum de baie de damă. Făcea acest lucru în fiecare an, când soldații organizau un spectacol pentru copiii din zonă. Nu mi-a picat bine când am aflat că lumea îl sfătuisese să împrumute costumul meu. În perioada războiului, eram o fetișcană robustă, înaltă și lată în umeri; nici acum nu sunt prea mărunță. Spre deosebire de alte femei care au ajuns sfrijite, cocârjate ca niște semne de întrebare și cu încheieturile umflate de artrită și osteoporoză, eu încă mă țin dreaptă și nu mi-am pierdut puterile. Tind să cred că mi-a prins bine efortul de a conduce hotelul, cu cele opt camere ale lui și fără prea mult ajutor. (Marinarii mi-au zis că e foarte la modă acum cartilajul de rechin, pentru proprietățile de inhibitor al îmbătrânirii. Așa glumesc ei pe seama mea.)

Prima dată când am dat cu ochii de el, serveam la barul hotelului. A intrat țațoș, îmbrăcat în uniformă de aviație, m-a pironit cu o privire intensă, cât să mă facă să roșesc, după care a văzut poza din ziar înrămată și m-a întrebat: „Și tu muști?”

Nu vorbele l-au înfuriat pe tata, ci ocheada șmecherească pe care mi-a aruncat-o după aceea. Eram atât de inocentă pe atunci, încât dulcegăriile lui au trecut în viteză pe deasupra mea, precum avioanele de război adunate la baza de la Tomaree Point.

– Ea, nu, i-a răspuns tata, care citea ziarul, lângă tejghea. Dar tatăl ei mușcă.

– Trebuie să fim cu ochii pe individul ăla, a avertizat-o pe mama mai târziu. E foarte bun de gură. Să faci bine să stai departe de el, ai priceput? s-a întors el, apoi, către mine.

Pe vremea aceea, cuvântul tatei mi se părea literă de lege. Evitam pe cât posibil să interacționez cu Nino Gaines, mă străduiam să nu

roșesc când îmi complimenta rochia și mă abțineam să râd la glumele pe care mi le arunca în șoaptă peste tejgheaua barului. Încercam să nu iau în seamă faptul că venea în fiecare seară când nu era de gardă, deși toată lumea spunea că cea mai frumoasă viață de noapte era la douăzeci de minute de mers cu mașina în susul coastei. Surioara mea, Norah, în vârstă de doar patru ani pe atunci (vă mărturisesc că venirea ei pe lume a fost o surpriză pentru părinții mei), îl venera ca pe un zeu, în mare parte pentru că o umplea de ciocolată și gumă de mestecat.

Apoi, a sosit ziua în care Nino m-a cerut în căsătorie. Cunoscând părerea neînduplecată a tatei despre militari, m-am simțit obligată să îl refuz. Poate că lucrurile ar fi decurs altfel, mă gândesc uneori, dacă, a doua oară când m-a cerut, ar fi făcut-o în fața tatei.

La moartea lui Jean, acum aproape cincisprezece ani, m-am temut că Nino Gaines se va delăsa și se va stinge încetul cu încetul. Așa pătesc mulți bărbați de vârsta lui – poartă haine neîngrijite, nu se mai bărbieresc, se hrănesc cu mâncare semipreparată. Își pierd orice voință, așteptând parcă să vină cineva și să se ocupe de ei. Era o generație de bărbați crescuți și educați în acest spirit. Nu știau să își poarte singuri de grijă. Dar Frank și John John i-au găsit mereu câte ceva de făcut, i-au ținut de urât, l-au implicat în tot soiul de proiecte cu podgoria, iar lucrurile acestea au dat rezultate. Frank a rămas în casa părintească, iar soția lui John John venea de două ori pe săptămână și le gătea. Trebuie să admit că Nino Gaines a trecut peste acel moment mai bine decât s-ar fi așteptat cineva. După un an, nici nu îți mai dădeai seama că suferise o lovitură cumplită. Apoi, într-o noapte, la un pahar de shiraz merlot, mi-a mărturisit că, cu două săptămâni înainte să moară, Jean îl amenințase că o să-i rupă urechile de pe lumea cealaltă dacă îl prinde că stă posac după ce ea nu va mai fi.

A urmat un moment lung de tăcere după mărturisirea lui. Când am ridicat ochii din pahar, l-am surprins fixându-mă cu privirea. Și acum simt cum mă arde tăcerea aceea, dacă mă gândesc prea mult la ea.

– Avea dreptate, am zis, evitându-i privirea. Ar fi o prostie să stai posac. Cel mai bine e să ieși în lume, să discuți cu oamenii. Du-te în vizită la prietenii din nord. E cel mai bun lucru.

Ulterior, mi-a spus și alte lucruri, dar despre acelea nu am mai discutat de atunci. Nino înțelesese de ani buni că între noi doi nu va exista altceva decât o relație de prietenie. Îl prețuiam ca prieten – poate mai mult decât își închipuia el –, și rareori se întâmpla ca vreunul din noi să participe la un eveniment fără celălalt. Ne complăceam într-un soi de familiaritate glumeață, un dans verbal în care ne lăsam antrenati, pe de o parte pentru că amândurora ne plăceau ciondănelile, pe de alta, pentru că nici unul din noi nu știa cum altfel să mascheze acea umbră de stânjeneală ce plana între noi. Totuși, trecuseră câțiva ani de când renunțase la tonul familiar, ceea ce ne convenea amândurora.

– Frank a fost ieri în oraș și s-a întâlnit cu Cherry Dawson, mă informă el.

Mă uitam la suporturile pentru farfurii, decorate cu imagini din Londra, în creion sau acuarelă, pe care continua să le pună pe masă înainte de a mânca, așa cum i-ar fi cerut Jean. Prezența ei încă dăinuia în casă, chiar și după atâția ani de la moarte. Alesese un mobilier greoi și înzorzonat, care nu se potrivea deloc cu personalitatea lui Nino. Era de mirare că nu se simțea deprimat acolo: casa semăna cu o firmă de pompe funebre. De câte ori intram în salonul mobilat cu o canapea și două fotolii îmbrăcate în huse, îmi venea să rup totul în bucăți și să arunc niște var alb pe pereți.

– Lucrează tot la Consiliu?

– Normal. Mi-a zis că familia Bullen a vândut crescătoria de stridii. În primărie, circulă tot felul de zvonuri misterioase despre ce-o să se construiască în locul ei.

Am luat o sorbitură de ceai. Detestam ceștile cu motive florale. Mereu mă abțineam să îi cer o cană normală, ca să nu pară că vreau să o critic pe Jean.

– Au vândut și terenul?

– O mare bucată din plajă, inclusiv fosta crescătorie. Eu sunt curios ce-au de gând să facă cu bancurile de stridii.

– Ce-ar putea face cu un teren care e sub apă?

– Tocmai de-aia sunt curios.

Pe vremuri, înainte să se apuce de viticultură, Nino cochetase cu ideea de a-și deschide propria crescătorie de stridii. Se gândise să cumpere ferma de la familia Bullen, într-o perioadă când aceștia se chinuiau să reziste pe o piață invadată de produse japoneze. Îi ceruse sfatul tatei, care pufnise ironic și îi spusese că unul care nu știa mai nimic despre mare, cum era el, ar fi trebuit să-și vadă lungul nasului. Cred că și-a mai schimbat părerea după ce podgoria lui Nino a câștigat un premiu pentru vinuri australiene, iar veniturile lui au ajuns pentru prima dată la șase cifre. Dar tata nu era genul de om care să își recunoască greșelile.

– Încă te mai gândești la asta?

– Nu. Taică-tu avea probabil dreptate.

Dădu pe gât și ultima picătură de ceai și se uită la ceas. În fiecare seară, se urca pe bicicletă și dădea roată podgoriei, ca să verifice sistemul de irigații și viile, ca nu cumva să fi fost atacate de diverși fungi. Chiar și după atâția ani, îi plăcea să se uite la întinderile acelea de pământ cât vedeai cu ochii și să se gândească că sunt ale lui.

– Nu prea văd ce altceva ai putea face în golf. Nu poate fi vorba decât tot de o crescătorie de stridii.

– Nu cred, zise Nino, clătinând din cap.

Simțeam că îmi ascunde ceva.

– Oricum ar fi, am spus, văzând că nu scot mai mult de la el, vor trebui să țină canalul deschis ca să poată intra și ieși navele. Nu cred că echipajele vor fi deranjate, indiferent ce au de gând să facă acolo. Că tot veni vorba, ți-am zis că Hannah a văzut prima ei balenă?

– Liza s-a îndurat, în sfârșit, s-o ia cu ea pe mare?

Am făcut o grimasă.

– Nu, așa că n-ai voie să sufli o vorbă. A ieșit pe *Moby One*, împreună cu Yoshi și Greg. A fost așa fericită în noaptea aia! Nici nu-mi dau seama cum de nu s-a prins Liza. Am trecut pe lângă ușa ei pe la zece și jumătate și am auzit-o cântând după un CD cu cântece de balenă.

– Trebuie să învețe să fie mai îngăduitoare cu copilul. Mai are puțin și ajunge la vârsta dificilă. Dacă Liza încearcă s-o țină tot sub aripa ei, fata va începe să se răzvrătească. Se făcu că se opintește să

tragă firul unei mulinete. Oricum știi și tu toate astea, nu e nevoie să ți le spun eu.

M-am uitat la ceasul de pe polița șemineului și m-am ridicat. Nu băgasem de seamă că se făcuse târziu. Venisem doar ca să îi aduc tarta de lămâie.

– Mi-a părut bine să te văd, Kate.

Când am dat să plec, se aplecă în față să mă sărute pe obraz. L-am prins de braț, ceea ce putea fi interpretat drept o dovadă de afecțiune – sau o încercare de a-l ține la distanță.

Tata crezuse că e un bărbat ca oricare altul. Se jura că toți nu vor decât să profite de pe urma celebrității mele ori să pună mâna pe hotel. Abia acum îmi pun întrebarea ce fel de om trebuie să fii ca să îți convingi fiica că nimeni nu o va iubi pentru ceea ce este.

Când m-am întors, oamenii erau deja la mese. Bănuiesc că îi serve Liza, căci stăteau înșirați pe bancă, cu berea și pungile cu chipsuri în brațe. Yoshi și Lance jucau cărți, și toată lumea era înfoclită cu pulovere de lână și căciuli, ca să se protejeze de vântul sudic tăios. Nici unuia nu-i trecuse prin minte să pornească radiatoarele.

– A venit carnea de la măcelărie, mă anunță Liza, ridicând o mână. Citea ziarul local. N-am știut ce să las afară, așa că am băgat totul în frigider.

– Mă duc să verific dacă nu cumva a încurcat comenzile. Data trecută, nu mi-a trimis nimic din ce îi cerusem, am zis. Bună ziua, tuturor! Ați terminat devreme azi.

– Era un singur grup de balene, și ăla prea departe ca să vadă ceva turiștii. Ați ieșit cu drăguțul, donșoară M?

Greg aruncă o privire spre nepoata mea în timp ce vorbea, dar Liza îl ignora cu încăpățănare. Presupun că încă nu vorbise cu el de când se certaseră, și aproape că-mi era milă de el. Fusese bine intenționat, dar, uneori, Greg este propriul său dușman.

Când am ajuns la ușă, l-am găsit pe Mike Dormer în hol, răsfoind ziarul pe care îl pun pentru oaspeți. Ridică ochii și mă salută cu o mișcare a capului.

– Ți-a sosit mașina?

Mă pregăteam să-mi scot paltonul, dar m-am oprit, gândindu-mă că, oricum, voi mai ieși pe terasă.

- Da, zise el, scoțând cheile din buzunar. Un Holden.

- E bunicele. Te simți mai bine?

Încă părea epuizat. Diferența de fus orar, mi-am amintit, o să-l lovească în mai multe reprize.

- O să-mi revin eu. Voiam să te întreb... dacă aș putea lua cina aici, astă-seară.

- Poți mânca chiar acum, dacă vrei. Oricum, mă pregăteam să le pun niște supă marinarilor. Pune ceva pe tine și hai să mănânci cu noi.

L-am văzut că șovăie. Nu știu de ce am insistat. Poate pentru că mă simțeam brusc obosită și mă îngrozea gândul de a întinde masa pentru un singur oaspete. Poate pentru că voiam ca Liza să mai vadă și o altă figură masculină în afară de Greg...

- El e Mike. O să ia cina cu noi, astă-seară.

Îngână fiecare câte un salut. Greg îl măsură cu mai mare atenție decât ceilalți. Vocea îi deveni mai sonoră după ce Mike se așeză la masă, și glumele lui, mai animate.

Amestecam în supă și trăgeam cu urechea prin fereastra deschisă. Strădaniile lui erau atât de evidente, încât aproape că mă bufnea râsul.

Am pus mâncarea pe două tăvi. (Echipajele mănâncă ce le dau eu; altminteri, aș sta în bucătărie toată noaptea.) Își luă fiecare castronul și o felie de pâine, abia catadicsind să ridice ochii ca să îmi mulțumească. Doar Mike se ridică de pe bancă.

- Dă-mi voie să te ajut, spuse el și luă una din tăvi.

- Să fiu al naibii! exclamă Greg, cu un rânjet. Se vede că nu ești de pe-aici.

- Vă mulțumesc, domnule Dormer, am spus și m-am așezat lângă el.

- Spune-mi Mike. Cu mare plăcere.

- Ai grijă și nu-i băga gărgăuni în cap lui Kathleen, zise Greg.

Liza ridică privirea în acel moment. Am văzut-o că se uită la Mike.

Părea stânjenit de toată atenția care i se acorda. Își ocupă locul pe bancă. Părea un personaj oarecum bizar printre noi, îmbrăcat în cămașa lui călcată. Era probabil de-o seamă cu Greg, dar avea un ten

surprinzător de neted. Nici nu e de mirare, la cât timp o fi stând în birou, mi-am zis.

– Nu ți-e frig doar în cămașă? îl întrebă Yoshi, aplecându-se în față. E aproape august.

– Mi se pare destul de călduț, răspunse Mike, uitându-se în jur, de parcă ar fi analizat aerul.

– Așa erai și tu la început, Liza, observă Lance, fluturând degetul spre ea.

– Acum, nici la plajă nu se duce fără costum termic.

– De unde ești? o întrebă Mike, dar Liza nu părea să îl fi auzit.

– Cu ce te ocupi, Mike? am intervenit eu.

– Lucrez în domeniul financiar.

– În domeniul financiar, am repetat mai tare, ca să fiu sigură că aude și Liza.

Instinctul îmi spunea că nu trebuie să îmi fac griji în privința lui.

– Un ajutor de păcurar se duce la un bar, zise Greg, ridicând vocea. Când ajunge acolo, descalecă, se duce în spatele calului, îi ridică coada și îl pupă pe cur.

– Greg, i-am zis, în semn de avertisment.

– Un văcar îl oprește când dă să intre în bar și îi zice: „Nu te supăra, amice, mi s-a părut mie sau chiar te-am văzut pupând calul pe cur?”

– Greg, am spus încă o dată, exasperată.

– „Ba bine că nu“, răspunde ajutorul de păcurar. „Pot să te-ntreb de ce?“ spune văcarul. „Desigur“, zice el. „Am buzele crăpate.“

Greg aruncă o privire în jur, ca să se asigure că toată lumea este atentă la el.

– „Și ți le vindecă?“ întrebă văcarul. „Nici pomeneală“, spune ajutorul de păcurar. „Dar sigur nu-ți mai vine să le lingi.“

Plesni cu palma în masă, hohotind de râs. Hannah chicotea și ea. Am înălțat ochii spre cer.

– E extrem de prost, spuse Yoshi. Unde mai pui că l-ai mai zis și acum două săptămâni.

– Nici atunci n-a fost amuzant, adăugă Lance.

Am băgat de seamă că își încolăciseră picioarele pe sub masă. Încă își mai închipuiau că nu știe nimeni de relația lor.

- Știi ce-i ăla un păcurar, amice? întrebă Greg, aplecându-se peste masă.

- Mi-am dat seama ce înseamnă, răspunse Mike, după care se întoarse spre mine. Foarte gustoasă supa. O faci chiar tu?

- Cel mai probabil, chiar ea a prins-o, se amestecă Greg.

- Cum ți se pare Silver Bay? întrebă Yoshi, adresându-i un zâmbet lui Mike. Ai apucat să te plimbi vreun pic?

- Doar până în bucătăria domnișoarei Mostyn... bucătăria lui Kathleen, răspunse el, după ce termină de mestecat bucata de pâine din gură. Dar mi se pare... drăguț ce-am văzut până acum. Deci... toți lucrați pe vase turistice?

- Baleniere, zise Greg. În perioada asta, umblăm după grășanele mișcătoare. De origine nonumană.

- Dar Greg nu e năzuros din fire.

- Vânați balene!?! exclamă Mike, neapucând să ducă lingura la gură. Credeam că e ilegal.

- Observă balenele, am intervenit eu. Ies în larg cu turiștii care vor să le vadă. De-acum și până-n septembrie, balenele cu cocoașă care migrează spre apele mai calde din nord trec foarte aproape de golful nostru. După câteva luni, trec din nou, pe drumul de întoarcere.

- Suntem vânători de balene moderni, adăugă Lance.

Mike părea surprins.

- Urăsc cuvintele astea, rosti cu emfază Yoshi. Zici c-am fi niște ființe... fără suflet. Nu le vânam, nu le hăituim, doar le privim de la distanță. Felul ăsta de-a te exprima te induce în eroare.

- Dacă era după mintea ta, Yoshi, ne-am fi numit „observatori marini autorizați de cetacee etc. etc“.

- *Megaptera novaeangliae*, pentru cultura ta generală.

- Nu m-am gândit niciodată la asta, zise Lance. Așa ni s-a spus dintotdeauna prin părțile astea.

- Credeam că de-asta ai venit aici, i-am zis lui Mike. Majoritatea turiștilor poposesc la noi doar ca să vadă balenele.

Mike plecă privirea în castronul cu supă.

- Da... o să încerc... Pare o idee bună.

– Ai mare grijă dacă mergi cu barca lui Greg, spuse Yoshi, ștergând castronul cu o bucată de pâine. Își cam pierde pasagerii. Neintenționat, firește.

– Fata aia a sărit de capul ei. Muiere țicnită, protestă Greg. A trebuit să-i arunc un colac de salvare.

– Da, dar întrebarea e de ce-a sărit? se amestecă Lance. Poate pentru că se temea că o să-și înfigă Greg... harponul în ea.

Yoshi chicoti.

– Nu-i adevărat, obiectă Greg, uitându-se la Liza.

– Atunci, cum se face că te-am prins când îi scriai numărul de telefon?

– I-am dat numărul meu, bolborosi Greg, fiindcă mi-a zis că ar vrea să închirieze barca pentru o petrecere privată.

Lumea de la masă izbucni în hohote de râs. Liza nici nu ridică ochii.

– Ooo! exclamă Lance. O petrecere privată! Ca aia pe care le-ai oferit-o celor două stewardese în aprilie?

Mike o studia pe nepoata mea. Vorbea puțin, ca de obicei, însă tăcerea ei nu făcea decât să o scoată și mai mult în evidență. Am încercat să o văd prin ochii lui: o femeie încă frumoasă, și mai tânără, și mai bătrână decât cei treizeci și doi de ani ai săi, cu părul prins la spate într-o coadă strânsă, parcă nepăsându-i cum arată.

– Dar tu? întrebă Mike, aplecându-se spre ea, peste masă. Și tu urmărești balenele?

– Eu nu urmăresc nimic, îi replică Liza, cu o expresie impenetrabilă, chiar și pentru mine. Merg acolo unde cred că ar fi și stau la distanță. E cea mai înțeleaptă atitudine.

În clipa în care li se intersectară privirile, am băgat de seamă că Greg nu îi scăpa din ochi. Se uită după ea când se ridică de la masă, scuzându-se că trebuie să meargă după Hannah. Apoi, se întoarse spre Mike și îi aruncă un zâmbet de gheață, pe care speram să nu îl fi remarcat decât eu.

– Mda, când vine vorba de Liza, asta e cea mai înțeleaptă atitudine, spuse el, cu un rânjet larg și prietenos ca al unui rechin. Să stai la distanță.

Capitolul 6

MIKE

Golful se întinde pe o lungime de patru mile, între Taree Point și Insula Break Nose, la mică distanță de mers cu mașina de Port Stephens, un port mare, căutat pentru activități recreative. Apele sunt limpezi și protejate, excelente pentru sporturi nautice și, în lunile de vară, pentru înot. Datorită curenților mareici blânzi, este ideal pentru plajă, iar, în zonă, s-a dezvoltat o mică industrie a turismului de observare a cetaceelor.

Silver Bay se află la o distanță de trei ore de mers cu mașina de Sydney, de care este legat printr-o autostradă importantă. Litoralul este format din două semigolfuri. Cel situat în partea de nord este, practic, nedezvoltat, iar celălalt, care adăpostește Silver Bay, se află la mică distanță de mers cu mașina, sau în jur de zece minute de mers pe jos. În zonă, funcționează câteva mici unități de cazare și magazine de vânzare cu amănuntul, care supraviețuiesc îndeosebi datorită locuitorilor din Sydney și Newcastle. Există... am făcut o pauză, cu ochii la ecran... o societate funcțională care poate fi reddezvoltată și numeroase clădiri de mică valoare economică. Este foarte probabil ca proprietarii să considere că o înțelegere financiară corectă ar fi avantajoasă atât pentru ei, cât și pentru economia locală.

În ceea ce privește concurența, nu există nici un fel de hoteluri. Unicul hotel din golf funcționează la jumătate din capacitatea inițială, din

cauza unui incendiu produs cu câteva zeci de ani în urmă. În momentul de față, oferă servicii de pensiune. Nu există mijloace de recreere și este puțin probabil ca proprietara să ne facă concurență, în cazul în care va refuza să vândă.

Nu puteam arăta nimănui chestia asta, mi-am zis. Era un haos total. Și, indiferent câte informații și cifre obținusem de la Departamentul de Urbanism și Camera de Comerț, tot aveam senzația că scriu despre un lucru despre care nu știu absolut nimic.

Descoperisem, încă de la sosire, că nu îmi va fi ușor să evaluez locul. Eram obișnuit cu suprafețele de la Londra; apartamente cu toate dotările, clădiri de birouri din anii '70 care fuseseră demolate în așteptarea un nou lanț de săli de fitness, noi sedii pentru firme importante. În aceste cazuri, intram, aruncam o privire, neobservat, calculam profiturile obținute din chirii în raport cu prețurile proprietăților, venitul disponibil al locuitorilor din vecinătate și, la finalul zilei, dispăream.

Aici, îmi dădusem seama încă de când urcasem în camioneta plină de doze de bere a lui Greg, situația va fi diferită.

Realizam că sunt foarte vizibil. Chiar și îmbrăcat în bluză de trening și blugi, aveam senzația că lipsa stratului de sare de pe mine îmi trădează intențiile. În plus, ținând cont cât de pustie era, zona părea oarecum prea populată și prea influențată de locuitorii ei. Era o experiență nouă pentru mine, dar, dintr-un motiv de neînțeles, nu reușeam să gândesc limpede.

Am oftat, am deschis un document nou și am început să tasez capetele de tabel: Geografie, Climat economic, Industrie locală, Concurență. Mi-am amintit, cu oarecare ciudă, de mașina sport în două uși pe care mi-o promisesem ca urmare a încheierii acestei tranzacții; mașina care mă aștepta, achitată și lustruită, în curtea dealerului auto. M-am uitat la ceas. Stăteam acolo de două ore și abia reușisem să încropesc trei paragrafe. Aveam nevoie de o nouă pauză de ceai.

Kathleen Mostyn îmi oferise, potrivit propriilor spuse, camera ei „cea mai bună“, căci ceilalți oaspeți plecaseră de curând, iar, în seara

anterioară, îmi adusese o tavă cu ustensile pentru ceai și cafea. A bombănit ceva cum că nu le dăduse foștilor oaspeți pentru că „sigur s-ar fi plâns că apa nu fierbe suficient de repede“. Era genul de femeie care, în Anglia, ar fi administrat o școală ori, poate, un conac impunător. Genul de femeie cu ochi pătrunzători și minte ageră, care nu stă locului o clipă și te face să te gândești că „vârsta nu o va ofli“. Îmi plăcea de ea. Probabil pentru că îmi plac femeile puternice: e mai simplu când nu trebuie să gândești pentru doi. Desigur, sora mea ar avea alte teorii.

Am pus apa la fiert și m-am dus la fereastră ca să pregătesc ceașca. Camera nu era luxoasă, dar îți conferea un straniu sentiment de confort; în contrast flagrant cu apartamentele scumpe în care stau de obicei. Pereții erau văruiți în alb, iar patul dublu cu ramă din lemn, acoperit cu așternuturi albe și o pătură cu dungi albe și albastre. Fotoliul vechi din piele și covorul persan costaseră, probabil, cândva, bani buni. Lucram la un birou micuț și tocit, din lemn de pin, la care era așezat un scaun de bucătărie. Hotelul Silver Bay îmi lăsa impresia că Kathleen Moystin ajunsese de mult la concluzia că nu are rost să își stoarcă mintea, gândindu-se cum să îl decoreze pe gustul turiștilor, așa că văruise totul în alb. „Ușor de întreținut, ușor de renovat“, parcă o și auzeam spunând.

Am realizat rapid că sunt singurul ei oaspete pe termen lung. Hotelul părea să fi fost elegant odinioară, dar, între timp, adoptase o viziune mai pragmatică și hotărâse că nu îl prea interesează compania oamenilor. Majoritatea pieselor de mobilier fuseseră alese din considerente practice, nu estetice. Tablourile erau în mare parte fotografii îngălbenite, care înfățișau hotelul în zilele lui de glorie sau peisaje marine în acuarelă. Descoperisem, de asemenea, că polițele și etajerele adăposteau colecții ciudate de pietricele sau lemne, trăsătură ce, în alte hoteluri, ar fi trecut drept o izbândă stilistică, dar aici erau doar simple obiecte rătăcite, care aveau nevoie de o casă.

Camera mea dădea direct spre golf, neexistând nici măcar o străduță care să despartă plaja de casă. Cu o noapte înainte, dormisem cu fereastra deschisă, vuietul valurilor cufundându-mă în primul somn odihnitor de care avusesem parte în ultimele luni. În zori,

auzisem ca prin vis camionetele marinarilor, scârțâitul pneurilor pe nisipul ud și pescarii care mișunau pe prundiș, îndreptându-se spre debarcader.

Când i-am descris peisajul Nessei, mi-a zis că sunt un nemernic băftos și că l-a făcut cu ou și cu oțet pe taică-su pentru că m-a trimis la plimbare.

– N-ai idee câte am de pus la punct, mi-a zis ea, pe jumătate acuzator, ca și când prezența mea la Londra i-ar fi fost de vreun folos.

– Știi că mai există și o altă posibilitate, am îndrăznit să îi sugerez, după ce se oprise din văicăreli. Ne-am putea urca în avion și să mergem într-un loc unde să ne căsătorim pe plajă.

Tăcerea care s-a lăsat a fost suficient de lungă, încât să îmi dea de înțeles că voi plăti scump pentru propunerea mea.

– După ce m-am chinuit atât? m-a întrebat, șocată. După toate pregătirile pe care le-am făcut, tu vrei să ne urcăm în avion și să fugim în lume? De când ai început să-ți dai cu părerea?

– Uită ce-am spus.

– Ai idee cât e de greu? Încerc să mă împart între serviciu și nuntă, și jumătate dintre invitați nici măcar nu au binevoit să-mi dea răspuns până acum. Niște nesimțiți. O să fiu nevoită să iau legătura cu fiecare în parte.

– Îmi pare rău că nu sunt lângă tine, dar n-am cerut eu să plec. Lucrez cât pot de repede și mă întorc cât ai clipi.

S-a mai îmbunătățit. Într-un final. Parcă s-a mai înveselit când i-am reamintit că în Australia e iarnă. În plus, Nessa știe prea bine că nu sunt amator de vacanțe. N-am reușit în viața mea să zac nici măcar o săptămână la soare, pe plajă. În câteva zile, mă apuc să cercetez împrejurimile și să răsfoiesc ziarele locale în căutare de noi oportunități de afaceri.

– Te iubesc! mi-a zis înainte de a închide. Trage tare ca să vii acasă mai repede.

Dar nu era ușor să lucrez într-un mediu ce părea să îmi zădărnicească voia planurilor. Internetul prin cablu telefonic mergea greu și cu toane. Ziarele soseau abia la prânz. Plaja, cu unduirile ei elegante și nisipul alb, te îmbia la plimbare. Debarcaderul din lemn te ispita să

te așezi cu fundul pe el și să îți bălăcești picioarele în apă. Masa lungă și decolorată la care stăteau marinarii după o zi de muncă mirosea a cartofi prăjiți și a bere rece. În dimineața aceea, nici măcar cămașa de birou nu reușise să mă tragă la muncă.

Am deschis e-mailul și m-am apucat să scriu: *Bună, Dennis. Sper că te simți mai bine. Am fost ieri la Departamentul de Urbanism și am vorbit cu domnul Reilly, așa cum m-ai sfătuit. A părut încântat de planuri și mi-a spus că singurele posibile obstacole...*

Am tresărit la auzul unui ciocănit și am închis iute capacul laptopului.

– Pot să intru?

În pragul ușii, am dat cu ochii de Hannah, fiica Lizei McCullen. Îmi întinse o farfurie pe care se afla un sendviș.

– Tușa K s-a gândit că poate vă e foame. Nu era sigură dacă vreți să coborâți.

I-am luat farfuria din mână. Se făcuse deja ora prânzului?

– E foarte drăguță. Mulțumește-i din partea mea.

Copila aruncă o privire prin cameră și îmi văzu laptopul.

– Ce faceți?

– Trimit niște e-mailuri.

– E conectat la internet?

– Aproximativ.

– Mi-aș dori enorm să am și eu un computer. Mulți dintre colegii mei de școală au, spuse ea, stând într-un picior. Știți că mătușa apare pe internet? Am auzit-o când i-a zis mamei.

– Multe hoteluri figurează pe internet.

– Nu, zise ea. *Ea* apare pe internet, nu hotelul. Nu-i place să vorbească despre asta, dar, pe vremuri, era faimoasă pentru rechinii pe care-i prindea.

Am încercat să mi-o închipui pe bătrânică luptându-se cu o creatură imensă ca cea din *Fălci*. Curios lucru, chiar n-a fost așa de greu pe cât m-aș fi așteptat.

Fetița continua să stea în fața ușii, evident deloc grăbită să plece. Avea aspectul acela firav și deșirat pe care îl au toate fetele înainte să se maturizeze; acea perioadă tulbure în care, timp de câteva luni,

poate chiar ani, nu îți poți da seama dacă vor deveni niște frumuseți, sau dacă hormonii și genele vor conspira să le lungească nasul un pic mai mult decât trebuie ori să le ascuță bărbia prea mult. În cazul ei, am considerat valabilă prima variantă.

Am lăsat privirea în pământ, ca să nu creadă că o privesc insistent. Semăna mult cu mama ei.

– Domnule Dormer.

– Poți să-mi spui Mike.

– Mike, când nu ești prea ocupat... dacă se întâmplă să fii mai liber... într-o zi, mă lași și pe mine la computerul tău? Vreau neapărat să văd fotografia în care apare mătușa.

Întregul golf părea incandescent sub razele soarelui, umbrele se subțiau tot mai mult, trotuarele și nisipul reflectau lumina în eter. De când coborâsem pe Kingsford Smith, aeroportul din Sydney, mă simțisem ca peștele pe uscat. Era un sentiment plăcut să îți ceară cineva o favoare banală.

– Uite cum facem, i-am zis. Dacă vrei, ne uităm chiar acum.

Discutam de aproape o oră, timp în care am ajuns la concluzia că este o puștoaică simpatică. Ușor copilăroasă pentru vârsta ei în anumite privințe – nu avea cochetăria fetelor de la Londra pe care le cunoșteam, nu era pasionată de muzică, de cultura pop ori de alte lucruri –, dar, cu toate astea, avea un aer melancolic și o maturitate ce contrastau cu trupul ei firav. În general, interacționez greu cu copiii – nu știu ce să discut cu ei –, dar în Hannah McCullen am găsit o tovarășă minunată.

M-a întrebat despre Londra, despre casa mea, dacă am animale de companie. Află rapid că urmează să mă căsătoresc. Mă pironi cu ochii ei mari, negri și gravi și mă întrebă pe un ton serios:

– Ești sigur că e persoana potrivită?

Am rămas cu gura căscată, dar m-am simțit obligat să îi răspund cu aceeași seriozitate.

– Cred că da. Suntem împreună de mult timp. Ne știm toate calitățile și defectele.

– Te porți frumos cu ea?

Am căzut pe gânduri.

- Îmi place să cred că mă port frumos cu toată lumea.

Hannah zâmbi, un zâmbet mai ștrengăresc de data asta.

- Așa e. Chiar pari un om drăguț, îmi confirmă ea.

După această discuție, ne-am îndreptat atenția spre chestiunea mult mai importantă pe care o aveam de rezolvat la computer. Am găsit – și am scos la imprimantă – două fotografii care înfățișau o tânără în costum de baie alături de un rechin, plus câteva articole scrise despre ea de oameni care, evident, nu o cunoscuseră niciodată. Am intrat pe site-ul unei celebre trupe de băieți, pe un site de promovare turistică pentru Noua Zeelandă, apoi am căutat o serie de informații și date despre balenele cu cocoașă pe care, din spusele lui Hannah, le știa deja pe de rost. Am aflat cu această ocazie că plămânii unei balene sunt de mărimea unui autoturism mic, că puiul nou-născut poate cântări chiar și o tonă și jumătate și că laptele de balenă are consistența brânzei proaspete de vaci. Trebuie să recunosc că nu țineam morțiș să aflu ultimul detaliu.

- Mergi cu mama ta să vezi balenele?

- N-am voie, îmi zise.

Am sesizat accentul nazal australian și intonația urcătoare către finalul propoziției.

- Mama nu mă lasă să ies pe mare.

Mi-am amintit deodată schimbul aprins de replici dintre Liza și Greg, la care asistasem exact în ziua sosirii. De obicei, evit să mă amestec în treburile oamenilor, dar mi-a rămas în minte că era vorba despre Hannah și o barcă.

Fata ridică din umeri, încercând parcă să se convingă că nu îi pasă.

- Nu vrea decât să mă protejeze. Noi două... Se uită la mine, neștiind dacă să continue, după care se răzgândește. Găsim niște fotografii cu Anglia? Îmi aduc aminte ceva, dar foarte vag.

- Bineînțeles că găsim. Ce-ai vrea să vezi? am întrebat-o în timp ce tastam.

Liza McCullen își făcu apariția pe neașteptate.

- Chiar mă întrebam pe unde ești, zise ea din pragul ușii.

Se uita când la mine, când la copil, iar privirea ei îmi dădea un sentiment de oarecare vinovăție, ca și când mă prinsese făcând ceva necuvenit. O secundă mai târziu, m-am necăjit.

– Hannah a venit ca să-mi aducă un sendviș, i-am replicat, puțin cam tăios. M-a rugat să se uite pe computerul meu.

– Sunt douăzeci și trei de mii o sută de pagini web despre balenele cu cocoașă, declară Hannah, victorioasă.

Liza se mai îmbună.

– Presupun că a ținut să le acceseze pe toate.

Din tonul ei răzbătea o notă de remușcare.

– Hannah, scumpo, hai cu mine și lasă-l pe domnul Dormer să lucreze.

Purta aceleași haine cu care o văzusem îmbrăcată în ultimele două dați când ne întâlniserăm: blugi de un verde-închis, pulover și un impermeabil galben. Părul, ca și atunci, era prins într-o coadă de cal, iar vârfurile fuseseră decolorate, deși culoarea ei naturală era mult mai închisă. Gândul mi-a zburat la Nessa, care, în primul an de relație, se trezea cu o jumătate de oră mai devreme decât mine, ca să se coafeze și să se machieze înainte să o văd. Abia după șase luni, mă dumirise cum reușește să doarmă cu buzele rujate fără să mânjească toate pernele.

– Îmi cer scuze dacă v-a deranjat, îmi spuse ea, ferindu-se să mă privească în ochi.

– Nu m-a deranjat deloc. Mi-a făcut plăcere. Hannah, dacă vrei, instalez computerul la parter, ca să-l poți folosi când sunt plecat.

Fetița făcu ochii mari.

– Serios? De una singură? Mami, aș putea să fac tot ce-mi trebuie pentru proiect!

Nu m-am uitat la mama ei. Bănuiam care va fi răspunsul ei – dacă nu îi vedeam privirea, nu aveam nici o confirmare. În fond, nu era mare scofală. Am deconectat laptopul, nu înainte de a închide toate fișierele parolate.

– Pleci undeva?

Îmi venise o idee. Mi-am amintit ceva ce îmi spusese Kathleen în acea dimineață.

- Da, am zis și i-am pus laptopul în brațe lui Hannah. Dar numai dacă mama ta e de acord.

Dat fiind că economia șubredă din Silver Bay se baza aproape în întregime pe turism și că, potrivit datelor de la administrația locală, salariul mediu lunar era sub o mie de dolari, te-ai fi așteptat ca Liza McCullen să fie fericită când are câte un client. Te-ai aștepta ca o femeie care tocmai plătitise două sute de dolari ca să își repare barca, care nu avea nici o cursă programată până luni și care, după spusele mătușii ei, era mult mai fericită pe mare decât pe uscat, să fie în al nouălea cer când i se oferă ocazia de a câștiga niște bani dintr-o ieșire în larg. Mai ales că mă oferisem să plătesc tariful pentru patru persoane - minimul necesar pentru ca o cursă să fie rentabilă.

- Nu ies în după-amiaza asta, îmi răspunse, îndesându-și mâinile în buzunare.

- De ce? Plătesc aproape o sută optzeci de dolari. Sunt sigur că merită efortul.

- Nu ies nicăieri după-amiază.

- S-a anunțat vreo furtună?

- Tușa K a zis că-i senin toată ziua, interveni Hannah.

- Ați aflat ceva despre balene? Au plecat în altă parte? N-o să vă cer banii înapoi dacă nu le văd, doamnă McCullen. Vreau doar să merg pe mare.

- Haide, mamă. Așa, pot să folosesc și eu computerul lui Mike.

Nu mi-am putut stăpâni zâmbetul.

Liza evita în continuare să se uite la mine.

- Nu merg nicăieri. Găsiți pe altcineva.

- Celelalte sunt doar vase mari, pline de turiști, nu-i așa? Nu-i genul meu.

- Îl sun pe Greg, să văd dacă intenționează să iasă în larg după-amiază.

- Nu el e cel care își pierde pasagerii peste bord?

În momentul acela, apărură și Kathleen. Stătea la capătul palierului și urmărea scena din camera mea, cu o mirare mută.

– Vă tai bilet pentru luni, spuse Liza, în cele din urmă. Mai am trei clienți. O să fie mai distractiv așa.

Dintr-un motiv de neînțeles, începuse să îmi placă să o cicălesc.

– Ba n-o să mă distrez, am zis. Sunt nesociabil. Vreau să merg azi după-amiază.

Într-un final, binevoi să se uite la mine și clătină din cap, ușor sfidătoare.

– Nu, îmi spuse categoric.

Îmi dădeam seama că scena o șocase pe Kathleen. Stătea în spatele Lizei și ne urmărea cu atenție, fără să scoată o vorbă.

– Bine. Vă dau trei sute de dolari, am zis și am scos banii din portofel. Atât ar costa să închiriez toată barca, corect? Vă dau trei sute de dolari, și îmi povestiți tot ce-i de povestit despre balene.

Hannah scoase un geamăt ascuțit.

Liza se întoarse spre mătușa ei. Kathleen ridică din sprâncene. Atmosfera din cameră devenise înăbușitoare.

– Trei sute cincizeci, am zis.

Hannah chicotea pe înfundate.

Nu voiam să mă dau bătut nici în ruptul capului. N-am idee de ce mă aprinsesem așa de tare. Poate de plictiseală. Poate din cauza încăpățănării ei. Poate pentru că Greg mă avertizase să stau departe de ea, ceea ce nu făcuse decât să îmi stârnească și mai abitir curiozitatea. Eram hotărât să ies cu barca aia, chiar de m-ar fi costat viața.

– Cinci sute de dolari. Bani în mână.

Am mai scos câteva bancnote. Nu i le-am fluturat prin față, ci doar le-am ținut în mână.

Liza mă fixa cu privirea.

– La banii ăștia, am pretenția să primesc cafea și fursecuri din belșug.

Kathleen pufni.

– Sunt banii dumitale, zise Liza, într-un final. O să vă trebuiască pantofi cu talpă moale și un hanorac gros, nu firfirica asta pe care o purtați. În cincisprezece minute, am plecat.

Îmi luă banii din mână și îi îndesă în buzunarul pantalonilor. După privirea piezișă, mi-am dat seama că mă considera nebun de legat.

Dar eu știam foarte bine ce fac. Așa cum spunea Dennis, totul are un preț.

Vasul Lizei era singurul ancorat la debarcader. Ea mergea la câțiva pași înaintea mea, neavând chef să pălăvrăgească decât cu câinele ei, așa că am profitat de ocazie ca să arunc o privire în jur. Era destul de pustiu în Silver Bay, chiar și în zona debarcaderului: o cafenea, o prăvălie cu suveniruri, evident nu foarte căutată, judecând după vitrinele prăfuite, și o piață de pește, situată în vecinătatea orașului, în cea mai modernă clădire din golf. Era prevăzută cu parcare proprie și amplasată destul de aproape, ceea ce însemna că oamenii veniți să cumpere pește proaspăt nu mai opreau și în alte locuri pe drumul de întoarcere. Foarte prost gândit, din punctul meu de vedere. Eu aș fi insistat să fie amplasată în partea opusă a debarcaderului.

Deși era sâmbătă, foarte puțini oameni circulau pe străzi. Turiștii, în cazul în care existau, erau deja ieșiți pe mare cu celelalte bărci. Cele câteva moteluri pe care le-am văzut pe marginea șoselei ce ieșea din oraș își anunțau dezolate camerele disponibile, cu mic dejun inclus, dar întregul golf nu părea să aibă mari așteptări de la sezonul în curs. Și nici nu dădea semne de îngrijorare. Nu avea acea atmosferă mohorâtă, părăsită, care pune stăpânire pe orașele englezești de coastă în lunile de iarnă; soarele strălucitor îi conferea un aer jovial, iar locuitorii săi păreau nefiresc de veseli.

Mai puțin Liza.

Mă invitase la bord pe un ton poruncitor, mă ținuse în picioare până terminase de mormăit tot instructajul, după care mă întrebase, mai mult în silă, dacă vreau să îmi toarne o cafea.

– Spuneți-mi mie unde e, și mi-o iau singur, am zis.

– Țineți genunchii îndoiți când vă deplasați și când urcați, mă avertiză și îmi întoarse spatele. Nu hrăniți pescărușii. Se învață să atace pasagerii și fac o mizerie de nedescris.

După aceea, urcă scara în fugă și dispăru.

Pe puntea inferioară, se găseau două mese, câteva scaune, niște bănci acoperite cu plastic și un automat de la care îți procurai ciocolată, înregistrări cu balene și pastile de greață. Un anunț scris de mână îi avertiza pe pasageri să nu își prepare băuturile prea fierbinți, fiindcă exista riscul să le verse pe ei. Am descoperit aparatele de ceai și cafea și am pus la făcut două cafele, examinând marginile înălțate ale bufetului și suporturile pentru cafetieră și ceainic care să nu le permită să se răstoarne când marea era agitată. Nu voiam să mă gândesc la o mare care dărâmă cafetiere fierbinți, din cauza căreia, se pare, Hannah era obligată să rămână la țărm, dar în acel moment porniră motoarele, și a trebuit să mă prind de ceva ca să nu cad. Înaintam destul de rapid.

Am urcat cu greu scările de la pupă. Liza era la timonă, iar cățelușul, încolăcit în jurul axului de cârmă din spatele acesteia; evident, locul lui preferat. I-am întins cana de cafea. Vântul îmi biciui fața, aducându-mi pe buze un vag iz de sare.

E în scop pur profesional, mi-am zis, încercând să găsesc o justificare pentru ceea ce făcusem. Dar știam că va fi ciudat să o trec la cheltuieli.

Liza stătea cu privirea ațintită la mare. Mă întrebam de ce se opusese cu atâta înverșunare să iasă cu mine. Nu îmi dădeam seama să o fi jignit în vreun fel. Pe de altă parte, părea genul de femeie care reacționează instinctiv când se simte constrânsă. Iar eu fusesem destul de insistent.

– De când vă ocupați cu asta? am zăbierat, ca să mă fac auzit peste uruitul motorului.

– De cinci ani. Aproape șase.

– Merge bine afacerea?

– Pentru noi, e suficient.

– E barca dumneavoastră?

– A fost a lui Kathleen, dar mi-a dat-o mie.

– Un gest generos din partea ei. Pot să număr pe degetele de la o mână de câte ori am urcat pe o navă, așa că eram curios să aflu cât mai multe. Am întrebat-o denumirile câtorva componente ale ambarcațiunii, cum ar fi babord și tribord (întotdeauna le-am

încurcat) și cum se numesc diferitele instrumente. Cât costă un vas de dimensiunile ăstuia?

– Depinde de vas.

– Atunci, ăsta cât costă?

– Pentru dumneavoastră, totul se rezumă la bani?

Nu a spus-o cu ostilitate, dar pe moment m-a surprins. Am luat o gură de cafea și am mai făcut o încercare.

– Am înțeles că sunteți din Anglia.

– Hannah v-a zis asta?

– Nu, i-am auzit pe marinari, în după-amiaza aia când am stat cu toții la masă. Să știți că am și eu urechi.

Liza rămase pe gânduri câteva clipe.

– Așa este. Am locuit în Anglia.

– Nu vă e dor de casă din când în când?

– Nu.

– Ați venit aici înadins?

– Înadins?

– Ca să urmăriți balenele?

– Nu neapărat.

Oare așa se purta cu toți clienții? Trecuse printr-un divorț nasol, am presupus eu. Poate că are o aversiune față de bărbați.

– Vedeți multe balene?

– Dacă merg la locurile potrivite.

– Vi se pare un stil de viață frumos?

Ridică mâna de pe timonă și se întoarse spre mine, cu o privire bănuitoare.

– Puneți cam multe întrebări.

Eram hotărât să nu ripostez. Intuiam că nu este ostilă din fire.

– Sunteți o raritate. Nu cred să existe prea multe femei căpitan de vas în zonă.

– De unde știți? Poate că mai sunt câteva mii ca mine, zise ea cu un surâs vag. Port Stephens e chiar faimos pentru ele.

Presimțeam că aceea era singurul spirit de glumă pe care îl voi auzi din gura ei.

– Am și eu o întrebare pentru dumneavoastră? De ce-ați aruncat atâția bani pe o simplă plimbare cu barca?

Pentru că era singura cale de-a te îndupleca să mă iei la bord. N-am rostit-o cu voce tare.

– Ați fi acceptat pentru o sumă mai mică?

– Bineînțeles, îmi răspunse ea, cu un zâmbet ștrengar.

Din acel moment, atmosfera se schimbă. Liza McCullen deveni mai destinsă, ori, poate, ajunse la concluzia că nu sunt atât de respingător sau de amenințător, pe cât își imaginase, iar răceala care planase între noi la începutul călătoriei se risipi.

Nu am vorbit mult. M-am așezat pe bancheta din lemn din spațele ei, cu privirea îndreptată spre mare, bucurându-mă în liniște de iscusința unei alte persoane într-un domeniu despre care nu știam absolut nimic. Învârtea de timonă, se uita la instrumentele de bord, comunica prin radio cu celelalte nave și își îndopa câinele cu fursecurile rămase. Din când în când, îmi arăta câte o fâșie de pământ ori vreo vietate interesantă și îmi dădea câteva informații despre ele. Nu v-aș putea relata ce mi-a spus. Căci, deși nu era cea mai frumoasă femeie pe care o văzusem vreodată, și acorda la fel de puțină atenție aspectului fizic ca și vorbelor pe care ți le adresa, și, jumătate din timp, fie mă ignora, fie îmi arunca priviri furioase, Liza McCullen mi se părea straniu de atrăgătoare. Dacă n-aș fi știut că o deranjează, probabil că nu mi-aș fi dezlipit ochii de la ea. Nu mă recunoșteam deloc.

Nessa v-ar putea confirma că nu sunt un bun psiholog. Nu îmi pasă ce îi face pe oameni să reacționeze într-un fel sau altul, și nici nu am nevoie să știu, dar nu am cunoscut niciodată o persoană mai hotărâtă să nu destăinuie aproape nimic. Trebuia să îi smulg orice informație. Fiecare mărturisire părea făcută sub tortură. Am întrebat-o dacă bea cafeaua cu zahăr și s-a încruntat de parcă aș fi întrebat-o ce lenjerie intimă poartă.

– Fără zahăr, îmi răspunse, ca și când ar fi făcut o confesiune.

Și toate gesturile ei păreau învăluite într-un soi de... melancolie?

– Lance mi-a zis că au văzut o femelă, cam la trei mile de-aici, mă anunță, după o jumătate de oră de navigare. Ești de acord să mergem mai departe?

– Firește.

Uitasem că scopul excursiei era să căutăm balene. Când nu ești obișnuit cu oceanul, primul lucru care te frapează este nemărginirea lui. E un peisaj în sine. Iar când ajungi suficient de departe, încât trei sferturi din priveliște este apă nesfârșită, privirea ți se pierde în măreția unduirilor lui, atrase de un petic luminos unde soarele pătrunde printre nori, ori spre zarea îndepărtată, unde galopează căluții de spumă. Trebuie să recunosc că aveam emoții – sunt obișnuit cu uscatul –, dar, odată ce m-am învățat cu zdruncinăturile, cu bubuiturile și scârțâiturile de sub picioarele mele, a început să îmi placă singurătatea, libertatea bărcii de a se mișca nestânjenită de prezența umană. Mă bucuram să văd cum se instalează seninătatea pe chipul Lizei, sub infinitul cerului și al mării.

– Încolo mergem, mă informă Liza, învârtind de timonă, cu o mână pavază la ochi ca să se protejeze de soare.

Deslușeam vag păsările care plonjau în apă într-o zonă în care nu se vedea nimic.

– Dacă sunt păsări înseamnă că sunt și pești acolo. Iar unde sunt pești, sunt, în general, și balene.

Între timp, apăruseră și alte bărci. Mi-a arătat vasul lui Greg, care părea cam de aceeași dimensiune cu al ei, iar, mai departe, o ambarcațiune numită *Moby Two*.

– Uite-acolo! strigă ea. Jet!

– Ce jet? am întrebat, bulversat, spre amuzamentul ei.

– Acolo!

Nu vedeam nimic unde arăta ea. Am mijit ochii. Cu un gest probabil inconștient, mă apucă de braț și mi-l trase spre ea.

– Privește într-acolo, îmi zise, încercând să mă ghideze pe direcția brațului. Mergem un pic mai aproape.

Nu distingeam absolut nimic. În mod normal, m-aș fi enervat, dar eram prea distras de satisfacția copilărească de pe chipul ei. Era o Liza McCullen pe care nu apucasem să o cunosc în cele șase zile petrecute la hotel. Un zâmbet larg, o exaltare a vocii.

– Vai, ce frumoasă e! Pun pariu că are și-un pui cu ea. Am o presimțire...

Parcă uitase cu desăvârșire răceala cu care mă tratase nu cu mult timp înainte. Am auzit-o comunicând prin radio:

– *Ishmael* către *Moby Two*, fetița noastră e în stânga voastră. Presimt că are și puiul cu ea, așa că înaintați cu prudență, bine?

– *Moby Two* către *Ishmael*. Am văzut-o. Stăm departe de ea.

– Păstrăm o distanță de cel puțin o sută de metri, îmi explică ea. Trei sute, dacă sunt și pui prin preajmă. Nu știi niciodată cum reacționează mamele. Unele sunt curioase – își aduc puii până la noi, iar asta e altceva. Dar eu nu vreau... să încurajez astfel de comportamente, spuse ea, uitându-se fix la mine. Nu ai de unde ști că următoarea navă care le va ieși în cale va fi la fel de prietenoasă. Gata, să-i dăm drumul!

M-am prins bine ca să nu cad și, ca într-o coregrafie delicată, cele trei nave se apropiară una de cealaltă, până când ne puteam face cu mâna unii altora de pe punte. Marea se calmă imediat ce se opriră motoarele. Stăteam lângă Liza și așteptam ca balena să își facă din nou apariția.

– Sigur se întoarce?

Am întrebat degeaba. În clipa în care capul uriaș ieși la suprafață, la nici zece metri în fața noastră, mi-a scăpat un „Uau!“ involuntar. Văzusem fotografii cu balene și îmi imaginam cum arată. Dar întâlnirea cu o creatură atât de imensă, atât de incredibilă, în mediul său natural, îți trezește o emoție greu de exprimat în cuvinte.

– Uite! strigă Liza. Uite-l acolo jos!

Abia vizibil, pe jumătate ascuns sub mama lui, am zărit silueta cenușie ori albastră a puiului. Trecură de două ori prin dreptul bărcii, apoi strigătele de pe celelalte nave ne dădură de înțeles că balena se mutase în dreptul lor.

Rânjeam ca un imbecil. În zâmbetul Lizei se citea un soi de triumf, de parcă mi-ar fi spus „Vezi?“, de parcă știa ceva ce eu nu știam. În momentul în care apăru aripioara lungă, izbucni în râs.

– Ne face cu mâna, îmi zise și râse mai tare, văzându-mă cum îi fac și eu cu mâna. Stă cu burta în sus, ceea ce înseamnă că se simte bine în prezența noastră. Știai că ea și puiul folosesc aripioarele pectorale ca să se mângâie unul pe altul?

Când ne-am așezat, Liza zări încă două în depărtare. Auzeam ca prin vis discuțiile prin radio dintre cele trei ambarcațiuni, țipetele de bucurie stârnite de uriașul neașteptat. Se întoarse spre mine, cu chipul radiind de fericire.

- Vrei să auzi ceva magic? mă întrebă, pe neașteptate.

Coborî în cambuză și reveni cu un obiect ciudat, prins de un cablu. Conectă unul din capete la o cutie de pe margine, după care îl aruncă în apă.

- Ascultă, îmi zise și apăsă pe câteva întrerupătoare. E un hidrof fon. S-ar putea să mai fie și alte balene prin apropiere.

Nu se auzi nimic preț de câteva minute. Scrutam marea, încercând să descopăr balena, ascultând doar zgomotul valurilor care se izbeau de vas, cârâitul păsărilor care dădeau roată pe deasupra noastră și, din când în când, zumzetul pasagerilor de pe celelalte nave, purtat până la noi de o pală de vânt. Apoi răsună un geamăt slab, prelung, aproape ireal. Un sunet cum nu mai auzisem vreodată. Am simțit un fior pe șira spinării.

- E minunat, nu?

Mă uitam la ea, uluit.

- E o balenă?

- Un mascul, mai exact. Toate cântă același cântec. S-au făcut cercetări - durează optsprezece minute și, în fiecare an, balenele dintr-un grup cântă același cântec. Dacă pe lângă ele se aciuează o balenă nouă, cu un alt cântec, îl preiau pe ăla. Îți imaginezi cum stau ele pe fundul mării și învață unele de la altele?

În clipa aceea, parcă am văzut-o pe Hannah în ea, cu chipul radiind de bucurie că poate folosi computerul meu. M-am înșelat amar nic când am afirmat că Liza McCullen nu este o femeie frumoasă; când zâmbea, era absolut superbă.

Zâmbetul i se șterse.

- Ce nai...

Se auzea un bubuit ritmic și persistent. Pentru o clipă, m-am gândit că este motorul uneia dintre bărci, după care se înteți și mi-am dat seama că nu vine din microfon. Două nave mari își făcură apariția din spatele promontoriului, decorate cu o mulțime de stegulețe și ticsite

de pasageri. Muzica urla din boxele imense amplasate pe puntea superioară, iar clinchetul paharelor și râsetele isterice ale petrecăreților bine chercheliți răzbăteau până la noi.

– Nu din nou, răbufni Liza. Zgomotul le face rău. Le dezorientează, mai ales pe pui. Sunt prea multe bărci. O să se sperie.

Puse mâna pe radio.

– *Ishmael* către *Discoteca Plutitoare*, sau cum v-o chema. Dați muzica mai încet. E prea tare. Mă auziți? Muzica e prea tare.

Mă uitam la apă și ascultam fâșâitul paraziților. Nu mai ieșea nimic la suprafață. Nu răzbătea nici un sunet peste bubuitul tot mai puternic.

Liza se încruntă, observând viteza cu care vasul se apropia de noi.

– *Ishmael* către catmaranul mare aflat la est-nord-est de insula Break Nose. Opriți motoarele și muzica. În zonă sunt o balenă femelă și puiul ei, posibil și un mascul. Aveți viteză prea mare. Există risc de coliziune, iar zgomotul vostru le deranjează. Mă recepționați?

Am asistat neputincios la încă două tentative eșuate de a lua legătura cu ei. Era puțin probabil să audă ceva în hărmălaia de la bord.

– *Ishmael* către *Suzanne*. Greg, poți să anunți Paza de Coastă? Poliția? Vezi dacă pot trimite o șalupă. Sunt prea aproape de balene.

– S-a făcut, Liza. *Moby Two* se duce chiar acum la ei să vadă dacă pot schimba direcția.

– *Moby Two* către *Ishmael*. Nu văd nici urmă de balenă, Liza. Sper din tot sufletul s-o fi luat în cealaltă direcție.

– Pot ajuta cu ceva? am întrebat.

Nu pricepeam prea bine însemnătatea cuvintelor ei, dar atmosfera era vizibil tensionată.

– Ține, îmi zise și îmi încredință timona. Porni motoarele. Îndreaptă-te spre *Discoteca Plutitoare* și îți spun eu când să virezi. O să am grijă să nu lovim nimic în cale.

N-am mai apucat să spun nu. Coborî iute pe puntea inferioară, de unde se întoarse cu o grămadă de obiecte îndesate în geacă. Am remarcat doar un megafon, fiindcă eram mult prea concentrat la timonă. Îmi părea străină în mâini și intimidantă din cauza vitezei cu care

înaintam peste valurile agitate. Simțind tensiunea, câinele se ridicase și scheuna.

Eram la vreo treizeci de metri de nava gălăgioasă, când Liza îmi comandă să mențin un curs paralel. Apoi dădu fuga la prora și îmi strigă să rămân pe loc.

Se aplecă peste balustradă, cu megafonul în mână.

– *Night Star Two*, faceți prea mult zgomot și aveți viteză prea mare. Vă rog să dați muzica mai încet. Vă aflați într-o zonă traversată de balene migratoare.

Numai Dumnezeu știe cum puteau fi atât de beți în mijlocul după-amiezii. Siluetele care dansau pe puntea superioară îmi aminteau de excursiile pentru tineri, al căror scop era să îi țină într-o permanentă stare de ebrietate și inconștiență. Or fi având și australienii ceva asemănător?

– *Night Star Two*, am avertizat Paza de Coastă și Autoritatea Parcurilor și Rezervațiilor Naturale. Opriți muzica și părăsiți zona imediat.

Chiar dacă exista un căpitan la bord, era limpede că nu asculta. Unul dintre stewarzi – un tinerel în tricou polo roșu – îi arătă Lizei degetul mijlociu și se făcu nevăzut. Câteva secunde mai târziu, volumul muzicii crescuse simțitor. Răsunară câteva urale înăbușite, și dansatorii își văzură de treabă netulburați. Liza aruncă o privire mâni-oasă spre navă, după care se aplecă. Din poziția în care mă aflam, nu vedeam ce face. M-am uitat la numele inscripționat pe partea laterală a navei masive. În momentul acela, îmi veni o idee.

Când să scot telefonul din buzunar, se auzi un hârâit prin radio:

– Liza? Liza? Sunt Greg. Autoritatea Parcurilor e pe drum. Hai să plecăm. Cu cât suntem mai puțini, cu atât e mai bine pentru balene.

Am vârât telefonul la loc în buzunar, apoi mi-au căzut ochii pe receptor. L-am ridicat. Am apăsat temător pe buton.

– Alo?

– Alo?

– *Suzanne către Ishmael*, mă recepționați?

– Aaa... Mike Dormer aici.

Urmă un scurt moment de tăcere, după care Greg spuse:

– Ce caută Liza la prora?

– Habar n-am, am mărturisit.

L-am auzit bombănind ceva, nu e exclus să fi fost o înjurătură, apoi se auzi o explozie. M-am dus imediat la margine și am văzut o rachetă semnalizatoare trecând la vreo șase metri pe deasupra navei-discotecă.

La prora, Liza încărca un obiect lung și subțire într-un soi de lansator.

– Doar n-ai de gând să tragi în ei? am zbierat.

Nu părea să mă fi auzit. Cu inima bubuindu-mi în piept, am văzut lumea retrăgându-se în goană de pe puntea principală, am auzit strigătele speriate și un individ care o înjura de mama focului. Câinele lătra ca scos din minți. Liza încarcă o nouă rachetă, o îndreptă spre cer și o lansă cu un bubuit asurzitor, nu suficient de sus pe deasupra lor.

Cu urechile încă vâjâindu-mi, am văzut cum nava se întoarce, în sfârșit, și pornește în direcția opusă. Prin radio, răsună o altă voce:

– *Moby Two către Ishmael. Moby Two către Ishmael.* Dumnezeuule sfinte, Liza, de data asta, chiar c-ai făcut-o lată!

Capitolul 7

LIZA

Nici nu am apucat să acostăm la debarcader, și Kathleen urla deja la mine. Se vedea din postura ei bătoasă cât e de indignată. Am legat barca, am ajutat-o pe Milly să coboare pe țărm și m-am dus iute spre ea.

– Știu. Știu, am zis.

Kathleen ridică exasperată brațele spre cer.

– Îți dai seama ce-ai făcut? Ți-ai pierdut mințile de tot, fato?

M-am oprit și mi-am dat părul de pe față.

– N-am stat să mă gândesc.

Se vedea pe ea că este la fel de îngrijorată ca și mine. Sincer vorbind, îmi venea să mă iau singură la bătaie. Numai la asta mă gândisem în cele douăzeci de minute cât făcusem până la țărm.

– S-au dus direct la Poliția portuară, Liza. Poate chiar acum sunt pe drum spre noi.

– Și ce pot dovedi?

– În primul rând, ai făcut imprudența de a lansa a doua rachetă când aveau radioul pornit.

Eram o nesăbuită, o știam prea bine, la fel și Kathleen. Încărcasem două rachete semnalizatoare și le lansasem aproape de vas, spre spaimea pasagerilor de la bord, încălcând astfel orice regulă de siguranță navală și de bun-simț. Nu era un secret pentru nimeni că rachetele semnalizatoare sunt imprevizibile. Era suficient să dea una rateu...

Dacă echipele de căutare și salvare o vedeau pe cealaltă... Dar, deși știam că e o nerozie din partea mea, cum altfel aș fi putut goni navele alea? Și cum i-aș putea spune mătușii că dacă, în loc de rachete semnalizatoare, aș fi avut o armă, aș fi tras în ei, nu doar i-aș fi speriat?

Am închis ochii. Abia după ce i-am redeschis, mi-am amintit că nu îl așteptasem pe Mike Dormer să debarce. Scârțâitul pantofilor lui pe pietriș îi anunță apropierea. Părul șaten îi era vâlvoi și ud din cauza vitezei cu care făcuserăm drumul de întoarcere. Părea ușor zdruncinat. Chipul lui Kathleen se mai îmblânzi.

– Mergi înăuntru, Mike. Fac imediat niște ceai.

Mike dădu să protesteze.

– Te rog, insistă mătușa, pe un ton mult mai ferm. Avem ceva de discutat între patru ochi.

I-am simțit privirea îndreptată spre mine. Făcu fără tragere de inimă câțiva pași și se opri să o mângâie pe Milly, parcă refuzând să plece.

– Ce mă fac? am întrebat, în șoaptă.

– Să nu facem din țânțar armăsar, îmi răspunse Kathleen. Poate că or să-ți dea doar un avertisment.

– Dar or să-mi ia datele de identitate. Sigur există o bază de date...

Se vedea pe fața lui Kathleen că luase deja în calcul această posibilitate. Și încă nu găsisese o soluție. Mă cuprinse panica. Am întors capul spre locul în care erau ancorate *Moby Two* și *Suzanne*.

– Ar mai fi varianta să plec, am zis.

Mă bătea gândul să urc în camionetă, împreună cu Hannah și Milly și s-o iau din loc. În clipa aceea, îmi atrase atenția zgomotul unui altfel de motor ce venea din capătul opus al golfului. Pe șoseaua de coastă, se vedeau farurile distincte și însemnele furgonetei albe a Poliției din New South Wales.

– Oh, Doamne! am oftat.

– Zâmbește, mă îndemnă Kathleen. Zâmbește, te rog, și spune-le că a fost un accident.

Cei doi ofițeri coborâră din mașină cu acel aer senin care maschează intenții serioase și insignele scânteind în soarele amiezii. Încercasem mereu să evit orice întâlnire cu justiția australiană și nu

primisem nici măcar o amendă pentru parcare neregulamentară, dar până și eu îmi dădeam seama că lansarea ilegală, spre o altă navă, a unei rachete semnalizatoare fusese o gafă monumentală din partea mea.

– Bună ziua, doamnelor! ne salută bărbatul mai înalt, ducând mâna la chipiu.

Se uită la noi, măsurându-mi cu atenție geaca și cheile din mână.

– Salut, Greg! adăugă el.

– Bună ziua, domnule ofițer Trent! îi răspuse Kathleen, zâmbind. Ce după-amiază superbă!

– Așa este, încuviință polițistul.

Cutele de pe mâneca cămășii lui albastre erau ascuțite ca lamele de cuțit. Arătă spre debarcader, unde stătea ancorat *Ishmael*.

– E barca dumneavoastră?

– Bineînțeles că e, îi răspuse mătușa, înainte de a apuca să spun eu ceva. *Ishmael*. E înregistrat pe numele meu. E în proprietatea mea de șaptesprezece ani.

Ofițerul se uită la ea, apoi la mine.

– Am fost contactați de alte două vase care pretind că, în după-amiaza asta, s-au tras rachete semnalizatoare în direcția lor de pe o ambarcațiune cu semnalmentele acesteia. Îmi puteți spune ce s-a întâmplat?

Aș fi vrut să vorbesc, dar imaginea uniformei albastre parcă îmi anesteziase limba. Îi vedeam ca prin ceață pe Mike Dormer, care ne urmărea de la câțiva metri distanță, și pe polițistul care se postase în fața mea și aștepta un răspuns.

– Am...

Greg era chiar lângă mine.

– Bine, frate, recunosc, zise el și își dădu chipiul pe spate. Eu sunt de vină.

Polițistul se întoarse spre el.

– Eram în larg, cu un grup de turiști care voiau să vadă balenele. Știam că puștii ăia or să-mi facă bebele, dar nu puteam să stau doar cu ochii pe ei. Cum am întors spatele să mă uit după balene, afurisiții au și lansat două rachete.

- Niște copii? întrebă ofițerul, neîncrezător.

- Știam eu că nu trebuie să-i las să urce la bord, reluă Greg, după care se opri o secundă ca să își aprindă o țigară. Liza m-a avertizat că o să am numai necazuri cu ei. Dar nu le putem refuza copiilor bucuria de a vedea balenele și delfinii. E datoria noastră să-i educăm.

Privirile ni se intersectară pentru o clipă. Expresia din ochii lui îmi umplu sufletul de recunoștință, dar și de oarece rușine.

- De ce n-ați anunțat Securitatea navală? Aveți idee ce s-ar fi întâmplat dacă lansam o operațiune de căutare și salvare?

- Scuze, frate. Nu mă gândeam decât să mă întorc mai repede la țarm ca să nu apuce să mai facă și alte trăsnași. Mai erau și alți pasageri la bord...

- Care e barca ta, Greg?

Greg îi făcu semn spre ea. Ambele vase aveau o lungime de cincisprezece metri. Iar, de când îl ajutasem să o revopsească pe a lui, erau decorate amândouă cu o dungă de aceeași culoare.

- Cum îi cheamă pe copii? întrebă polițistul și scoase un carnețel.

- Nu ținem evidența, interveni Kathleen. Dacă ar fi să notăm datele fiecărui client, n-am mai avea timp să ieșim în larg, zise ea și puse o mână pe brațul lui Trent. Domnule ofițer, știți bine că nu desfășurăm nici o activitate clandestină. Familia mea trăiește în golful ăsta de peste șaptezeci de ani. Doar n-o să ne pedepsiți din cauza câtorva idioți?

- De ce nu ții rachetele în siguranță, Greg? Trebuie să le ții într-o cutie încuiată, dacă știi că ai la bord copii care își bagă nasul peste tot.

Greg clătină din cap.

- Ticăloșii mi-au șterpelit cheile din buzunar. Am întotdeauna un set de rezervă la mine, pentru orice eventualitate.

Eram convinsă că polițistul nu crede o iotă din povestea noastră. Ne fixă cu o privire încruntată pe toți trei. Mă străduiam din răspuțeri să par mâhnită, nu îngrozită. Se uită în carnețel, apoi la mine.

- Persoana care ne-a contactat a spus că rachetele au fost trase de o femeie.

- Erau pletoși, născoci Greg pe loc. În vremurile astea, nici nu mai știi care-s fete și care-s băieți. O adunătură de hippioți. Domnule ofițer, a fost numai și numai vina mea. Eram atent la timonă și am

neglijat celelalte responsabilități. I-am scăpat din vedere. Dar nu s-a întâmplat nimic grav, nu?

Încercam să îmi calmez respirația și am început să examinez o mică tăietură pe care o aveam la mână. E un fel de tic al meu.

– Înțelegeți că folosirea rachetelor semnalizatoare pe post de armă este infracțiune conform Legii privind regimul armelor de foc și munițiilor și este încadrată ca act de violență conform Codului penal din New South Wales?

– Asta le-am zis și eu, spuse Greg. Mare greșeală din partea mea. Au luat-o la sănătoasa imediat ce-am ancorat.

– Se pedepsește cu o amendă de două mii de dolari și/sau douăsprezece luni de închisoare. Și, dacă vrem să fim foarte scrupuloși, te putem pune sub acuzare conform Legii serviciilor maritime.

Greg adoptă o mină spășită. Era prima oară când îl vedeam că vorbește cu polițiștii pe un ton atât de conciliant.

– Sper că nu băuseși ceva. N-am uitat încă de avertismentul pe care ți l-am dat în iunie, continuă polițistul.

– Puteți să mă verificați cu alcooltestul, dacă vreți. Nu pun gura pe băutură când sunt la muncă.

Mi se rupea sufletul de mila lui. Îmi dădeam seama în ce situație umilitoare se află – și era numai vina mea.

Cei doi polițiști aruncară o privire spre camioneta lor. Cel scund se îndepărtă ca să preia un mesaj prin stație.

– Am o propunere, spuse Kathleen. Pun ceaiul la făcut și, cât fierbe, vă gândiți cum vreți să procedați. Tot cu zahăr îl beți, domnule ofițer Trent?

În acel moment, Mike Domer veni spre noi. Credeam că o să-mi sară inima din piept. Pleacă, i-am spus în gând. Nu știa ce vorbiserăm cu polițiștii. Dacă deschidea gura și spunea adevărul, ne duceam toți trei la fund.

– Pot să spun și eu ceva? întrebă el.

– Nu acum, Mike, zise iute Kathleen. Avem puțină treabă.

– Sunt gata, domnule ofițer, interveni Greg și se puse între polițist și Mike. Fac orice test doriți. Alcooltestul, analize de sânge, orice.

– Voiam doar să le spun ceva domnilor polițiști, insistă Mike, ridicând vocea.

Mă gândeam îngrozită că nu știam ce părere îmi făcuse despre gestul meu. Nu schimbaserăm o vorbă pe drumul de întoarcere, căci eram mult prea copleșită de gravitatea faptei mele și nu voiam decât să ajung mai repede la țarm.

Îmi dădeam seama că aceeași temere o frământa și pe Kathleen. Dar era prea târziu. Mike scoase ceva din buzunar.

– Nu cred că poți ajuta cu ceva, Mike, îi spuse Kathleen, cu fermitate, dar el nu părea să o audă.

– Mike...

Simțeam că o să mi se facă rău.

– În timp ce eram în larg, povesti el, s-a apropiat de noi o navă pe care era organizată o petrecere. Era o asemenea gălăgie și agitație la bord, încât riscau să sperie balenele. Cred că există niște reglementări în acest sens.

Primul polițist își încrucișă brațele pe piept.

– Aveți dreptate, confirmă el.

Mike își îngădui un zâmbet fugitiv. Ridică telefonul mobil. Accentul său britanic îi conferea un soi de autoritate binevoitoare.

– Cred că doriți să vedeți și dovada. Am filmat întreaga scenă cu telefonul. Veți auzi zgomotul infernal.

Ne uitam cu gura căscată la înregistrarea de pe telefonul micuț în care se vedeau *Night Star*, viteza cu care se deplasa și siluetele petrecăreților de pe punte. Bubuitul muzicii se auzea clar. Nu mai văzusem așa ceva.

– Balenele păreau realmente deranjate. Nu vreau să mă dau expert, dar asta era impresia, continuă Mike.

– Uitați, am zis, arătând spre imaginea mică, se vede ca o moviliță, chiar lângă promontoriu. Am luat legătura cu Paza de Coastă, dar nu au ajuns la timp.

Aproape că țipam de ușurare.

– Vă pot trimite filmarea, se oferi Mike, dacă doriți să puneți pe cineva sub acuzare.

Cei doi polițiști se uitau uluiți la imagine.

– Nu prea știu pe ce-ați putea s-o trimiteți, spuse unul dintre el, dar lăsați-ne numărul de telefon și vă contactăm noi. Cum vă numiți?

– Sunt cazat la hotel, zise Mike. Numele meu este Michael Dormer. Am venit în vacanță din Anglia. Vă pot arăta pașaportul, dacă doriți.

Întinse mâna. Prin părțile noastre, nu cred să fie prea mulți care dau mâna cu polițiștii din proprie inițiativă. Privirile șocate care însoțiră strângerea de mână confirmau asta.

– Nu e nevoie deocamdată. Noi o să plecăm. Dar aveți grijă, oameni buni, și puneți-vă rachetele semnalizatoare la loc sigur, altminteri venim iar în vizită. Și nu vom mai fi la fel de prietenoși.

– Două încuietori, zise Greg, zornăindu-și cheile.

– Mulțumim mult, domnilor ofițeri, le spuse Kathleen, conducându-i. Aveți grijă de dumneavoastră.

Nu reușeam să scot un sunet. În clipa în care urcară în mașină și dădură înapoi, am eliberat un geamăt prelung, din adâncul pieptului, și mi-am dat seama că îmi tremură picioarele.

– Vă mulțumesc, i-am șoptit lui Greg și am încuviințat din cap înspre Mike.

După aceea, am luat-o la fugă spre spatele casei, pentru că rămăsesem, pur și simplu, fără cuvinte.

Sunt multe lucruri care îmi plac la Australia. Nu o să vi le înșir în maniera pompoasă a englezului care nu s-a mai întors niciodată acasă, pentru că nu e vorba de lucrurile obișnuite – vremea, lumina, spațiile largi –, deși, și acestea sunt un avantaj. Nu e vorba nici de mâncarea bună ori de vin, nici de peisaje ori de stilul tihnit de viață, deși toate acestea au contribuit la plăcerea de a-mi crește fiica aici. Pentru mine, bucuria supremă este faptul că, într-un colț uitat de lume ca Silver Bay, îți poți vedea de viață fără ca cineva să îți acorde nici cea mai mică atenție.

În ciuda moștenirii comune, am descoperit rapid că australienii se deosebesc în multe privințe de englezi. Te acceptă așa cum ești, poate pentru că nu există noțiunea de apartenență la clasă, și, prin urmare, nu te judecă în raport cu altcineva. În general, dacă ești deschis cu ei, și ei sunt deschiși cu tine. Din prima zi în care am ajuns la ușa lui

Kathleen, cu fiica mea obosită agățată de fusta mea, m-a putut prezenta drept nepoata ei, eu i-am salutat și ei toți m-au salutat la rândul lor. Și astfel, fără alte explicații, am fost primite în sânul comunității din Silver Bay.

Mi-a prins bine să fac parte din această comunitate marinărească. Jumătate dintre marinari erau sezonieri, obișnuiți să intre și să iasă din viețile oamenilor. Ceilalți se aflau acolo din motive doar de ei știute. În orice caz, nimeni nu punea prea multe întrebări. Iar dacă nu voiai să răspunzi la cele care ți se adresau, nu se supăra nimeni. Știam că nu avusesem întotdeauna discreția de a-mi ascunde sentimentele și eram recunoscătoare că echipajele de pe nave, înzestrate cu intuiția unor vânători desăvârșiți, înțeleseseră că unele lucruri e mai bine să rămână sub tăcere. În cinci ani, doar Greg mă sâcâise cu întrebările, curios să afle de ce părăsisem Anglia. Eram atât de beată când am purtat un fel de discuție intimă, încât, spre rușinea mea, nu îmi mai aminteam ce îi spuseseam.

Presimțeam că Mike Dormer va tulbura apele. Intrasem în panică în momentul în care îl auzisem chestionând-o pe Kathleen despre cine lucrează în golf, cât timp rămân oamenii în zonă și de când locuim acolo. Pretindea că este venit în vacanță, dar n-am întâlnit nicio dată un turist care să pună atâtea întrebări țintite.

Când i-am împărtășit lui Kathleen îngrijorările mele, mi-a spus că exagerez. Toți acești ani de când locuiam împreună cu ea îi slăbiseră vigilența, convingând-o că nimeni nu ne va deranja vreodată. Mi-a zis că e doar imaginația mea, iar privirea din ochii ei îmi spunea că știe motivul.

Eu însă suspectam că Mike Dormer nu îmi va respecta granițele vieții private. Când ies pe mare cu un grup de turiști, aceștia vorbesc între ei. Când ies cu o singură persoană, aceasta vrea să vorbească cu mine. Vrea să îți pună întrebări și, pe lângă experiența maritimă, să ia cu sine și o parte din mine. Din acest motiv, mă feresc să merg în larg cu un singur client.

Greg știa bine acest lucru.

– Deci, cum a fost excursia în doi?

Trebuia să-și dea el în petec. Stăteam pe o bancă și ne uitam la Hannah care o pune pe Milly să alerge pe plajă după bucățele de alge, în lumina amurgului. Mike Dormer era în camera lui, iar Kathleen plecase să mai cumpere bere. Greg vorbea încet, ca să nu îl audă Yoshi și Lance.

– În primul rând, bănoasă, i-am răspuns.

În mod evident, Greg își imagina că, salvându-mi pielea, își câștigase dreptul de a mă lua la întrebări. Era atât de ușor de citit. Am scos un teanc de bancnote din buzunarul blugilor.

– Cinci sute, i-am zis. Doar pentru o cursă.

Se uita la bani năucit. Își căuta cuvintele, ceea ce era neobișnuit pentru Greg.

– De ce-ar plăti atâta bănet ca să mergă pe mare cu tine?

Nu era nevoie să îi răspund. Știam că Greg ar fi procedat la fel.

– Despre ce-ați vorbit?

– Dumnezeu mare, Greg...

– Eram curios, se apără el. Vine aici, spilcuit ca un filfizon, și aruncă bani în dreapta și-n stânga... Ce înseamnă asta?

Am ridicat din umeri.

– Nu știi și nici nu-mi pasă. Dă-i pace. O să plece cât de curând.

– Așa să facă. Nu-mi place deloc mutra lui.

– Ție nu-ți place nici un nou-venit.

– Nu-mi plac nou-veniții care se dau pe lângă tine.

Hannah veni în fugă spre noi, gâfâind și chicotind. Milly se prăbuși la picioarele mele.

– S-a tăvălit într-o chestie scârboasă, mă informă Hannah. Miroase oribil. Cred că era un crab mort.

– N-ai teme de făcut? am întrebat-o, întinzând mâna ca să îi dau părul de pe față.

În ultima vreme, de câte ori mă uitam la ea, mi se părea că a mai crescut puțin, iar trăsăturile feței i se modificau constant. Asta mă avertiza că, într-o bună zi, va pleca de lângă mine. Ținând cont de legătura strânsă dintre noi, chiar nu știam cum ne vom descurca.

– Doar de recapitulat. Avem lucrare la științele naturii marți.

– Atunci, du-te și recapitulează, ca să nu mai ai treabă diseară.

– Ce-ai de învățat pentru lucrare? se interesă Yoshi. Adu caietul și te ajut eu.

În anii de când locuiam acolo, descoperisem că abilitățile marinarilor erau suficiente pentru a-i oferi lui Hannah o educație solidă. Yoshi, de pildă, avea diplomă de master în biologie și științe marine. Lance știa totul despre vreme. Alții o inițiaseră în domenii mai puțin impresionante, cum ar fi Scottie, care o învățase să înjure și, într-una din zile, când eram plecată, o încurajase să tragă din țigară. Lance îl văzuse și îi dăduse un pumn. Dar fiica mea avea și talente native, pe care bănuiam că le moștenise de la mine: să citească oamenii, să se țină la distanță de ei până când ajungea să îi cunoască bine, să se facă invizibilă într-un grup mare. Și să treacă peste suferințe.

Învățase această lecție mult prea timpuriu.

Yoshi se așeză lângă ea, în lumina tot mai difuză, și se apucară să discute ceva legat de osmoză. Yoshi îi explica mult mai clar decât aș fi reușit eu vreodată. Eu însă nu promisem cine știe ce educație, greșeală pe care eram hotărâtă ca Hannah să nu o repete.

Greg părea să realizeze că întâmplările din acea zi mă zdruncinaseră bine și făcea tot posibilul să mă binedispună cu povești despre un cuplu certăreț pe care îl avusese la bord. Nu pomeni o vorbă despre fosta lui soție ori despre soarta bărcii. Speram ca înverșunarea femeii să se fi domolit între timp. Dar privirile îmi fugeau inevitabil spre șoseaua de coastă, unde așteptam să reapară furgoneta poliției.

Greg se aplecă spre mine.

– Nu vrei să treci pe la mine diseară? Am făcut rost de o mulțime de filme de la unul dintre băieții de pe șantier. Comedii noi. Poate găsești ceva să îți placă, îmi spuse pe un ton degajat.

– Nu, i-am răspuns. Dar îți mulțumesc.

– E doar un film, nimic mai mult.

– Nu e niciodată *doar* un film, Greg.

– Altădată, atunci, zise el, lăsându-și privirea să zăbovească asupra mea.

– Altădată, am încuviințat.

Mike Dormer ieși din hotel tocmai când se întuneca. Radiatoarele erau aprinse, iar Kathleen făcuse sendvișuri cu șuncă și felii groase de

pâine albă. Nu prea îmi era foame, așa că am ciugulit puțină șuncă. Hannah stătea înghesuită în mine, cu un fular gros la gât, ca să se ape-re de aerul rece, și părul negru, drept, prins în coc. Am simțit mirosul de șampon când mi-am lipit capul de al ei.

Mike ocoli masa ca să ajungă la scaunul liber, ținând în mână far-furia pe care i-o dăduse Kathleen. Părea să fi făcut duș și își schimbase cămașa și puloverul cu care fusese pe mare. Hainele curate și bine croite îl făceau să iasă în evidență. Cei mai mulți dintre noi purtăm zile în șir aceleași haine, câtă vreme sunt ascunse sub geaci sau pelerine impermeabile. Se uită la mine, apoi la ceilalți și murmură:

– 'Nă seara!

Accentul lui mă făcu să tresar. Nu vedeam mulți englezi în Silver Bay, și trecuseră ani buni de când nu mai auzisem accentul țării mele natale.

Hannah se aplecă peste masă.

– Ai văzut ce-am scris?

Mike lăsă capul într-o parte, nedumerit.

– Ți-am lăsat un mesaj pe computer. Umblam pe internet și am făcut cum m-ai învățat ca să caut anumite persoane.

Mike luă un sendviș.

– Am mai căutat-o o dată pe tușa K. Pe urmă, te-am căutat pe tine.

Mike înalță capul imediat.

– Am găsit o poză cu tine. Doar cu fața. Și cu compania ta.

Părea extrem de stânjenit. Așa cum v-am mărturisit, îi înțeleg pe oamenii care țin la intimitatea lor, așa că am muștrat-o pe Hannah pentru că își băgase nasul unde nu-i fierbe oala.

– Deci, cu ce te ocupi, amice? se amestecă Lance. Droguri? Trafic de carne vie? Ți-o vindem pe Piticanie la un preț bun. Îți dăm bonus și-un câine, dacă vrei.

Hannah îl înghionti pe Lance în braț.

– Sinceră să fiu, mi s-a părut foarte plictisitor, spuse ea. Nu cred că aș putea lucra la oraș.

– Din punctul meu de vedere, spuse Mike, revenindu-și ușor din șoc, e mult mai bine aici.

– Până la urmă, cu ce te ocupi? întrebă Greg.

Îmi dădeam seama, din tonul lui agresiv, că nu îl iertase încă pe Mike pentru îndrăzneala acestuia de a ieși cu mine în larg. Am simțit brusc impulsul de a-l proteja.

Mike luă o îmbucătură din sendviș.

– În mare parte, fac cercetări. Adun date pentru diverse tranzacții financiare, explică, molfăindu-și mâncarea.

– Ah, spuse Greg, plictisit. Chestii de-astea plictisitoare.

– E compania ta? se interesă Hannah.

Mike clătină din cap, având gura prea plină ca să vorbească.

– Se plătește bine?

– Destul de bine, răspunse Mike, după ce termină de mestecat.

Am așteptat ca Hannah să meargă la culcare și abia apoi am vorbit cu el.

– Îmi cer scuze pentru ce-am făcut azi. N-am vrut să te sperii. Pur și simplu, nu mi-a venit altă idee cum să scap de navele alea. Îmi dau seama că a fost o prostie. Am reacționat... pripit. Mai ales că aveam un pasager la bord.

Băuse câteva beri și părea relaxat, atât cât îmi imaginam că se poate relaxa Mike Dormer, cu primul nasture de la cămașă deschis și mânecele suflecate. Ședea rezemat de spătarul scaunului, cu ochii pierduți în neantul negru al mării. Luna se ascundea după nori și îi distingeam vag zâmbetul în lumina de pe verandă.

– Am fost un pic surprins, recunosc eu. M-am temut că o să tragi cu harponul în ei.

Zâmbetul acela mă făcu să mă întreb cum de îmi trecuse prin minte că mă va da de gol în fața polițiștilor. Dar așa sunt eu: atitudinea mea prestabilită, dacă îi pot spune așa, este una de neîncredere.

– M-am abținut de data asta, i-am spus.

El zâmbi. Era un om cumsecade. Trecuse mult timp de când nu mai afirmasem acest lucru despre un bărbat.

Camera mea se afla în partea din spate a hotelului. Eram la capătul cel mai îndepărtat al coridorului, în punctul cel mai îndepărtat al clădirii, despărțită de ocean de un simplu perete din cherestea și sticlă. Camera lui Hannah era chiar vizavi, astfel că, în zori, se furișa

pe coridor, mai frecvent decât am fi vrut să recunoaștem, și se strecura în patul meu, ca atunci când era mică, ca să o pot lua în brațe, bucuroasă de prezența ei și de parfumul dulce al pielii sale calde. Nu reușeam să dorm adânc decât atunci când o simțeam lângă mine. Nu i-aș fi mărturisit niciodată acest lucru: o apăsau și așa destule griji fără să se mai gândească și la odihna mea. Dar, judecând după cum adormea buștean imediat ce trăgeam pătura peste ea, îmi închipui că asta e valabil și în cazul ei.

Milly dormea între mine și fereastră, lungită pe covorașul de pe podea. Din ziua în care am sosit, am dormit întotdeauna cu geamul deschis, în freamătul adormitor al mării și în liniștea stelelor infinite de pe cerul nemărginit. Nu îmi fusese niciodată într-atât de frig încât să fiu nevoită să îl închid. Acolo, la înălțimea etajului al doilea, eram doar eu și gândurile mele, iar, în clipele de singurătate, puteam plânge fără să mă audă nimeni. Acelea erau singurele momente când închideam fereastra, pentru ca suspinele mele să nu răzbată cumva până la marinarii de pe vase ori la trecătorii răzleți. Dar și inversul era valabil: așa cum vântul estic lua cu sine suspinele mele înăbușite, briza dinspre apus purta cuvintele și râsetele lor până la mine. Astfel, tocmai când eram pe jumătate dezbrăcată și îmi scoteam puloverul, am auzit vocea lui Greg. Era ușor înveselită de alcool și își pierduse toată căldura.

- Nu ajungi nicăieri cu ea, declara el, cu emfază. Eu umblu după ea de patru ani și, ascultă ce-ți zic eu, nimeni nu s-a apropiat de ea mai mult decât mine.

A durat câteva secunde până m-am dumirit că se referă la mine. Eram atât de furioasă din cauza aroganței lui, a îndrăznelii de a-și imagina că are vreun drept asupra mea, de a afirma toate acestea în fața unui necunoscut, încât m-am abținut cu greu să mă îmbrac la loc și să cobor ca să-i spun vreo câteva.

Dar n-am făcut-o. Eram mult prea afectată de toate prin câte trecusem în acea zi ca să mă iau la hartă cu cineva. M-am lungit în pat, l-am înjurat pe Greg Donohoe, încercând să nu mă gândesc la toate emoțiile pe care mi le-ar putea stârni un accent britanic.

Abia după o oră am realizat că nu auzisem replica lui Mike Dormer.

Capitolul 8

KATHLEEN

Credea că nu o să mă prind. Nu își dădea seama că se citea pe fața lui ori de câte ori se uita la ea. L-aș fi putut preveni, i-aș fi putut spune că vorbele lui Greg sunt în parte adevărate. Dar la ce bun? Oamenii aud ce vor să audă. Și n-am cunoscut vreodată un bărbat care să nu își imagineze că poate muta munții din loc dacă vrea cu tot dinadinsul.

Acestea fiind spuse, gândul că ar putea să o seducă pe nepoata mea mă făcea să îl privesc cu mai mare severitate pe domnul Michael Dormer, londonezul. Analizam conversații nevinovate, încercând să identific diverse trăsături de caracter, să descopăr mai multe despre trecutul lui. Hannah îmi spusese că lucrează la Londra, iar din puținul pe care îl aflasem de la el, am concluzionat că nu e nimic interesant în asta. Alți oameni ar fi rămas, probabil, impresionați de faptul că, evident, avea bani, dar banii nu reprezintă mare lucru prin părțile noastre, și îndeosebi pentru mine. Pe lângă asta, în anii de când administram hotelul, am văzut cu ochii mei cât de mult schimbă banii caracterul unui om, și rareori în bine. Totuși, Mike Dormer părea cumsecade, era de o politețe fără cusur, găsea întotdeauna timp ca să îi facă lui Hannah toate hatârurile, oricât de neînsemnate ar fi fost, iar toate acestea erau în avantajul lui. Era un bărbat chipeș, cel puțin după gustul meu – ceea ce nu înseamnă mare lucru, după cum îmi spusese Hannah –, și, în ciuda firii sale liniștite și comode, nu era

vreo găăuță, după cum a demonstrat într-una din seri, când Greg încercase să îl intimideze să nu se apropie de nepoata mea.

– Mulțumesc pentru sfat, îi răspunsese.

Stătusem pitită în pragul ușii, neștiind cât de tare se vor încinge spiritele. El însă a continuat, cu accentul lui britanic:

– Nu mi-o lua în nume de rău dacă nu voi ține cont de el, din moment ce viața mea privată nu te privește.

Spre mirarea mea, Greg – probabil la fel de șocat ca și mine – a bătut în retragere.

Era în continuare ca un pește pe uscat, chiar și după aproape trei săptămâni petrecute la Silver Bay. Nu își mai încheia cămășile până la ultimul nasture și își cumpăraseră o jachetă impermeabilă. Dar, privindu-l în tovărășia marinarilor, ca mai în fiecare seară, părea la fel de străin cum aș fi fost eu în sala de ședințe a unei mari companii.

Dar, Doamne, cât își dădea silința! Răspundea cu amabilitate la toate glumele lor, le accepta ironiile deplasate, făcea cinste cu băuturi din belșug. Iar, când credea că nu îl observă nimeni, se uita insistent la nepoata mea.

Totuși, ceva nu-mi plăcea la Mike. Aveam senzația că nu este pe deplin sincer cu noi. Era un gol înlăuntrul lui care îmi trezea un sentiment de neliniște. De ce ar petrece un burlac tânăr ca el atât de mult timp în micuța și modesta noastră stațiune? De ce nu vorbea nicio dată despre familia lui? Într-o dimineață, îmi spusese că nu este căsătorit și nu are copii, după care schimbaseră subiectul. Viața mă învățase că majoritatea bărbaților, în special cei de succes, nu au nevoie de prea multe invitații ca să povestească despre ei. El însă nu părea deloc dornic să ne împărtășească ceva despre viața lui.

Pe lângă asta, îl văzusem într-o după-amiază la Consiliul local. Eram în oraș ca să iau uniforma de școală a lui Hannah, căci Liza avea două excursii programate în ziua aceea și nu avea când să o ridice. În timp ce stăteam în fața băncii, după ce scosesem niște bani ca să am cu ce s-o plătesc, l-am văzut coborând treptele două câte două, cu un dosar gros la subraț.

Întâmplarea în sine nu mi-ar fi stârnit suspiciuni. Centrul de informare turistică se află la parter, și mulți dintre oaspeții mei îi trec

pragul, deseori la îndemnul meu. Nu o pot explica foarte clar, dar părea mai semeț și mai energic decât la hotel. Iar expresia lui când a dat cu ochii de mine... Se vede când cineva își dă seama că a fost prins cu mâța-n sac, și exact asta am citit în tresărire de pe chipul său.

Și-a recăpătat iute stăpânirea de sine, a traversat strada și mi-a povestit despre cele văzute în oraș, întrebându-mă de unde poate cum-păra niște vederi. Întâlnirea m-a tulburat puțin. Simțeam deodată că Mike ne ascunde ceva.

Nino mi-a spus că exagerez. Știa câte ceva despre Liza – doar strictul necesar – și considera că sunt prea protectoare.

– E fată mare, mi-a zis. S-a schimbat mult de când a venit aici. Are treizeci și doi de ani, ce Dumnezeu!

Avea dreptate. Adevărul din vorbele lui Nino se vede în pozele pe care mi le-au trimis ea și sora mea, povestea vieții ei în ultimii cincisprezece ani.

Nu e nimic neobișnuit în a vedea existența unei persoane transpusă în fotografii – neobișnuită era transparența cu care înfățișarea Lizei reflecta fiecare punct de cotitură al vieții; se vedea în mărimea ochilor ei după moartea mamei sale, sora mea – un an mai târziu, purta un machiaj negru, strident, probabil o mască în spatele căreia să se ascundă și care o făcea să îmi pară atât de străină. Era greu de crezut că, sub acel camuflaj, se găsea fetița care îmi trimisese scrisori interminabile, povestindu-mi despre ponei și dificultățile clasei a patra, fetița care venise în vizită și făcea roata pe debarcader.

Apoi, câțiva ani mai târziu, am remarcat altceva: blândețea și vulnerabilitatea care apar odată cu maternitatea. Era epuizată, dar mândră, la doar câteva ore după naștere, cu părul lipit de fața asudată. Și mai târziu, când Hannah era doar un prichindel, o văd sărutându-i obrăjorii rotofei într-o poză înghesuită, făcută într-o cabină fotografică de la aeroport. Din momentul în care l-a cunoscut pe Steven, n-am mai primit fotografii. În singura pe care o am din acea perioadă și pe care am refuzat mereu să o expun la vedere, el o ține de umeri, cu o figură îngâmfată, aparent mândru că este tată. Nino considera că exagerez din nou.

– Arată foarte bine, mi-a zis. E îngrijită, poartă haine scumpe.

Dar în opinia mea, ochii ei sunt goi și pustii.

Nu avem nici o poză din perioada în care s-a mutat aici. Ce rost ar fi avut?

Oare acum, după cinci ani, ce aș vedea într-o fotografie a ei? O femeie mai înțeleaptă și mai puternică. O femeie care nu s-a împăcat cu trecutul, dar care reușește să îl ocolească prin dârzenie și tărie de caracter.

O mamă minunată. O ființă curajoasă și iubitoare, dar mai tristă și mai rezervată decât mi-aș dori să fie. Asta aș vedea într-o fotografie a ei. Dacă ne-ar lăsa să îi facem una.

În dimineața următoare, în vreme ce Hannah și Liza luau micul dejun la masa din bucătărie, își făcu apariția curierul. Furgoneta, ca toate furgonetele curierilor, opri în scârțâit de roți pe pietrișul din față. Plescăind guma de mestecat, băiatul îmi înmână o cutie adresată lui Mike. Am semnat de primire. Până să coboare oaspetele nostru – de câteva zile, mânca împreună cu noi în bucătărie –, Hannah fierbea deja de curiozitate.

– Ai primit un colet, îl anunță ea imediat. A sosit azi-dimineață.

Mike luă cutia și se așază pe scaun. Purta un pulover atât de moale, cum nu mai văzusem vreodată. M-am abținut cu greu să îl întreb dacă e din cașmir.

– Hm, a venit mai repede decât mă așteptam, zise el și i-l întinse Lizei. E pentru tine.

Mă tem că privirea pe care ea i-a aruncat-o exprima o profundă neîncredere.

– Poftim?

– E pentru tine.

– Ce e? întrebă ea, uitându-se la pachet de parcă nu voia să îl atingă.

Nu își prinsese părul, care îi atârna peste obraji, ascunzându-i chipul. Ori, poate, acesta era și scopul.

– Deschide-l, mami, o îndemnă Hannah. Îl desfac eu în locul tău, dacă vrei.

Se întinse să-l ia, și Liza îl lăsă să îi alunece dintre degete.

În timp ce tăiam pâinea, Hannah se năpusti asupra ambalajului din plastic, tăindu-l cu cuțitul acolo unde nu voia să se rupă. Câteva clipe mai târziu, îl dădu la o parte și examinează curioasă cutia de carton din interior.

– E un telefon mobil! exclamă ea.

– Cu cameră video, spuse Mike, arătând spre ecran, exact ca al meu. M-am gândit că ți-ar prinde bine ca să filmezi navele care fac probleme.

Liza se uita dezorientată la micul aparat argintiu; atât de minuscul, după părerea mea, încât nu aveai cum să formezi un număr fără un creion cu vârf ascuțit și un microscop.

– Cât a costat? zise ea, după o eternitate.

Mike își punea o felie de pâine cu unt.

– Nu contează.

– Nu-l pot accepta, spuse ea. Cred că a costat o avere.

– Poți să faci filme cu el?

Hannah scotocea deja prin cutie, căutând manualul cu instrucțiuni. Mike zâmbi.

– Serios, a fost o nimica toată. Am făcut mai demult o afacere cu compania care le fabrică. Au fost bucuroși să mi-l trimită, spuse el și se bătu peste buzunar. Tot așa am făcut rost și de-al meu.

Hannah era impresionată.

– Multă lume îți trimite lucruri gratis?

– Așa e în afaceri.

– Poți să faci rost de orice vrei?

– De obicei, primești un lucru dacă persoana care ți-l dă crede că poate obține ceva în schimb la un moment dat, explică el, după care adăugă în grabă: în domeniul afacerilor, vreau să zic.

Cu gândul la cele spuse de el, i-am trântit un pic cam tare cana cu lapte în față. Încercam să nu mă gândesc la întâlnirea noastră din ziua precedentă.

– Ascultă, continuă el, văzând că Liza tot nu se îndură să pună mâna pe telefon, privește-l ca pe un fel de împrumut. Ia-l și folosește-l în perioada migrației balenelor. Nu mi-a plăcut ce-am văzut ieri, și

m-aș simți mai bine să știu că ai și alte arme cu care să lupți împotriva ticăloșilor.

Argumentul părea să o fi convins pe nepoata mea. Mike ghicise că ea nu și-ar putea permite un asemenea aparat nici dacă ar fi făcut două curse pe zi, un sezon întreg.

În cele din urmă, Liza întinse o mână șovăitoare și luă telefonul de la Hannah.

– Aș putea să trimit poze direct la Autoritatea Parcurilor, spuse ea, întorcând telefonul pe toate fețele.

– Imediat ce constăți o infracțiune, confirmă Mike. Îmi mai torni puțină cafea, Kathleen?

– Nu doar cu navele de petrecăreți. Ci și cu vietăți care au probleme, prinse în plasele de pescuit. Iar când nu-l folosesc, l-aș putea împrumuta celorlalte bărci.

– Și eu aș putea filma delfinii din golf, ca să-i arăt la școală. Dacă mă iei și pe mine în larg, bineînțeles.

Hannah se uita la mama ei, dar Liza nu își dezlipea ochii de la telefon.

– Nu știu ce să spun, zise ea într-un final.

– E un fleac, zise el, nepăsător. Nu are sens să mai vorbim despre el. Ca să întărească ideea, luă un ziar și se apucă să citească.

Dar, așa cum îmi dădeam seama că se uită în gol la cuvintele din fața lui, aveam o presimțire legată de telefon, care mi se adeveri în aceeași zi când i-am găsit chitanța în timp ce făceam patul. Îl comandase în Australia, de pe un website, și costase mai mult decât încasările hotelului pe o săptămână.

În ziua în care sosiseră Liza și Hannah, am condus trei ore până la aeroport ca să le iau. La întoarcere, Liza s-a întins în patul meu și nu s-a ridicat de acolo timp de nouă zile.

În cea de-a treia zi, eram deja atât de îngrijorată, încât am chemat medicul. Parcă intrase în comă. Nu mânca, nu dormea, lua câte o sorbitură din ceaiul pe care i-l pusesem pe noptieră și refuza să răspundă la orice întrebare. În cea mai mare parte a timpului, stătea pe o parte și se uita pierdută la perete, ușor nădușită de căldura amiezii, cu

părul blond și moale împrăștiat pe pernă, cu o tăietură pe față și o vânătaie imensă pe braț. După ce a discutat cu ea, doctorul Armstrong a declarat-o sănătoasă și mi-a explicat că e posibil să fi contractat un virus sau să sufere de o ușoară nevroză, sfătuindu-mă să o las să se odihnească.

Am fost ușurată că nu venise să moară la mine acasă, dar îmi adusesese destule pe cap. Hannah, în vârstă de doar șase ani pe atunci, era sperioasă, neajutorată și plângăcioasă, și nu o dată am găsit-o smiorcându-se pe holurile hotelului în miez de noapte. Nu era de mirare, dacă ne gândim că petrecuse o zi și două nopți pe drum și ajunsese într-un loc necunoscut, în grija unei bătrâne pe care nu o mai văzuse niciodată. Era toiuł verii. Copila se spuzea toată de la căldură, era plină de ciupituri de țânțari și nu pricepea de ce nu o las să alerge pe afară. Mă temeam să nu îi ardă soarele pielea albă, mă temeam să o las aproape de apă, mă temeam să nu o pierd.

Dacă nu stăteam cu ochii pe ea, se furișea la etaj și se agăța de mama ei ca o maimuțică, de parcă îmbrățișările sale ar fi trezit-o la viață. Mi se rupea inima când o auzeam noaptea cum plânge. Îmi amintesc că o strigam pe sora mea din ceruri și o întrebam ce naiba să fac cu odraslele ei.

În ziua a noua, ajunseseam deja la capătul răbdării. Mă epuiza să am grijă de oaspeți și de copila plângăcioasă, care nu reușea să îmi explice ce are, după cum nici eu nu reușeam să îi explic ce se întâmplă. Îmi voiam patul înapoi și câteva clipe de răgaz. Nu fusesem niciodată căsătorită, așa că nu eram învățată cu haosul pe care îl aduce un copil în viața ta, cu mofturile și pretențiile lui interminabile, iar toate acestea mă făceau extrem de țăfnoasă.

Între timp, începusem să bănuiesc că era vorba de droguri: Liza era atât de ruptă de viață, atât de palidă și detașată. Sau puteau fi multe la mijloc, am concluzionat, ușor rușinată – în fond, nu ținusem deloc legătura în ultimii ani. Bun, mi-am zis. Dacă tot își adusesese toate problemele la ușa mea, ea să și le rezolve. Trebuia să joace după regulile mele.

– Scoală-te! am țipat la ea, deschizând fereastra și punându-i pe noptieră o cană cu ceai proaspăt. Văzând că nu îmi răspunde, am tras

pătura de pe ea, străduindu-mă să nu par îngrozită la vederea trupului ei costeliv. Haide, Liza. E o zi superbă. Trebuie să te dai jos din pat. Fiica ta are nevoie de tine, iar eu am și altele pe cap.

Îmi amintesc că s-a uitat la mine, cu ochii întunecați de amintirea ororilor prin care trecuse. Și toată înverșunarea mea s-a evaporat. M-am așezat pe marginea patului umed și i-am luat mâna între palme.

- Ce este, Liza? am întrebat-o, cu blândețe. Ce se întâmplă cu tine?

După ce mi-a povestit, am prins-o în brațe și am strâns-o la piept, cu privirea ațintită spre zarea îndepărtată, căci, în sfârșit, după două mii de kilometri și câteva sute de ore, Liza plângea.

Era trecut de ora zece noaptea, când am auzit că un pui de balenă eșuase pe plajă. În acea după-amiază, Yoshi îmi transmisese prin radio că observaseră o balenă cu cocoașă femelă care se învârtea disperată la gura golfului. Ea și Lance se apropiaseră de animal, dar nu reușiseră să își dea seama ce se petrece. Nu părea bolnavă, nu târa după ea plase în care să se fi tăiat. Pur și simplu, înota încontinuu, urmând o traiectorie curios de neregulată. Era un comportament nefiresc pentru o balenă migratoare. Seara, când ieșiră în larg cu un grup de angajați ai unei firme de asigurări din Newcastle, descoperiră puiul eșuat.

- E același pe care l-am văzut mai devreme, spuse Liza și lăsă receptorul din mână. Sunt sigură că el e.

Stăteam în bucătărie. Era o noapte rece, și Mike se retrăsese în salon ca să citească ziarul la gura șemineului.

- Pot să vă ajut cu ceva? întrebă el, văzându-ne că ne punem gecile și cizmele.

- Poți să rămâi aici ca să n-o las singură pe Hannah? Nu-i spune ce se întâmplă, dacă se trezește cumva.

Mă surprinse rugămintea Lizei - de când se mutase aici, nu apelasese niciodată la serviciile unei babysitter -, dar nu aveam timp de pierdut și își făcuse, probabil, o impresie despre caracterul lui.

- S-ar putea să dureze, i-am zis, bătându-l pe braț. Nu sta să ne aștepți. Și orice-ar fi, nu o lăsa pe Milly să iasă din casă. Biata balenă

are și așa destule pe cap, nu-i mai trebuie și un câine care să țopăie în jurul ei.

Se uită după noi cum ne urcăm în camionetă. Ceva îmi spunea că ar fi preferat să vină cu noi și să dea o mână de ajutor. L-am văzut în oglinda retrovizoare stând în cadrul ușii până când am coborât șoseaua de coastă.

Acolo, ne întâmpină o privescătoare mai sfâșietoare decât un simplu pui de balenă eșuat. Slavă Domnului că nu mi-a fost dat să o văd decât de două ori în cei peste șaptezeci de ani de când sunt pe pământul ăsta. Puiul de aproximativ doi metri zăcea pe nisip, o creatură stranie și vulnerabilă, și totuși, atât de familiară. Marea trăgea ușor de el, parcă încercând să îl convingă să se întoarcă acasă. Nu avea mai mult de câteva luni.

– Am anunțat autoritățile, ne informă Greg, care era deja acolo și încerca să împiedice animalul să se afunde prea mult în pietrișul de pe țărm.

Era ilegal să miști o balenă în lipsa autorităților abilitate: în cazul în care era bolnavă, riscai să faci mai mult rău decât bine. Iar, dacă persoanele bine intenționate o răsuceau înspre mare, balena putea chema întregul grup, astfel că a doua zi, ne-am fi trezit cu un număr teribil de animale eșuate, parcă din compasiune pentru surata lor.

– Poate că e bolnav, spuse Greg. Sigur e slăbit.

Era ud pe blugi până la jumătatea piciorului, pentru că stătuse în genunchi.

– E încă alăptat și n-o să reziste mult fără lapte. Bănuiesc că era deja aici de câteva ore când l-am găsit noi.

Puiul stătea lungit pe o parte, cu botul spre mal și ochii întredeschiși, meditănd parcă la propria suferință. Părea atât de neajutorat, mult prea plâpând pentru a fi singur în acel mediu.

– Nu a eșuat pentru că e bolnav. S-a întâmplat din cauza nenorocitelor ăloră de nave, șuieră Liza și luă o găleată ca să o umple cu apă de mare. Dau muzica tare și le dezorientează. Puii sunt cei mai afectați.

Nu existau felinare stradale pe șoseaua de coastă. Ne-am căznit tustrei, în tăcere, aproape o oră, așteptând să sosească angajații de la Autoritatea Parcurilor și Paza de Coastă. Lumina lanternelor noastre

alerga de colo colo în beznă, în timp ce ne chinuiam să udăm animalul. Încercam să facem cât mai puțin zgomot cu putință. Dimensiunea balenelor îți creează o impresie falsă despre robustețea lor. În realitate, creaturile acestea imense sunt la fel de vulnerabile ca un caras auriu.

– Haide, puștiulică, spunea Liza ori de câte ori îngenunchea ca să mângâie puiul pe cap. Ține-te tare până când aducem o targă. Stai liniștit, că mămica ta te așteaptă.

Bănuiam că așa este. La fiecare jumătate de oră, se auzea un pleoscăit în depărtare, reverberând din dealurile acoperite cu pini din spațiile plajei principale – sunetul mamei care răscolea marea, calculând până unde se poate apropia. Ți se rupea sufletul să auzi durerea acelei mame. Am încercat să îl ignor în timp ce ne agitam în jurul animalului. Mă temeam ca mama, cuprinsă de disperare, să nu eșueze și ea.

Greg a mai sunat de trei ori, iar o dată, m-am urcat în mașină și am luat-o în sus pe șosea ca să îi zoresc pe salvamari. Dar angajații Autorității Parcurilor și Rezervațiilor Naturale au ajuns abia după miezul nopții. Căzuseră comunicațiile, se pare; cineva le transmisese o adresă inexactă, iar altcineva dispăruse cu singura targă existentă.

– Uitați cum stă treaba, le zise Liza, fără să le asculte explicațiile. Trebuie să îl ducem înapoi în apă. Rapid. Știm că mama lui e încă în zonă.

– Încercăm să îl tragem pe apă, spuseră ei și rostogoliră puiul pe o targă pentru delfini.

Apoi, cu un icnet, intrară în apă, nepăsându-le de răceala nemiiloasă a valurilor. Îi urmăream de pe țărm cum discută dacă să îl urce într-una din bărci și să îl transporte până la mama lui, dar domnul de la Autoritatea Parcurilor se temea că puiul nu este suficient de robust pentru a supraviețui șocului, cu atât mai mult să înoate. Pe lângă asta, își făceau griji ca mama să nu se simtă amenințată de barcă și să părăsească zona.

– Dacă reușim să îl stabilizăm, mormăi cineva, îl putem duce până mai departe, în golf...

Legăneau puiul ușor, pentru a-l ajuta să își regăsească echilibrul acvatic, pe care îl pierduse în timpul petrecut la mal. După mai bine de o oră, intrară mai mult în apă. În lipsa costumelor de scafandru, Liza și Greg, scufundați până la piept, dărdăiau din toate încheieturile și

îndemnau puiul să înoate spre mama lui. O auzeam pe Liza clănțănind din dinți. Frigul îmi pătrunsese până la oase.

Dar puiul refuza să se miște.

– Să nu îl forțăm, zise unul dintre bărbați, după ce toată lumea își pierduse nădejdea că va înota din proprie inițiativă. Mai stăm aici o perioadă, ca să se lămurească unde este în timp ce este susținut. Poate că îi ia mai mult să se orienteze.

Chiar și atunci când este susținut pe jumătate de apă, un pui de balenă este incredibil de greu. Stăteam pe mal, alături de Yoshi, și îi priveam pe cei patru, o vedeam pe Liza încordându-și umerii ca să poată susține greutatea și îi șopteam puiului cuvinte de încurajare, doar-doar îl voi convinge să înoate la mama lui.

Între timp, se făcuse aproape ora două dimineața, și era limpede pentru toată lumea că puiul se simte rău. Părea epuizat; respira neregulat și închidea ochii periodic. Poate că era bolnav dinainte, îmi trecu prin minte.

Nu știu cât au stat acolo. Noaptea părea să fi căzut într-o stranie eternitate, iar orele se scurgeau agale într-o negură apăsătoare de frig, murmure și deznădejde profundă. Trecură două mașini pe lângă noi, atrase de lumina lanternelor de pe plajă. Una era plină de tineri veseli care coborâra numaidecât și se oferiră să dea o mână de ajutor. Le-am mulțumit și i-am rugat să plece – ultimul lucru de care avea nevoie biata vietate era o gașcă de adolescenți beți care să se agite de colo colo. La un moment dat, eu și Yoshi am făcut cafea la bordul lui *Moby One*, ancorat în apropiere, după care ea și Lance au intrat în apă, astfel încât fiecare ajutor să poată lua o pauză de cincisprezece minute și să se încălzească cu o băutură fierbinte. Dar operațiunea de salvare se prelungea. Și, cum oasele bătrânilor se pare că îngheață mai repede, a trebuit să mai împrumut o geacă pe care am pus-o pe deasupra celei cu care eram deja îmbrăcată.

Atunci, s-a făcut auzit: un sunet slab și cutremurător, un muget tânguitor, sunetul unic al cântecului de balenă la suprafața apei.

– E mama lui! strigă Liza. Îl cheamă la ea!

– Femelele nu cântă, zise Yoshi, clătînând din cap. Cel mai probabil e un mascul.

– De câte ori ai auzit cântecul balenelor în timp ce erai cu capul ieșit din apă? o întrebă Liza. E mama lui, sunt absolut sigură de asta.

Yoshi cedă, ca să nu stârnească o dispută. Într-un final, spuse:

– Există studii care arată că mama și puiul sunt însoțite de la distanță de un cântăreț. E ca un fel de escortă. Poate că masculul i-a căutat.

– Din păcate, nu pare să îl ajute cu ceva pe micuț, spuse unul dintre bărbații de la Autoritatea Parcurilor, în timp ce stăteam pe nisipul umed. E prea slăbit ca să mai lupte.

Lângă mine, Liza clătină dezaprobator din cap. Avea degetele vi-nete de frig.

– Trebuie să lupte. E doar dezorientat. Dacă avem răbdare cu el, cred că o să-și dea seama unde e mama lui. Sigur îl ajută faptul că o aude.

Dar nici unul dintre noi nu știa ce mai aude puiul. Mie mi se părea pe jumătate mort și abia mai respira. Nu știam pentru cine îl mai țin în apă. Mă simțeam deja sleită de puteri; deși am o constituție robustă, sunt prea bătrână ca să stau trează o noapte întreagă. De câte ori mă așezam, la îndemnul lui Yoshi, ațipeam preț de câteva clipe și mă trezeau vocile neliniștite ale celor aflați la doar câțiva metri de mine.

Căci nu există lucru mai trist când eșuează o balenă: e ca și cum ea ar alege să moară, iar noi, oamenii, în neștiința noastră, nu facem decât să îi prelungim agonia. De câte ori salvăm una, de câte ori o vedem înotând triumfătoare înapoi în larg ne dă încredere în acțiunile noastre, ne întărește convingerea că trebuie să facem tot ce ne stă în putință pentru a le salva. Dar, dacă uneori ar trebui să lăsăm natura să își urmeze cursul? Dacă puiul trebuia să se ducă? Iar dacă l-am fi lăsat în pace, ar fi venit oare mama lui și l-ar fi tras după ea în apă? Auzisem de astfel de cazuri. Gândul că noi am fi putut înrăutăți starea animalului mi se părea insuportabil, așa că l-am alungat și am încercat să mă concentrez asupra treburilor gospodărești: tenișii lui Hannah, un ceainic defect, ultima oară când mi-am făcut contabilitatea. Din când în când, cred că ațipeam.

În cele din urmă, când soarele își iți capul din spatele promontoriului, aruncând o lumină palidă și albastră peste grupul de pe nisip,

m-am deșteptat de-a binelea, auzindu-l pe unul dintre oamenii de la Autoritatea Parcurilor decretând că nu mai este nici o speranță.

– Ar trebui să îl eutanasiem, sugeră el, frecându-se la ochi. Dacă îl mai ținem aici, riscăm să ne trezim că eșuează și maică-sa.

– Dar e încă viu, protestă Liza.

La lumina zilei, se vedea că este pământie și epuizată. Dârdâia în hainele ude, dar refuzase să se schimbe în altele uscate oferite de Yoshi, pentru că nu ar fi făcut decât să le ude și pe acelea când intra din nou în apă.

– Cât timp e încă în viață, doar nu...

Greg o cuprinse de umeri și o strânse lângă el. Avea ochii roșii, și chipul îi părea mai întunecat din cauza bărbii care începea să îi crească.

– Am făcut tot ce s-a putut, Liza. Nu putem risca să punem și mama în pericol.

– Dar nu e bolnav! strigă ea. E vina nenorocitelor ălor de nave. Dacă îl ducem la mama lui, o să-și revină.

– N-o să-și revină, spuse omul de la Autoritatea Parcurilor și puse o mână pe spatele puiului. Stăm de opt ore cu el. L-am dus și la apă adâncă, l-am scos și la mal, și abia dacă a mișcat. E prea tânăr ca să-l creștem în captivitate, și prea fragil ca să ajungă în larg. Dacă îl ducem la apă și mai adâncă, se îneacă, și nu pot fi martor la așa ceva. Îmi pare rău, oameni buni, dar nu pleacă nicăieri.

– Oribilă treabă, zise Lance.

Yoshi plângea, cu fața afundată sub brațul lui. Îmi stăpâneam cu greu lacrimile.

– Încă o jumătate de oră, imploră Liza, dezmierdând pielea puiului. Doar o jumătate de oră, vă rog. Dacă am reuși să îl ducem la mama lui... Ea și-ar da seama dacă nu mai are șanse de supraviețuire, nu? Ar fi plecat până acum.

A trebuit să întorc privirea. Mi se rupea sufletul să aud deznădejdea din glasul ei. Bărbatul porni spre camionetă.

– Mama lui nu are cum să-l ajute. Îmi pare rău.

– Lăsați-l măcar să moară lângă ea, imploră Liza. Nu-l lăsați să moară singur. Îl ducem în larg, ca să fie mai aproape de ea.

– Nu se poate, îi răspunse bărbatul. Chiar dacă nu ar fi traumatizat de drum, nu am nici o garanție că mama lui ne-ar lăsa să ne apropiem. Am putea s-o stresăm și mai mult.

Am plecat în acel moment, ca să o pregătesc pe Hannah pentru școală, dar și ca să evit o scenă pe care n-aș fi putut s-o îndur. Mă bucur că nu am văzut cele două ace intrându-i în piele și nici îngrijorarea de pe fața angajatului de la Autoritatea Parcurilor, când nici una din injecții nu și-a făcut efectul. Au trecut douăzeci de minute până când a găsit o armă, dar Yoshi mi-a povestit că, exact înainte de a pune țeava la capul puiului, micuța vietate a eliberat un geamăt ușor și s-a stins. Au plâns cu toții apoi, tremurând în pâcla dimineții. Până și bărbatul voinic de la Autoritatea Parcurilor, care le mărturisise că era la a doua misiune de salvare în doar două săptămâni.

Dar, potrivit spuselor lui Yoshi, Liza își ieșise cu totul din minți. Plânsese atât de rău, încât fusese la un pas să se sufocă, iar Greg o luase în brațe, de teamă să nu facă un gest necugetat. Intrase în apă până la brâu, cu brațele întinse, cerându-i iertare mamei, ca și când ea era de vină pentru moartea puiului. Plânsese atât de tare, încât acoperiseră trupul neînsuflețit cu prelată, ca să îl protejeze de privirile curioșilor, iar oamenii de la Autoritatea Parcurilor îl întrebaseră discret pe Lance dacă femeia e în toate mințile.

Apoi, mi-a povestit tot Yoshi, Liza s-a mai calmat puțin. Greg îi dăduse un pahar mare cu coniac – avea o sticlă în torpedoul mașinii. În timp ce Yoshi și Lance băuseră câte un păhărel, ca să se întremeze, ea mai dăduse pe gât câteva. Mai târziu, și după alte câteva pahare, când soarele se înălțase peste Silver Bay, revărsându-și razele peste trupul de pe plajă și frumusețea neprihănită din jur, când tânguiriile animalului, care speram cu toții să nu fi fost mama lui, se stinseseră, Liza se urcase în camionetă și plecase acasă la Greg.

Capitolul 9

MIKE

S-o ia dracu' de schimbare de fus orar! Abia trecuse de ora șase dimineața, și eu eram enervant de treaz și mă gândeam la discuția pe care tocmai o avusesem cu Dennis în Anglia, încercând să mă conving că nu simt ceea ce eram aproape sigur că nu se cuvine să simt.

Era lesne de imaginat ce se întâmplase. Mă trezisem imediat după ora patru și stătusem o vreme întins, frământat de gânduri negre în întuneric. Într-un final, m-am ridicat din pat, am constatat că nu este nimeni în hotel, în afară de mine și de Hannah, și am început să cuture prin camerele goale. M-am întors în camera mea, cu un binoclu al lui Kathleen, și m-am așezat la fereastra bovidoului. Nu distingeam decât licăririle lanternelor și farurile mașinilor care luminau din când în când scena de pe plajă. În aceste revărsări răslețe de lumină, i-am văzut pe Greg și pe ceilalți marinari intrând și ieșind din apă, iar, mai târziu, am recunoscut-o pe Liza – după culoarea gecii –, așezată pe nisip, și doi bărbați care discutau lângă ceva ce părea a fi o prelată.

Am blestemat oboseala cauzată de schimbarea de fus orar și mi-am spus că e normal să mă resimt, chiar dacă dormeam ca un bebeluș de mai bine de o săptămână. În momentul acela, am tras draperia, am pus niște cafea la făcut și mi-am stăpânit impulsul de a mă uita din nou afară. E ceva hipnotizant la toate aceste drame de viață și de moarte, chiar și atunci când este vorba de un animal. Mie însă

nevoia aceasta obsesivă de a privi îmi provoca un soi de greață, ca și când curiozitatea ar fi fost dovada unei tare de caracter, a ceva abuziv și rece.

Pe lângă asta, ideea de a privi oamenii pe ascuns mă ducea cu gândul la secrete, la lucrurile pe care nu i le mărturisisem Vanessei... lucruri care încă amenințau să explodeze și să mă zdrobească sub dovezile ipocriziei mele. În mare parte, de când mă aflam la Silver Bay, reușisem să uit de faptele mele, le pierdusem undeva, departe, pe un alt fus orar. Din acest motiv, în jumătate din timp, aveam senzația că trăiesc viața altcuiva. Dar, în orele tăcute dinaintea zorilor, nimic nu te salva de realitate. Nu aveam cum să ocolesc adevărul a ceea ce sunt.

Dar nu am apucat să meditez prea mult la aceste lucruri și la alte gânduri care te frământă la primele ceasuri ale dimineții, căci m-a sunat Dennis, fără să se sinchisească de diferența de fus orar. După ce și-a vărsat focul pe medicii care îl sileau să stea ținut la pat, mi-a cerut să îi relatez în amănunt fiecare discuție, fiecare demers pe care îl făcusem în vederea soluționării problemei. Era greu de calmat chiar și atunci când îl prindeai în toane bune, darămite în dispoziția în care se găsea. La birou, ori de câte ori se înfuria, dispăream cu toții, invocând tot soiul de ședințe imaginare, și ne ascundeam din calea lui până când, asemenea unui uragan, se calma singur. Era un om al extremelor, căci în nouăzeci la sută din timp putea fi cea mai generoasă și jovială ființă, genul de persoană care te face să îți dorești să fii mai bun și te ajută să îți depășești limitele. Acesta era unul dintre motivele pentru care voiam să lucrez pentru el și cu el. În restul timpului însă, era de-a dreptul insuportabil.

– Ai făcut rost de autorizația de construire? m-a întrebat.

– Nu se mișcă atât de repede. Învârteam stiloul între degete și mă întrebam cum reușește omul acela, teoretic partenerul și egalul meu, să mă intimideze ca pe un puști, chiar și de la două mii de kilometri depărtare. Ți-am spus asta dinainte să plec.

– Știi bine că nu asta vreau să aud. Vreau să încheiem afacerea asta, Mike.

– E posibil să întâmpinăm câteva greutăți din cauza unor chestiuni... de natură ecologică.

- Ce dracu' mai înseamnă și asta?

- Sporturile nautice, de pildă, s-ar putea să fie... considerate ca având impact negativ asupra vieții marine din zonă.

- E un golf! răbufni el. Un golf care adăpostește nave, bancuri de stridii, bărci de viteză și cine știe câte altele. Asta face de o sută de ani încoace. Cum e posibil să creadă că activitățile pe care le vom desfășura pe o bucățică de plajă constituie un pericol?

- S-ar putea să ne facă probleme și observatorii de balene.

- Observatorii de balene? Cine mai sunt și ăștia? O adunătură de activiști Greenpeace, mâncători de linte?

- Sunt principala atracție turistică din golf.

- Și cu ce dracu' se ocupă toată ziua?

Mă uitam nedumerit la receptor.

- Observă balenele...

- Exact ce ziceam și eu. Îmi spui și mie din ce naiba observă balenele?

- Din bărci.

- Iahturi? Bărci cu vâsle?

- Bărci cu motor.

Începeam să înțeleg unde bate.

Când m-am uitat din nou pe fereastră, toată lumea dispăruse, inclusiv balena.

În jurul orei șase, am auzit deschizându-se plasa de la ușă. Am coborât scările și am dat peste Kathleen care își scotea geaca udă în hol. În lumina palidă a zorilor, părea absolut epuizată și parcă mai bătrână și mai fragilă decât cu douăsprezece ore mai devreme. Mișcările lente îi trădau oboseala. Liza nu se vedea nicăieri.

- Dă-mi voie să te ajut, am spus.

Mă dădu la o parte.

- Nu te deranja.

Îmi dădeam seama din tonul ei ce se întâmplase cu balena.

- Unde e Hannah?

- Doarme.

Spre deosebire de câinele Lizei, care râcâise și scheunase la ușă de când îi plecase stăpâna.

Kathleen încuviință din cap.

- Îți mulțumesc, îmi spuse. Stătea gârbovită. Era pentru prima oară când o percepeam ca pe o femeie bătrână. Mă duc să fac niște ceai. Vrei și tu?

Intuiam că moartea unui pui de balenă era un eveniment destul de rar, dacă reușise să o întristeze în asemenea măsură, deși mă mira ca o persoană ca ea, renumită pentru rechinul pe care îl ucisese, să simtă atâta compasiune pentru o altă vietate marină. Mi-am dat seama că, în timp ce ședeam gânditor la masa din bucătărie, deoarece Kathleen se încăpățânase să pregătească ea ceaiul, așteptam cu sufletul la gură să aud scârțâitul ușii, foșnetul impermeabilului Lizei frecându-se de perete și zornăitul cheilor ei aruncate în castronul de pe masa din hol.

- Biata vietate! rosti ea într-un final, când se așeză la masă. N-a avut nici o șansă. Trebuia s-o împușcăm de la bun început.

Am băut două căni de ceai înainte de a îndrăzni să spun ceva. În cele din urmă, am deschis subiectul, străduindu-mă să par cât mai degajat. Am menționat că, în mod evident, Liza hotărâse să iasă cu barca mai devreme decât de obicei. Nici nu am apucat să îmi duc ideea la capăt, și Kathleen îmi aruncă o privire în care se citea că nu are rost să ne mai ascundem după deget.

- E cu Greg, mă anunță.

Cuvintele pluteau în aer.

- N-am știut că sunt cuplați.

Vocea mea sună strident și fals.

- Nici nu sunt, îmi răspunse, pe un ton obosit, după care adăugă, fără nici o legătură cu subiectul discuției. A pus foarte rău la suflet moartea puiului.

Se așternu un moment prelung de tăcere, timp în care nu am ridicat ochii din cana goală, străduindu-mă să nu îmi las gândurile să rătăcească aiurea.

- Nu cred că putea face ceva, am spus.

Era o platitudine. În sinea mea, nu reușeam să pricep ce legătură era între moartea balenei și faptul de a se culca cu Greg.

- Dă-mi voie să-ți explic ceva, Mike. Acum cinci ani, chiar înainte să vină aici, Liza a pierdut un copil. Așa găsește ea de cuviință să facă

față unor situații de genul ăsta. Coborî vocea, trase cana mai aproape și luă o sorbitură din ceai. I-am remarcat mâinile mari, bărbătești și muncite, nu catifelate și delicate ca ale mamei. Din păcate, în felul ăsta, îi dă bietului om speranțe deșarte o dată sau de două ori pe an.

În timp ce asimilam noile informații, Kathleen se ridică, proptindu-se cu palmele în masă, și mă anunță cu un căscat că trebuie să o trezească pe Hannah. Schimbarea bruscă a subiectului îmi dădu de înțeles că nu voia să mai discute pe tema asta. Lumina care pătrundea pe fereastră îi dădea un aspect palid, în contrast cu arămiul normal al tenului ei. Mă gândeam câte îndurase pe plajă. Uneori, era atât de ușor să uiți ce vârstă are.

– O duc eu la școală, dacă vrei, m-am oferit. Oricum, n-am nimic în plan azi. Am realizat subit că am nevoie de o activitate care să îmi ocupe mintea. Mi-ar fi prins bine pălăvrăgeala zglobie a lui Hannah despre topuri muzicale, orele de educație tehnologică și mâncarea de la școală. Aveam chef să mă urc în mașină și să merg undeva. Trebuia să ies din casă. Kathleen, ai auzit ce-am spus? O duc eu.

– Ești sigur?

Privirea recunoscătoare pe care mi-o aruncă în momentul în care m-am ridicat să iau cheile de la mașină îmi confirma fără urmă de tăgadă cât de ostenită era Kathleen Whittier Mostyn, pescar de legendă și, după toate aparențele, gazdă neobosită.

Este foarte posibil ca, pe hârtie, cum ar spune sora mea, să par mai afemeiat decât sunt în realitate. Adevărul este că, în cei patru ani de relație cu Vanessa, nici măcar nu m-am sărutat cu o altă femeie, până la aventura de o noapte cu Tina. A nu se înțelege că nu mi-a trecut niciodată prin minte – om sunt și eu –, dar, până în noaptea petrecerii de la birou, gândul de a o înșela pe Vanessa îmi păruse atât de îndepărtat, mai bine-spus imposibil, încât, chiar și în clipele în care strângeam în brațe trupul zvelt și viguros al Tinei, iar mâinile ei umblau grăbite prin pantalonii mei, o parte din mine era pe punctul de a izbucni în râs la ideea absurdă că așa ceva mi se întâmpla mie.

Am cunoscut-o pe Vanessa Beaker la Beaker Holdings, pe când ocupa o funcție provizorie în departamentul de marketing, și, în

ciuda suspiciunilor unora, abia după câteva săptămâni am făcut legătura între numele ei de familie și cel al companiei. Când am descoperit cine este, am fost tentat să pun capăt relației; țineam la slujba mea și îmi făcusem deja un plan de a avansa în interiorul companiei. Nu merita să o pun în pericol de dragul unei relații nesigure.

Dar nu am luat în calcul reacția noii mele iubite. Vanessa mi-a spus că sunt ridicol, și-a informat tatăl despre relația noastră chiar de față cu mine, i-a explicat că nu îl privește dacă vom rămâne sau nu împreună, după care m-a anunțat fără menajamente că eu sunt alesul. Apoi, mi-a aruncat un zâmbet care îmi spunea că nu are sens să mă alarmez din cauza declarației ei.

Nici că m-am alarmat. Sora mea, Monica, spunea că sunt întruchiparea lenei când vine vorba de relații; îmi plăcea să fiu curtat de femei frumoase, și nu fusesem nevoit să pun capăt unei relații decât o singură dată în viața mea. Vanessa era atrăgătoare, uneori chiar frumoasă, fericită, încrezătoare și isteată. Îmi spunea zilnic că mă iubește, deși mi-aș fi dat seama oricum din atenția cu care mă înconjură acasă, apetitul sexual neprefăcut și timpul și energia pe care le investea în aspectul și confortul meu. Nu mă deranja câtuși de puțin: mă scutea pe mine de astfel de griji. În plus, aveam încredere în părțile Vanessei. Era isteată, după cum am mai spus, și moștenise flerul în afaceri al tatălui ei.

Nu știu de ce trebuia să îmi justific relația în fața surorii mele, dar o făceam. Frecvent. Spunea despre Vanessa că e mult prea „exuberantă”. Spunea că aș fi în stare să mă însor cu orice femeie care se străduiește la fel de mult ca Vanessa să îmi facă viața ușoară, cu absolut orice femeie. Și mai spunea că nu iubisem niciodată cu adevărat, pentru că nu suferisem niciodată din dragoste. Eu ripostam, spunându-i că are o viziune mai degrabă masochistă asupra relațiilor.

Trecuseră cincisprezece luni de când sora mea nu mai avusese o relație. Din spusele ei, ajunsese la vârsta la care bărbații eligibili o consideră „prea complicată”.

– Ce vrei? îmi spuse, când am sunat-o.

– Bună, frățiorul meu drag! Ți-am dus dorul, am zis. Cum e viața la capătul celălalt al lumii? Cum evoluează tranzacția carierei tale?

– M-ai sunat ca să-mi spui că ai de gând să emigrezi? Mă plătești ca să vin în vizită? Dacă-mi cumperi bilet la clasa-ntâi, îi anunț eu pe mama și pe tata în locul tău.

Am auzit-o cum își aprinde o țigară. Pe fundal se auzea zumzetul televizorului. M-am uitat la ceas ca să îmi dau seama ce oră e acasă.

– Credeam că te-ai lăsat de fumat, am zis.

– M-am lăsat, spuse ea și expiră zgomotos. Cred că e o problemă cu legătura telefonică. Bun, ce vrei?

Sincer vorbind, nu știam ce vreau.

– Să discut cu cineva.

Răspunsul meu o lăsă cu gura căscată. Era prima dată când manifestam o nevoie emoțională în fața surorii mele.

– Te simți bine?

– Mda, sunt bine. Numai că... am avut o noapte ciudată. A murit un pui de balenă în apropierea hotelului și... m-a dat nițel peste cap.

– Serios? Un pui de balenă? L-a omorât cineva?

– Nu. A eșuat.

– Am auzit că se mai întâmplă. Curioasă treabă.

O auzeam cum trage din țigară.

– Ai făcut și tu niște poze? Ar fi un articol interesant.

– Nu te mai purta ca un reporter de tabloid.

– Nu mai fi așa sensibil. Și, ce-ai făcut? Ați încercat să-l băgați la loc în apă?

– Nu eu personal.

– De ce? N-ai vrut să-ți murdărești pantalonii de firmă?

Deodată, începu să mă enerveze incapacitatea ei fenomenală de a fi amabilă și sinceră, în loc de a adopta o atitudine zeflemitoare și sarcastică. „În caz că n-ai observat, nu mai avem paisprezece ani“, îmi venea să urlu la ea. Dar i-am spus doar atât:

– Las-o baltă. Trebuie să închid.

– Hei, Mike. Gata. Scuze.

– Lasă că vorbim altădată.

Trebuia să o sun pe Vanessa. Dar știam ce anume mă reținuse.

– Haide, Mike, nu te supăra. Îmi pare rău. Ce voiai să-mi spui?

Tocmai asta era problema: nu știam. Am stat acolo, pierdut, aproape pe cinci minute până să realizez că, efectiv, nu știam.

Am zărit-o venind pe șoseaua de coastă, la o jumătate de oră după ce o lăsasem la Hannah la școală. Câinele începu să latre de bucurie când o văzu. Era vizibil epuizată și extrem de palidă, iar blugii îi erau uzi și plini de nisip. Expresia de pe chip nu i se schimbă cu nimic când mă văzu așezat pe plaja de lângă debarcader, dar se opri pe nisip, la câțiva metri de mine, și duse o mână la ochi ca să se apere de soarele dimineții. Se clătina ușor pe picioare, făcându-mă să mă întreb dacă e cumva beată. O priveam cu alți ochi, acum că aflasem mai multe, ca și când descoperisem la Liza McCullen o nouă dimensiune.

– Vii cu mine până la piață?

Nu îi distingeam fața aproape deloc.

– Conduci tu?

– Poți să conduci tu, dacă ai învățat să folosești schimbătorul de viteze de la Holden. Kathleen e prea obosită ca să meargă la cumpărături. Are nevoie de odihnă.

Mi-am dat seama că o invitație mai directă nu aveam să primesc. Am intrat în hotel ca să iau cheile de la mașină.

Pentru un englez, supermarketurile australiene sunt un corn al abundenței, ciudate și totuși familiare, ticsite cu fructe și legume viu colorate, presărate cu delicii necunoscute, precum ciocolată Violet Crumbles ori sirop pentru clătite Green's Pancake Shake. În Anglia, nu mă interesau cumpărăturile alimentare, care fie cădeau în sarcina Vanessei, fie, la cererea ei, apăsam pe căsuța „Repetă lista de cumpărături“, și toate ne erau livrate la ușă, ambalate în pungi colorate, inscripționate „Congelator“, „Frigider“ și „Cămară“ – ca și când ar mai exista londonezi care să aibă cămară în casă. În vreme ce ne plimbam prin imensul supermarket australian, am descoperit că mă distrează să studiez alimentele noi și să calculez cât ar costa în lire sterline – de parcă aș fi știut prețurile corespondentelor englezești.

Liza umbla pe culoare, încercând produsele în căruciorul uriaș cu siguranța omului care face acest lucru în mod regulat. Judecând după

agilitatea și viteza mișcărilor ei, nu te-ai fi gândit că făcuse noapte albă.

– Vrei ceva anume? mă întrebă peste umăr. În cazul în care îți prelungești șederea.

Nu se simțea nici o inflexiune în vocea ei, care să trădeze dacă îi păsa vreun pic sau nu.

– Nu sunt pretentios, am răspuns, gândindu-mă la nenumăratele moduri în care mi se potrivea acea afirmație.

Când ajunse la casă, se scotoci bine prin toate buzunarele până să adune toată suma – bancnote șifonate, monede de toate valorile. Am vrut să îi sar în ajutor, dar privirea pe care mi-o aruncă îmi îngheță mâna pe portofelul din buzunar. M-am prefăcut că îmi caut batista și mi-am suflat nasul atât de ostentativ, încât doamna din spatele meu s-a tras câțiva pași înapoi, oripilată.

Privind-o pe Liza, începeam să pun lucrurile cap la cap. Înțelegeam de ce nu își lasă fiica să se apropie de apă. Melancolia ei. Poate că celălalt copil se înecase. Poate că era doar un bebeluș. Poate că tot atunci își pierduse și soțul. Mi-am dat seama cât de puține întrebări îi pusesem. Cât de puține întrebări le pusesem vreodată tuturor celorlalți oameni din viața mea. Poate că Dennis Beaker mai are o familie. Poate că Tina Kennedy abandonase viața la mănăstire cu doar doi ani înainte. Oare câte lucruri trecuseră neobservate pe lângă mine?

Liza McCullen avusese un copil care murise. Era cu trei ani mai tânără decât mine și, stând alături de ea, realizam brusc că am experiența de viață și discernământul unei amibe.

La întoarcere, am mers în tăcere vreo douăzeci de minute.

Trecând pe lângă clădirea Consiliului local, îmi reveniră în minte proiectul și discuția cu Dennis. Mi-am amintit ce îmi spusese Kathleen cu câteva zile înainte: că singurul motiv pentru care se dezvoltase zona din jurul localității Silver Bay se datora bazei militare construite de soldații aliați. Trăise vremurile când, în locurile acelea, nu existau decât hotelul ei, câteva case și un magazin universal. Mi-a zis-o cu un fel de satisfacție, ca și când ar fi preferat ca lucrurile să rămână așa. Eram conștient că ar fi trebuit să îi mărturisesc scopul real al vizitei mele.

Într-o oarecare măsură, cred că n-am făcut-o din lașitate. Știam cum va reacționa, cum vor reacționa toți, de altfel. Îmi plăceau acei oameni, iar gândul că ei nu m-ar mai plăcea pe mine... era greu de suportat.

Între timp, după incidentul Lizei cu rachetele semnalizatoare și după moartea puiului de balenă, începusem să am dubii în privința moralității proiectului nostru. Trebuia să existe o cale, mi-am zis, de a împăca nevoile ambelor părți – ale hotelului nostru și ale observatorilor de balene. Dar nu voiam să discut subiectul până nu găseam o soluție. Nici cu Liza, nici cu Kathleen. Nici măcar cu Dennis, oricât de rău l-ar fi enervat atitudinea mea evazivă. Ședeam pe scaunul șoferului, străduindu-mă să mă concentrez la drum, însă prezența Lizei mă tulbura profund. Felul în care își răsucea părul cu mâna dreaptă ori de câte ori gândurile o purtau undeva, departe.

Mă tot gândeam ce să-i spun, dar nu voiam să îi dau ocazia de a se refugia în spatele unei conversații de complezență. Consideram că depășiserăm deja acest stadiu. Curios lucru, mă simțeam îndreptățit să primesc o explicație. Mă gândeam la rânjetul pe care avea să îl afișeze Greg în acea seară, la aluziile nevoalate pe care avea să le facă despre noaptea pe care o petrecuseră împreună, ca și când toate acestea dovedeau că avusese dreptate să mă avertizeze să stau departe de Liza. Am cunoscut bărbați ca el în toate categoriile sociale: șarmanți, guralivi, puerili în ambiția lor de a fi în centrul atenției. E de neînțeles pentru mine cum reușesc întotdeauna să atragă cele mai drăguțe femei, pe care sfârșesc, de obicei, prin a le trata mizerabil. Mi-l închipuiam așezat pe o bancă, alături de Liza, cu brațul întins posesiv pe după umerii ei, crezând, așa cum spusese Kathleen, că are o șansă. Totuși, poate că avea mai mult de atât. Cine cunoaște resorturile alegerilor inimii? În fond, Liza îl plăcuse îndeajuns de mult cât să se culce cu el. Și nu doar o dată.

Dar, de ce tocmai el? De ce acel bețivan ratat și afemeiat?

Eram la jumătatea șoselei de coastă, și hotelul se profila în față, când, în sfârșit, Liza rupse tăcerea. Erau două bărci ancorate la Debarcaderul Balenei: *Moby One* și *Ishmael*. Le recunoșteam pe amândouă, ceea ce îmi dădea un sentiment straniu de satisfacție. Sus pe cer, soarele își reflecta razele în apa albastră din spatele lor, iar pădurile

dese de pini de pe dealurile învecinate erau înveșmântate într-un verde-aprins ireal. De câte ori priveam acel peisaj, mi-l imaginam în pozele dintr-o broșură.

– Presupun că știi ce s-a întâmplat aseară, îmi spuse, evitând să se uite la mine.

– Nu e treaba mea.

– Ai dreptate, zise. Nu e.

Am semnalizat stânga și am intrat încet pe aleea ce ducea la hotel, regretând că eram atât de aproape de casă. Spre mirarea mea, ceasul de la bord indica ora prânzului. Aveam senzația că trecuse o zi întreagă.

Când am reluat discuția, glasul ei era calm și măsurat.

– Îl cunosc pe Greg de mult timp. Este... mai bine-zis, îl cunosc suficient de bine cât să știu că nu contează pentru el. Că nu e nevoie să însemne ceva.

Am tras în parcare. Ședeam tăcuți, în ticăitul motorului care se răcea, și meditam la mărturisirea apăsătoare pe care Liza găsisese de cuviință să o facă.

– Mi-a spus mătușa ta despre copil. Îmi pare rău.

Întoarse imediat capul spre mine. Avea ochii roșii. Poate de nesomn, poate din cauza lacrimilor pe care le vărsase.

– N-ar fi trebuit.

Nu știam ce să-i spun.

Așa că m-am aplecat în față, am luat în palme capul obosit și frumos al Lizei McCullen și am sărutat-o. Numai Dumnezeu știe ce m-a împins să fac asta. Dar și mai surprinzător a fost că mi-a răspuns la sărut.

Capitolul 10

HANNAH

Am ieșit în larg împreună cu Lara, pe barca ei. Se numea *Baby Dreamer*, și era o ambarcațiune cu fundul plat și banc – așa se numește bancheta transversală –, echipată ca un velier bermudian, cu velă mare și trincă, semănând cu două triunghiuri, unul mai mic decât celălalt, și un steguleț, flamură, care indica din ce direcție bate vântul.

M-a învățat cum să fac volta în vânt și volta sub vânt, cele mai importante lucruri în navigație, iar pentru asta, trebuie să folosești simultan cârma, velele și greutatea echipajului. Eu și Lara trebuia să ne mutăm greutatea de pe o latură pe alta a bărcii, ceea ce ne amuza teribil. Uneori, se prefăcea că se dezzechilibrează și cade în apă, dar nu mă alarmam, fiindcă știam că glumește.

Nu i-am spus nimic mamei. Dar mama Larei știa – ne urmărea din casă –, iar eu purtam vesta ei de salvare de rezervă. Mama nu prea discută cu alte mame, așa că nu-mi făceam griji că mi-ar afla secretul.

În familia Larei, toată lumea navighează. Ea navighează de când era mică. În sufrageria lor, e o poză care o înfățișează în scutece, cu mânuțele grăsuțe agățate de eche, în timp ce altcineva o ține de burtică. Își amintește că dormea deseori pe iaht când era foarte micuță, iar mama ei spune că are probleme cu somnul acum pentru că s-a obișnuit să adoarmă legănată de valurile mării.

Lara a făcut un curs la Salamander Bay și știe să execute toate alurile. Alurile reprezintă diferitele poziții ale navei față de vânt, inclusiv vânt din prova, care te poate împinge înapoi, și vânt travers, care te ajută să înaintezi mai repede. Mi-a spus că, atunci când o să-mi dea voie mama să folosesc *Hannah's Glory*, o să urmăm un curs la Salamander Bay, în cadrul căruia instructorii te pun să exersezi navigarea cu o singură velă sau fără derivor central. Cursurile se țin în vacanțe și sunt chiar interesante dacă vii cu ambarcațiunea personală și nu trebuie să stai la rând ca să folosești barca școlii. De la ziua mea, am întrebat-o o singură dată pe mama despre bărcuța cadou de la Greg, dar mi-a trântit un „nu” categoric, semn că nu avea rost să insist. Tușa K mi-a zis să mă bizui pe ea, căci mama o să se dea pe brazdă, dacă o luăm cu binișorul. Mi-a zis că e exact ca pescuitul: trebuie să înveți să taci și să fii răbdător până când agăți peștele pe care îl voiai.

Era destul de cald, chiar și pe mare, și nu purtam decât pulovere. Mama Larei ne obligase să ne punem vestele de salvare, pentru orice eventualitate. Ne țineau atât de cald, încât nu mai aveam nevoie de geaci. Cum marea era liniștită, aveam voie să ne mișcăm între cele două geamanduri din apropiere și în stânga, de-a lungul țărmului, câtă vreme nu intram pe culoarul navigabil. Lara nu iese niciodată din cuvântul mamei sale. Zicea că tatăl ei cunoaște o persoană care s-a aventurat până la culoarul navigabil și a fost cât pe ce să fie tras sub un cargobot, fiindcă piloții nu erau atenți la traiectorie.

În apropierea promontoriului, delfinii veniră la noi să ne vadă. Făcuserăm o scurtă pauză ca să ne luăm ciocolatele și i-am recunoscut pe Brolly și puiul ei din pozele de pe *Moby One*. I-am arătat Larei aripioara dorsală a mamei, care avea forma interiorului unei umbrele. Puiul era atât de drăguț, încât Larei îi dădură lacrimile. Eram convinse că ne recunosc – în general, nu se apropie de navele turistice, dar era a treia oară când ieșeam cu Lara și delfinii veneau la noi. Îți dădeau întotdeauna impresia că zâmbesc. Am stat o oră acolo, ca să vorbim cu ei și să îi privim cum se joacă. Puiul lui Brolly crescuse cam cincisprezece centimetri de la ultima noastră întâlnire, când se apropiase de barcă ca să îl mângâiem pe nas, deși sigur știa că nu avem nici un pește. Nu mă puteam abține să îl mângâi, cu toate că Yoshi îmi

spusese că nu trebuie să încurajez delfinii să vină prea aproape, fiindcă nu toți oamenii le vor binele. Mi-a povestit că, anul trecut, dintr-un motiv neștiut, cineva înjunghiasse mortal un delfin, undeva, în josul coastei. Ieșise să se plimbe cu jet-skiul și împlântase cuțitul în animal. Am plâns, căci nu mi-l puteam scoate din minte pe bietul delfin care se apropiase de ambarcațiune cu fețișoara lui zâmbitoare, crezând că își făcuse un nou prieten. Am plâns atât de rău, încât Yoshi a trebuit să o cheme pe mama ca să mă liniștească.

Delfinii erau animalele preferate ale lui Letty. Pe măsuța de toaletă, ținea patru bibelouri de culori diferite, primite în dar când împlinise cinci ani. Mă jucam mereu cu ele, iar ea se supără că îi umblu prin lucruri. Ne certam des, fiindcă era doar cu paisprezece luni mai mică decât mine, și mama zicea că semănăm ca două picături de apă. Uneori, îmi aduc aminte de certurile noastre și mă cuprind remușcările, căci, dacă aș fi știut ce avea să pățească, m-aș fi străduit să mă port frumos cu ea în fiecare zi. Spun „m-aș fi străduit“, pentru că nu e ușor să te porți frumos cu cineva în fiecare zi. Până și mama mă scoate din sărite uneori, dar nu o reped, fiindcă știu că suferă încă și pentru că doar pe mine mă mai are. Am și acum delfinii de cristal. Unul aduce cu Brolly, așa că l-am botezat Brolly, iar cel mai mic îmi imaginez că e puiul ei, chiar dacă nu are dimensiunea potrivită. Îi păstrez într-o cutie, pentru că sunt neprețuiți. Și pentru că vederea lor ar trezi prea multe amintiri.

– Te gândești mult la sora ta? mă întrebă Lara, în timp ce îi studia cu mare grijă.

Eram băgată sub pat, încercând să găsesc un articol dintr-o revistă, pe care voiam să i-l arăt, așa că nu avea cum să mă vadă când am dat aprobator din cap.

– Mă abțin să vorbesc despre ea, pentru că o întristează pe mama, am zis, în timp ce mă târam afară, atentă să nu mă lovesc la cap. Dar mi-e dor de ea.

Era tot ce puteam spune. Durerea era încă prea mare.

– Eu n-o suport pe sor-mea, zise ea. E o scorpie. Mi-ar plăcea să fiu singură la părinți.

Nu aveam cum să îi explic ce simt, dar eu voi avea întotdeauna o soră. Faptul că Letty murise nu însemna că sunt singură la părinți, ci doar jumătate din ceea ce fusesem cândva.

Joi, mama m-a rugat să îi duc micul dejun în cameră lui Mike, pentru a treia oară într-o săptămână.

– Nu poți să i-l duci tu? i-am zis. Încă nu mi-am aranjat părul.

Era extrem de enervant, fiindcă trebuia să-mi împletesc cozi-le înainte de a pleca la școală, iar, dacă pierzi ritmul, îți ies pline de cocoloașe. Tușa K zicea că are degetele prea anchilozate ca să îmi facă codițe împletite, iar mamei nu-i pasă cum îi stă părul pe cap, așa că trebuia să mă descurc singură.

– Nu, îmi răspunse.

Scurt și fără alte explicații. Apoi, puse tava jos, la ușa mea.

Se purta destul de ciudat. Nu știu dacă era din cauză că nu îl simpatiza, dar nu mai stătea pe terasă seara, iar, în rarele ocazii când ieșea, îl ignora cu desăvârșire, deși el ieșea seară de seară, ca și când ar fi așteptat-o. I-am spus Larei că mi se pare un comportament copilăros, exact ca unele fete din clasa noastră, care se fac că nu te văd, deși ești în fața lor.

– Ești supărată pe Mike? am întrebat-o pe mama în cele din urmă.

Se uită la mine, ușor șocată.

– Nu. De ce întrebi?

– Așa mi se pare.

Începu să se joace cu părul.

– Nu sunt supărată, scumpo. Dar nu mi se pare potrivit să mă apropiu prea mult de clienți, îmi răspunse.

Mai târziu, am auzit-o vorbind cu tușa K în bucătărie, când ele credeau că mă uit la televizor. Marinarii se adunaseră afară, dar mama refuza să stea cu ei, cu toate că trebuiau neapărat să discute dacă să mărească prețul biletelor sau nu. Combustibilul se scumpise din nou. Vorbeau întruna despre prețul combustibilului.

– Nu pricep de ce te agiți din toate nimicurile, îi spunea tușa K.

– De ce zici că mă agit?

– Pentru că mi-ai ciobit farfuria.

Auzisem farfuria lovindu-se de podea și pe mama care murmurase un „Scuze“.

– Liza, scumpo, nu te poți ascunde la nesfârșit.

– De ce? Suntem fericite, nu? Ne e bine așa cum suntem acum.

Mătușa Kathleen tăcea.

– Nu pot să ies, bine? Nu e o idee bună.

– Și ce, Greg este?

Greg nu îl suferă pe Mike. Într-o discuție cu mătușa Kathleen, când își imagina că nu îl aude nimeni, l-a făcut „jigodie“.

Se simțea iritarea în glasul mamei când zise „Cred că cel mai bine e ca eu și Hannah să nu... ne implicăm“. După aceea, ieși din bucătărie. Mătușa pufni zgomotos pe nas.

Am căutat în dicționar „a se implica“. Una dintre explicații era „a începe o relație romantică sau sexuală/complicată sau greu de menținut“. I-am arătat tușei K în speranța că mă va lămuri care este sensul corect, dar ea puse degetul pe amândouă, spunându-mi că rezumă foarte bine esențialul.

La școală, toată lumea vorbea despre excursie. Uneori, mi se părea că nu mai au alt subiect de discuție, deși mai erau câteva luni bune până atunci, iar profesoara ne amenințase că, dacă nu ne punem cu burta pe carte, nu merge nici unul dintre noi. Eram toți afară, așezați pe banca lungă din curtea școlii, când Katie Taylor mă întrebă dacă vin și eu. I-am spus că e posibil să nu pot. Nu am vrut să îi dau mai multe amănunte, fiindcă e genul care răstălmăcește orice spui, și, bineînțeles, începu să strige de față cu toată lumea:

– De ce, mă rog? N-ai bani?

– Nu-i vorba de bani, am zis, îmbujorându-mă din cauză că nu îi puteam spune motivul real.

– Atunci, de ce? Merg toți elevii din anul nostru.

Ca de obicei, avea două pete rozalii lângă urechi, pentru că mama ei îi prinde codițele prea strâns. Lara bănuiește că din pricina asta e atât de răutăcioasă.

– Nu toți, interveni Lara.

– Doar ciudații nu merg.

– Nu vin pentru că plecăm în altă parte, am zis fără să mă gândesc. Mergem într-o excursie.

Lara încuviință din cap, ca și când ar fi știut de mult timp despre planul meu.

– Vă întoarceți în Anglia?

– Posibil. Sau poate vizităm Teritoriul de Nord.

– Deci, nici măcar nu știi unde mergeți?

– Mama ei nu s-a hotărât încă, explică Lara. Avea uneori un ton care te avertizează că nu e bine să te pui cu ea. Nu mai fi așa băgăreață, Katie. Nu te privește pe tine unde merg ele.

Mai târziu, în timp ce ne îndreptam spre casa ei, Lara m-a cuprins după umeri. Mama urma să mă ia de la ea după-amiază, ca în fiecare marți, iar Lara zicea că e o situație amuzantă, fiindcă mie îmi plăcea mai mult casa ei, iar ea o prefera pe a mea. Îmi place familia ei că este gălăgioasă și veselă, chiar și atunci când țipă unii la alții; îmi place că tatăl ei o tachinează mereu, gâdilând-o la tălpile goale cu barba lui țepoasă și alintând-o „Pisicuță“. Uneori, mă gândesc că și pe mine mă alintă Lance, spunându-mi „Piticanie“, dar nu e același lucru. Eu n-o să mă alint niciodată cu Lance cum o face ea cu tatăl ei. Singura dată când tatăl Larei m-a gâdilat cu barba la tălpi, m-am simțit extrem de jenată, ca și când toți se prefăceau că sunt una de-a lor pentru simplul motiv că nu am tată. Lara spunea că îi place la mine acasă, fiindcă nu-ți cotrobăie nimeni prin cameră și prin lucruri, iar tușa K ne dă cheile de la Muzeul Vânătorilor de Balene și putem umbla pe acolo în voie, fără să vadă cineva ce facem. Tușa K spunea că nu își face griji că vom strica ceva, pentru că suntem fete cuminți. Cele mai cuminți fete pe care le cunoaște. Nu i-am zis că, odată, Lara șterpelise o țigară de la mama ei, din care trăsese răm amândouă, pitite într-un colț după *Maui II*, până când ni se făcuse rău.

– Hannah, îmi zise Lara, când am ajuns în capătul străzii ei, cu o voce blândă, ca pentru a-mi dovedi că este prietena mea. E vorba de bani? De-asta nu vii în Noua Zeelandă?

– E ceva mai complicat, am răspuns, rozându-mi o unghie.

– Ești prietena mea cea mai bună. N-o să suflu o vorbă nimănui, oricare-ar fi motivul.

– Știu, am spus, strângând-o de braț.

Mi-aș fi dorit nespuse să îi pot spune adevărul. Dar nici eu nu înțelegeam totul. Știam doar ce îmi spusese mama – că nu putem părăsi Australia și că nu am voie să pomenesc nimănui despre asta. Sau să spun de ce.

A doua zi, Katie Taylor o luă de la capăt. Îmi zise că nu merg în excursie pentru că hotelul Silver Bay este falimentar. Mai spuse că, după părerea ei, tușa K omorâse puiul de balenă, așa cum omorâse și rechinul, fiindcă scrisese și în ziar, și toată lumea știa acest lucru. Îmi zise că, dacă aș avea tată, poate că aș merge în mai multe excursii cu școala; după aceea, mă întrebă cum îl cheamă, tocmai pentru că știa că nu îi pot spune, apoi pufni în râsete ironice, până când Lara se duse spre ea și îi dădu un brânci zdravăn. Katie o apucă de mână, îi dădu degetele peste cap și se luară la trântă până veni doamna Sherborne să le despartă.

– E o vacă proastă, îmi zise Lara, în timp ce ne îndreptam spre vestiare. Scuipea de mama focului pe jos pentru că îi intrase în gură părul lui Katie. N-o lua în seamă.

Dar tocmai asta era problema: brusc, nu mai eram furioasă pe Katie și pe prietenele ei idioate, eram furioasă pe mama. Pentru că nu voiam decât să fac ce fac și ceilalți. Iau note bune și nu vorbesc ce nu trebuie, nici măcar despre Letty nu vorbesc de câte ori mi-aș dori, pentru că nu am voie să rănesc sentimentele cuiva. Prin urmare, dacă reușim să strângem banii pentru excursia în Noua Zeelandă, așa cum zisese tușa K, și merg absolut toți copiii din clasa mea, până și David Dobbs, despre care toată lumea știe că încă face pipi în pat, iar mama lui fură lucruri din magazine – de ce să rămân eu pe dinafară? De ce să fiu eu mereu cea care spune nu?

Dacă nu luăm în calcul că vin din altă țară, sunt singura persoană din clasă care nu a fost niciodată mai departe de Munții Albaștri.

Am ajuns acasă încă înfometată. Când veni mama după mine, a fost cât pe ce să deschid subiectul, dar era atât de îngândurată, că nici nu băgă de seamă cât sunt de tăcută. După aceea, mi-am amintit că

avem la hotel o familie îngrozitoare, cu doi băieți care se uită mereu la mine de parcă aş fi tâmpită. Iar chestia asta mă enerva peste măsură.

– Ai teme? mă întrebă ea, când am oprit în fața hotelului.

Milly rodea lanterna mamei pe bancheta din spate, și, cu toate că observasem de la bun început, nu mă sinchisisem să o opresc.

– Nu, am spus și am coborât din mașină înainte să mă verifice.

Știam că se uită la mine, dar vorbele lui Katie încă îmi răsunau în minte și nu voiam decât să stau puțin singură în camera mea.

În timp ce urcam, am remarcat că ușa camerei lui Mike este deschisă. Vorbea la telefon. M-am învârtit câteva clipe prin fața ușii, neștiind dacă să intru sau să aștept să termine convorbirea.

Cred că m-a simțit, pentru că se întoarse spre mine.

– Un S94. Exact. A zis că asta ne crește șansele cu sută la sută. Se uită la mine. În regulă, Dennis. Trebuie să închid. Te sun eu mai târziu. Puse telefonul jos și îmi zâmbi cu gura până la urechi. Salutare! Cum o mai duci?

– Groaznic, am zis, trântind ghiozdanul pe jos. Urăsc pe toată lumea.

A fost o surpriză și pentru mine să mă aud spunând asta. De regulă, nu spun asemenea lucruri. Dar m-am simțit mai bine după aceea.

Nu îmi făcu semn să cobor vocea, nici nu încercă să îmi spună că nu asta simt de fapt – cum face mereu mătușa mea, de parcă eu nu știu ce simt. Încuviință din cap, înțelegător.

– Am și eu zile de-astea.

– Și azi?

– Azi, ce? zise el, încruntat.

– E una dintre zilele alea. Oribilă. O zi absolut oribilă.

Căzu pe gânduri câteva secunde, apoi clătină din cap. Când zâmbi, îmi păru aproape la fel de chipeș ca Greg.

– Nu. În ultima vreme, am numai zile bune. Stai jos, îmi spuse, făcându-mi semn să iau loc. Crezi că niște dulciuri te-ar mai înveseli? Mi-am propus să gust toate fursecurile australiene de pe fața pământului.

În momentul în care deschise sertarul, am văzut toate preferatele mele: Vo-Vos glazurate, Anzac, Tim Tam cu ciocolată și Arnott cu mentă.

– O să te-ngrași, l-am prevenit.

– Da' de unde! Alerg aproape în fiecare dimineată, îmi spuse. Și am un metabolism foarte bun. În plus, mi se pare că oamenii își fac prea multe griji în privința asta.

Își pregăti un ceai, după care se așeză în fotoliul de piele. Eu m-am așezat pe scaunul de la birou, și Mike mă lăsă să mă joc pe computerul lui. Îmi arătă un program care îți permite să modifizi fotografii, așa că, în glumă, am căutat încă o poză cu tușa K și rechinul și am desenat un zâmbet larg pe fața animalului, după care, pe alta, i-am făcut mătușii mustață și două tapalage și i-am pus în mână un afiș pe care scria „Pasta de dinți Doamna-Rechin – Pentru un zâmbet mai strălucitor“.

Când să termin, i-am simțit privirea ațintită asupra mea. E posibil, să știi, să faci o persoană să întoarcă capul dacă te uiți îndeajuns de insistent la ea. I-am simțit ochii pironiți în ceafa mea și m-am ră-sucit imediat.

– Ai avut soră sau frate? mă întrebă el, pe nepusă masă. Mă refer la cel care a murit.

Am fost atât de șocată să aud pe cineva rostind acele cuvinte cu voce tare, încât era cât pe ce să scuip Tim Tamul din gură. Nici un adult nu pomenește de Letty. Cel puțin, nu atât de direct. Mătușa se întunecă la față ori de câte ori îi rostesc numele, de parcă i-aș provoca o durere insuportabilă, iar mama se întristează atât de tare când vorbesc despre ea, încât prefer să nu o fac.

– O soră, am spus, după un minut. O chema Letty.

Văzând că nu este nici îngrozit, nici nu se uită la mine ca și când ar fi mai bine să tac, am continuat.

– Avea cinci ani când a murit într-un accident de mașină.

Ridică ușor din umeri.

– Cumplit, spuse el. Îmi pare rău.

Deodată, am simțit că mă podidesc lacrimile. Nimeni nu-mi spusese vreodată acele cuvinte. Nimeni nu s-a gândit vreodată prin ce am trecut când mi-am pierdut sora și nu mi-a spus că trebuie să fi fost

cumplit pentru mine. Nimeni nu mă întreabă dacă mi-e dor de ea ori dacă mă învinovătesc pentru moartea ei. E ca și cum sentimentele mele nu ar conta, din simplul motiv că sunt mică. Am auzit oamenii spunând deseori: „Cei mici își revin repede. O să-i treacă“. Spun: „Slavă Domnului că nu-și amintește prea multe“. Și „Nu există lucru mai groaznic decât să pierzi un copil“. Dar nimeni nu spune: „Biata Hannah, a pierdut ființa pe care o iubea cel mai mult pe lume“. Nu spun: „Bine, Hannah. Hai să vorbim despre Letty. Să vorbim despre lucrurile cărora le duci dorul și despre cele care te întristează“. Dar nu îi puteam mărturisi lui toate astea: sunt închise mult prea adânc înlăuntrul meu, un loc pe care viața m-a învățat că e mai bine să îl țin ascuns. În momentul în care mă podidiră lacrimile, m-am prefăcut supărată din cauza excursiei cu școala și i-am povestit despre răutățile lui Katie Taylor, despre problema banilor și despre faptul că eu sunt singura din clasă care nu poate să meargă. În scurt timp, tactica mea se dovedi atât de eficientă, încât am uitat de Letty și nu m-am mai gândit decât la excursie și la cât de oribil va fi când toată clasa va pleca în Noua Zeelandă fără mine, și am izbucnit în plâns.

Mike îmi întinse batista lui și se prefăcu atent la ceva afară, până când mi-am venit în fire. Mă lăsă să mă smiorcăi fără să scoată o vorbă, după care se aplecă spre mine, se uită fix în ochii mei și spuse:

– În regulă, Hannah McCullen. Am o propunere de afaceri pentru tine.

Mike Dormer mă rugă să fac fotografii în zona golfului. Se duse la magazin și cumpără trei aparate foto de unică folosință și mă anunță că îmi plătește câte un dolar pentru fiecare poză reușită. Îmi zise că, la întoarcere acasă, toți prietenii vor vrea să vadă pe unde umblase, și, cum el nu este un fotograf prea grozav, mă lasă pe mine să fac poze prin golf, ca să se poată lăuda că a vizitat toate acele locuri frumoase. Apoi, m-a rugat să fac o listă cu toate lucrurile bune de la școală și din Silver Bay și cu cele care ar contribui la îmbunătățirea vieții.

– Cum ar fi faptul că ni s-a stricat autobuzul și n-am primit altul nou în schimb? Sau că biblioteca e în niște barăci?

– Exact, spuse și îmi dădu un carnetel. Nu despre colegii care nu-ți plac ori despre fata aia nesuferită care te șicanează mereu. Mă interesează un fel de proiect, un studiu.

Îmi promise un salariu bun, în funcție de felul în care mă achit de sarcini.

– Vreau o treabă profesionistă, nu aberații. Crezi că ești în stare?

Am încuviințat din cap, entuziasmată la gândul de a câștiga niște bani. Mike îmi spuse că, dacă îmi dau toată silința, ar trebui să îmi permit să merg în Noua Zeelandă fără probleme.

– Tu cât mai stai? l-am întrebat.

Încercam să îmi dau seama cât timp am la dispoziție ca să strâng suma și dacă, atunci când îi voi arăta că am destui bani, mama nu mă va mai putea refuza. Mike îmi răspunse că data plecării lui este una dintre acele necunoscute umane; m-am abținut să îl întreb ce înseamnă asta, ca să nu creadă că sunt proastă, așa că am încuviințat din cap, așa cum fac și cu Yoshi, când se apucă să îmi vorbească despre lucruri pe care nu le înțeleg.

Apoi, i-am arătat mătușii pozele trucate cu ea și rechinul. Tușa K ridică ochii spre cer și spuse că bunul Dumnezeu nu vrea deloc s-o lase să uite de vremurile acelea.

Cel mai ciudat lucru în noaptea aceea era fericirea care mă cuprinsese. Dacă m-aș fi dus direct în camera mea, cum intenționez, aș fi fost tristă toată seara, dar așa, ne-am distrat amândoi, ca la o petrecere.

Ceilalți clienți ieșiseră în oraș, așa că scăpasem de băieții ăia pistruiați, care se zgâiau ca nerozii la mine ori de câte ori treceam prin salon. Lance câștigase la pariuri pe curse de cai – el le zicea călușei – și veni încărcat cu o stivă de cutii cu pizza pentru toată lumea. Îi spuse mătușii că poate să se destindă și ea puțin, fiindcă Mike, deși îi e oaspete, face parte deja din gașca lor pârlită de soare, așa că nu trebuie să-și facă griji în privința lui. Mike schiță un zâmbet, parcă nevrând să arate cât e de bucuros să facă parte din gașcă, și mă lăsă să ciugulesc tot salamul picant de pe pizza lui, pentru că e preferatul meu.

Mai târziu, ni se alăturară Richard și Tom de pe celălalt *Moby* și ne povestiră că, după-amiază, văzuseră un grup de cinci balene în apropiere de insula Break Nose, iar turistul american pe care îl aveau

la bord se bucurase atât de tare, încât îi lăsase fiecăruia un bacșiș de cincizeci de dolari. Apoi trecu și domnul Gaines pe la noi, ca să aducă niște sticle de vin, despre care mătușa declară că e mult prea bun ca să îl strice pe niște țăranoi ca noi, dar desfăcu totuși două sticle și se apucară să vorbească despre Vremurile de Altădată, subiectul lor preferat de discuție când se întâlnesc.

Lipsea Greg. Din spusele celor prezenți, nu ieșise cu barca de patru zile. Tușa K zise că așa se întâmplă uneori când treci printr-un divorț și că unii oameni depășesc aceste momente mai greu decât alții. Am întrebat-o dacă știe unde este și mi-a răspuns că, cel mai probabil, pe fundul unei sticle. Prima oară când am auzit asta, mi s-a părut teribil de amuzant, fiindcă nu există sticlă suficient de mare cât să încapă un om în ea, darămite un bărbat înalt ca Greg.

Era o seară rece, dar ardeau toate radiatoarele, iar noi ședeam ghemuiți unii în alții pe bancă, în afară de Lance și Yoshi, care ședeau împreună pe un scaun mare, și de tușa K cu domnul Gaines, care ședea pe două scaune împletite cu perne, căci, la vârsta lor, zicea mătușa, meritau puțin confort. Mama ședea în fața mea. După ce mi-am băut suncul, i-am povestit despre propunerea de afaceri pe care mi-o făcuse Mike. Pe fața ei, apărură acea expresie pe care o are întotdeauna când îmi interzice să fac ceva. Îmi rămase pizza în gât.

– O plătești? Îi dai bani ca să facă fotografii?

Mike sorbi din vin.

– Ți se pare mai normal să îi dau bani degeaba?

– Ești la fel de îngrozitor ca Greg, îi reproșă ea.

– N-am nimic în comun cu Greg, și o știi foarte bine.

– Nu te folosi de ea, Mike, șopti ea, de parcă eu nu aveam cum să aud. Nu încerca să te folosești de ea ca să te apropii de mine, pentru că n-o să-ți meargă.

Mike nu părea câtuși de puțin deranjat de afirmațiile mamei.

– Nu o fac pentru tine. O fac pentru că Hannah este un copil deosebit de simpatic, iar eu am nevoie de cineva care să mă ajute cu chestiile mărunte. Dacă nu apelam la ea, apelam la altcineva și, sincer vorbind, prefer să lucrez cu Hannah.

Luă o mușcătură zdravănă de pizza și continuă cu gura plină. Încercam să nu mă gândesc că sunt un copil deosebit de simpatic. Cred că mă îndrăgostisem un pic de Mike.

– Să știi, zise el, mestecând ce avea în gură, că ai o părere prea bună despre tine. Cine spune că vreau să mă apropii de tine?

Se lăsă un moment de tăcere, iar mama îi aruncă o privire tăioasă. După aceea, i-am observat tremurul buzelor, ca și când se căznea să își rețină un zâmbet, dar nu reușea, și m-am liniștit imediat, fiindcă, dacă ar fi fost să îmi interzică să câștig acei bani, ar fi făcut-o până atunci.

Își privea degetele absentă, de parcă se gândea la ceva.

– Pentru ce sunt fotografiile? întrebă ea.

Mike se linse pe degete.

– Nu pot să-ți spun. Sunt informații comerciale confidentiale. Hannah, să nu sufli o vorbă, îmi zise.

Zâmbea și el.

– E un bun fotograf, spuse mama.

– Sper să fie. Are un onorariu mult peste prețul pieței.

– Cât o plătești?

– Și asta e confidențial, zise el și îmi făcu cu ochiul. Dacă ești dispusă să lucrezi pe un salariu mai mic decât fiica ta, îți ascult oricând oferta.

Nu pricepeam despre ce vorbesc, dar păreau fericiți, așa că mi s-au risipit toate grijile. Mă gândeam cum să fac să trag o dușcă din berea lui Mike fără să observe mama.

– Până la urmă, cât mai stai pe la noi? se interesă mama.

Când să răspundă, apărură niște faruri pe șoseaua de coastă. Am așteptat în tăcere să se apropie, încercând să ne dăm seama a cui e mașina – camioneta lui Greg are faruri de ceață în față, așa că sigur nu era el.

– Or fi agenții de pariuri, zise domnul Gaines, aplecându-se spre Lance. Au venit să te anunțe că tocmai a terminat cursa și ultimul tău cal.

Lance, care avea gura plină, ridică sticla de bere în semn de salut.

Era un taxi. Văzându-l că oprește la capătul aleii, tușa K se ridică de la masă, bombănind că nu are o clipă de tihnă.

– Nu mi-a mai rămas nici un pic de mâncare, spuse ea. Sper că nu vor să ia masa.

– Ei? zise mama, întorcându-se spre Mike. Încă nu mi-ai răspuns la întrebare.

Așteptam răspunsul, pentru că eram curioasă să aflu. Tușa K, care venea pe alee cu o valiză în mână, îmi distrase atenția. În spatele ei, mergea o fată, nu foarte mare ca vârstă, cu un păr blond, foarte lins și un pulover roz și moale, prins în jurul umerilor. Purta pantofi cu toc înalt, împodobiți cu paiete, de parcă ar fi mers la petrecere, iar luminile de la hotel îi făceau să lucească. Mătușa se duse direct la Mike și îi trânti valiza în față, ridicând din sprâncene.

– Pe tine te caută, îl anunță ea.

– M-a lăsat tati să-mi iau concediu, spuse tânăra.

L-am simțit pe Mike când se ridică de pe scaun în spatele meu. L-am auzit cum scoate un icnet.

– Am venit să-ți dau o mână de ajutor. Mă gândeam să facem luna de miere mai devreme.

Capitolul 11

MIKE

Era foarte ciudat. Îți imaginezi cum ar trebui să îți întâmpini iubita după o lungă despărțire – alergăm unul spre celălalt cu încetinitorul, ne sărutăm prelung, ne mângâiem și ne îmbrățișăm pătimaș. E ca și cum toate aceste revederi se desfășoară potrivit unui soi de ceremonial unanim acceptat, o efuziune emoțională, o declarație a ceea ce simțim unul pentru altul. Dar singurul lucru pe care l-am simțit când am văzut-o a fost acea senzație stranie pe care o ai în copilărie, când ești acasă la un prieten, și vine mama să te ia când tu nu ești încă gata de plecare.

Mă simțeam vinovat pentru lipsa reacției pe care știam că o așteptă – pe care și eu aș fi așteptat-o din partea mea –, iar ea o remarcă numaidecât. Cum spuneam, nu e deloc proastă iubita mea.

– Credeam că o să te bucuri, îmi zise mai târziu, când ne-am întins în pat, unul lângă celălalt.

Acesta era al doilea lucru ciudat: nu ne atingeam.

– Normal că mă bucur, am zis. Numai că am avut o perioadă mai grea... m-am refugiat în muncă special ca să nu mă gândesc la casă.

– Evident, îmi replică ea, pe un ton sec.

Am închis ochii în întuneric.

– N-am știut niciodată cum să reacționez la surprize. Doar mă cunoști. Era clar că te voi dezamăgi.

Tăcerea ei îmi confirma că este de acord cu mine, cel puțin asupra aceluia aspect.

Adevărul este că fuseseră, probabil, cele mai stânjenitoare douăzeci de minute din întreaga noastră relație. Se oprise în fața marinarilor, elegantă, de parcă atunci ar fi fost scoasă din paginile unei reviste de modă, și se uita la chipurile celor din jur, îngrozită de greșeala colosală pe care o făcuse, în timp ce zâmbetul silit îi dispărea încetul cu încetul de pe buze. Kathleen intrase în casă ca să îi aducă ceva de băut. Lângă mine, Hannah profitase de agitația stârnită și trăsese pe furiș o dușcă din berea cuiva. Domnul Gaines îi oferise protocolar scaunul său, scuturând perna atât de ostentativ, încât evidenția și mai mult prezența exotică a Vanesei. Iar în tot acest timp, Lance făcuse glume pe seama mea, trâncănind în neștire despre talentele mele ascunse, până când am văzut cum Vanessa începe să își piardă încrederea și realizează ce rol neînsemnat jucase în viața mea de când mă aflam în Australia.

Liza ședea tot lângă mine, dar în partea cealaltă. Chipul îi era precum o mască japoneză, doar ochii analizau impasibili elementul neprevăzut din fața ei. Aș fi vrut să o trag deoparte, să îi explic, dar era imposibil. După vreo zece minute, și o prezentare rece, dar cordială, dădu mâna cu Vanessa și le ceru scuze tuturor că nu mai poate sta, dar Hannah trebuia să se pregătească pentru următoarea zi de școală.

Îi simțeam prezența la capătul culoarului ca pe o substanță radioactivă.

Câteva ore mai târziu, mă năpădi un vag sentiment de ranchiună, și vină, din cauza asta. Era ciudat să o am pe Vanessa în camera mea: era spațiul meu intim, iar ea era doar o amintire dintr-o altă viață. Mă obișnuisem cu estetica aceea simplă și mi se părea chiar o ușurare să am libertatea de a trăi fără mărunțișurile de acasă. Vanessa, cu valizele ei asortate, pantofii fără număr, cremele și alifile înșirate peste tot – însăși prezența ei –, îmi tulbura echilibrul. Îmi aducea aminte de viața la Londra. Mă făcea să mă întreb dacă, într-adevăr, fusesem atât de fericit pe cât credeam.

Doar gândindu-mă la toate acestea, și îmi dădeam seama cât sunt de meschin. M-am răsucit pe o parte și am pus o mână peste abdomenul Vanessei, acoperit cu un material mătăsos.

- Ascultă, am zis, încercând să o liniștesc, m-am simțit un pic ciudat, mai ales că nimeni nu știe de planurile noastre. Mi se pare că venirea ta complică puțin lucrurile.

- Din câte-am apucat să văd, te-ai... acomodat bine, spuse ea.

Stăteam nemișcat, încercând să înțeleg ce vrea să spună.

- E un orașel atât de mic, continuă ea, încât presupun că era inevitabil. Să te împrietenești cu oamenii, la asta mă refer.

- Da. Nu e, am rostit șovăielnic, tocmai genul de hotel de lux la care stai tu.

- E destul de limpede.

- E mai degrabă o afacere de familie.

- Par oameni de treabă.

- Așa și sunt. E cu totul altceva față de lucrurile cu care sunt obișnuit - cu care suntem obișnuiți.

Mă bucuram că nu îmi poate vedea fața.

- Păreai... în elementul tău. Se foi, și patul scoase un scârțâit. Mi s-a părut ciudat să te văd printre oamenii ăia, îmbrăcat în blugi și geacă de pescar, sau cum s-o numi. M-am simțit ca o intrusă. Chiar și lângă tine.

Se ridică în capul oaselor, cu picioarele atârdate pe marginea patului și spatele la mine. Îi deslușeam silueta în beznă și părul ciufulit din cauză că stătuse întinsă. Mă cuprinse un straniu sentiment de tandrețe. Rareori se întâmpla să o văd pe Vanessa ciufulită.

- A fost atât de ciudat fără tine, îmi spuse.

M-am rezemat de perne.

- Nu veneam aici dacă nu se accidenta taică-tu.

- Au trecut doar trei săptămâni și jumătate, dar mi s-a părut o veșnicie.

Am văzut-o cum lasă capul într-o parte.

- Credeam că o să suni mai des.

- Aici e noapte când acolo e zi, știi bine asta.

- Puteai să mă suni la orice oră.

Avea un parfum puternic. Până atunci, camera nu miroșise decât a aer sărat.

– E vorba de afaceri, Ness. Știi ce înseamnă. Și știi cum sunt eu.

Întoarse capul.

– Da, știu. Scuză-mă. N-am idee ce m-a apucat. M-am simțit un pic...

– E din cauza schimbării de fus orar, am zis, surprins de șovăiala neobișnuită din glasul ei.

Vanessa nu avea ezități. Era unul dintre lucrurile care îmi plăceau cel mai mult la ea.

– Eu m-am resimțit câteva zile.

Gândul că eu aș putea să o mâhnesc era și mai cumplit. Nu simțisem niciodată că fericirea Vanesei depinde de mine – mă deranja ideea că ar putea depinde chiar mai mult decât îmi imaginam.

Am întins mâna spre ea, ca să o conving să se întindă la loc, gândindu-mă că, dacă facem dragoste, poate nu ne vom mai simți ca doi străini. Se feri de mine și, cu o mișcare grațioasă, se ridică, ocoli patul și se duse la fereastră. Luna era sus pe cer, și noaptea, atât de senină, încât se vedea întregul golf. Marea arunca scânteieri magice, iar navele îndepărtate răspândeau ochiuri de lumină pe valurile negre, în vreme ce dealurile dimprejur tănuiau secrete întunecate.

– E frumos, murmură ea. Mi-ai zis că e frumos.

– Tu ești frumoasă.

Îmi părea desprinsă dintr-un film, așa cum se profila în lumina lunii, cu rotunjimile trupului deslușindu-se vag prin țesătura străvezie.

E bine, mi-am spus în sinea mea. Dacă îmi trezește asemenea sentimente, e bine. Cealaltă chestie era o aberație.

Se întoarse pe jumătate spre mine. Femeia aceasta îmi va fi soție, mi-am zis. E femeia pe care o voi iubi până la moarte. Se uită la mine și, deodată, renăscu în sufletul meu speranța că totul se va sfârși cu bine.

– Cum stăm cu autorizația de construire? mă întrebă.

După cum i-am spus Vanesei, proiectul nostru de dezvoltare imobiliară întâmpinase o serie de probleme. Cu o zi înainte, pierdusem câteva ore la departamentul de urbanism, ca să studiez

toate formularele care trebuiau completate și să discut cu funcționarii abilitați. În săptămânile anterioare, luasem legătura cu domnul Reilly – cel mai înalt pe scara ierarhică. Era un bărbat simpatic, înalt și pistruiat, pe chipul căruia se citea că văzuse la viața lui toate cere-urile posibile. Intrasem discret și îi explicasem cât se poate de clar că suntem dispuși să ne modificăm planurile în orice mod consideră de cuviință. Apelasem la sfatul lui, știind că e mai bine să nu ne perceapă ca pe niște străini interesați exclusiv să exploateze zona. Ceea ce și eram, de fapt.

Într-o oarecare măsură, abordarea mea dădu roade. În cele câteva întâlniri pe care le avuseserăm, se arătase încântat de proiect, de oportunitățile de angajare pe care le aducea și de potențialul de revitalizare a unei zone ce nu cunoscuse efervescentă economică în decursul întregii sale istorii. Îi plăceau beneficiile aferente pe care le-ar fi avut magazinele locale și comercianții, iar eu ținusem să subliniez impactul pozitiv al acestui gen de proiect asupra economiei locale, folosind drept exemplu alte stațiuni situate pe coasta de est a Australiei. Arhitectura urma să fie adaptată la specificul zonei, iar materialele, procurate la nivel local. Departamentul de turism își exprimase aprobarea. Începusem să lucrez la un website dedicat proiectului imobiliar, pe care să îl poată accesa localnicii, dacă aveau nelămuriri sau doreau să își găsească un loc de muncă, în cazul în care acesta se materializa. Domnul Reilly ridică din sprâncene la auzul inițiativei mele, dându-mi de înțeles că întinsesem coarda puțin cam mult. Dar se văzu nevoit să admită că îmi făcusem bine temele.

Ce nu i-a plăcut, exact de ce mă temeam, era potențialul impact al proiectului asupra mediului. Din spusele lui, nu era vorba doar de zgomotul și disconfortul pe care le-ar pricinui construcția în sine, mai ales într-o regiune situată în apropierea rezervațiilor naționale, ci și a populației, care era extrem de vehementă când venea vorba de restricționarea accesului la mare. Îmi povesti că o încercare anterioară de a ridica o fermă de perle într-unul din golfurile învecinate întâmpinase o asemenea opoziție, încât trebuiseră să abandoneze proiectul.

- Diferența dintre proiectul nostru și celălalt, am zis, este că beneficiile și rata de angajare sunt mult mai mari.

Dar domnul Reilly nu era fraier.

– Într-o oarecare măsură, îmi spuse. Dar am mai văzut astfel de lucruri, și nu-mi spuneți mie că o să reinvestiți profiturile în această comunitate. Proiectul ăsta e susținut de investitori – investitori englezi. Or să vrea să-și vadă câștigurile, corect? Veți fi la mâna acționarilor. Nu e ca și când veniți aici să faceți muncă în folosul comunității.

Am făcut semn spre planuri.

– Domnule Reilly, știți la fel de bine ca mine că nu vă puteți pune în calea progresului. E o zonă excelentă de litoral, ambientul perfect pentru familiile care vor să vină în vacanță – familii australiene. Noi nu dorim decât să facilităm acest lucru.

Funcționarul oftă, își împreună palmele gânditor, după care arătă spre document.

– Mike... Te deranjează dacă îți spun Mike? Trebuie să înțelegi că în ultimii ani s-a schimbat totul în zonă. Într-adevăr, proiectul înaintat de voi se încadrează în limitele acceptabilului, dar sunt și alte aspecte pe care trebuie să le luăm în considerare. De pildă, cum intenționați să minimizați impactul asupra mediului? Deocamdată, nu ai reușit să îmi oferi un răspuns satisfăcător. Localnicii sunt din ce în ce mai preocupați de populațiile de delfini și balene și nu vor să facă nimic care să le afecteze. Iar, dacă e să vorbim din punct de vedere strict economic, delfinii și balenele devin o atracție turistică în sine.

– Nu avem nimic în comun cu ferma de perle. Nu am acapara o suprafață imensă de litoral, am spus.

– Dar o parte din el ar deveni inaccesibil.

– Va fi folosit doar pentru activități turistice normale, nimic controversat sau de mari proporții.

– Tocmai asta-i problema. Nouă nu ne vin astfel de turiști, cel puțin nu în Silver Bay. Pot să înoate ori să se plimbe cu bărcile cu vâsle, dar wetbike-urile, jet-skiurile și schiul nautic sunt mult mai zgomotoase și mai deranjante.

– Domnule Reilly, știți la fel de bine ca mine că dezvoltarea unui astfel de proiect în zonă este inevitabilă. Dacă nu o vom face noi, o va face altă companie.

Bărbatul puse stiloul jos și îmi aruncă o privire, pe jumătate beligerantă, pe jumătate compătimitoare.

– Uite ce e, amice, toți susținem dezvoltarea zonei, orice inițiativă care să ajute comunitatea locală. Suntem conștienți că avem nevoie de locuri de muncă și de infrastructură. Dar trebuie să ținem cont de fauna marină și de cea sălbatică. Noi nu suntem ca orașele europene – mai întâi construim și pe urmă ne gândim și la mediu. Noi nu facem distincție între cele două. Și nu ai nici o șansă să atragi localnicii de partea ta dacă nu vii cu o soluție concretă de protejare a mediului.

– Nu e nici o problemă, domnule Reilly, am zis, strângându-mi hârtiile. E o atitudine laudabilă. Dar aș fi perfect de acord cu poziția dumneavoastră dacă săptămâna aceasta nu aș fi văzut cu ochii mei două balene terorizate de navele pentru petreceri, fără să intervină vreo autoritate locală. E normal să îmi spuneți că proiectul nostru va avea impact negativ, dar amenințarea există deja și este mult mai periculoasă decât hotelul nostru. Și, din câte observ, nimeni nu ia nici o măsură. Noi vă propunem un proiect de mici dimensiuni. Suntem dispuși să respectăm pe cât posibil cerințele de mediu, să angajăm experți și să obținem toate autorizațiile necesare, dacă va fi nevoie. Dar nu-mi puteți spune că zona aceasta este un etalon al ocrotirii mediului, pentru că am văzut puiul de balenă și știu cauza morții lui. Am fost și eu pe mare să văd balenele și, iertați-mă că vă spun, dar și aceasta reprezintă o perturbare a vieții marine.

– N-ai de unde să știi asta.

– Iar dumneavoastră n-aveți de unde ști dacă o mână de schiori nautici vor afecta migrația balenelor, care își urmează cursul de sute de ani. Aș vrea să văd că există o atitudine consecventă în acest sens.

– Voi ridica problema, zise el. Dar să nu te mire dacă se va ajunge la o anchetă publică. Oamenii au început să miroasă ceva, iar câțiva se agită deja.

M-am întors la hotel profund indispus și l-am sunat pe Dennis cu o satisfacție sadică, după ce am calculat diferența de fus orar și mi-am dat seama cât dormise. I-am rezumat concluziile discuției și am descoperit, spre dezamăgirea mea, că e perfect lucid chiar și atunci când

îl trezești dintr-un somn adânc. Îți dădea impresia că analizase toate informațiile în somn.

– E complicată treaba, Dennis. N-are rost să mă ascund după deget. Dar mi-a venit o idee excelentă. Ce-ai zice dacă... am renunța complet la sporturile nautice și ne-am axa pe conceptul de hotel spa? Am putea încerca să facem o chestie de lux, demnă de *Vogue*. Un loc destinat celebrităților.

– Dar sporturile nautice sunt elementul-cheie, urlă Dennis. Singurul lucru care i-a atras pe investitori. Proiectul este centrat pe sporturi și fitness. Pe ideea de a oferi o experiență fizică completă și de a atrage atât femei, cât și bărbați. O experiență relaxantă într-o atmosferă de lux. Iar și-au vârât nasul iubitorii ăia de balene? Ce-au mai zis și de data asta?

– N-au zis nimic. N-au aflat încă.

– Atunci, care dracu' e problema?

– Vreau să împăcăm pe toată lumea.

– Nu pricep.

– Dennis, ne-am înțelege mult mai ușor cu urbaniiștii, dacă eliminăm lucrurile care riscă să pună în pericol vietățile marine.

– Ne-am înțelege mai ușor cu urbaniiștii dacă ți-ai face treaba ca lumea și dacă le-ai explica ce oportunitate fantastică este pentru o zonă săracă și câți bani vor avea de câștigat.

– Nu e vorba doar de bani...

– Întotdeauna e vorba de bani.

– Cum spui tu. Numai că atunci când ești aici, începi să înțelegi..., am șovăit, trecându-mi o mână prin păr, importanța balenelor.

Se lăsă un scurt moment de liniște.

– Importanța. Balenelor.

M-am pregătit sufletește pentru ceea ce avea să urmeze.

– Nu mă așteptam să aud asta din gura ta, Mike. Nu pentru asta te-am promovat. Nu *vreau* să aud așa ceva când sunt ținut la pat în Anglia și aștept vești despre hotelul nostru de lux de o sută treizeci de milioane de lire sterline, iar tu n-ai fost în stare să obții autorizația de construire, deși stai de trei săptămâni în Australia. Ne trebuie autorizațiile, și ne trebuie superrepede. Trebuie să demarăm

construcția în câteva luni. Așa că vorbește cu prietenii tăi iubitori de balene și vrăjește-i bine, bagă-i ceva în buzunar domnului Reilly sau fotografiază-l cu vreo stripteuză lituaniană în brațe – nu mă interesează ce faci! –, numai să-mi vii cu un plan concret în patruzeci și opt de ore, pe care să-l pot prezenta luni Consiliului de la Equity Vallance. Ne-am înțeles? Altminteri, vor mai plânge și alții, nu doar balenele.

Inspiră adânc și șuierător. Eram fericit că ne despart câteva mii de kilometri.

– Ascultă. Ai vrut să fii partener. Dovedește că ești capabil. Altfel, chiar dacă te iubesc ca pe un fiu, îți trag un șut în fund de nu te vezi. O să se aleagă praful de perspectivele tale de angajare. Ai băgat la cap?

Nu era nevoie de alte explicații. M-am lăsat pe spătarul scaunului, am închis ochii și m-am gândit la eforturile pe care le făcusem în ultimii ani, la tot ce visam să realizez. După care, mi-am amintit ce îmi spusese Hannah despre autobuzul școlii. Despre lipsa unei biblioteci adecvate.

– Bun, am spus. Ar exista o soluție. Ții minte că ți-am pomenit de o chestie numită S94?

Potrivit explicațiilor domnului Reilly, aceasta funcționa în felul următor: pentru fiecare proiect turistic din zona Silver Bay, Consiliul local le pretindea dezvoltatorilor o contribuție financiară de cincizeci la sută, care să fie alocată pentru îmbunătățirea diverselor servicii – drumuri, parcuri, spații de recreere, pompieri și servicii de urgență, și altele de genul acesta. Nu era o noutate pentru mine: ne loviserăm de astfel de prevederi și cu alte ocazii, și, de regulă, exista o clauză, ca și în cazul Silver Bay, care permitea o derogare dacă proiectul se dovedea suficient de benefic comunității. În general, mă fofilasem cumva și o obținusem grație studiilor pe care le întocmisem. Reușise și Dennis – dar el făcea aluzie la mită și la atragerea companiilor de construcții prin intermediul unor contracte profitabile. „Orice problemă are mai multe soluții“, spunea el, plesnind din palme. În definitiv, oricine are un preț.

Documentul Consiliului era o analiză amănunțită, ce conținea nu doar previziuni referitoare la populația din zonă, ci și costurile tuturor amenajărilor necesare pentru cazarea acesteia. M-am apucat să le

studiez și să calculez cât ne-ar costa, încercând să identific serviciile care ar avea cel mai favorabil impact asupra publicului.

Dezvoltarea continuă în domeniul cazării turistice, care are loc în întreaga zonă, dar și pe litoralul tradițional, va determina o creștere a cererii de infrastructuri locale... nivelul acestor cereri variază în funcție de categoria și durata șederii la unitatea de cazare turistică, dar se înregistrează și o creștere a cererii, peste cea a populației permanente...

Mă ridicasem în picioare și mă uitam gânditor la hârtia din mână. După ce am citit documentul S94, mi-am dat seama că ne-am putea folosi de asta în favoarea noastră: dacă compania noastră s-ar oferi ca, peste contribuția care îi revine, să ridice o bibliotecă nouă în Silver Bay sau să doteze școala cu un autobuz nou, ori să revitalizeze Muzeul Vânătorilor de Balene?

În cadrul întrevederii noastre, domnul Reilly îmi lăsase impresia că auzise de multe ori astfel de promisiuni. Mulți veniseră, probabil, cu propuneri asemănătoare, iar el refuzase la fel de multe pe cât aprobase. Beaker Holdings însă nu va încerca, precum majoritatea dezvoltatorilor, să ofere comunității un beneficiu material minim ca să își poată construi stațiunea. Mai mult decât atât, va fi un etalon de dezvoltare responsabilă. Va acoperi mai mult decât costurile obligatorii; va fi generoasă și inventivă și, cu puțin noroc, va deveni un model pentru viitoarele proiecte de dezvoltare imobiliară. Trebuie să mărturisesc că estimările de cheltuieli întocmite de Consiliul local nu sunt tocmai cea mai captivantă lectură, dar, în după-amiaza aceea, până să mă întrerupă Hannah, studiasem documentele financiare municipale cu cel mai mare entuziasm posibil.

A doua zi, Vanessa dormi până la ora unsprezece dimineața. Am rămas un timp lângă ea, privindu-i chipul, uitându-mă cum se foiește în somn pe sub plapumă. Într-un final, când începură să mă frământe gânduri tot mai complicate, m-am ridicat din pat fără să o trezesc. În jurul orei șapte și jumătate, am coborât, am ieșit din hotel fără știrea cuiva și am alergat opt kilometri pe drumul de coastă și înapoi,

bucurându-mă de aerul rece și umed al dimineții, de acea senzație de singurătate și liniște pe care doar alergarea ți-o oferă.

Am alergat mai mult și mai tare decât de obicei, dând jos straturile de haine, dar fără să mă simt considerabil mai obosit. Aveam nevoie să fac efort fizic, să mă gândesc în tihnă. În timp ce alergam pe lângă poteca de pământ ce despărțea șoseaua de plajă, îmi imaginam noua stațiune, și poate câteva locuințe ieftine pentru personal. Descoperisem că Australia se confrunta cu aceeași problemă ca Anglia în ceea ce privește imobilele accesibile. Am putea deschide câteva magazine și cafenele cu specific nautic. Iar, dacă profiturile se vor dovedi îndeajuns de mari, poate chiar un centru medical. La întoarcere, am evitat să privesc hotelul Silver Bay. În cazul în care se materializa proiectul, va fi, în cel mai fericit caz, eclipsat, iar, în cel mai nefericit, demolat.

În două rânduri, oameni pe care acum îi recunosc – plimbători de câini ori pescari – îmi făcură cu mâna. I-am salutat înapoi, întrebându-mă ce ar spune despre planurile mele. În ochii lor, nu eram englezul necunoscut, peștele scos din apă, logodnicul cerut în căsătorie, băgăciosul, seducătorul femeilor altor bărbați. În timp ce recapitulam telefoanele urgente pe care trebuia să le dau – lui Dennis, la departamentul financiar, domnului Reilly, ca să programez o nouă întrevedere –, mi-au revenit în minte oamenii care mă salutaseră și m-am întrebat: Cine naiba e persoana căreia îi fac cu mâna?

Undeva, pe șoseaua de coastă din Silver Bay, am avut o revelație. De luni în șir, eram obsedat doar de acel proiect, nu mă gândisem decât ce înseamnă pentru cariera mea și pentru companie. Acum, mă gândeam la posibilul preț pe care îl aveam de plătit. Și am realizat că principalele mele griji nu mai sunt banii și ambiția, ci un lucru mult mai dificil: un compromis reușit. Îmi doream ca Liza și Kathleen să fie la fel de mulțumite de rezultat ca investitorii cu priviri de gheață. Îmi doream ca balenele și delfinii să își vadă nestingheriți de viața lor, sau măcar, pe cât de nestingherite puteau fi niște vietăți care trăiau în apropierea omului. Nu găsisem încă o soluție, dar la câte idei de protecție a mediului și muzee comemorative aveam în cap, simțeam, în sfârșit, că se întrezărește o rezolvare.

M-am întors la opt și jumătate, lac de sudoare și cu mintea amețită de efort. Speram să apuc să îmi încropesc ceva de mâncare fără să dau ochii cu altcineva. Spre rușinea mea, trebuie să recunosc că îmi cronometrasem întoarcerea în așa fel încât să se suprapună cu ora la care Liza o ducea pe Hannah la școală. Era singura șansă de a găsi hotelul gol.

Dar Kathleen încă ședea la masa din bucătărie, deși terminase de mult micul dejun, cu părul alb prins la spate și îmbrăcată cu un pulover negru ce anunța sosirea iernii. Îmi pregătise cafeaua și laptele cu cereale. Alte tacâmuri stăteau așezate ostentativ lângă ale mele.

– N-ai scos o vorbă despre ea, îmi zise din spatele ziarului, când am luat loc pe scaun.

Cum i-aș fi putut spune că pur și simplu uitasem?

Capitolul 12

GREG

N-ai remarca niciodată cicatricea de pe chipul Lizei McCullen, dacă nu te-ai apropia de ea, dacă nu ți-ai trece degetele peste obrazul ei și nu i-ai da părul după ureche. Se estompase deja – presupun că trecuseră ani buni de când se alesese cu ea –, o dungă alburie de vreo patru centimetri, ușor șerpuită, ca și când nimeni nu i-o suturase cum trebuie când se rănise. În mare parte a timpului, purta șapcă pe cap, așa că zona aceea era întotdeauna mascată. Când și-o scotea, șuvițele de păr îi atârnavă pe lângă față, smulse din coadă de vânt. Când râdea, nici nu se mai vedea, din cauza ridurilor fine pe care soarele și marea i le săpaseră în colțul ochilor.

Dar eu o vedeam. Și, chiar dacă n-ar fi existat cicatricea, ți-ai fi dat seama că e ceva nefiresc la Liza.

Când am întâlnit-o prima oară, era ca o stafie. Poate că sună un pic exagerat, dar jur că aproape vedeai prin ea. Era precum aburii mării, aveai senzația că vrea să se evapore în aer.

– Ea este nepoata mea, anunță Kathleen într-o după-amiază, când ne așteptam berile; ca și când asta e tot ce se poate spune despre o persoană de a cărei existență noi nici măcar nu auzisem vreodată. Iar ea este fiica ei, Hannah. Au venit din Anglia. Or să locuiască cu mine.

I-am urat bună ziua – o parte din marinarii prezenți îmi urmau exemplul –, iar Liza ne salută cu o clătinare ciudată a capului, fără să

ne privească în ochi. Diferența de fus orar o răpusesese. Pe fetiță o văzusem cu câteva zile în urmă, plimbându-se de mână cu Kathleen, dar bănuisem că e copilul vreunuia dintre oaspeți. Era un pic șocant să descopăr nu numai că era ruda lui Kathleen, ci că existase dintotdeauna în viața ei. Am măsurat-o cu privirea (era o blondă cu picioare lungi – exact pe gustul meu), dar nu era mare lucru de capul ei pe atunci. Era palidă și avea cearcăne negre la ochi, iar părul îi atârna dezordonat pe lângă față. Eram mai degrabă curios decât atras de ea.

Hannah, în schimb – pe Hannah am iubit-o din prima clipă și cred că sentimentul a fost reciproc. Stătea pitită în spatele lui Kathleen, cu ochii ăia mari, căprui, ca de oposum, și îți dădea senzația că, dacă făceai Bau!, o să leșine sau o să moară de spaimă. M-am lăsat în genunchi lângă ea – era tare micuță pe atunci – și i-am zis:

– Bună ziua, Hannah! Tușa Kathleen ți-a spus ce te așteaptă chiar la fereastra camerei?

Kathleen îmi aruncă o privire tăioasă, temându-se că o să spun Omul Negru sau cine știe ce alt monstru. Am continuat, fără să îi dau atenție.

– Delfini. Sunt chiar acolo, în apa din golf. Cele mai istețe și mai jucăușe animale de pe fața pământului. Dacă te uiți atent pe fereastră, sunt sigur că o să-i vezi. Și, știi ce? Sunt așa de isteți, încât or să scoată boturile din apă, ca să te vadă și ei pe tine.

– Sunt o mulțime în golf, confirmă Kathleen.

– Ai văzut vreodată un delfin de aproape?

Copila scutură din căpșor. Reușisem să îi captez atenția.

– Tare frumoși sunt. Se joacă cu noi când ieșim cu bărcile. Sar în jurul nostru, se bagă pe sub bărci. Sunt la fel de deștepți ca noi doi. Și îngrozitor de băgăcioși. Vin mereu să vadă ce facem. Sunt grupuri întregi de delfini care trăiesc în golful nostru de treizeci-patruzeci de ani. N-am dreptate, Kathleen?

Bătrâna încuviință din cap.

– Dacă vrei, te duc cu barca să-i vezi, am zis.

– Nu, se auzi o voce.

M-am ridicat. Nepoata lui Kathleen se trezise la viață.

- Nici nu se pune problema, spuse ea, încleștând din dinți. Nu are voie pe mare.

- N-are ce să pățească cu mine, am spus. Întreab-o pe Kathleen. De cincisprezece ani, ies în larg cu turiștii ca să vadă delfinii. Eu și vasele *Moby* suntem cei mai vechi proprietari de bărci din zonă, cu excepția lui Kathleen, firește. Iar copiii poartă întotdeauna veste de salvare. Spune-i și tu, Kathleen.

Dar Kathleen nu părea în apele ei.

- Toată lumea are nevoie de o perioadă de acomodare. După aceea, ne vom gândi și la niște activități distractive pentru Hannah. Nu e nici o grabă.

Se lăsă o tăcere stranie. Liza mă fixa cu privirea, parcă provocându-mă să mai vin și cu alte idei. Zici că aș fi propus să chinuim fetița în vreun fel. Kathleen îmi aruncă un zâmbet prin care încerca să își ceară scuze. Era prima oară când o vedeam depășită de situație.

Sunt un bărbat simplu. Nu caut scandal. Am decis că cel mai înțelept ar fi să mă retrag mai devreme și să-mi petrec seara cu nevastă-mea. Asta, firește, se întâmpla înainte ca ea să se încurce cu instructorul de fitness.

- Mi-a părut bine să te cunosc, Hannah. Fii pe fază ca să nu ratezi delfinii, da? am zis și mi-am înclinat șapca în fața ei.

Fetița îmi aruncă un zâmbet timid care șterse totul în jurul meu. Liza McCullen părea să fi uitat deja că sunt și eu prin preajmă.

- Salutare, Greggy. Ai văzut chestia asta?

Eram la restaurantul pescăresc MacIver's, situat la doar cinci minute de Debarcaderul Balenei, chinuindu-mă să-mi dreg durerea de cap cu o cafea și o plăcintă. Mă gândeam că, în felul ăsta, acopăr și micul dejun, pe care nu-l iau niciodată, și prânzul, pe care îl iau rareori. Nu mă trăsese deloc inima să merg acasă. Plecasem de la bar, pe la două dimineața, după o băută nocturnă cu Del, patronul, și, practic, m-am întors tot acolo, imediat ce-am reușit să ies din duș.

Era liniște înăuntru. Soarele încă își proiecta umbrele lungi peste golf, vântul pătrunzător de iarnă îi ținea pe pușinii turiști departe de plajă, așa că veni la mine, se așeză și îmi întinse ziarul.

- Unde e? am întrebat, nereușind să mă concentrez.

- Pe prima pagină. E vorba de un mare proiect imobiliar în Silver Bay.
- Ce tot îndrugi acolo?

Am făcut ochii mici, am luat ziarul și m-am uitat în grabă peste articolul cu titlul „Revirement major al turismului local“. Scria acolo că fusese aprobat un proiect imobiliar de milioane de dolari pe terenul aflat ceva mai sus de hotelul lui Kathleen. O mare corporație internațională obținuse autorizațiile de construire după o serie de propuneri fără precedent vizând protejarea naturii orașului și a vieții marine.

Vallance Equity, investitorii din spatele acestui proiect, au formulat o propunere care include un nou Muzeu al Balenelor, pentru a sensibiliza turiștii cu privire la vietățile marine din zona Port Stephens, sporturi nautice propice balenelor, cu toată instruirea necesară, inclusiv măsuri de protejare a balenelor, și alte beneficii suplimentare, printre care ridicarea unei biblioteci noi și dotarea școlii primare din Silver Bay cu un autobuz.

„Sperăm ca acesta să fie doar începutul unei colaborări fructuoase cu comunitatea locală“, a declarat Dennis Beaker, de la Beaker Holdings, unul dintre dezvoltatorii britanici. „Am dori ca acest parteneriat să devină un etalon al dezvoltării responsabile în zonă.“

Potrivit declarațiilor primarului din Silver Bay, Don Brown: „Am discutat îndelung despre oportunitatea acestui proiect. Dar, după un lung proces de planificare, am acceptat cu bucurie beneficiile pe care le va aduce noul complex hotelier în ceea ce privește forța de muncă și infrastructura. Dar, mai presus de toate, ne bucură atitudinea responsabilă a companiei față de apele noastre.“

- Și șpaga frumușică pe care-am luat-o, spuse Del, ironic. Oare Kathleen știe ceva de asta?

- Habar n-am, amice. N-am mai trecut pe la ea de câteva zile.

- Ei, o să afle acum, spuse Del.

Își puse șervetul pe umăr și se duse spre grătarul pe care sfârâia un burger.

- Sporturi propice balenelor? am zis. Ce mama naibii mai sunt și alea?

- Poate că au de gând să le învețe înot sincron, glumi Del, sau să îi tragă pe schiorii nautici.

Începea să mi se limpezească mintea.

- E un dezastru, am zis, uitându-mă pe articol. Au cumpărat proprietatea familiei Bullen și toată apa din jur.

Del își învârtea burgerii în tăcere. Am citit mai departe.

- O să trebuiască să le cerem voie ca să trecem cu bărcile pe-acolo. Nu-mi vine să cred ce scrie aici.

- Greg, nu poți să spui că orașul nu are de profitat de pe urma unor astfel de afaceri.

- Zici?

Deodată, am privit restaurantul prin ochii turistului. Linoleumul nu mai fusese schimbat în cincisprezece ani de când eram eu la Silver Bay, mesele și scaunele erau mai degrabă comode decât elegante. Dar mie îmi plăcea așa. Mie îmi plăcea.

Mai târziu, m-am dus la chioșcul de bilete. Leonie, elevă, îl căptușea de iarnă. În general, găseam câte un adolescent pasionat de delfini dispus să lucreze acolo pe un salariu de mizerie.

- Ai patru clienți după-amiază, mă informă, fluturând chitanțierul. O familie de șase persoane pentru miercuri dimineață, și doi pentru vineri, dar le-am zis că trebuie să mă consult cu tine, fiindcă se anunță vreme urâtă.

Am încuviințat absent din cap.

- Ah, era să uit, spuse Leonie. O să treacă Liza pe-aici după-masă. Vrea să discute cu tine și cu ceilalți despre proiectul ăsta imobiliar. Mi s-a părut cam îngrijorată.

- Nu e singura, am zis.

Mi-am aprins o țigară și m-am dus în camionetă.

Prima oară când m-am culcat cu Liza McCullen, era atât de beată, încât nici până azi nu sunt sigur că își mai amintește ce-am făcut. Se întâmpla cam la un an de la venirea ei. Era un pic mai caldă – nu genul de căldură tropicală, mai degrabă un soi de dezgheț arctic, cum îmi place să spun –, dar avea în continuare o atitudine distantă față de toată lumea. Nu era deloc un partener de conversație plăcut.

Începuse să iasă pe mare cu *Ishmael* împreună cu Kathleen. Mătușa ei o învăța să navigheze cât timp cea mică era la școală și, cu cât stătea mai mult pe mare, cu atât era mai fericită. Am glumit o dată că îmi face concurență, dar Kathleen mi-a aruncat o căutătură urâtă, așa că am făcut niște glume pe seama Doamnei-Rechin. M-a întrebat atunci de ce nu mă duc să-mi cheltuiesc alea două parale din buzunar în altă parte. Cred că glumea.

Liza începuse să mai vorbească cu mine. În unele seri, stătea pe terasă, împreună cu mine și ceilalți marinari – Ned Durrikin și franțuzoaica mustăcioasă conduceau *Moby Two* –, și abia îngăima câte un cuvânt: „Bună“, „Da“, „Mulțumesc“. Mai ușor ar fi scos apă din piatră seacă.

Îi spuneam mereu glume. Îmi căzuse cu tronc și, cum îmi place să fac fetele să râdă, mă omora că în unele nopți nu reușeam să îi smulg nici un zâmbet. Ca să fiu sincer, mă chinuiam în asemenea hal să o cuceresc, încât nu-i de mirare că Suzanne ajunsese la capătul răbdării. Stăteam toată noaptea pe terasa lui Kathleen și dădeam pe gât câteva beri, după care mă duceam acasă, unde mă aștepta Suzanne cu o mutră ofuscată și mâncarea făcută scrum, de-ai fi putut desena în cărbune cu ea.

În seara aceea însă, se schimbase ceva. Liza nu ieșise pe terasă, iar Kathleen nu mi-a spus decât că stă în casă. Așa că am intrat și m-am așezat lângă ea, în bucătărie. N-am pomenit nimic despre fotografia la care se uita, fiindcă o băgase în buzunar imediat ce mă auzise, semn că nu voia să o vadă nimeni. Avea ochii roșii, ca și cum ar fi plâns. Măcar o dată în viața mea, am reușit să nu scot o prostie pe gură, pentru că simțeam că se întâmplase ceva și, cu puțină atenție, aș fi putut avea de câștigat din asta.

După câteva minute de tăcere, răstimp în care m-am străduit să nu scot un foșnet (urăsc să stau nemișcat de când eram țânc), se uită la mine, cu ochii ei mari și atât de triști, încât îmi venea să plâng, și îmi zise:

– Greg, mă ajuți să mă îmbăt? Să mă îmbăt zdravăn de tot?

– Nu vreau să mă laud, am zis, plesnindu-mă cu palmele peste genunchi, dar nu există unul mai priceput ca mine în tot Silver Bay.

Fără să-i suflăm un cuvânt lui Kathleen, am luat-o pe alee, ne-am urcat în camioneta mea și ne-am dus la Del, unde se puse la masă și începu să dea peste cap paharele de Jim Beam, de parcă era apă.

Am plecat când s-a închis barul. Era atât de beată, încât abia se mai ținea pe picioare. Nu era genul de bețiv vesel, cum e Suzanne, care începe să cânte și să se frece de tine, ceea ce nu-i șade deloc bine unei femei, dar nici genul de bețiv agresiv. Se purta ca și când supăra-rea pe care o avea o măcina din interior.

– Nu-s destul de beată, îmi zise când am urcat-o în mașină. Trebuie să mai beau ceva.

– Toate barurile sunt închise la ora asta, i-am spus. Nu cred să găsim vreunul deschis în zonă.

Băusem și eu câteva pahare, dar, când ai în față o persoană care își toarnă în cap, îți cam pierd chef să te mai îmbeți și tu.

– La hotel, spuse ea. Mergem la Kathleen și mai bem acolo.

Nu cred că bătrâna ar fi fost prea fericită să dăm iama în băuturile ei în miez de noapte, dar nu eu hotăram.

Vremea era încă suficient de caldă, așa că se lipeau hainele pe noi de sudoare în timp ce ședeam pe terasă și beam. Vedeam cum îi lucește pielea în lumina lunii. Totul părea straniu în acea noapte, ca și când atmosfera era încărcată și orice se putea întâmpla. Era genul de noapte în care se iscă furtuni neașteptate pe mare. Ascultam valurile care se spărgeau de mal și țârâitul greierilor și încercam să nu mă gândesc la femeia de lângă mine care trăgea vârtos din sticla de bere. Îmi aduc aminte că, la un moment dat, ne-am descălțat, și cineva a venit cu ideea să ne plimbăm cu barca cu vâsle. Mi-o amintesc pe Liza râzând atât de isteric, încât nu-mi dădeam seama dacă nu cumva plânge. Pe urmă, s-a dezechilibrat în timp ce eram sub debarcader și s-a prăvălit peste mine. Îmi amintesc gustul buzelor ei când le-a lipit de ale mele – Jim Beam și deznădejde, mi-am zis. Nu era deloc o combinație plăcută.

Dar asta nu m-a oprit.

A doua oară, s-a întâmplat la vreo șase luni distanță. Mă despărțisem de curând de Suzanne, iar ea se mutase la sora ei, la Newcastle. Liza se îmbătase și mai rău și trebuise chiar să îi țin părul cât vomase

înainte de a urca înapoi în camionetă. Dar asta nu a împiedicat-o să termine o sticlă din shirazul domnului Gaines, la mine acasă. Era o femeie ciudată – perfect trează săptămâni la rând, pentru ca din când în când să decidă că vrea să își bea mințile. În noaptea aceea, m-am trezit înainte de zori și am găsit-o plângând lângă mine, în pat. Stătea cu spatele la mine, i se scuturau umerii și avea fața îngropată în palme.

– Te-am rănit cumva? am întrebat, amețit de somn.

Nu e deloc plăcut să vezi o femeie că plânge după ce te-ai culcat cu ea. Corect?

– Liza? Ce s-a întâmplat, scumpo?

Când am pus mâna pe umărul ei, mi-am dat seama că doarme. M-a speriat un pic, așa că am strigat-o mai tare, după care am zgâlțâit-o.

– Ce e? întrebă ea, apoi aruncă o privire în jur. Oh, Doamne, unde sunt?

– Plângeai în somn, am zis. Am crezut... am crezut că e vina mea.

Sărise deja din pat și își trăgea blugii pe ea. Sincer să fiu, dacă nu eram atât de beat, m-aș fi simțit jignit.

– Hei, mai ușor. Nu e nevoie să pleci. Voiam doar să știu că ești bine.

Am zărit licărul alb al sutienului ei în momentul în care și-l încheie.

– N-are nici o legătură cu tine, Greg. Scuze, dar trebuie să plec.

Se comporta ca un bărbat. Era ca mine, înainte să o cunosc pe Suzanne, când ieșeam la o băută în oraș și mă trezeam în pat lângă cineva de care nu știam cum să fug mai repede.

Plecase de zece minute, când mi-am dat seama că nu venise cu mașina ei. Până să cobor, se făcuse nevăzută. M-am gândit că o luase la fugă pe șoseaua de coastă ca să ajungă acasă. Avea obiceiul să facă lucruri din astea, ca și când nu s-ar fi temut de nimic. („De ce s-ar teme?” îmi răspunsese Kathleen, enigmatic, când o întrebasesm. „A trecut deja prin ce era mai rău.”)

A doua zi, când m-am așezat lângă ea, pe bancă, se purta de parcă nu se întâmplase nimic.

Mi-a mai făcut același lucru de patru ori. N-am fost niciodată împreună când era trează. Dacă n-aș fi știut că sunt bărbat bine, mi-aș fi făcut griji.

Cred că lucrurile astea ar fi trebuit să mă enerveze, dar nu te puteai enerva pe Liza. Avea ceva aparte. Nu era ca ceilalți oameni pe care îi cunoșteam.

Într-un final, când mi-a spus despre copil, era trează. Mi-a zis să nu suflu o vorbă. N-a vrut să îmi răspundă la întrebări. Nici măcar nu m-a lămurit cum murise micuțul. Singurul motiv pentru care îmi pomenise de el era pentru că mă înfuriasem și o întrebasem pe șleau de ce naiba trebuia să se îmbete criță ca să se culce cu mine.

– Nu mă îmbăt ca să mă culc cu tine, mi-a spus. Mă îmbăt ca să uit. Sexul cu tine e doar o consecință a acestui lucru. Mi-a trântit-o fără menajamente, ca și când nu era nimic jignitor în cuvintele ei. Nu cumva s-o întrebi pe Hannah despre asta. Parcă regreta deja că îmi spusese, ceea ce era greu de îndurat. N-am chef să agiți apele. N-are nevoie să i se reamintească ce s-a întâmplat.

– Doamne ferește! Proastă impresie trebuie să mai ai despre mine.

– Nu. Sunt doar precaută, zise și își încleștă pumnii. În ultima vreme, sunt doar foarte precaută.

Del era bucuros să găzduiască întrunirea – știa că o să-i plătim câteva mic dejunuri –, dar îmi explicase dinainte că nu se opune proiectului imobiliar. Întrucât era amplasat la doi pași de hotel, a spus el, ștergându-și mâinile pe șorț, spera să dea lovitura. Ca și când clienții complexului s-ar fi dus vreodată să mănânce la o speluncă precum MacIver's. Eram conștient că nu am nici o șansă să îl înduplec pe bătrânul ticălos, dar intuisem bine că, dintr-un sentiment de vinovăție, o să-mi facă cinste cu un sendviș cu șuncă. Astfel, în timp ce îi așteptam pe ceilalți, m-am așezat afară și l-am mâncat, după care am băut o cană de cafea tare ca să alunece mai bine.

Dădusem sfară în țară, așa că o parte dintre proprietarii de hoteluri, pescari, marinari, oameni care aveau de suferit de pe urma proiectului, își anunțaseră venirea. Am stat în fața restaurantului, așteptând să se strângă lumea. Câțiva țineau în mână ziare. Unii

vorbeau în șoaptă, și foarte puțin pe un ton degajat, ca și când orașul nu avea să se schimbe radical.

Nu am discutat cu Liza când a venit și nici ea nu părea foarte dornică să vorbească cu mine. Dar i-am făcut semn lui Hannah, care veni și se așeză lângă mine.

– Barca ta e încă sub cheie, i-am șoptit, încercând să o fac să zâmbească.

– Vor pleca toți delfinii?

Apăru și Kathleen și puse o mână pe umărul ei.

– Sunt convinsă că au trecut și prin vremuri mai grele. În timpul războiului, golful era plin de nave militare, bombardiere care zburau fără încetare, submarine... dar delfinii n-au dispărut. Nu-ți face griji.

– Sunt deștepți, nu-i așa? Vor ști să se ferească din calea oamenilor.

– Sunt mai deștepți decât mulți oameni de pe-aici, zise Kathleen.

Nu mi-a plăcut deloc privirea piezișă pe care mi-o aruncă în momentul în care rosti acele cuvinte.

Lance se ridică în picioare și începu să vorbească. Căzuserăm de acord că el se pricepe cel mai bine – eu nu fusesem niciodată un orator prea grozav, iar Liza mai degrabă murea decât să se facă remarcată. Spuse că apreciază faptul că proiectul va aduce anumite avantaje orașului, însă școala de sporturi nautice risca să pericliteze unica atracție turistică a orașului: delfinii și balenele.

– Îmi dau seama că unora dintre voi nu le pasă ce se va întâmpla, dar acesta este singurul lucru care deosebește Silver Bay de alte destinații, și mulți dintre voi știți că atunci când turiștii coboară din bărcile noastre, se opresc în cafenele ori magazine, în drum spre casă. Sau se cazează la motelurile și hotelurile voastre.

Cuvintele lui fură însoțite de un murmur aprobator.

– Proiectul acesta este realizat cu bani străini, continuă Lance. E drept că va crea câteva locuri de muncă, dar bag mâna-n foc că profiturile nu vor rămâne în Silver Bay. Nici măcar în New South Wales. Investițiile străine înseamnă că banii se întorc în străinătate. Mai mult decât atât, nici măcar nu cunoaștem amploarea reală a acestui proiect. Dacă are propriile cafenele și baruri, îmi pare rău să vă spun, prieteni, dar ce-o să luați pe mere, o să dați pe pere.

- Totuși, e posibil să revitalizeze afacerile în sezonul de iarnă, se auzi o voce din spate.

- Cu ce preț? spuse Lance. Dacă rămânem fără delfini și balene, s-a zis cu afacerile în sezonul de iarnă. Haideți să fim sinceri. Câți turiști credeți că ar veni aici în iunie, iulie și august, dacă n-ar fi Debarcaderul Balenei? Spuneți.

Se lăsă tăcerea.

Hannah citea ziarul lângă mine. Am senzația că fata asta crește atât de repede, încât mâine-poimâine o s-o văd la volan.

- Greg? spuse ea, încruntată.

- Ce e, scumpo? Vrei să-ți aduc ceva de mâncare?

- Asta e compania lui Mike, spuse ea și puse degetul pe niște cuvinte. Beaker Holdings. I-am văzut poza pe site-ul lor.

Dură câteva minute până să mă prind ce spune, și puțin mai mult ca să îmi dau seama ce înseamnă asta.

- Beaker Holdings, am citit în ziar. Ești sigură, scumpo?

- Am ținut minte pentru că suna ca cioc de pasăre. Adică Mike a cumpărat Silver Bay?

Am fost un pachet de nervi până la finalul întrunirii. Am reușit să mă stăpânesc cât timp Lance a organizat o petiție și să ridic mâna când s-a votat să fie chemat specialistul în urbanism și să depunem o plângere. În momentul în care lumea începu să se risipească, am întrebat-o pe Kathleen dacă îl găsesc pe Mike la hotel.

- E în cameră, îmi răspunse. Cred că iubita lui a ieșit la cumpărături, adăugă, pufnind disprețuitor. Îi place să meargă la cumpărături. După care ridică ochii spre mine. Te simți bine, Greg?

- Poți s-o chemi pe Liza? am spus, încercând să îmi ascund furia din glas, de dragul fetei. Vreau s-o întreb ceva.

Mi-au trebuit optsprezece luni ca să mă culc cu Liza și încă doi ani, ca să aibă suficientă încredere în mine pentru a-mi povesti despre fiica ei.

Tocmai de aceea, am avut un șoc, când, la o zi după moartea puilului de balenă, m-am dus la hotel ca să îi returnez cheile pe care le uitase la mine în graba ei obișnuită de a se întoarce acasă. Și tot de

aceea, nu am mai trecut pe la hotel de atunci – pentru că imaginea îmi era încă întipărită în minte și mă chinuia oricâte beri aş fi băut: Liza, în parcare hotelului Silver Bay, la scurt timp după ce plecase din patul meu, se lăsa cu nerușinare strânsă în brațe de englezul ăla.

L-am găsit în bucătărie – unde nu intră decât familia lui Kathleen – de parcă era stăpân peste locul acela. Ridică privirea când am ajuns în pragul ușii. Citea un ghid de călătorie vechi și era îmbrăcat cu o cămașă elegantă. Numai văzându-l acolo, și îmi venea să îi trag un pumn.

Îi luă câteva secunde până să se dezmeticească. Dar Liza îl atacă imediat, trântind ziarul pe masa din bucătărie.

– Așa te documentezi tu?

El se uită la titlu și se făcu alb ca hârtia. N-am mai văzut așa ceva. Îi pieri toată culoarea din obraji atât de repede, încât m-am uitat sub scaun, nu cumva să fie vreo baltă de sânge pe jos.

– Stai în hotelul nostru de aproape o lună, îți faci prieteni, pui întrebări, stai de vorbă cu fiica mea, și în tot acest timp pui la cale să ne distrugi?

Mike se uita pierdut la pagina de ziar.

– Tocmai tu... tocmai tu! Cum ai putut să faci asta, Mike, după tot ce-ai aflat? Cum ai putut?

Jur că n-am văzut-o în viața mea atât de mânioasă. Parcă fusese băgată în priză. Se auzea cum sfârâie. Încă puțin, și i se ridica tot părul în cap.

– Liza, dă-mi voie să-ți explic, spuse Mike și se ridică de pe scaun.

– Să-mi explici? Ce să-mi explici? C-ai venit aici, prefăcându-te că ești în vacanță, când colo, tu complotai cu nenorociții de consilieri să ne distrugi?

– N-o să vă distrug nici pe voi, nici balenele. Mi-am luat măsuri de precauție.

Liza pufni în râs, un sunet gol, nebunesc. Trebuie să recunosc că începuse să mă sperie.

- Măsuri de precauție, zici? Ce fel de precauție e un parc nautic fix în mijlocul apelor noastre? O să fie plin de jet-skiuri, de bărci cu motor și cine mai știe câte altele. Ai idee cât or să sufere balenele?

- Cum poți să spui că e mai rău decât ce faceți voi? Vor fi doar niște bărci cu motor care nu vor obstrucționa migrația. Vor exista reguli. Avertismente.

- Reguli? Nu gândești? Ai impresia că un puști de optsprezece ani pe jet-ski are chef să asculte regulile tale? zise Liza, tremurând de furie. După ce-ai văzut cum ne-am chinuit să salvăm puiul, mai poți să-mi spui că parcul tău de sporturi nautice n-o să aibă nici un efect negativ? Și, mai rău decât atât, te-ai folosit de fiica mea ca să afli ce nevoi avem ca să-i poți vrăji pe oamenii din comisia de urbanism.

- M-am gândit că e ceva benefic, se apăra el. Hannah mi-a spus că sunt lucruri de care aveți nevoie.

- Sunt lucruri de care *tu* ai avut nevoie ca să atragi comisia de urbanism de partea ta. Ești un sadic. Un sadic!

- Nu eu hotărâsc, spuse el, neajutorat. M-am străduit din răspuțeri să împac pe toată lumea.

- Te-ai străduit din răspuțeri să îți umpli buzunarele, am spus.

Am făcut un pas spre el și l-am văzut cum se îndreaptă de umeri, ca și cum s-ar fi pregătit pentru o lovitură.

Liza se întoarse cu spatele, plângând. Clătină din cap și spuse cu amărăciune:

- Tot ce mi-ai spus despre tine e o minciună. *O minciună.*

Pentru prima dată, Mike părea furios.

- Nu, spuse el imediat și întinse o mână. Nu totul. Am vrut să vorbesc cu tine. Vreau și acum, dar...

Ea se feri de el, de parcă era toxic.

- Chiar crezi că mă interesează *ceva* din ce ai să-mi spui?

- Iartă-mă. Am vrut să-ți spun despre proiect, continuă el, dar trebuia să îl pun la punct mai întâi. Când mi-am dat seama cât de importante sunt balenele pentru voi, am încercat să găsec o cale care să mulțumească pe toată lumea.

– Felicitări, se răsti ea. Sper că ești fericit, fiindcă afacerea asta o să ne distrugă pe toți, și pe balene. Dar, câtă vreme investitorii tăi își umplu buzunarele, mă bucur pentru tine.

În momentul acela, m-am oferit să îi trag un pumn.

– Nu fi tâmpit, zise ea și, cu un gest de lehamite, ce părea să ne fie adresat amândurora, trecu pe lângă mine și ieși din bucătărie.

În hol, stătea o tânără blondă, cu haine scumpe și o poșetuță pe care o strângea la piept. Se trase într-o parte ca să îi facă loc Lizei.

– S-a întâmplat ceva? întrebă ea.

Încă o englezoaică. Probabil că e iubita, mi-am zis. Nu e de nasul unui nemernic ca el.

– Mă ocup eu de tine, amice, am spus, vârându-i un deget în față. Să nu crezi c-o să uit chestia asta.

– Calmează-te odată, Greg, îmi spuse Kathleen cu glas obosit și mă împinse afară din bucătărie.

De parcă era vina mea. De parcă aveam eu vreun amestec în toată tevatura asta.

– Ia loc, Vanessa, îi spuse. Fac imediat un ceai.

Capitolul 13

KATHLEEN

Observatorul de Newcastle,
11 aprilie 1939

Cel mai mare rechin-doică prins vreodată în New South Wales a fost capturat într-o comunitate pescărească de la nord de Port Stephens... de o fată de șaptesprezece ani.

Domnișoara Kathleen Whittier Mostyn, fiica lui Angus Mostyn, proprietarul hotelului Silver Bay, a pescuit creatura miercuri după-amiază, în apele de lângă insula Break Nose. Tânăra, aflată într-o barcă cu vâsle, a prins-o fără ajutorul cuiva, când tatăl ei se întorsese pentru scurt timp la hotel pentru a aduce provizii.

Potrivit declarațiilor tatălui: „Am fost sincer șocat când Kathleen mi-a arătat captura. Primul lucru pe care l-am făcut a fost să o aducem la țarm și să chemăm autoritățile, deoarece bănuiam că doborâse recordul“.

Purtătorul de cuvânt al fermelor piscicole a confirmat că este cel mai mare rechin din specia sa capturat vreodată în zonă. „Este o realizare notabilă pentru o tânără“, a afirmat domnul Saul Thompson. „Rechinul ar fi pus probleme chiar și unui pescar experimentat.“

Rechinul a devenit deja o mare atracție în rândul pescarilor locali și al turiștilor veniți de la mare depărtare pentru a vedea vietatea.

Domnul Mostyn intenționează să îl împăieze și să îl expună în hotel, ca dovadă a realizării fiicei sale. „Nu mai rămâne decât să găsim un perete suficient de solid“, glumește domnia sa.

Din declarațiile personalului hotelului reiese că numărul vizitatorilor s-a triplat de când s-a aflat despre captura impresionantă a domnișoarei Mostyn, iar recordul stabilit va consolida în mod cert reputația zonei drept un loc ideal pentru pescuitul sportiv.

Am șters geamul de praf și am pus articolul îngălbenit înapoi pe perete, alături de fotografiile rechinului împăiat. Taxidermia în sine nu fusese prea reușită – bănuiesc că tata era atât de nerăbdător să îl vadă expus pe perete, încât nu apelase la serviciile unui profesionist –, astfel că animalul se dezmembrase când îl mutaserăm din hotel în muzeu, și toată umplutura se scursese pe la aripioare și articulația cozii. Într-un final, am fost nevoiți să ne declarăm învinși și l-am aruncat la tomberon. În ziua în care au venit gunoierii să descarce pubelele, i-am urmărit amuzată de la fereastră.

Avusese mult de suferit din cauză că aproape fiecare vizitator ținea să pună mâna pe el. Din câte se pare, un rechin împăiat exercită o atracție aparte ce îi îndeamnă pe oameni să îl atingă. Poate că este vorba de fiorul pe care îl simți când realizezi că, în circumstanțe normale, o asemenea apropiere s-ar solda cu pierderea unui membru sau chiar cu moartea. Poate le dădea un sentiment straniu de putere. Ori poate că noi toți simțim o nevoie perversă de a ne apropia de lucrurile care ne pot distruge.

Am întors înapoi privirea dinspre fotografii și am trecut ușor pământul de praf peste celelalte obiecte și curiozități, încercând să privesc muzeul prin ochii turistului interesat de un parc nautic modern. Sau, cum scria în ziar, un „adevărat“ Muzeu al Balenelor și Delfinilor. Nu îmi călcasă nimeni pragul de zece zile. Poate că n-am de ce să-i învinovățesc, mi-am zis, și am pus harponul înapoi în cârlige. Muzeul era mai degrabă o adunătură de oase de pește într-o magazie dărăpănată. Îl țineam deschis doar din cauza tatei.

Oamenii se strânseseră la hotel. Stăteau afară și dezbăteau aprins, cu berile și cartofii prăjiți în față, diverse soluții de a combate decizia

comisiei de urbanism. Nu îmi dorisem să fiu printre ei, nu voiam să mimez indignarea față de niște crime, încă necomise, împotriva viețuitoarelor libere ale mării. Sentimentele și rezervele mele erau diferite de ale lor.

Am auzit scârțâitul ușii și m-am întors. Am dat cu ochii de Mike Dormer. Îi deslușeam cu greu chipul, din cauză că stătea în direcția luminii, așa că i-am făcut semn din cap.

- N-am fost niciodată aici, spuse, uitându-se în jur, în timp ce ochii i se obișnuiau cu întunericul.

Ținea mâinile în buzunar și umerii, altădată drepți, îi erau acum căzuți și smeriți.

- Așa e, am zis. N-ai fost.

Se plimbă încet, uitându-se la bârnele de care atârnavă undițe vechi, năvoade și geamanduri, echipamentele pescarilor din anii 1930. Părea animat de o curiozitate neprefăcută, cum rareori vezi la turiști.

- Am mai văzut fotografia asta, spuse el și se opri în fața articolului de ziar decupat.

- Nu mă îndoiesc... Un lucru știm sigur despre tine, Mike. Studiezi bine terenul înainte de a face ceva.

Sunase mai aspru decât intenționasem, dar eram încă obosită și tulburată că, după atâtea săptămâni petrecute sub acoperișul meu, nu ghicisem ce fel de om este.

- Îmi pare rău, spuse el. O merit.

Am scos un pufnet și m-am apucat să șterg suvenirele de pe masa pe căpriori de lângă vechea casă de marcat. Îmi păreau, deodată, triviale și jalnice: brelocuri cu balene, delfini suspendați în mingi de plastic, vederi și șervete imprimare cu fețe rânjite de animale marine. Cadouri pentru copii. Ce rost mai aveau dacă nu venea nici un copil acolo?

- Ascultă, Kathleen, știu că poate n-ai chef să vorbești cu mine acum, dar am ceva să-ți spun. E important pentru mine să înțelegi situația.

- O înțeleg cum nu se poate mai bine.

- Nu, n-o înțelegi. Am vrut să-ți spun, zise el. Serios am vrut. Când am venit aici, mă așteptam să fie o sarcină simplă. Mă gândeam că vin și plec imediat, că o să construiesc într-o zonă de care nu se

sinchisește nimeni. Când mi-am dat seama că lucrurile nu stau așa, m-am străduit să găsesc o soluție, care să îl mulțumească și pe șeful meu de la Londra, și pe voi, localnicii. Trebuia să aflu cât mai multe.

– Puteai să ne spui. Poate că am fi reușit să contribuim cu ceva. Mai ales că locuiesc aici de peste șaptezeci de ani.

– Știu asta acum.

Am remarcat, cu o satisfacție bizară, că i se scâlciaseră pantofii.

– Dar, după ce-am ajuns să vă cunosc, mi-a fost imposibil.

– În special pe Liza, am replicat.

Era o pură presupunere.

– Da, spuse. Și pe Liza, printre alții.

– Ei, Mike, pentru un om rezervat ca tine, ai făcut valuri mari pe-aici.

Îmi vedeam de curățenie, neștiind ce altceva să fac. Nu voiam să stau ca o momâie în fața lui. Se lăsă un moment de tăcere, timp în care mi-am continuat treaba cu spatele la el. Îi simțeam privirea ațintită spre mine.

– În tot cazul, zise, tușind ușor, îmi dau seama că s-au schimbat lucrurile. Am dat câteva telefoane și am găsit un hotel mai sus pe coastă la care să mă cazez... să ne cazăm. Plecăm după-amiază. Voiam doar să-ți spun că-mi pare nespuse de rău și, dacă pot face ceva... ca să atenuez într-o măsură efectele acestui proiect, poți să-mi spui.

M-am oprit, cu pământul în mână, și m-am întors spre el. Când am vorbit, vocea îmi răsună neobișnuit de tare în încăperea imensă.

– Cum ai putea atenua faptul că distrugi o afacere de familie veche de șaptezeci de ani? l-am întrebat.

Întrebarea îl zgudui, cum știam că se va întâmpla.

– Știi ceva? Nici măcar nu-mi pasă de hotel, indiferent ce crezi tu. Clădirile de genul ăsta nu înseamnă prea mult pentru mine, iar hotelul se degradează de ani buni. Nici de golf nu-mi pasă prea mult. Cât despre balene și delfini, sper că toți curioșii care ies pe mare ca să-i admire or să vadă că nu vor păți nimic.

Mi-am mutat greutatea de pe un picior pe altul și am trecut pământul în cealaltă mână.

– Să-ți spun ceva, Mike Dormer. Când vei distruge acest loc, vei distruge siguranța lui Hannah. Aici e singurul loc unde nu trebuie să își facă griji, unde poate crește protejată și nevătămată. Mai mult de-atât nu-ți pot explica, dar ar fi bine s-o știi. Faptele tale se vor repercuta asupra fetei noastre. Iar asta nu ți-o pot ierta.

– Dar de ce să plecați de-aici?

– Cum ne-am permite să locuim într-un hotel fără clienți?

– Cine spune că n-ați mai avea clienți? Hotelul tău e complet diferit de al nostru. Vor exista întotdeauna clienți și pentru genul ăsta de hoteluri.

– Când, la doi pași, ai o sută cincizeci de camere cu baie privată și televiziune prin satelit? Când, iarna, îți fac reduceri de trei persoane la preț de două și îți pun la dispoziție piscină interioară încălzită? N-aș prea crede. Singurul lucru care ne avantaja e poziția noastră izolată. Oamenii care veneau aici își doreau să fie în mijlocul pustietății. Voiau să audă marea noaptea și foșnetul ierbii pe dealuri, și nimic altceva. Nu voiau seri de karaoke la Humpback Lounge și duduitul motocicletelor care ies din parcare ca să ajungă la bufetul suedez.

Dădu să spună ceva, dar se răzgândi și clătină tăcut din cap.

– Du-te înapoi la stăpânii tăi, Mike, și spune-le că le-ai îndeplinit porunca. Ai încheiat afacerea, sau cum s-o spune la voi, la Londra.

Mă podidiră lacrimile, ceea ce mă înfurie în asemenea măsură, încât m-am apucat iar să șterg praful, ca să nu îmi vadă chipul. Uită-te la mine, femeie de șaptezeci și șase de ani, gata să se smiorcăie ca o puștoaică. Dar nu mă puteam abține. Ori de câte ori mă gândeam că Liza și Hannah ar putea dispărea din viața mea, nevoite să se stabilească undeva departe de mine și să ia viața de la capăt, simțeam că mă sufoc.

Stăteam cu spatele la el de atâta vreme, încât mă așteptam să fi plecat. Dar, când m-am întors, era tot acolo, uitându-se gânditor la podea.

În cele din urmă, ridică privirea.

– O să schimb situația, zise. Nu știu cum o să fac asta, Kathleen, dar voi îndrepta lucrurile.

Cred că se citea neîncrederea în ochii mei, deoarece făcu un pas spre mine.

– Îți promit, Kathleen. O să îndrept lucrurile.

După aceea, se răsuci pe călcâie, cu mâinile în buzunare, și o apucă pe aleea care urca la hotel.

A doua zi, am lăsat-o pe Hannah la școală și m-am dus acasă la Nino Gaines. Era unul dintre puținii oameni cu care puteam purta o discuție sinceră despre bani. Dacă îi mărturiseam Lizei cât de strâmtorate suntem, nu făceam altceva decât să o stresez și mai rău, și mă străduisem deja să îi ascund cât de puține dintre cheltuielile casnice acopereau câștigurile obținute din excursiile ei pe mare.

– Deci, câți bani ai puși deoparte?

Eram în biroul lui. De la geam, se vedeau rândurile de viță-de-vie, golașe acum, ca niște batalioane de rămurele pleșuve, sub un cer nefiresc de plumburiu. În spatele lui, se aflau cărți despre viticultură și un afiș înrămat al primei promoții de supermarket ce includea shirazul făcut de el. Îmi plăcea biroul lui Nino: îți inspira ideea de afacere sănătoasă, de inovație și succes, în ciuda vârstei lui înaintate.

Am mâzgălit niște cifre pe carnetelul din fața mea și l-am împins spre el. Poate părea stupid, dar fusesem învățată că discuțiile despre bani sunt nepoliticoase și, chiar și la vârsta mea, îmi vine greu să rostesc sumele cu glas tare.

– Astea-s profiturile brute. Iar asta e cifra de afaceri estimativă. Ne descurcăm. Dar, dacă ar trebui să schimb acoperișul sau să fac altă investiție majoră, aș fi obligată să vând barca.

– Chiar așa rău stai?

– Chiar așa.

Nino părea realmente surprins. Își închipuise, bănuiesc, că, din cauză că tata era un nume important în zonă când ne cunoscuserăm, încă mai stau pe o avere frumușică. Dar, așa cum i-am explicat, trecuseră cincizeci de ani de când hotelul își trăise perioada de glorie. Și zece de când Silver Bay nu mai cunoscuse un aflux constant de turiști. Taxele, reparațiile clădirii, costurile pe care le presupuneau două persoane în plus – dintre care una necesita în permanență cărți, pantofi și haine noi – îmi epuizaseră mica agoniseală.

Nino luă o sorbitură din ceai. Pe lângă tava cu cești, Frank ne adusesese mai devreme și o farfurie cu fursecuri. Faptul că le așezase pe un milieu mă făcea să îl privesc cu alți ochi pe unicul fiu necăsătorit al lui Nino, deși Nino părea convins că ornamentul îmi era dedicat mine.

– Vrei să investesc în hotel ca să îl poți renova? Să dichisești un pic camerele? Să montezi televiziune prin satelit? Mi-a mers bine în ultimii ani. Nu mă deranjează să bag niște bani într-o afacere nouă, rânji el. Diversificare. Un contabil bătrân m-a sfătuit să mă axez pe asta. Tu ai putea fi șansa mea de diversificare.

– Ce rost are, Nino? Știi la fel de bine ca mine că, în momentul în care se va ridica mamutul ăla lângă debarcader, o să arătăm ca o magazie din fundul grădinii lor.

– Nu vă puteți întreține din banii pe care îi faceți din excursiile pe mare? Sunt sigur că Liza va avea mai multe cereri, dacă se înmulțesc turiștii. Ați putea cumpăra încă o barcă și angajați pe cineva să o conducă.

– Tocmai ăsta-i baiul. Liza n-o să mai rămână aici dacă apar mai mulți oameni – devine agitată. Are nevoie de un loc liniștit.

Cuvintele sunară neconvingătoare până și pentru mine. De mult nu mai încercam să explic enigma evidentă ce plutea în jurul nepoatei mele.

Ședeam în tăcere, în vreme ce Nino medita la spusele mele. Am terminat ceaiul și am pus ceașca pe tavă.

– Kate, zise Nino, aplecându-se peste birou, știi că nu-mi stă în fire să-mi bag nasul în treburile altora, dar tot o să te-ntreb. De ce naiba fugе Liza? șopti el.

În clipa aceea, am izbucnit în plâns și am realizat, îngrozită, că nu mă puteam stăpâni. Suspinele îmi zguduiau pieptul și umerii, de parcă eram o marionetă pe sfori. Nu cred să fi plâns atât de tare de când eram copil, dar nu mă puteam opri. Nu voiam decât să îmi protejez fetele, dar Mike Dormer și planurile lui idioate și înșelătoare îmi reamintiseră cât de vulnerabile erau. Cât de ușor era să se aleagă praful de sanctuarul nostru de la capătul golfului.

După ce mi-am mai venit în fire, m-am uitat la el.

Zâmbetul lui era compătitor, iar privirea, îngrijorată.

– Deci, nu poți să-mi spui?

Mi-am ascuns fața în palme.

– Presupun că e ceva grav, dacă te-a zdruncinat în asemenea hal.

– Să nu-ți faci o impresie proastă despre ea, am îngăimat printre degete.

Îmi strecură o batistă moale în mâini. M-am șters la ochi, uitând de orice maniere.

– Nimeni n-a suferit mai mult decât ea.

– Nu-ți face griji. Îți știi fetele și n-am văzut nici o umbră de răutate în ele. N-o să te mai întreb. Mă gândeam doar că... ți-ar prinde bine să-ți descarci sufletul.

M-am întins spre el și i-am strâns mâna bătrână și puternică. Mi-o strânse și el între palme, ceea ce mă alină mai mult decât aș fi bănuț.

Am rămas așa câteva minute, ascultând ticăitul ceasului de pe poliță, simțind cum căldura ciudată a pielii lui mi se prelinge în mână. Mi-am dat seama că nu vreau să mă întorc acasă. Nu aveam puterea să o calmez pe Liza, care era aproape isterică. Nu aveam chef să mă port frumos cu Mike Dormer și cu iubita lui gătită după ultima modă, și să mă gândesc la răul pe care mi-l făcuseră. Nu voiam nici măcar să le calculez nota de plată. Voiam doar să stau în camera aceea liniștită, în valea tăcută, și cineva să îmi poarte de grijă.

– Ai putea veni aici, îmi sugeră, pe un ton blând.

– Nu pot, Nino.

– De ce?

– Ți-am zis că nu le pot părăsi pe fete.

– Adu-le și pe ele. De ce nu? E loc suficient. Hannah e destul de aproape de școală, chiar dacă ai un pic mai mult de condus. Uită-te și tu la casa asta veche. I-ar plăcea să aibă niște tineri prin preajmă. Iar Frank a rămas aici doar pentru că nu vrea să mă lase singur.

N-am spus nimic. Mi se învârtea capul.

– Mută-te cu mine. Stai cum vrei tu... în camera ta sau...

Mă țintuia cu privirea. În ochii lui obosiți se zărea încă umbra tânărului aviator înfumurat de acum cincizeci de ani.

– A doua oară nu te mai rog. Sunt absolut convins că amândoi vom fi fericiți împreună. Și te-aș putea ajuta să le protejezi pe fete de chestia

aia care te neliniștește atât. La dracu', sunt în mijlocul pustietății, vezi prea bine. Aici, nici măcar poștașul nu ne dă de urmă de multe ori.

Am râs, deși eram abătută. Cum am mai spus, Nino Gaines avea darul de a mă binedispune.

După aceea, mă strânse și mai tare de mână.

- Știi că mă iubești, Kathleen. Văzând că nu spun nimic, continuă: Încă mai țin minte noaptea aia. Fiecare minut. Și știi ce-a însemnat.

Am ridicat brusc capul.

- Nu pomeni de noaptea aia, l-am repezit.

- De-aia nu vrei să te măriți cu mine? Pentru că te simți vinovată? Doamne ferește, Kate, a fost o singură noapte, acum douăzeci de ani. Mulți soți au făcut lucruri și mai grave. A fost o noapte - o noapte care am căzut amândoi de acord că nu se va mai repeta.

Am scuturat din cap.

- Și n-am făcut-o, corect? I-am fost soț bun lui Jean, și o știi foarte bine.

Da, o știam prea bine. Petrecusem jumătate din viață gândindu-mă la asta.

- Atunci, de ce? Jean mi-a zis pe patul de moarte că vrea să fiu fericit. E ca și cum mi-ar fi spus că trebuie să fim împreună. Ce naiba ne împiedică? Zi-mi ce ne împiedică.

Trebuia să mă ridic și să plec. Am făcut semn din mână spre el, în timp ce cu cealaltă îmi acopeream gura, și m-am dus spre mașină, clătinându-mă pe picioare.

Nu îi puteam spune - nu îi puteam spune adevărul. Că vorbele lui Jean erau, într-adevăr, un mesaj, dar erau un mesaj adresat mie. Îmi transmitea prin gura lui că știuse... că știuse în toți acei ani. Și înțelesese că lucrul acesta îmi va da un sentiment de vinovăție pentru tot restul zilelor. Jean Gaines ne cunoscuse pe amândoi mai bine decât își imagina Nino.

În seara aceea, nu am stat pe terasă cu marinarii. Bănuiam că nu vor face altceva decât să îmi verse năduful toată noaptea, așa că am lăsat-o pe Liza să îi servească, pe motiv că mă doare capul. M-am așezat în birouașul meu din fundul bucătăriei, am calculat nota de plată pentru clienți, după care am rămas cu ochii pierduți la registrele contabile

adunate în atâta amar de ani, documente ce immortalizau istoria hotelului. Condicile dintre 1946 și 1960 erau voluminoase, cotoarele lor groase depunând mărturie pentru faima hotelului. Din când în când, le răsfoiam și mă uitam la facturile, galbene precum pergamentul, pentru carne de vită, trabucuri și coniac de import, dovezi ale petrecerilor după o zi bună de pescuit. Tata păstra toate chitanțele, obicei pe care l-am moștenit de la el. Toate acestea se întâmplau în vremurile când mărilor erau pline, holul hotelului răsuna de râsete, iar viața era simplă, principala noastră preocupare fiind aceea de a sărbători sfârșitul războiului și prosperitatea ce avea să urmeze.

Cotorul registrului de anul trecut avea mai puțin de un centimetru și jumătate lățime. Mi-am trecut degetele peste volumele cu coperte din piele, simțindu-le cum devin tot mai subțiri odată cu trecerea anilor. Apoi, m-am uitat la fotografia părinților mei, care mă priveau de pe perete, îmbrăcați în haine de nuntă, cu o expresie solemnă pe chip. Mă gândeam ce ar zice despre starea jalnică în care ajunseseam. Nino îmi spusese că aș putea vinde proprietatea persoanelor care aveau să investească în noul hotel și că, dacă am un negociator priceput, am șanse să obțin un preț bun. Suficienți bani cât să încep o viață nouă altundeva. Dar eram prea bătrână ca să mai caut case, prea bătrână ca să îmi trăiesc ultimii ani de viață într-o căsuță înghesuită. Nu aveam chef să caut alte spitale și supermarketuri, să mă întrețin cu noii vecini. Viața mea era între acele ziduri și acele registre. Acolo se aflau toate lucrurile care însemnaseră ceva pentru mine. Uitându-mă la condicile din jur, am realizat că am nevoie de casa aceea mai mult decât aș fi vrut să recunosc.

Nu sunt băutoare din fire, dar, în seara aceea, am deschis sertarul tatei, am luat plosca veche din argint și am tras o dușcă de whisky.

Era aproape zece și un sfert, când Liza bătu la ușă.

– Ți-a mai trecut capul? mă întrebă și trase ușa după ea.

– Da.

Am închis registrul, sperând să dau impresia că lucrasem până atunci. Capul nu mă durea. Dar sufeream și mă simțeam sleită de puteri.

- Adineauri a intrat Mike Dormer și s-a dus direct în cameră. Nu pare că ar avea de gând să plece. Ar trebui să discuți cu el.

- Eu i-am zis că poate să rămână, am spus încet și m-am ridicat de pe scaun ca să pun registrul înapoi pe raft.

- Ce i-ai zis?

- Ce-ai auzit.

- De ce? Nici unul dintre noi nu vrea să mai dea cu ochii de el.

Nu m-am uitat la ea. Nici nu era nevoie; îmi dădeam seama din tonul ei revoltat că e vânată de furie.

- A plătit până la sfârșitul lunii.

- Atunci, dă-i banii înapoi.

- Ai impresia că-mi permit să arunc atâția bani pe fereastră? m-am răstit la ea. I-am cerut triplu decât celorlalți clienți.

- Banii nu reprezintă o problemă.

- Ba da, Liza. Banii *reprezintă* o problemă. Pentru că o să avem nevoie de fiecare bănuț, așa că cine dorește să stea aici e bine-venit, oricât de mult mi-ar dispăcea.

Rămăsese perplexă.

- Dar gândește-te ce-a făcut, protestă ea.

- Mă gândesc la cei două sute cincizeci de dolari pe care îi plătește pe noapte, Liza. Și chiar mai mult pentru mâncarea iubitei. Spune-mi tu cum altfel am putea să câștigăm atâția bani.

- De la marinari. Vin aici în fiecare seară.

- Câți bani crezi că fac de pe urma lor? Câțiva cenți la sticla de bere. În jur de un dolar pe masă. Crezi că le-aș putea cere mai mult, când știu că jumătate dintre ei trăiesc cu fursecuri? Dumnezeu mare, chiar n-ai observat că, de multe ori, Yoshi n-are un ban în buzunar?

- Dar el o să ne ducă la sapă de lemn. Iar tu îl lași să stea în camera ta cea mai bună.

- Ce-a fost a fost, Liza. Nu mai depinde de noi dacă hotelul va supraviețui sau nu. În momentul de față, nu trebuie să ne intereseze decât cum să câștigăm cât mai mult de pe urma lui, cât încă stă la noi.

- Și să renunțăm la orice principiu?

- Nu ne mai permitem să trăim după principii, Liza, asta-i purul adevăr. Mai ales dacă vrei să îi cumperi lui Hannah pantofi de școală.

Știam ce se ascunde în spatele cuvintelor ei, ceva ce nici una din noi nu îndrăznea să rostească cu glas tare. Cum puteam să îl țin de bunăvoie în casa mea pe omul care îi frânsese și ultima fărâmbă de inimă? Cum mă lăsa sufletul să o supun chinului de a-i vedea defilând prin casă pe el și pe iubita lui, etalându-și relația?

Ne-am aruncat o privire furioasă. Simțeam că mă înăbuș și m-am sprijinit într-o mână ca să îmi recapăt echilibrul.

– Știi ceva, Kathleen? Uneori, chiar nu te înțeleg.

– Nici nu trebuie să mă înțelegi, am răspuns, prefăcându-mă că fac ordine pe birou. Tu îți vezi de treaba ta și mă lași pe mine să mă ocup de hotel.

Nu îmi aduc minte să ne fi certat vreodată în cei cinci ani de când se mutase acolo, și era limpede că discuția ne tulburase pe amândouă. Auzeam cum mă strigă plosca din sertar, dar nu voiam să o scot de față cu ea: nu voiam să îmi urmeze exemplul și să se îmbete, de teamă să nu ajungă la o nouă escapadă dezastruoasă cu Greg.

Într-un final, îmi întoarse spatele nervoasă și plecă, fără să scoată o vorbă.

Mi-am mușcat limba. Nu îi puteam dezvălui motivul din spatele deciziei mele, fiindcă știam că nu ar fi de acord: ar fi reacționat urât, chiar dacă aș fi făcut doar aluzie la ceea ce bănuiam că era adevărul. Pentru că nu era vorba doar de bani. Ci pentru că înțelegeam, mai bine ca oricine, cum ajunsese tânărul în situația aceea. Dar, mai presus de toate, era vorba de a arunca o momeală. Și, în ciuda tuturor celor întâmplate, instinctul îmi spunea că cea mai bună șansă de supraviețuire era să îl ținem pe Mike Dormer prin preajmă.

Capitolul 14

MIKE

Oamenii care își plimbau câinii nu îmi mai făceau cu mâna. În prima dimineață, când am trecut pe lângă ei, am crezut că nu mă văzuseră. Poate că îmi trăsesem căciula de lână prea mult pe frunte. Mă obișnuisem cu saluturile noastre matinale, și eram chiar nerăbdător să întâlnesc fețe cunoscute. A doua zi însă, când le-am făcut semn cu mâna, iar ei mi-au întors spatele, am realizat că nu mai sunt un anonim, dimpotrivă, în unele părți din Silver Bay, devenisem inamicul public numărul unu.

Am pățit același lucru la benzinărie, când am oprit să alimentez, la casă la supermarket și la micuța cafenea cu specific pescăresc, când m-am așezat la o masă și am vrut să comand o cafea. A fost nevoie de patruzeci de minute și mai multe atenționări până să fiu servit.

Vanessa era mai optimistă.

– Întotdeauna o să calci pe cineva pe bătăături, îmi zise ea, pe un ton nepăsător. Mai ții minte proiectul ăla de școală din estul Londrei? Oamenii din blocurile de vizavi au fost foarte fericiți până când au descoperit cât de mult va crește valoarea proprietăților lor.

Îmi venea să îi spun că cele două situații nu au nimic în comun. Puțin îmi păsa ce cred oamenii aceia despre mine. În plus, Vanessa nu era nevoită să dea ochii cu Liza, care se comporta ca și când nu existam, dar mă și trata cu o dușmănie glacială.

În unica ocazie când o găsisem singură în bucătărie – Vanessa era în cameră –, am abordat-o:

– I-am spus mătușii tale că o să fac tot ce-mi stă în putință ca să opresc proiectul. Regret.

Îmi aruncă o privire care mă împietri.

– Ce anume regreti, Mike? Că te-ai cazat aici sub un fals pretext, că o să ne distrugi sau că ești un fățarnic și un mize...

– Mi-ai spus că nu te interesează să ai o relație.

– Nici tu nu mi-ai spus că ai deja una.

În clipa în care rosti acele cuvinte, se întunecă la față, parcă temându-se că dezvăluise mai mult decât era cazul. Dar eu știam ce simțise. Rememorasem acel moment din mașină de atâtea ori, de parcă aș fi avut o rolă de film în cap. Știam pe de rost fiecare cuvânt pe care ni-l spusese. Apoi, mi-am reamintit de ipocrizia de care dădusem dovadă. De regulă, în acel moment, îl sunam pe Dennis sau găseam vreo ocupație care să aibă legătură cu proiectul. Asta e frumusețea afacerilor: îți găsești refugiul printre nenumărate probleme concrete. În afaceri, știi întotdeauna unde te situezi.

I-am explicat Vanesei de ce consideram că proiectul nu mai este indicat în condițiile date. Nu m-a crezut, așa că ne-am imbarcat pe *Moby One*, alături de alți turiști, ca să îi arăt delfinii. Yoshi și Lance s-au purtat politicos, dar resimțeam un soi de disconfort fizic în lipsa unei conversații voioase, și chiar îmi era dor de înțepăturile caustice pe care mi le arunca Lance. Nu mai eram unul de-al lor. O știam și eu, o știau și ei.

Senzația aceea de dezaprobare mută mă urmărea pretutindeni în golf, astfel că ajunseseam să cred că până și turiștii coreeni aflaseră despre fapta mea.

– Aș putea să-mi înfig un harpon în mână și să-mi atârן un afiș de gât pe care să scrie „ucigaș de balene“, am zis în clipa în care tăcerea deveni insuportabil de apăsătoare.

Vanessa îmi spuse că sunt hipersensibil.

– Ce-ți pasă ție ce cred ei? Peste câteva zile, nu va mai trebui să dai ochii cu ei niciodată.

- Îmi pasă, pentru că vreau să iasă așa cum trebuie, am răspuns. Și cred că putem face în așa fel încât să iasă cum trebuie. Atât din punct de vedere etic, cât și comercial.

Îmi dădeam seama că trebuia neapărat să o am pe Vanessa de partea mea, dacă voiam să avem o șansă de a-l convinge pe Dennis să își modifice planurile.

- Afaceri etice? zise Vanessa și ridică din sprâncene, dar fără să respingă ideea.

În acel moment, marea se deschise, ca o confirmare că rugăciunile îmi fuseseră ascultate. În megafon, răsună glasul lui Yoshi, plin de entuziasm, cum i se întâmpla întotdeauna când apăreau balenele.

- Doamnelor și domnilor, anunță ea, dacă priviți prin geamurile de la babord - spre stânga, pentru cei care nu cunosc termenii -, veți zări o balenă cu cocoașă. E posibil să se îndrepte spre noi, așa că vom opri motoarele în speranța că va veni mai aproape.

Pe puntea principală, se iscă rumoare. Mi-am tras fularul peste nas și am făcut semn spre locul în care văzusem un jet de apă. Urmăream atent chipul Vanesei, căci știam că este un moment crucial, și mă rugam ca balena să știe ce e bine pentru ea și să o impresioneze.

Apoi, ca la un semn, animalul ieși la suprafață, la vreo zece metri distanță de noi, rotindu-și capul preistoric imens în clipa în care plonjă la loc în apă. Ca și mine, Vanessa se uita cu respirația tăiată și chipul luminat de o bucurie copilărească. Pentru o clipă, am regăsit în ea fata pe care o iubisem înainte să vin aici. I-am luat mâna și am strâns-o. Mi-o strânse și ea.

- Înțelegi la ce mă refer? am întrebat-o. Înțelegi de ce nu se poate.

- Dar am primit autorizația, spuse ea, când reuși să își dezlipească ochii de la balenă. Și e meritul tău.

- Nu mi-o pot ierta. Am văzut ce se poate întâmpla și nu vreau să fiu răspunzător că am distrus ceva.

Am urmărit balena, care ieși din nou la suprafață, mai departe de data asta, după care dispăru sub valuri, pierzându-și interesul pentru noi, și își continuă drumul spre nord. Turiștii rămaseră o perioadă aplecați peste balustrade, în nădejdea că va reapărea, după care se retraseră pe băncile și scaunele din plastic, pălăvrăgind și comparând

fotografiile pe care le făcuseră. M-am gândit la Lance, cum răsuflă ușurat în cabină după o nouă excursie încununată de succes. Poate că el și Yoshi vor discuta despre traseul balenei și vor comunica prin radio cu celelalte bărci, încercând să își dea seama încotro să se îndrepte. Dacă Vanessa mă înțelege, mi-am zis, avem șanse să reușim.

M-am ridicat și am făcut ochii roată, admirând țărmul îndepărtat, insulițele nelocuite care păreau să străjuiască întinderea mai mare de pământ. Deasupra noastră, păsările se năpusteau spre suprafața apei și se scufundau, iar eu încercam să îmi amintesc ce îmi spusese marinarii: egrete, găște de mare, vulturi pescari cu piepturi albe. De jur-împrejur, marea se înălța și cobora, scânteietoare pe o parte, întunecată și mai puțin prietenoasă, pe cealaltă. Nu mă mai simțeam ca un străin. În ciuda sărăciei, a vieții nesigure, a dietei alcătuite din fursecuri ieftine, îi invidiam pe marinari.

În momentul acela, Vanessa rupse tăcerea. Își trăsesese căciula pe frunte, așa că îi distingeam cu greu fața.

– Mike?

M-am întors către ea. Purta cerceii cu diamante pe care i-i făcusem cadou când împlinise treizeci de ani.

– Știi că s-a întâmplat ceva, zise ea, pe un ton prudent. Știi că am pierdut o parte din tine. Dar mă voi preface că nu s-a întâmplat nimic, că relația noastră nu s-a schimbat și că totul nu este decât o reacție ciudată a ta din cauză că ești speriat de căsătorie.

Am crezut că îmi sare inima din piept.

– Nessa, am spus, nu s-a întâmplat absolut nimic.

Îmi făcu semn din mână să tac.

Se uită la mine și, în clipa aceea, m-am detestat pentru durerea care i se citea în ochi.

– Nu e nevoie să-mi explici. Nu vreau să te simți obligat să îmi spui ceva. Dacă crezi că nu vor exista probleme între noi, că vei putea să mă iubești și să îmi fi credincios, nu vreau decât să reluăm relația din punctul în care eram când ai plecat. Vreau să ne căsătorim, să uităm de toate astea și să ne vedem de viața noastră.

Motorul porni din nou. Am simțit vibrațiile sub tălpi și, în momentul în care barca viră, se înteeți vântul, iar Lance anunță ceva prin megafon, așa că nu eram sigur dacă Vanessa mai spusese ceva.

Se întoarse spre mare și își ridică gulerul peste obraji.

– Bine? zise ea, apoi repetă. Bine?

– Bine, am zis, făcând un pas în față.

Mă lăsă să o prind în brațe. Cum spuneam, e femeie isteată, iubita mea.

În cele cinci zile rămase până să ne întoarcem la Sydney, ne-am petrecut mare parte din timp închiși în cameră. Nu eram implicați în genul de activități pe care sunt convins că și le imaginam Kathleen și Liza, ci stăteam în fața laptopului și ne căzneau să găsim modalități de a modifica proiectul în așa fel încât să fie pe placul tatălui ei și al investitorilor. Nu era o sarcină ușoară.

– Dacă reușim să găsim Punctul Unic de Vânzare, îi dăm de cap, spuse ea.

I-am mulțumit lui Dumnezeu că avea abilități de marketing.

– În lipsa sporturilor nautice, balenele reprezintă PUV-ul. Trebuie doar să găsim o cale de a le implica în proiect fără să gonim turiștii care vin să le vadă. Opțiunea mea imediată ar fi să nu ne lansăm în acest gen de afacere. Trebuie să existe o cale de a face animalele marine mai accesibile.

Luase legătura cu Autoritatea Parcurilor și Rezervațiilor Naturale ca să discute despre delfini, dar angajații de acolo îi spusese că nu vor încuraja turiștii să se apropie și mai multe de vietăți decât le este permis deja.

– Atunci, poate ceva mai radical. Un soi de platformă amplasată la gura golfului, cu un spațiu de observare subacvatic.

– Prea costisitor. În plus, marinarii din zonă probabil că s-ar opune. Am putea construi un nou debarcader, cu restaurant deasupra și spațiu de observare dedesubt.

– Ce să vadă așa de aproape de țărnișă? zise Vanessa, ronțâind coada pixului. Am putea veni cu o idee revoluționară de spa.

– Tatălui tău nu i-a plăcut planul cu spaul.

– Sau renunțăm la orice plan și căutăm un alt amplasament. Nu văd sensul hotelului în forma actuală fără sporturi nautice. Nu avem cum să ne impunem pe piață cu ce avem la dispoziție. Cel puțin, nu pe piața turismului de lux.

– Tenis? am sugerat. Echitație?

– Ne trebuie o nouă locație. Avem cinci zile la dispoziție să găsim un alt teren cu ieșire la mare pentru un proiect de o sută treizeci de milioane de dolari.

Ne-am uitat unul la celălalt și am pufnit în râs: ideea rostită cu voce tare părea chiar mai ridicolă decât părea inițial.

Totuși, nu degeaba era Vanessa Beaker fiica tatălui ei. În ora cât am decis că aceea era soluția ideală, a răsfoit vechea carte de telefoane a lui Kathleen și, după patru ore, discutase probabil cu toți agenții imobiliari de la Cairns până la Melbourne.

– Îmi puteți trimite niște fotografii pe e-mail?

În pauzele dintre telefoanele pe care le dădeam la rândul meu, auzeam mereu aceeași întrebare, urmată de altele.

– Îmi puteți spune dacă apele sunt zonă protejată?

– Există mamifere marine sau alte vietăți indigene care riscă să fie afectate de proiect?

– Credeți că sunt dispuși să vândă?

– Sunt deschiși la negocieri?

La finalul celei de-a doua zi, găsiserăm două posibile terenuri. Unul era un complex hotelier deja existent, situat la sud de Brisbane, la o oră distanță de mers cu mașina. Avantajul acestuia era că deținea deja propriul golf protejat, care fusese folosit pentru sporturi nautice, fără să stârnească nemulțumiri. Dar nu era nici pe jumătate frumos precum Silver Bay, iar zona era deja înțesată de hoteluri de cinci stele. Celălalt, situat la o jumătate de oră de Bundaberg, era mai accesibil, dar aproape de trei ori mai scump.

– Tăi n-o să-i convină deloc, spuse ea, apoi se întoarse spre mine cu un zâmbet larg. Dar nu există lucru irealizabil, corect? Dacă ne dăm toată silința? Uită-te câte am reușit să facem până acum.

– Ești un geniu, am zis, dându-i părul la o parte de pe față.

– Să nu uiți asta, mi-a spus.

Mi s-a părut că simt o oarecare înțepătură în tonul ei, dar poate era doar o impresie.

În noaptea aceea, am făcut dragoste pentru prima dată de când sosise la Silver Bay. Ținând cont de atracția fizică pe care o simțiserăm înainte unul pentru celălalt, nu îmi explic ce se întâmplase până atunci – cert este că atmosfera fusese oarecum ciudată. Nici unul din noi nu mai era la fel de sigur de reacția celuilalt. Mascasem această nesiguranță, invocând că suntem prea obosiți ori consumaserăm prea mult vin. Ori pretindeam că suntem mult prea absorbiți de o carte. Eu mă simțeam curios de inhibat de pereții prea subțiri ai hotelului.

Ieșiserăm în oraș să mâncăm și ne întorceam agale pe malul golfului, ținându-ne de mână. Vinul, lumina lunii, gândul că, poate, salvasem Silver Bay de soarta la care eu îl osândisem, toate acestea au conspirat spre a-mi învinge reticența nefirească acum, când eu și Vanessa ne țineam de mână.

Era cât pe ce să stric totul, mi-am zis în timp ce ne plimbam în tăcere, dar am scăpat cu bine. Vom salva proiectul, vom salva balelele și ne vom salva relația. Învățam lucruri noi unul despre celălalt. Primisem o a doua șansă.

Ajunși în cameră, am lăsat lumina stinsă și ne-am dezbrăcat fără să rostim un cuvânt, ca și când ne înțeleseserăm telepatic că aceea era noaptea cea mare. Ne-am apropiat unul de celălalt, sorbind din priviri frumusețea voluptuoasă a Vanessei, concentrat doar pe senzația fizică, și ne-am întins pe patul vechi, piele pe piele, în timp ce mâinile ei îmi mângâiau trupul cu degete fermecate, iar eu scoteam gemete de plăcere. Mi-am trecut degetele peste sânii și pielea ei. Mi-am îngropat fața în părul ei. Mi-am amintit parfumul ei, atingerea ei, rotunjimile corpului ei. Iar, într-un sfârșit, m-am cufundat în ea și am dat totul uitării, îngăduindu-mi geamătul deznădăjduit al descătușării.

După aceea, am rămas tăcuți, înconjurați de bezna în care se strecurase un sentiment apăsător și melancolic.

- Te simți bine? am întrebat, întinzând mâna spre ea.

- Da, îmi răspunse, după un moment de ezitare. Minunat.

Stăteam cu ochii pierduți în întuneric și ascultam valurile care se spărgeau de nisip, sunetul îndepărtat al unei portiere închise și uruitul motorului, gândindu-mă la lucrul care, înlăuntrul meu, știam că lipsise. Gândindu-mă la ceea ce pierdusem.

Am plecat sâmbătă. Am coborât devreme și mi-am achitat datoria față de Kathleen. I-am plătit jumătate din sumă în bani gheață, bănuind că așa i-ar fi de mai mare folos decât cu cardul.

– Ținem legătura, i-am zis. Lucrurile se mișcă foarte rapid. Pe cuvântul meu.

Se uită la mine, cu o expresie imperturbabilă.

– Sper.

Băgă banii într-o cutie metalică de sub birou, fără să îi numere. Nădăjduiam că asta înseamnă că, într-o măsură cât de mică, își recăpătase încrederea în mine. Mă simțeam extrem de ușurat și încrezător că lucrurile se vor termina cu bine.

– Liza e pe- aici? am întrebat, văzând că nu îmi spune din proprie inițiativă.

– A ieșit în larg pe *Ishmael*, îmi răspunse.

– Spune-i la revedere din partea mea.

Am încercat să nu par atât de stânjenit pe cât eram în realitate. Prezența Vanessei, care coborâse și stătea în spatele meu, era îngrozitor de intimidantă.

Kathleen nu spuse nimic, ci doar îi strânse mâna Vanessei.

– La revedere, ne spuse. Vă doresc mult noroc cu nunta.

Urarea ei putea avea mai multe înțelesuri, îmi trecu prin minte când am urcat să iau bagajele, și nici unul nu mă puneă într-o lumină favorabilă. Aș fi coborât direct la parter, dar, în timp ce treceam pe coridor, am auzit muzică. Hannah era încă acasă. Nu schimbaserăm aproape nici un cuvânt de când se aflase despre proiect. Tăcerea copilei, mai mult ca orice, îmi confirmase greșeala pe care o făcusem.

M-am oprit în dreptul ușii și am ciocănit. Deschise într-un final, și muzica se revărsă ca un val din spatele ei.

– Voiam să-mi iau la revedere de la tine, am zis.

Nu îmi răspunse.

- Și... să-ți dau asta. I-am întins un plic. Salariul tău. Ai făcut niște fotografii foarte reușite.

Se uită la plic. Când vorbi, am simțit un oarecare regret în tonul ei.

- Mama mi-a zis că n-am voie să accept bani de la tine.

- Am înțeles, am spus, străduindu-mă să nu par atât de descumpănit pe cât mă simțeam. Eu o să-i las pe masa din hol. Dacă, într-adevăr, n-ai voie să-i primești, sper că îi vei dona unei organizații pentru ocrotirea delfinilor. Știu cât de mult îi iubești.

Am auzit telefonul Vanesei la parter și am salutat-o pe Hannah, ca și când aveam o scuză să plec.

Fata stătea în pragul ușii și mă măsura din priviri.

- De ce ne-ai mințit, Mike?

M-am dus din nou spre ea.

- Nu știu, am răspuns. Cred că a fost o greșeală imensă, dar încerc s-o îndrept.

Coborî ochii în pământ.

- Și oamenii mari fac greșeli, am zis. Dar încerc s-o repar. Sper... sper să mă crezi.

Înălță capul. Se citea pe chipul ei că învățase această lecție cu mult timp înainte și că fapta mea nu făcuse decât să îi întărească părerea despre imperfecțiunea adulților și capacitatea noastră de a-i distruge viața neprihănită.

Am rămas nemișcați câteva clipe, grangurul londonez și fetița. Am tras aer în piept și, instinctiv, i-am întins mâna. După un lung moment de ezitare, mi-o întinse și ea.

- Și telefonul? strigă ea deodată când m-am oprit în capul scărilor. Telefonul tău a rămas la noi.

- Păstrați-l, am zis, recunoscător că am șansa de a-i oferi ceva, orice, prin care să îmi mai răscumpăr greșelile. Fă ceva util cu el, Hannah. Serios.

Vanessa mă aștepta în mașină. Era îmbrăcată într-o așa-zisă ținută de călătorie - un costum din material neșifonabil, cu o cămașă elegantă și un cardigan din cașmir așezat peste geanta de voiaj, ca să se poată schimba în ele de îndată ce aterizam pe Heathrow. O întrebăsem, ușor amuzat, cu cine plănuiește să se întâlnească, și îmi replicase

că, doar pentru că mie nu îmi mai păsa cum arăt nu însemna că și ea trebuia să fie șleampătă. Cred că făcea aluzie în special la blugii pe care mă învățasem să îi port aproape zilnic. Erau deja comozi după atâta purtat și îmi părea un pic deplasat să mă îmbrac la costum ca să zbor cu avionul.

– La revedere, ne spuse Kathleen, cu brațele încrucișate pe piept, când mă conduse la mașină.

Părea o cu totul altă Kathleen decât cea care mă întâmpinase cu cinci săptămâni în urmă.

– La revedere, i-am zis. Nu am încercat să îi strâng mâna. Fermitatea cu care își ținea brațele încrucișate îmi dădea de înțeles că ar fi fost inutil. N-am să te dezamăgesc, Kathleen, am spus.

Își lăsă capul pe spate, ca și când acela era singurul gest de bunăvoință pe care era dispusă să mi-l arate.

Îmi spusese că Liza ieșise cu *Ishmael*. O parte din mine simțea că este mai bine să nu o mai văd niciodată. Cum îmi zisese chiar ea, nu o interesa ce am de spus.

Cu toate astea, când am trecut de Debarcaderul Balenei, m-am uitat în oglinda retrovizoare. O femeie blondă stătea la capătul lui, silueta conturându-i-se limpede pe oglinda scânteietoare a mării. Avea mâinile în buzunare și câinele lângă ea. Ne urmărea mașina albă în timp ce ne îndepărtam lent, dar sigur, pe șoseaua de coastă.

Zborul de întoarcere a fost atât de plăcut pe cât poate fi o călătorie de douăzeci și patru de ore. Am stat unul lângă celălalt, ne-am contrazis pe tema terminalurilor, am schimbat între noi alimentele care nu ne plăceau, ne-am uitat la câteva filme, din care nu îmi mai amintesc o iotă, dar măcar au fost o deconectare bine-venită. La un moment dat, am ațipit, apoi m-am trezit și am văzut-o ca prin ceață pe Vanessa care revizua niște cifre, pe scaunul de lângă mine. I-am fost încă o dată recunoscător pentru disponibilitatea de a mă susține.

Am aterizat în jurul orei șase dimineața, dar, până când am trecut de Controlul Pașapoartelor, se făcuse deja șapte.

Aeroportul Heathrow era aglomerat, haotic și cenușiu, în ciuda orei matinale și a faptului că ne aflam la sfârșit de vară. Toată lumea

se simte prost când se întoarce din străinătate, mi-am zis, în timp ce îmi masam gâtul înțepenit și ne îndreptam spre banda de bagaje. E unul dintre lucrurile inevitabile când faci un voiaj, pe lângă întârzieri și mâncarea necomestibilă din avion.

Cum era de prevăzut, bagajele întârziu să apară. Prin stație, răsună o voce deloc spășită care ne anunță că, din cauza deficienței de personal, o singură echipă se ocupa de toate bagajele din cele patru avioane care aterizaseră în ultima oră, și ne minți cu nerușinare că vor exista „mici întârzieri“.

– Mor după o cafea, spuse Vanessa. Trebuie să fie un chioșc pe-aici.

– Am nevoie la toaletă, am zis.

Părea epuizată, deși își refăcuse machiajul și coafura. Nu reușea niciodată să se odihnească în avion.

– Cafenelele sunt abia după vamă. Să fii atentă dacă apar bagajele.

Am plecat de lângă ea, într-un pas surprinzător de vioi ținând cont de oboseala pe care o acumulasem. În ultima lună, mă obișnuisem să fiu singur, iar, după o săptămână în care nu mă despărțisem de Vanessa, în care lucrasem și dormisem fără nici cea mai mică pauză, începeam să mă resimt. Fusesse cu atât mai dificil, cu cât puțini oameni mai acceptau să vorbească cu noi, astfel că nu se pusesse problema să socializăm ori să stăm la taclale cu marinarii. Nici măcar nu făcusem vreo încercare în acest sens – mă temeam că Greg, cu firea lui temperamentală, îi va împărtăși Vanesei bănuielile sale. Relația noastră supraviețuise câtă vreme nu existase nici o destăinuire, dar nu eram foarte convins că am fi reacționat cu aceeași stăpânire de sine dacă am fi fost puși în fața adevărului.

Scurta plimbare pe linoleumul scârțâitor al aeroportului era primul moment de singurătate după opt zile și îl simțeam ca pe o ușurare. Am procedat corect, mi-am zis, rușinat de gândurile necredincioase care îmi treceau prin minte. Voi face ceea ce se cuvine.

Am revenit după câteva minute, cu fața încă udă, pentru că băgasem capul sub robinet. Când m-am apropiat, am observat că banda de bagaje se pusesse în mișcare. Spre mirarea mea, Vanessa nu luase valizele care se învârteau singuratice pe banda rulantă huruitoare.

– Cred că ești obosită, am zis și m-am repezit după valize.

Când m-am întors, abia târând bagajele după mine – iubita mea nu înțelege noțiunea de „strict necesar” –, Vanessa se uita la telefonul mobil.

– Doar nu te-a sunat taică-tu, am spus, exasperat. Nici n-am ajuns bine.

Nu ne putea lăsa o clipă de răgaz ca să ajungem acasă și să facem un duș? Îmi era groază de discuția furtunoasă ce avea să urmeze, chiar dacă va fi și Vanessa de față, și îmi trebuia puțin timp ca să mă pregătesc sufletește.

– Nu, spuse ea, cu o paloare nefirească pe chip. E telefonul tău. Ai primit un mesaj. De la Tina.

După aceea, îmi puse telefonul sub nas și plecă, abandonând celelalte valize pe banda rulantă.

Am revăzut-o abia după douăzeci și opt de ore, când am ajuns la birou pentru întrevvedere decisivă cu Dennis. Se întremase și, odată cu mobilitatea fizică, părea să își fi recăpătat și o nouă energie.

– Cum merge treaba, băiete? repeta fără încetare, trăgând de dosarul cu documente urbanistice. Cum merge treaba?

Biroul îmi părea străin, Londra, atât de zgomotoasă și aglomerată, încât nu eram convins că senzația de derutare care mă apăsa se datora exclusiv schimbării fusului orar. Când am închis ochii, am revăzut orizontul senin din Silver Bay. Când i-am deschis, am văzut trotuarele cenușii, rigolele murdare și autobuzul 141 care scuipa un fum violet. Și clădirea companiei. Beaker Holdings, altădată mai familiară decât propria casă, îmi părea acum un gigant amenințător. M-am oprit la intrare, gândindu-mă că diferența de fus orar mă transportase din nou în Australia, și nu era exclus să se mai întâmple, deși mă aflam în Anglia.

În acel moment, își făcu apariția Dennis și nu am mai apucat să mă gândesc la ceva.

– Deci, cum merge treaba? Ești mândru că ai dat lovitura? Îți garantez că investitorii sunt foarte fericiți. În al nouălea cer, cum se zice.

Se îngrășase în perioada cât stătuse la pat și îmi părea rotofei și rumen la față, în comparație cu siluetele suple, bătute de vânt, alături de care petrecusem ultima lună.

- Arăți ca dracu', îmi zise. Hai să facem rost de niște cafea. Trimit una din fete să cumpere ceva bun, nu poșirca aia instant pe care-o fac aici.

În cele câteva minute cât ieși din sala de ședințe, m-am așezat lângă Vanessa. Îmi evita privirea cu obstinație și stătea cu ochii ațintiți la un carnet gol. Era îmbrăcată cu costumul de luptă, cum îi plăcea să spună.

- Îmi pare rău, am șoptit. Nu e ceea ce pare. Serios. Hai să ne vedem mai târziu și-ți explic.

- Nu e ceea ce pare, murmură ea, mâzgălind pe carnet. Mesajul de bun-venit mi s-a părut destul de explicit.

- Nessa, te rog. Nu mi-ai răspuns la nici un telefon. Acordă-mi măcar cinci minute. După ședință. Cinci minute, nu mai mult.

- Bine, încuviință ea, în cele din urmă.

- Super. Mulțumesc.

Am strâns-o de braț, apoi am tras aer în piept și mi-am făcut curaj pentru ceea ce avea să urmeze.

Dennis ascultă cu atenție tot ce i-am relatat că făcusem în perioada petrecută în Australia. El, Darren, contabilul, și Ed, managerul de proiecte, își luară notițe în timp ce le-am prezentat observațiile mele cu privire la impactul ecologic. Le-am explicat de ce fusese o greșeală din partea mea să apelez la documentul S94 și de ce exista riscul ca procesul de planificare să se întoarcă împotriva noastră dacă se ajungea la o anchetă publică, exact cum se întâmplase și în cazul fermei de perle.

- Concluzia este, am zis, că, deși ideea proiectului nostru, ideea PUV-ului - în momentul acela, m-am uitat spre Vanessa - este corectă, planul actual este greșit din mai multe motive. Le-am înmânat foile pe care le multiplicasem în acea dimineață: lista cu celelalte potențiale locații și costurile defalcate pe care le-ar presupune modificarea planului. Avem deja câteva variante de terenuri, am discutat cu agenții imobiliari, și, după verificări atente, am ajuns la concluzia

că acestea sunt opțiuni mult mai bune, atât din punctul de vedere al publicității negative, cât și al noului PUV, adică un proiect imobiliar responsabil, fără efecte nocive asupra comunității.

Am făcut semn spre masă.

– Vanessa m-a însoțit. A văzut cu ochii ei balenele, le-a văzut habitatul și s-a convins de sentimentele oamenilor față de ele. E de acord cu mine că cea mai bună soluție pentru compania noastră este una din următoarele două variante. Știu că vor exista penalități pentru nerespectarea termenului de finalizare, știu că va trebui să vindem terenul actual, dar cred că, dacă vin cu tine la discuția cu oamenii de la Vallance, i-aș putea convinge de justetea argumentelor mele.

– Să dea dracu'! exclamă Dennis, uitându-se pe cifre. E o schimbare majoră. Plescăi din buze, aruncând o privire pe ultimele două pagini. O să coste aproape douăzeci la sută din bugetul total.

Am remarcat cu bucurie că nu respinsese ideea de la bun început.

– Dar nu mai trebuie să suportăm costurile pentru S94, dacă construim pe un amplasament deja existent. Dacă te uiți la coloana trei, vei vedea că reprezintă foarte puțin din suma finală. Și e o variantă mult mai puțin riscantă, crede-mă.

– Mai puțin riscantă, zici? spuse Dennis și se întoarse spre Vanessa. Ești de acord că trebuie să renunțăm la tot ce-am gândit până acum? Chiar crezi că trebuie să mutăm proiectul pe acest nou teren?

Vanessa se uită la el, apoi se întoarse încet spre mine.

– Nu, zise ea. Am analizat cu atenție. După părerea mea, ar trebui să mergem înainte așa cum era planificat.

Capitolul 15

LIZA

Am văzut o balenă azi, printre ultimele din acest sezon. A venit spre barcă, împreună cu puiul, și au rămas nemișcați la tribord, plutind în apa limpede și uitându-se la noi, de parcă nu aveau altceva mai bun de făcut. S-a apropiat mai mult decât ar fi trebuit, îndeajuns de aproape cât să văd fiecare tăietură minusculă de pe „amprenta“ mamei, modelul de pe lobii cozii, îndeajuns de aproape cât să văd puiul calm și fericit, pe jumătate ascuns sub burta mamei. Clienții au fost în culmea fericirii – au țipat, au făcut fotografii, au filmat și au declarat în gura mare că experiența aceea le-a schimbat viața și că nu o vor uita niciodată. Mi-au zis că auziseră că am o metodă aparte de a da de urma balenelor, iar, acum, când se convinseseră că este adevărat, mă vor recomanda tuturor prietenilor. Dar nu reușeam să zâmbesc. Voiam să îi strig balenei să își ia puiul și să plece cât mai departe de locul acela. Nu îmi puteam șterge din minte trupul puiului eșuat, învelit cu o prelată. Nu voiam să aibă încredere în noi cum făcuse și cealaltă.

Presupun că fapta lui Mike nu ar fi trebuit să mă șocheze. Totuși, mă șocase. Credeam că, după toate prin câte trecusem, sunt în stare să citesc bărbații de genul lui. Iar gândul că nu reușisem mă măcina și îmi strica puținul somn de care aveam parte. Se așeza peste mine și mă batjocorea când mă trezeam, se alătura corului de voci care îmi repetau cât de multe greșeli am făcut în viața mea.

Bănuiesc că furia neîmpăcată pe care o purtam cu mine în acele prime zile era îndreptată împotriva mea, împotriva prostiei mele. Pentru că orbirea mea ne pusese pe toți în pericol. Și, poate, pentru că îmi îngăduisem să cred, chiar și preț de o clipă, că viața mea ar putea avea voie să urmeze un alt curs decât cel cu care mă împăcasem de mult.

Dar eram furioasă aproape pe toată lumea; pe Mike, fiindcă ne mințise, pe urbanști, fiindcă îi aprobaseră planul fără a se gândi la balene, pe Kathleen, fiindcă îi permisesese să rămână la noi, silindu-mă să îi suport complicea parfumată care se preumbla prin casă, etalându-și inelul de logodnă și prefăcându-se indiferentă, și nu în ultimul rând pe Greg, fiindcă... era atât de idiot. Trecea zilnic pe la noi, pe jumătate supărat pe mine, pe jumătate cerșindu-mi iertarea. Ne certam ori de câte ori ne întâlneam. Cred că treceam amândoi printr-o perioadă confuză, și nici unul nu mai găsea energia de a fi îngăduitor.

Nu știu de ce – nu mă mai simțisem așa de mult timp –, dar în primele zile din săptămâna în care Mike și iubita lui au rămas la hotel, a fost un chin să mă dau jos din pat. Apoi a plecat. Dar starea mea nu s-a îmbunătățit.

Hannah a remarcat că se petrece ceva. M-a informat, pe un ton ușor sfidător, că Mike o plătiase pentru fotografiile făcute, mi-a arătat plicul maro, doldora de bancnote, și m-a anunțat, înainte să apuc să spun ceva, că va dona banii Autorității Parcurilor, ca să contribuie la salvarea vietăților marine eșuate. Mi-a zis că vorbise deja cu ei, iar din banii donați puteau cumpăra o targă pentru delfini și încă ceva. Cum aș fi putut s-o refuz? Îmi dădeam seama că o părticică din fiica mea dorea să îi ia apărarea lui Mike, și din acest motiv îl uram și mai aprig.

Părea deprimată. Nu o mai interesa excursia în Noua Zeelandă și stătea mai mult închisă în cameră. Când am întrebat-o dacă o supăra ceva, mi-a răspuns că se simte bine, pe un ton politicos care îmi dădea de înțeles că prezența mea nu este bine-venită. Îmi era dor de fiica mea. Noaptea, când încă se mai strecura în camera mea, mă agățam de trupușorul ei adormit, vrând parcă să recuperez toate orele în care mă respingea. Așa că, una peste alta, în iarna aceea, am fost o familie dezbinată. Marinarii rareori se mai adunau seara, ca și când întâlnirile acelea îi făceau să resimtă și mai acut ceea ce ar putea pierde. Din

câte îmi spusese Lance, trăgând furios din țigară, Yoshi se gândea să își reia cariera academică. Fosta soție a lui Greg renunțase, în sfârșit, la pretențiile asupra bărcii *Suzanne*, deși, judecând după reacția lui, nu era o mare victorie. Bănuiesc că, odată ce încetaseră certurile dintre ei, avusese timp să mediteze la ceea ce pierduse, iar introspecția nu îi pria.

Demolarea proprietății familiei Bullen începu la finalul lui august. Garduri de sârmă se ridicară în jurul terenului peste noapte, iar contractorii din afara orașului, cu echipele și mașinile lor monstruoase și galbene dărâmară totul. În mai puțin de șaptezeci și două de ore, gardul dispăru, iar din vechea casă și magazii nu mai rămase altceva decât un petic de pământ răscolit. De câte ori ieșeam ori intram în golf, îmi părea ca o rană adâncă pe fața pământului, un O trist, simbol al revoltei.

Și, ca pentru a adânci mai mult amărăciunea generală, cerul era nefiresc de cenușiu și de rece. Un oraș de coastă învăluit într-o atmosferă plumburie este un loc lipsit de veselie. Numărul turiștilor scăzuse, motelurile micșoraseră prețurile, în speranța că vor atrage câțiva clienți de weekend. Am plecat toți capul în fața vântului și am încercat să nu ne frământăm mintea prea tare. Iar, în tot acest timp, bărcile acelea dădeau târcoale prin zonă. Parcă auziseră despre complexul hotelier și hotărâseră că s-a deschis sezonul. De două ori mi s-a întâmplat să fiu lângă insula Break Nose când și-au făcut apariția imensele vase, ticsite de bețivi, asurzind oceanul cu muzica lor. În mod ironic, unul dintre ele își făcea reclamă în ziarul local, pretinzând că oferă „fiorul unei veritabile excursii de observare a balenelor“. După ce am sunat la ziar și i-am muștruluit zdravăn pentru publicarea anunțului, Kathleen mi-a zis verde-n față că o să fac ulcer dacă nu mă liniștesc.

Părea ciudat de împăcată cu soarta care ne aștepta. În orice caz, de la discuția pe care o purtaserăm în acea seară, în biroul ei, nu am mai deschis subiectul. Nu pricepeam de ce îl lăsase pe Mike să scape atât de ușor și nici ea nu mă lămuri. Noapte de noapte, Kathleen se retrăgea în colțul ei de casă, iar eu stăteam trează în cămăruța mea de la capătul coridorului și ascultam vuietul mării, întrebându-mă

cât timp îl voi mai auzi, cât va mai dura până ce eu și Hannah vom fi nevoite să ne facem bagajul și să plecăm.

La începutul lunii septembrie, comisia de urbanism anunță că va organiza o anchetă, la care toată lumea e invitată să își spună cuvântul. Puțini localnici mai nutreau speranța că părerile noastre vor schimba ceva: în anii trecuți, văzuserăm multe astfel de proiecte imobiliare în golfuri învecinate, iar în nouă cazuri din zece fuseseră aprobate, în ciuda protestelor vehemente ale localnicilor. Ținând cont de numărul așa-ziselor beneficii pe care le oferea compania lui Mike, ancheta de față îmi părea doar praf în ochi.

În plus, nici opoziția nu era foarte solidară. Proiectul dezbinase orașul: unii ne acuzau pe noi, proprietarii de vase, că dramatizăm suferința balenelor; altora, un număr și mai mare, nu le păsa nici cât negru sub unghie ce se va întâmpla; iar alții insistau că și excursiile noastre sunt tot un deranj pentru animale. Era greu să combați această acuzație, mai ales că alte bărci, cu un cod de conduită mult mai puțin riguros decât al nostru, pătrundeau tot mai des în apele noastre. Proprietarii de cafenele și prăvălii erau direct interesați ca orașul să se dezvolte, iar turiștii să vină în număr cât mai mare și, oricât de nevroșosul ar părea, chiar îmi era milă de ei. Cu toții trebuia să câștigăm o pâine, și nimeni nu înțelegea mai bine decât mine că unele sezoane sunt mai dificile decât altele.

Iar apoi, erau marinarii, pescarii și iubitorii de delfini și balene, și alți câțiva, care nu doreau ca golful nostru liniștit să se transforme într-un loc gălăgios și agitat, ca multe altele de care oamenii ca noi se fereau. Dintre toți, noi eram cei mai tăcuți, și era greu de crezut că ne vom face auziți.

Ziarele mediatizară dezbaterea cu un soi de plăcere bolnavă (era cea mai tare știre de care avuseseră parte de la incendiul care mistuise o cârciumă în 1984). Negară acuzațiile de atitudine părtinitoare venite din ambele tabere și invitară în nenumărate rânduri urbaniiștii, dezvoltatorii și consilierii locali să își justifice și parajustifice punctul de vedere, până când cred că și lor li se urî să își mai audă vocile. De două ori, am văzut numele lui Mike și nu m-am putut abține să citesc ce declarase. În ambele dați, spunea că trebuie să se ajungă la

un compromis. În ambele dăți, i-am auzit vocea în minte, atât de limpede de parcă ar fi fost lângă mine, și m-am întrebat cum e posibil ca cineva să spună atât de multe, dar cuvintele lui să fie atât de goale.

Dați-mi voie să vă spun câteva lucruri despre balenele cu cocoașă. Prima oară când am văzut una, eram doar o copilă de opt ani. Eram în vacanță și mersesem la pescuit împreună cu mătușa Kathleen și mama, căreia nu îi plăcea să pescuiască, dar nu voia să mă lase pe mare doar cu mătușa. Sora ei mai mare, Kathleen, zicea ea în glumă, era în stare să uite de orice dacă îi ieșea în cale un pește mare, și nu avea chef să cad peste bord în timp ce ea trăgea captura în barcă. Acum, bănuiesc că avea nevoie de o scuză ca să petreacă mai mult timp în compania surorii ei – pe vremea aceea, trăiau deja de mulți ani pe continente diferite și amândouă sufereau din cauza distanței care le despărțea.

Îmi plăceau la nebunie acele vacanțe. Îmi plăcea sentimentul de siguranță, de apartenență la o familie pe care nu știusesem că o am. În Anglia nu aveam tată; mama spunea despre Ray McCullen că este „flușturistic”, dar mătușa folosea un calificativ ceva mai colorat, ceea ce o făcea pe mama să clatine muștrător din cap, ca și când nu trebuia să pomenească un asemenea lucru de față cu mine. Cert este că nu trebuia pomenit de față cu alții. Am fost crescută de femei. În Anglia, de mama, iar, atunci când primeam bani, de mătușa Kathleen și bunica din Australia. Mama lui Kathleen, bunica mea, era o ființă ștearsă, iar amintirea ei este pe atât de vagă, pe cât este de clară cea a lui Kathleen. Era genul de femeie lipsită de pasiuni, care gătea și își îngrijea familia și care, odată rămasă fără acele îndatoriri, părea oarecum pierdută. O femeie tipică pentru vremurile acelea, cum spunea Kathleen. Puținele amintiri pe care le mai am despre ea sunt din cele două vizite pe care le-am făcut în copilărie, când ea era doar o prezentă vagă, retrasă în camerele din fundul hotelului, care nu făcea altceva decât să se uite la telenovele și să îmi pună întrebări nepotrivite pentru vârsta mea.

Din spusele celor care o cunoscuseră îndeajuns de bine, Kathleen era bucătică ruptă din tatăl ei. Își găsea mereu ceva de făcut, eviscera

pești ori mă ducea pe ascuns în Muzeul Vânătorilor de Balene, ceea ce, pentru un copil de opt ani, reprezenta apogeul libertății. Deși cu cincisprezece ani mai mică, mama părea întotdeauna mai matură decât sora ei, îmbrăcată la patru ace, coafată și machiată impecabil. Kathleen, cu pantalonii ei jerpeliți și părul vâlvoi, cu limbajul ei deocheat și poveștile cu rechini, a fost o revelație pentru mine. Cu ocazia celei de-a doua vacanțe în Australia, și-a consolidat statutul de zeitate când, ieșind în larg cu mine și cu mama, am primit vizita un musafir neașteptat.

Ne explica despre diversele tipuri de muște pe care le ținea în micuțul sul de pânză și le prindea în cârligul undiței, când, la nici trei metri de noi, s-a ivit un cap uriaș negru cu alb, scoțând doar un cli-pocit ușor. Am rămas fără suflare, iar inima îmi bubuia atât de tare în piept, încât mă temeam să nu o audă vietatea înfricoșătoare.

– Mătușă Kathleen, am șoptit.

Mama dormea în cușetă, cu gura rujată întredeschisă. Îmi aduc aminte că m-am întrebat fugitiv dacă nu cumva ar fi preferabil să fii ucis în somn, ca să nu îți dai seama ce se întâmplă.

– Ce... ce-i aia?

Eram convinsă că vom fi înghițite de vii. Vedeam limpede ceea ce păreau a fi dinții creaturii și ochii ei imenși, cercetători. Văzusem gravuri care înfățișau vietăți marine malefice, văzusem rămășițele lui *Maui II* la muzeu, mărturie a răzbunării naturii împotriva omului. Creatura aceea părea că ne măsoară din priviri, de parcă eram un duminicat delicios.

Mătușa a aruncat un ochi peste umăr, după care și-a văzut mai departe de momelile ei.

– Aia, scumpo, e o balenă cu cocoașă. Nu-i da atenție. E doar curioasă. O să plece repede.

Se comporta cu asemenea dezinvoltură, de parcă ar fi fost un pescăruș. Și, exact cum spusese, câteva minute mai târziu, capul uriaș s-a scufundat în apă, și balena a dispărut.

Tocmai asta îmi place la ele: în ciuda forței lor colosale, a înfățișării înfricoșătoare, sunt printre cele mai blânde animale. Se apropie, te studiază, apoi pleacă. Dacă nu te plac, ți-o arată destul de clar. Dacă sunt invidioase că delfinii primesc prea mare atenție din partea

pasagerilor, avansează uneori până în golf și le răpesc momentul de glorie. E un soi de răutate copilărească în comportamentul lor. Parcă nu își pot stăpâni curiozitatea și trebuie neapărat să vadă ce se petrece.

Cu mult timp în urmă, pescarii numeau balenele cu cocoașă „balenele vesele“, datorită felului în care se poartă – când am început să fac excursii pe mare, acum cinci ani, am descoperit că porecla li se potrivește de minune. Într-o zi, se poate întâmpla să anunț prin radio că o balenă plutește cu burta în sus și flutură dintr-o aripioară. În ziua următoare, dau peste alta care face salturi din apă, precum o balerină uriașă, care execută piruete din pură plăcere.

Mă îndoiesc că eu aș putea fi descrisă drept „veselă“, dar, după cum mi-a mărturisit Kathleen, ea bănuiește că mă simt legată de balene pentru că sunt animale singuratice. Între femele și masculi nu se leagă relații – în orice caz, nu relații de durată. Masculul nu are nici un rol în creșterea puiului. Ce nu a spus însă este că balenele nu sunt monogame – pe vremea aceea, nici nu era nevoie –, dar sunt mame extraordinare. Am văzut o balenă cu cocoașă dispusă să eșueze pentru a-și trage puiul în apă. Am auzit cântece de iubire și jale ce străpungeau tăcerea din largul oceanului, și am plâns laolaltă cu ele. Cântecele acelea poartă în ele toată dragostea și durerea pe care le trezește puiul în sufletul unei mame.

După moartea lui Letty, am trăit o perioadă în care am crezut că nu voi mai fi nicicând fericită. Nu găsești nici un sentiment de mântuire în pierderea unui copil, și nici nu te învață vreo lecție de viață. Suferința este prea mare, prea copleșitoare, prea sumbră, pentru a putea fi exprimată în cuvinte. Este o durere fizică, întunecată și sfâșietoare, șocant de intensă, și, ori de câte ori ai impresia că ai făcut un pas spre liman, se năpustește din nou asupra ta, ca un val imens, și te înhite.

Iar, dacă te înavinovești de moartea copilului, zilele în care reușești să scoți capul la suprafață sunt chiar mai rare. La început, aproape că nu îmi mai aminteam că am două fiice. Îi sunt recunoscătoare acum lui Hannah că m-a ținut în viață, dar, în primele săptămâni după sosirea în Australia, m-am simțit atât de pierdută, încât nu i-am putut dărui absolut nimic. Nici liniște, nici mângâieri,

nici iubire. Eram închisă într-un loc de nepătruns, cu fiecare nerv străfulgerat de durere, un loc atât de hidos, încât bănuiesc că încercam să o țin cât mai departe de el.

După un timp, am descoperit că marea ar putea fi șansa mea de izbăvire. Nu o priveam ca pe un lucru de o frumusețe rară, liniștitor în nemurirea sa, ci o priveam așa cum își privește alcoolicul sticla ascunsă de whisky: savuram gândul că există și posibila alinare pe care mi-ar putea-o aduce. Dar durerea provocată de moartea lui Letty nu putea fi alinată, din secunda în care mă trezeam și până noaptea, când mă cufundam într-un somn zbuciumat, bântuit de coșmaruri. Îi simțeam trupul lângă mine, mirosul de miere al părului, și mă trezeam urlând, dându-mi seama unde se odihnește de fapt. Îi auzeam glasul în orele tăcute și, în minte, îmi răsunau țipetele sfâșietoare ale despărțirii noastre. Aveam un gol în brațe, acolo unde ar fi trebuit să fie ea, un gol care, în ciuda celeilalte fiice, s-a transformat într-un abis.

Kathleen nu e deloc naivă. Bănuiesc că mi-a ghicit intențiile când i-am spus că vreau să ies cu barca pe mare. Depresia mă împiedica să înțeleg cât de ușor sunt de citit. Într-o după-amiază, când am oprit lângă promontoriu, Kathleen a legat barca, s-a întors cu spatele și mi-a zis, pe un ton tăios:

– Haide, fă-o.

M-am uitat nelămurită la spatele ei. Era o amiază senină, și îmi amintesc că mă gândisem în treacăt că nu se dăduse cu cremă de protecție solară.

– Ce să fac?

– Aruncă-te. Nu asta aveai de gând?

Credeam că sunt prea amorțită ca să mai simt ceva, dar vorbele ei m-au lovit ca un pumn în stomac.

S-a întors spre mine, cu o privire pătrunzătoare.

– Să nu mi-o iei în nume de rău că nu vreau să mă uit. N-am chef să trebuiască să îți mint fiica când o să mă întrebe ce-a pățit mama ei. Dacă nu mă uit, pot să spun că ai căzut peste bord.

În clipa aceea, m-a apucat un soi de tuse. Gâfâiam sacadat și nu puteam să scot un cuvânt.

- Copilul ăla a trecut deja prin prea multe nenorociri, a adăugat Kathleen. Dacă își dă seama că n-ai iubit-o suficient cât să rămâi alături de ea, o să fie distrusă. Așa că, dacă ai de gând să-ți pui capăt zilelor, fă-o acum, când sunt cu spatele la tine. Nu vreau să stau stresată șase luni, gândindu-mă cum să o feresc să afle adevărul.

Am clătinat din cap. Nu puteam vorbi, dar dădeam din cap dintr-o parte în alta, parcă spunându-i – spunându-mi mie – că nu voi face ceea ce credea ea. Că hotărâsem să trăiesc. Dar, chiar dacă trupul lua-se acea hotărâre în numele meu, într-un colțișor al minții, mă chinuia întrebarea: Dar cum să trăiesc? Cum e posibil să îndur o asemenea durere? Preț de o secundă, gândul de a-mi continua viața, de a purta în suflet tot acel chin, mi s-a părut insuportabil.

În acel moment, le-am văzut. Șapte balene, cu corpuri lucioase, care se învârteau în jurul bărcii lui Kathleen. Mișcările lor aveau un fel de ritm grațios, o fluiditate care depăna povestea călătoriei lor. După ce au dat târcoale de câteva ori, s-au scufundat. Fiecare dintre ele ieșea fugitiv la suprafață, apoi dispărea sub valuri.

Pe moment, spectacolul lor a reușit să îmi alunge cele mai deznădăjduite gânduri pe care le-am nutrit vreodată. Dar mai târziu, când ne-am întors acasă și mi-am luat în brațe copilul îndurerat, mi-am dat seama că, deși nu credeam în „semne“, scena la care asistasem îmi transmisese un mesaj. Un mesaj despre viață, despre moarte și vremelnicie, despre deșertăciunea lucrurilor, și, poate, confirmarea că toate vor trece. Într-o bună zi, voi fi din nou alături de Letty, deși nu mă mai aștept să aleg momentul când se va întâmpla acest lucru.

Dacă există un Dumnezeu, îmi zice uneori Hannah, atunci când suntem singure în beznă, El va înțelege. Va ști că sunt un om bun. Când îmi strâng fiica în brațe, mă gândesc că, poate, simpla ei existență atestă acest lucru.

Din ziua aceea, am dat mereu cu ușurință de urma balenelor cu cocoașă. Kathleen spunea mereu că le adulmec și, oricât de ciudat ar suna, este în mare parte adevărat. Îmi ascultam nasul, deși deseori părea imposibil, scrutam valurile, în speranța ca unul dintre ele să se

metamorfozeze într-un bot ori o aripioară, și, în nouă cazuri din zece, mi se arătau.

Cu toate acestea, spre sfârșitul iernii, se întâmplă ceva bizar. Inițial, a fost plesnitura. Când o balenă transmite un avertisment, fie oamenilor, fie altor balene, răscolește apa cu lobiile cozii, sau plesnește suprafața cu coada, generând un sunet care se propagă pe câțiva kilometri. Rareori vedem acest lucru – ne străduim să nu supărăm balenele –, dar, deodată, parcă toate cele care ieșeau la suprafață făceau acest gest.

Apoi dispărură pe neașteptate, cu două săptămâni mai devreme de încheierea sezonului de migrație. E posibil să se fi întâmplat din cauza traficului naval excesiv; ori poate simțiseră că se petrece ceva și nu mai voiau să ne onoreze cu prezența lor. Indiferent care ar fi explicația, toți cei care navigam pe apele din apropierea Debarcaderului Balenei le găseam tot mai greu, chiar și într-o perioadă în care ar fi trebuit să vedem două sau trei la fiecare ieșire în larg. La început, ne-a fost rușine să o recunoaștem – era o onoare să fii capabil să găsești balenele, și doar cei de teapa lui Mitchell Dray se țineau coadă de ceilalți. După ce am stat de vorbă, am descoperit că toți întâmpinăm aceeași problemă. Către finalul lui septembrie, situația se înrăutățise atât de mult, încât ambele vase *Moby* au renunțat temporar la excursiile de urmărire a balenelor în favoarea delfinilor. Erau mai puțin profitabile, dar și mai puțin dezamăgitoare pentru turiști și, cel mai important, aveau mai puțini clienți care să își ceară banii înapoi.

După un timp, și delfinii păreau să fi dispărut. În unele zile, erau atât de puțini, încât îi recunoșteam din vedere și ne dădeam seama că riscăm să îi deranjăm. Spre sfârșitul lunii, rămăsesem singura care mai făcea excursii zilnice, mai degrabă dintr-o speranță deșartă decât din convingere. Marea, care se frământa întunecată în jurul meu, îmi părea străină, chiar și în zilele însorite. Resimțeam absența balenelor, așa cum resimțeam absența tuturor lucrurilor pe care le iubisem vreodată. Nu îmi venea să cred că ne părăsiseră atât de multe dintre vietățile marine, că își schimbaseră dintr-o toană comportamentul de secole. Îndurerată de evenimentele din ultimele săptămâni, posibil și ușor tulburată de pierderea suferită, m-am trezit țipând la ele într-una

din zile, când mă aflam singură în larg. Stăteam cu mâinile pe timonă și urlam la valurile din jur, ignorată de creaturile care probabil înotau pe sub mine, adăpostindu-se de lumea tot mai neprietenoasă.

– Ce dracu' fac acum? am țipat, până ce Millie se ridică în picioare și începu să chelălăie speriată.

Înlăuntrul meu, știam că sunt vinovată, că nu reușisem să apăr viețuitoarele mării, așa cum nu reușisem să îmi apăr nici copiii. Iar întrebarea mea se evaporă purtată de vânt: „Ce dracu' fac acum?”

La ora patru după-amiază, în ultima joi din septembrie, am primit un telefon de la John John, care ne anunța că domnul Gaines suferise un atac de cord. Mătușa mea, Kathleen, era o femeie puternică. Nu degeaba i se spunea Doamna-Rechin. A fost pentru prima oară când am văzut-o că plânge.

Capitolul 16

MIKE

Dormitorul de oaspeți al Monicăi era impropriu numit dormitor de oaspeți. Nu era deloc mobilat pentru a primi oaspeți, și singurul motiv pentru care se numea dormitor era faptul că, pe lângă cele paisprezece cutii de carton, două chitare electrice, o bicicletă de teren, patruzeci și nouă perechi de pantofi, o comodă din pin din anii 1960, postere înrămate ale unor formații rock de care nu am auzit niciodată și trenulețul meu din copilărie, conținea și un pat pliant.

– Îți fac puțin loc, îmi promisese, după ce ajunsesem la concluzia că e mult prea costisitor să stau la hotel pe termen lung și menționasem în trecut că aș vrea să mă mut cu ea.

Dar, în lumea Monicăi, asta nu însemna să arunce cutiile sau măcar să scoată bicicleta în holul blocului, ci doar să împingă puțin mai încolo un sac ori doi plini cu haine, cât să poată întinde un pat pliant.

Acolo stăteam noapte de noapte, pe arcurile care mă înțepau în spate prin salteaua de spumă, în mirosul de piele al pantofilor vechi care umplea camera prăfuită, și, ca un pocăit, mă gândeam cum reușisem să îmi dau peste cap viața care, la momentul acela, părea atât de promițătoare.

Aveam o fostă logodnică a cărei ură pentru mine era întrecută doar de dorința aprigă de a ridica hotelul pe care eu nu îl voiam. Rămăsesem fără locuință, întrucât mă înștiințase printr-o scrisoare redactată

la calculator că se așteaptă să îi permit să îmi cumpere jumătatea mea de apartament; același lucru era valabil și pentru mașină. Promisese să plătească la prețul pieței, deși nu m-am obosit să verific care ar fi acesta, și am acceptat fără nici o împotrivire. În momentul acela, mi se părea irelevant, iar dacă ea se simțea mai bine câștigând câteva mii de lire pe seama mea, eram bucuros să îi fac această concesie.

La birou, rolul meu era mai mult de formă. Deși îmi păstrasem poziția de partener, nu mai eram consultat cu privire la celelalte tranzacții, și nici măcar secretarele nu mai țineau cont de părerea mea. În momentul în care Vanessa mă contrazisese cu privire la proiectul din Silver Bay, îmi subminase total autoritatea. Am aflat că, la bar, se țineau „întruniri“ importante la care nu eram invitat, iar mesajele care îmi erau adresate ajungeau cumva la alte persoane. Dennis nu mă băga în seamă. Conștientă de declinul meu, nici măcar Tina nu mă mai găsea atrăgător. Prin urmare, aveam doar două opțiuni: să lupt pentru a-mi păstra slujba și să calc în picioare pe oricine îmi stătea în cale pentru a-mi recâștiga renumele de Mare Sculă, cum spunea Dennis cu eleganța-i caracteristică, ori să mă folosesc de reputația care îmi mai rămânea și să mă angajez la un dezvoltator rival. Nici una din variante nu mă îmbia.

Dar cel mai rău lucru era că participam la ședințele cu oamenii de la Vallance, citeam documentația trimisă prin e-mail și priveam de la mii de kilometri depărtare evoluția lentă, dar sigură, a proiectului care avea să distrugă Silver Bay și viața locuitorilor de la hotelul Silver Bay. Terenul fusese refăcut, clădirile păraginite ale familiei Bullen, rase de pe fața pământului. Urma să aibă loc o anchetă urbanistică, despre care am primit asigurări că va fi „floare la ureche“. Știam că Dennis mă păstrează în funcție doar din cauza celor de la Vallance – dacă ar fi pierdut un membru esențial al echipei tocmai în acel moment crucial, investitorii ar fi ridicat din sprâncene.

Și mai știam că, dacă voiam să mai am o carieră în domeniu după finalizarea aceluși proiect, trebuia să scot toate armele la bătaie. Dar mă simțeam inert, incapabil să îmi regăsesc rigoarea analitică de altădată, paralizat de nehotărâre și vinovăție.

Astfel, noapte de noapte, zăceam pe patul pliant, înconjurat de rămășițele vieții altcuiva, așteptând ca propria-mi existență să capete din nou sens.

Un lucru era cert: Vanessa se rupsese de mine în clipa în care declarase că proiectul trebuie să meargă înainte. Când s-a uitat la mine, părea să îi fi dispărut și ultima fărâcă de dragoste, iar dușmănia din privirea ei m-a trezit la realitate.

– Drace! N-ai de ce s-o acuzi.

Monica îmi întinse un pahar cu vin. Printre nenumăratele condiții pe care mi le pusese înainte de a mă muta cu ea era să îi montez o comodă pe care o cumpărase cu câteva săptămâni în urmă, așa că stăteam pe jos printre mormane de placaje și punguțe transparente cu șuruburi insuficiente. Pentru o asamblare reușită, era mai bine să nu fi dat pe gât cele câteva pahare de mai devreme.

Am băut zdravăn în luna aceea. Sincer să fiu, eram beat mai tot timpul. Dar nu s-a prins nimeni. Nu eram genul lui Greg, gălăgios, turbulent și scandalagiu. Eram un bețiv subtil. Dădeam discret pe gât al treilea pahar de whisky dublu. Paharul de vin se transforma într-o sticlă și jumătate. Nu sunt predispus la dependențe, dar despărțirile afectează comportamentul masculin. Bărbații nu au grupuri de prieteni care să le ridice moralul și care să analizeze pe toate fețele gesturile fostei partenere. Noi nu facem băi aromatizate cu lumânări parfumate ca să „ne răsfățăm“, nici nu citim povestioare motivaționale din reviste ca să ne consolăm.

– Nu o acuz, am zis. Știu că e vina mea.

– Fratele meu, taur comunal? Cine s-ar fi gândit? Fii atent la șurub, că îl pierzi.

– Nu sunt taur comunal.

– Fustangiu, chicoti ei. Mare fustangiu.

Mă bufni și pe mine râsul. Suna atât de caraghios.

– Ia, îmi spuse, întinzându-mi țigara ei. Stătea turcește pe covor. Vezi? Dacă o iubeai cu adevărat, erai terminat acum. Ți-am zis eu că am dreptate.

– Ești o ființă fără suflet, am acuzat-o.

Totuși, nu era exclus să aibă dreptate. Mă simțeam prost, recunosc, și vinovat, și un pic dezgustător, dar îmi dădeam seama că nu beau din cauză că o pierdusem pe Vanessa. Beam pentru că nu mai știam cine sunt. Nu pierdusem doar bunuri materiale – apartamentul, mașina, poziția la Beaker Holdings –, ci și acele lucruri care consideram că mă definesc: abilitățile analitice, ambiția, interesul pentru afaceri. Îmi pierdusem râvna. Și nici nu prea îmi plăceau trăsăturile de caracter pe care le descoperisem la mine în ultima perioadă.

Beam pentru că un gând mă apăsa mai mult decât celelalte: din neatenție, distrusesem viețile a trei persoane care nu dispuneau de armele necesare pentru a riposta.

– Cum să procedez, Monica? Cum pot să împiedic proiectul? am spus, scăpând șurubelnița din mână.

– Ce mai contează? mă întrebă, ridicând șurubelnița de jos și citind instrucțiunile. Îți pierzi slujba dacă nu se face.

M-am uitat la bucățile de lemn din fața mea, care nici măcar nu semănau a lemn, apoi la apartamentul minuscul și dezordonat, prin pereții cărui pătrundea tot vacarmul străzii. Îmi era dor de casă.

– Uite-așa, contează.

– Mike, ce naiba ai pățit cât ai stat acolo? Când ai plecat, erai Domnul Mare Șmecher și te-ai întors în ultimul hal.

I-am povestit. I-am povestit tot. Cel mai ciudat este că, pe măsură ce rosteam cuvintele, înțelegeam ce se întâmplă cu mine. Am avut nevoie de mai bine de două ore și câteva pahare cu vin, dar am stat și am discutat cu sora mea, în apartamentul ei mic și înghesuit din Stockwell, până în zori. I-am povestit despre Kathleen și hotelul ei, despre Hannah, Liza și observatorii de balene, și în timp ce vorbeam, chipurile lor îmi apăreau clar în fața ochilor, și, pentru câteva clipe, am simțit că sunt din nou acolo, în pustietatea aceea unde nu auzi decât vuietul mării și simți briza sărată care îți mângâie pielea. I-am povestit despre moartea lui Letty și a puiului de balenă, și despre sunetul pe care îl auzisem în momentul în care Liza scăpase microfonul în apă. Iar, când am ajuns la partea despre silueta blondă și subțire care dispărea din oglinda retrovizoare, am înțeles.

– M-am îndrăgostit, am spus. Cuvintele îmi alunecaseră de pe buze. M-am rezemat de canapea, năucit, și am mai spus o dată. Dumnezeu, m-am îndrăgostit!

– Aleluia, exclamă sora mea, stingând țigara. Acum pot să merg la culcare? De când te-ai mutat, aștept să-ți pice fisa.

Căscatul lui Dennis Beaker amintea de sunetul pe care îl scoate un câine mare când îți iese în cale la prima oră a dimineții. Era un sunet natural, imposibil de reprodus, ceea ce era curios, fiindcă știam că e o tactică la care apela cu succes atunci când subalternii ori firmele rivale țineau o prezentare, sau când o persoană încerca să îi spună ceva ce nu dorea să audă.

Se rezemă de spătarul scaunului din piele și căscă cu asemenea poftă, încât îi puteam număra plombele de pe dinții de sus.

– Scuze, Mike. Ce spuneai?

M-am proțăpît în fața lui și i-am spus calm:

– Îmi dau demisia.

Îmi pregătisem un discurs, îl cizelasem pe parcursul mai multor ore de nesomn, dar când venise vremea să-l reproduc, am realizat că nu țineam să spun mai mult de acele trei cuvinte.

– Poftim?

– Am înaintat deja cererea. Am vrut să te înștiințez și pe tine.

Dennis se opri brusc din căscat. Se uită la mine pe sub sprâncene, apoi se lăsă din nou pe spate.

– În primăvară, trebuie să ne finalizăm afacerea Carter. Tu te-ai ocupat de ea de la bun început.

Am ridicat din umeri.

– Nu mă interesează afacerea Carter. Sper să îmi aprobi demisia imediat. Renunț la banii pe care îi mai am de încasat.

– Termină cu prostiile, băiete. N-am timp de chestii de-astea.

– Vorbesc foarte serios.

– Discutăm după-masă. Gata, valea. Aștept un telefon de la Tokyo.

– N-am să mai fiu aici.

În clipa aceea, își dădu seama că nu glumesc. Părea iritat, ca și când ar fi suspectat că vreau să îi forțez mâna.

- E vorba de bani? Ți-am zis că o să ți se revizuiască salariul în ianuarie.

- N-are nici o legătură cu banii.

- O să primești și o asigurare medicală privată mai bună. O să acopere și chirurgie estetică, dacă vrei. Nici măcar nu va trebui să plătești contribuții.

Simțeam că mă sugrumă gulerul cămășii. Mă abțineam cu greu să îmi scot cravata ca să-l mai slăbesc.

- E din cauza Vanesei? Ți se pare că încerc să te forțez să pleci?

- Chiar vrei să plec, dar nu are legătură cu Vanessa. Uite ce e... înțeleg că vrei să mai stau pe-aici câtă vreme cei de la Vallance încă se mai codesc.

- Cine spune că se codesc?

- Nu sunt tâmpit, Dennis. Văd și eu ce se-ntâmplă.

Puse mâna pe stilou. Se uită prin încăpere, ca și când ar fi meditat la ceva. Într-un final, se întoarse spre mine și îmi făcu semn din cap în silă.

- Stai naibii jos. Din cauza ta, am senzația că e dezordine în birou.

În lunile de toamnă, peisajul londonez nu era deloc unul prietenos: cerul mohorât amenința să strivească orașul, iar ploaia torențială îmi împrășca pantalonii din gropile în care se strângeau băltoace. Uneori, norii păreau atât de aproape de acoperișurile clădirilor, încât îmi dădeau o senzație de claustrofobie. Dar, la cât timp petreceam eu afară, nici nu mai conta ce anotimp este, mi-am zis, uitându-mă pe fereastră. Iarna, îmi luam din când în când paltonul, iar vara se întâmpla să mai port câte o cămașă lejeră. Totuși, pentru unul ca mine, care stătea zi de zi la adăpostul geamurilor duble și al aerului condiționat, și circula doar cu taxiul ori metroul, anii puteau trece fără să fiu nevoit să mă adaptez.

M-am așezat. De afară, se auzeau țiuitul claxoanelor și un soi de altercație. În general, Dennis era mare amator de încăierări și se oprea din orice activitate ca să arunce o privire pe fereastră. De data asta însă, își studia mâinile. Aștepta și se gândea.

- Îmi pare rău pentru ce i-am făcut Vanesei, Dennis, am spus, în cele din urmă, curmând tăcerea. N-am vrut să o rănesc.

În momentul acela, se petrecu o schimbare în atitudinea lui. Ume-rii i se relaxară și se aplecă spre mine, cu o expresie parcă mai blândă pe chip.

– O să-i treacă. O să găsească unul mai bun. Ar trebui să fiu mai supărat pe tine, pentru că e fiică-mea, dar nu e ca și când n-aș ști ce obraznicătură e Tina. Era să calc și eu strâmb de câteva ori. Singurul motiv pentru care n-am îndrăznit e fiindcă toate bunurile noastre sunt pe numele nevesti-mii, spuse el, chicotind. Pe lângă asta, m-a avertizat că îmi face fundul arșice.

Eliberă un oftat prelung și aruncă stiloul spre mine.

– Fir-ar să fie de treabă, Mike. Cum s-a ajuns aici?

L-am prins și l-am pus înapoi pe birou, în fața lui.

– Nu vreau să am de-a face cu proiectul ăsta, Dennis. Ți-am explicat deja.

– Din cauza unor nenorociți de pești?

– Nu e vorba doar de balene. E mai mult de-atât. O să... distrugem viețile oamenilor.

– N-am observat să te fi deranjat până acum.

– Poate că ar fi trebuit.

– Nu poți proteja oamenii de progres. Știi bine.

– Cine zice că asta înseamnă progres? Iar unii oameni chiar trebuie protejați.

– E un amărât de hotel, Mike, nu un depozit de deșeuri nucleare.

– Cam tot aia e, ținând cont de impactul pe care îl va avea.

Îmi dădeam seama că este șocat de cuvintele mele. Clătină nemulțumit din cap, înfigându-și unghiile în tastele telefonului. Apoi se uită la mine.

– Nu face asta, Mike. Recunosc că te-am ținut pe bară de când te-ai întors, dar m-ai înnebunit cu principiile tale. Nu pot avea încredere în tine, dacă nu ești sută la sută alături de mine.

– Sunt alături de tine, Dennis, dar nu în acest proiect.

– Realizezi că e prea târziu ca să mai dăm înapoi.

– Ba nu e. Am găsit alte două terenuri. Ambele viabile, după cum bine știi.

– Sunt mai scumpe.

- Nu dacă eliminăm costul pentru S94. Am analizat toate datele.

- Mergem înainte, indiferent dacă-ți convine sau nu.

Nu era nimic agresiv în tonul lui, ci mai degrabă smerit, și mi-am dat seama atunci că nu avea nici o legătură cu afacerea: avea legătură cu Vanessa. Mă iertase, dar nu își putea submina fiica atât de fățiș.

- Îmi pare rău, Mike, dar mergem mai departe așa cum am stabilit. Am clătinat abătut din cap.

- În cazul ăsta, sunt nevoit să îmi dau demisia. M-am ridicat de pe scaun și i-am întins mâna. Îmi pare rău, Dennis. N-ai idee cât de rău îmi pare.

Văzând că nu vrea să îmi strângă mâna, am pornit spre ușă.

- E absolut ridicol, strigă după mine, exasperat. E inadmisibil să-ți distrugi cariera promițătoare de dragul unor pești. Haide, băiete. Doar suntem prieteni. Trecem noi cumva peste asta.

Am șovăit câteva clipe în dreptul ușii. Spre mirarea mea, glasul lui reda aproape întocmai ceea ce simțeam - un regret chiar mai mare decât mă încercase la despărțirea de Vanessa.

- Îmi pare rău, am spus.

Când am deschis ușa, îmi zise:

- N-o să-mi stai în cale, Mike. Era o deopotrivă o întrebare și o afirmație. N-ai decât să pleci dacă asta vrei, dar să nu-ndrăznești să-mi pui bețe-n roate.

Speram să nu îmi ceară asta.

- N-am cum să stau cu mâinile-n sân, am răspuns, cu un nod în gât.

- Te fac praf, dacă e nevoie.

Încuviință din cap, ca să fie sigur că am priceput mesajul.

- Știu.

- Te fac de rahat în tot orașul. N-o să mai primești un post ca lumea câte zile vei avea.

- Știu.

- Să nu te-aștepți să te menajez. Știi de ce sunt în stare.

Am dat aprobator din cap. Știam asta mai bine decât oricine.

Ne-am uitat lung unul la celălalt.

- Of, fir-ar a dracului de treabă!

Dennis veni spre mine și mă strânse în brațe, până ce vocea Tinei răsună în interfon, anunțându-l că este sunat de la Tokyo.

M-am întâlnit cu Monica într-un bar de lângă sediul ziarului. Se fofilase ca să bea ceva cu mine, dar mă informă că va lucra până seara târziu, ca să termine un articol. Încă măcinat de discuția cu Dennis, am întrebat-o, mai mult din politețe decât din curiozitate, despre ce este vorba. Îmi îndrugă vag ceva despre fraude în agricultură și fonduri europene, după care luă o mină supărată.

– Urăsc articolele pe teme financiare, bombăni ea. Pierzi săptămâni în șir ca să înțelegi toate cifrele și, când îl publici, te trezești că nu-i pasă nimănui, fiindcă nu e o poveste emoționantă.

– Vrei să te-ajut? am spus. Nu sunt contabil judiciar, dar mă descurc când îmi pui un bilanț în față.

Părea ușor șocată de propunerea mea.

– E posibil să am nevoie de tine, zise, și chipul i se luminează de un zâmbet fugitiv. Dacă îmi prind urechile, iau documentele acasă, ca să arunci și tu un ochi pe ele.

Trebuie să recunosc că unul dintre avantajele neașteptate ale dezastrului din viața mea era faptul că eu și Monica descoperiserăm, spre mirarea amândurora, că ne simpatizăm. Mi se părea în continuare exagerat de sarcastică, ambițioasă și dezordonată, și că are gusturi execrabile în materie de bărbați. Dar înțelegeam acum nesiguranța care se ascundea în spatele sarcasmului și că măcar o parte din ambiția ei se datora faptului că avea un frate mai mare, care părea să avanseze fără efort în carieră, și părinți care – abia acum realizam – o zgândăreau permanent și fără milă cu succesele mele. Bănuiam că își dorea un iubit mai mult decât voia să admită, dar, cu cât trăia mai mult singură, cu atât îi va fi mai greu să facă loc unui bărbat în viața ei. În cazul în care relația noastră nu se răcea și reușeam să ținem ușa aceea deschisă, intenționam să port o discuție cu ea. Într-o bună zi.

– Ai adus pozele?

Am băgat mâna în buzunar și am scos pachetul învelit în hârtie. Se apucă să se uite pe ele, aplecând capul de câte ori le ținea în lumină.

– M-am tot gândit la asta și cred că cea mai bună soluție e publicitatea. Din câte mi-ai zis, oamenii de la Vallance se tem de publicitate negativă, așa că nu trebuie decât să găsești un personaj credibil care să se opună proiectului, un purtător de cuvânt, după care trebuie să acționezi la două niveluri, local și național.

– Adică?

– La nivel local, te folosești de broșuri, afișe, ziare locale. Încerci să creezi o opoziție. La nivel național, sau chiar internațional, ai nevoie de câteva articole plasate strategic, care să te propulseze la televizor. Ai putea apela la sprijinul unor experți ecologi sau să te folosești de niște studii recente. Sigur găsești ceva. Acolo nu există nici o organizație pentru protecția balenelor care să te poată ajuta?

Mi-am notat o parte din ideile pe care mi le dăduse. Descopeream o față neștiută a Monicăi, iar cunoștințele ei erau neprețuite.

– Organizație pentru protecția balenelor, am murmurat. Pentru delfini nu?

Ținea în mână una dintre fotografiile făcute de Hannah, care o înfățișa pe Liza pe Debarcaderul Balenei. Ținea capul înclinat într-o parte și zâmbea spre cameră, așa cum îi zâmbea deseori fiicei sale – plină de tandrețe și dragoste. Avea părul despletit, ceea ce rareori se întâmpla, iar câinele o fixa cu o privire de infinită iubire. Înțelegeam foarte bine ce simte.

– Ea e?

Am încuviințat din cap, amuțit pentru câteva secunde.

– E drăguță. Aduce un pic cu tipa aia care face documentare despre animale sălbatice.

Habar n-aveam la cine se referă.

Îmi înapoie pozele și puse degetul pe aceasta din urmă.

– Trebuie s-o convingi să se implice. Fă din ea imaginea campaniei. Arată bine, iar majoritatea oamenilor s-ar aștepta să vadă un samaritean morocănos. Cred că i-aș putea asigura unu-două articole. Dacă i se alătură și bătrâna, ai și mai mari șanse. Vezi dacă reușești să îi convingi pe cei de la *Sunday Times* să publice o poveste de genul „Valori de familie“. Ziceai că există articole despre ea în ziarele vechi?

– Cred că le găsesc pe internet.

- Dacă nu s-a mai scris nimic despre ea de atunci, ar putea ieși un articol interesant. De postul local de radio am zis? Of, Doamne! Fii atent, mai întâi de toate, ai nevoie de un comunicat de presă, un document pe care să-l trimiți tuturor organizațiilor de știri, cu datele tale de contact bine evidențiate. După care, frățioare, trebuie să îți faci curaj și să ieși la bătaie.

- Eu?

Ridică ochii spre mine.

- Eu voiam să știu ce-ar putea face *ei*.

- Și tu să nu te implic?

- O să fac tot ce pot de aici.

Chipul surorii mele se întunecă de dezamăgire.

Barmanul ne întrebă dacă mai vrem ceva de băut și, preț de un minut, Monica îmi dădu impresia că nici nu l-a auzit. Apoi se uită la ceas și refuză.

- Nici el nu mai vrea, zise ea, făcând semn din cap către mine.

- Nu mai vreau?

- Ai spus c-o iubești, îmi zise pe un ton acuzator, după plecarea barmanului.

- Asta nu înseamnă că și ea mă iubește pe mine, am răspuns, sorbind și ultima picătură din pahar. Ba mai mult, știu din sursă sigură că mă urăște de moarte.

Sora mea ridică din sprâncene într-un mod care îmi aminti de copilărie. Era un gest care exprima inutilitatea băieților și superioritatea ei indiscutabilă. Îmi spunea că mă înșel din nou și că se aștepta la un asemenea comportament din partea mea. Și, la fel ca în copilărie, îmi venea să o pun la pământ și mă așez peste ea, ca să o fac să înceteze și să îi arăt cine-i șeful.

Totuși, oricând de enervant ar fi fost de data asta, trebuia să admit că are dreptate. Se lăsă pe spătarul scaunului de bar și își încrucișă mâinile pe piept.

- Mikey, de ce naiba ai venit până aici?

- Pentru că sunt un idiot care n-ar fi în stare să ia o decizie nici dacă viața lui ar depinde de asta?

Sora mea clătină din cap.

– Fals, zise ea, cu un rânjel. Ai luat o decizie. Doar că ești prea tăntălău ca să-ți dai seama.

Pentru prima dată în viața mea, nu am pierdut timp ca să aleg un zbor. N-am stat să compar prețul raportat la spațiul pentru picioare, nici să pun în balanță avantajele programului de loialitate față de calitatea mâncării oferite de compania aeriană. Am cumpărat bilet la prima cursă spre Sydney. Apoi, ca să nu apuc să mă gândesc prea mult, mi-am pus în bagaj strictul necesar, și Monica m-a dus la aeroport.

– Ai făcut ceea ce trebuie, îmi zise, aranjându-mi haina, aproape drăgăstos, în timp ce stăteam la locul de transbordare. Vorbesc serios. Ai procedat corect.

– N-o să vrea să vorbească cu mine.

– Atunci, Mikey dragă, pentru prima oară în viața ta, va trebui să pui osul la treabă.

Pe durata zborului, am devenit din ce în ce mai agitat. Când am făcut escală la Hong Kong, pentru alimentare cu combustibil, mă aflam într-o stare de nervozitate ce nu putea fi pusă doar pe seama schimbării fusului orar. Mă tot gândeam ce i-aș putea spune când dau ochii cu ea, dar nu găseam cuvintele potrivite. Odată cu miile de kilometri care mă despărteau de Monica, speranțele mele într-o revedere călduroasă începeau să se risipească precum dărele de fum pe un cer senin.

Nu îmi ținusem promisiunea făcută lui Kathleen, și anume să opresc proiectul. Ba mai mult, avansa chiar mai repede decât anticipasem. În ciuda sentimentelor pe care le nutream față de Liza, eram în continuare același măgar ipocrit pe care îl ghicise atât de bine: dacă Tina nu îmi trimitea mesajul compromițător, oare m-aș fi despărțit de Vanessa? Puteam încerca să mă păcălesc, spunându-mi că s-ar fi întâmplat oricum, dar eram atât de rupt de propriile sentimente, încât nu puteam declara cu mâna pe inimă că acela era adevărul.

Discursul pe care îl pregătisem pentru Liza se pierdea printre alte glasuri. O auzeam pe Hannah, cu claritatea unui clopoțel de argint: „De ce ne-ai mințit, Mike?“, apoi pe mama ei care mă acuza că toate vorbele și gesturile mele nu fuseseră decât o minciună. Mă gândeam la chipul mohorât al Vanesei când văzuse mesajul de pe telefonul

meu și îmi dădeam seama că nu vreau să mai provoc o asemenea suferință cuiva.

Așezat pe scaunul din avionul care se îndrepta spre est, am descoperit înainte de finalul primului film că habar nu am ce fac. Era puțin probabil ca Liza și Kathleen să accepte ajutorul meu, chiar dacă aș fi știut ce trebuie făcut pentru a opri proiectul. Puțini localnici mă vor primi cu brațele deschise. Nu știam nici măcar unde mă voi caza.

Am băut peste măsură în timpul zborului, ignorând sfaturile surorii mele, pe de o parte, fiindcă era singura modalitate de a mă relaxa, pe de alta, pentru că paharul cu vin îmi ținea mâinile ocupate. Alternam între un somn agitat și starea de veghe și simțeam cum mi se adună noduri în stomac proporțional cu kilometrii pe care îi străbăteam.

Treizeci de ore mai târziu, am coborât din mașina închiriată cu care mersesem de la Sydney la Silver Bay și, stând în lumina orbitoare a soarelui, mi-am reprimat cu greu impulsul de a mă urca la volan și de a fugi înapoi la aeroport.

Singura dată când am văzut-o pe mama plângând a fost atunci când a aruncat ciobănița ei preferată din porțelan în capul tatălui meu. S-a spart, firește – nici un bibelou atât de fragil nu ar fi supraviețuit impactului. Dar, după ce s-a sfărâmat, mama s-a prăbușit pe jos, strângând cioburile la piept și plângând, de parcă se petrecuse un accident tragic. Îmi amintesc că stăteam în pragul ușii, șocat de ieșirea ei nefirească, și deopotrivă dezgustat de ea. Tata, cu o tăietură sângerândă la tâmplă, stătea lângă canapea, fără să scoată o vorbă. Parcă împăcat cu ideea că era vina lui.

Avea o mică firmă de inginerie, pe care părinții mei o conduceau în maniera cea mai liberalistă, permițând oricui să își exprime părerea și străduindu-se să împartă profitul cât mai echitabil. Surprinzător, afacerea mersese bine timp de zece ani. Se dezvoltase, iar mama și tata deveniseră mai ambițioși și hotărâseră să mai deschidă o fabrică, la o oră distanță de casă. Ne-am mutat și noi; și, cum își investiseră toți banii în afacere, au fost fericiți să găsească o casă spațioasă la țară, pentru care plăteau o chirie modică din cauza stării de dărăpănare în

care se afla. Boilerul funcționa după cum avea chef, iar în jumătate din camere nu se putea locui din pricina umezelii, dar acest lucru se petrecea într-o vreme când astfel de case învechite nu erau o raritate, iar încălzirea centrală nu reprezenta o necesitate. Mie și surorii mele ne plăcea la nebunie. Am petrecut cinci ani cutreierând prin păduri, amenajându-ne tabere în diferite aripi ale casei, fără să ne pese de igrasia care se infiltra în tot mai multe camere. La rândul lor, părinții mei erau mult prea preocupați de afacere ca să facă reparații majore.

Într-un final, proprietarii ne-au anunțat că nu doresc să ne prelungească contractul pe încă un an. Nu era nici o tragedie, după cum declarase tata. Era timpul să ne cumpărăm o casă.

După aceea, recitind contractul, au descoperit cu îngrijorare ce scria cu litere mărunte. Tata semnase o clauză de „renovare și repara-re“. Se angajase să restaureze casa și să o aducă la forma pe care nu o mai cunoscuse de câteva zeci de ani. „Nu fiți ridicol“, a protestat tata. „Când ne-am mutat, era aproape nelocuibilă.“ Dar avocatul i-a arătat ce scria cu litere mici. Greșeala tatei că nu citise contractul, i-a zis. Trebuia să facă fotografii și să cadă de acord cu proprietarul cu privire la starea inițială a clădirii. Degeaba protesta, dacă era scris negru pe alb. În momentul în care avocatul le-a prezentat costul estimativ al reparațiilor, mama și tata și-au dat seama că sunt ruinați. Ciobănița de porțelan a fost doar prima victimă.

Eu și sora mea am fost transferați la o școală neprietenosă, obligați să împărțim un dormitor într-o căsuță cumplită, și, câțiva ani buni, nu am avut parte decât de vacanțe în rulote închiriate prin orașele ieftine de pe coastă. Ani la rând, bibeloul acela mi-a rămas întipărit în minte drept simbolul a ceea ce se întâmplă când te lași păcălit, când ești neglijent și îți imaginezi că oamenii sunt cinstiți din fire. Acum, văd lucrurile altfel. Tata și-a reclădit afacerea într-o companie mai mare și mai eficient administrată. Eu și sora mea suntem, probabil, mai bătaioși și mai ambițioși, tocmai din cauză că am învățat ce înseamnă să pierzi de la o vârstă fragedă.

Părinții mei sunt încă împreună. Ciobănița, lipită cu stângăcie, se odihnește pe polița căminului. „Ne-a arătat ce e important“, spunea mama, trecându-și degetele tandru peste crăpături.

Pare prostesc, dar abia acum realizez că nu vorbea despre citirea rândurilor scrise cu litere mărunte.

Am bătut de trei ori la ușa din dos până să observ bilețelul. „Lance/Yoshi: Serviți-vă cu ce vreți. Noi suntem la spital. Ne întoarcem repede. Vă rog să notați în registru ce ați luat. L.“

Am rămas câteva clipe uitându-mă la el, parcă sufocat la gândul că țin în mână bilețelul scris de ea, apoi am îndreptat privirea spre Debarcaderul Balenei. *Ishmael* era singura barcă ancorată și, pentru că era abia zece și un sfert dimineața, mă așteptam ca Liza și Kathleen să lipsească câteva ore. Am stat câteva minute pe o bancă goală, după care m-am dus la restaurantul MacIver's și am comandat o cafea. Corpul meu nu avea poftă de cafea – îmi spunea că e miezul nopții, deși ochii vedeau cu totul altceva. Am băut doar jumătate și am lăsat restul să se răcească, desenând un cerc maroniu pe interiorul căniei bleu.

– Dumneata ești englezul?

Patronul, un bărbat voinic, îmbrăcat cu un șorț murdar, se uita fix la mine.

– Eu sunt.

Nu avea rost să întreb la care englez se referă.

– Tipul de la compania de construcții, nu? Despre care-au scris în ziar?

– Nu vreau decât să-mi beau cafeaua în liniște. Dacă vreți să ne luăm la hartă pe tema proiectului, am plecat de-aici.

Am băgat portmoneul în buzunar și am dat să iau valiza.

– Din partea mea, n-o să ai scandal, amice, zise bărbatul și se apucă să frece o farfurie cu un ștergar și mai soios decât șorțul. Abia aștept să se termine. Mi-ar prinde bine câțiva clienți în plus.

Nu i-am răspuns.

– Să știi că nu toată lumea e împotriva, indiferent ce scriu ziarele. Sunt destui ca mine care cred că orașul are nevoie de investiții.

Probabil se citea neîncrederea pe fața mea, pentru că nu se opri.

– Îi respect mult pe marinari, spuse el și se trânti pe scaunul din capătul opus al mesei. Greg mi-e prieten de mult, dar să mă bată Dumnezeu dacă pricep de ce se face atâta tevatură pentru niște balene.

Matahalele astea trec prin golful nostru de un milion de ani, iar câteva jet-skiuri n-or să schimbe asta. Da, e posibil să se împuțineze pe moment, dar după aceea, se vor întoarce.

– Să se împuțineze?

Arată cu degetul spre debarcader.

– Se văicăresc întruna că au început deja să dispară. De parcă peștii au idee ce se întâmplă. Auzi dumneata, ce aiureală!

– Cine-a dispărut?

Îmi era greu să înțeleg despre ce vorbește.

– Balenele. Nu se mai vede nici una. Au trebuit să renunțe la excursiile de observare a balenelor și nu mai ies decât în golf, ca să vadă delfinii. Nu cred să le afecteze încasările în vreun fel. În timpul cât le ia să facă o excursie de observare a balenelor, pot organiza două ca să vadă delfinii. Nu văd de ce se plâng atâta.

Am căzut pe gânduri câteva minute.

– Ceva de băut aveți? am întrebat.

Presimțeam că îmi va trebui puțin alcool în vene ca să mă pregătesc sufletește pentru discuția ce avea să urmeze.

Își ridică trupul mătăhălos de pe scaun, sprijinindu-se în brațele grase ca două hălci de carne.

– Amice, din punctul meu de vedere, voi îmi faceți un serviciu. Așa că te cinstesc bucuros.

Mi-a luat aproape o oră să mă întorc la hotelul Silver Bay. Altădată, alergasem aceeași distanță în mai puțin de zece minute. În mod normal, mi-ar fi luat douăzeci, dacă mergeam în pas lejer. Însă schimbarea de fus orar se adăugase la cele câteva pahare zdravene de whisky pe care noul meu prieten Del de la restaurantul MacIver's mi le tot pusese în față, așa că, în ciuda șerpuirilor line ale șoselei de coastă, abia reușeam să merg drept. De câteva ori, m-am așezat pe valiză, gândindu-mă cum ar fi mai bine să îmi continui drumul. Hotelul era la o aruncătură de băț, și totuși, aveam senzația că se îndepărtează de mine, precum un miraj în deșert. La un moment dat, chiar îmi trecu prin minte să mă bălăcesc cu picioarele în apă – marea era atât de îmbietoare și mai caldă decât ultima oară când fusesem acolo –, dar,

dintr-un motiv neînțeles, consideram că e important să am o ținută elegantă. Pe lângă asta, nu-mi mai aminteam cum să îmi scot pantofii.

De două ori mi s-a întâmplat să mă ridic și să plec, pentru ca, abia după câteva minute, să îmi aduc aminte că uitasem valiza pe nisip. A trebuit să mă întorc după ea, împleticindu-mă pe picioare și cât pe ce să cad în nas. Îmi intrase nisip peste tot, în nas, în păr, în pantofi, dar strângeam zdravăn portofelul în mână, ținându-l în față ca să nu-l scap din ochi. Mama și tata m-au învățat că, atunci când te afli într-o țară străină, trebuie să îți păzești portofelul ca pe ochii din cap.

Odată întors la hotel, mi s-a umplut sufletul de o mulțumire aproape euforică, temperată doar de faptul că nu îmi mai aminteam de ce era atât de important să ajung acolo. Am lăsat bagajul în fața ușii și m-am uitat la bilețelul care fâlfâia prin fața mea. Am dat să îl prind de câteva ori, ca să nu se mai miște.

Apoi, m-a cuprins o asemenea moleșeală, încât am decis că trebuie să mă odihnesc puțin. Băncile din lemn erau prea înguste – nu eram sigur dacă îmi încap fundul pe ele, darămite să mă întind –, iar în zona aceea de plajă, nisipul era destul de prundos. Câțiva pași mai departe, interiorul întunecos al Muzeului Vânătorilor de Balene mă îmbia la somn, așa că am pornit spre el, bălăbănindu-mă pe picioare. Dacă ațipesc puțin, o să-mi aduc aminte ce naiba caut aici.

M-au trezit niște strigăte. Inițial, am crezut că fac parte din vis – eram într-un avion, iar stewardesa se chinuia să trezească toți pasagerii, pentru că, dacă nu dădeam toți din aripi, aparatul nu se ridica de la sol. Treptat, prin ceața de whisky și oboseală, am simțit că, deși stewardesa dispăruse, strigătele se întetiseră, iar degetele ei se încleștaseră în brațul meu.

– Dă-mi drumul, am mormăit, smucindu-mi brațul. Nu vreau alune.

Când am deschis ochii și m-am obișnuit cu lumina difuză, mi-am dat seama că îi recunosc chipul. Aplecată peste mine, cu impermeabilul galben fluturându-i precum aripile unei păsări uriașe, stătea Liza McCullen. Și zbiera.

– E incredibil! Asta ne mai lipsea – să-și facă apariția nemernicul de Mike Dormer, beat criță. Ai idee în ce hal duhnești? Duhnești a whisky. Cum ți-ai permis să intri aici? Te crezi pe moșia ta?

Am închis ochii din nou, învăluit de o senzație stranie de calm. Cel mai ciudat este că, exact înainte de a-i închide, mi s-a părut că o văd pe Kathleen zâmbind în spatele ei.

Capitolul 17

KATHLEEN

Mi-a spus că trebuie să „iau atitudine“. Mi-a spus că a discutat cu sora lui, care e jurnalistă și se pricepe la astfel de lucruri, și că aş putea fi subiectul unui articol intitulat „Doamna-Rechin încearcă să salveze balenele“, sau ceva de genul ăsta. Mi-a spus că publicitatea este cea mai bună metodă de a crește opoziția față de proiect și că acțiunea noastră trebuie să se facă cunoscută dincolo de granițele orașului, dat fiind că multor locuitori nu le pasă ce se întâmplă.

I-am răspuns că nu am chef să agit din nou spiritele și nici să apar în paginile vreunui ziar. S-a uitat la mine de parcă eram nebună.

– În felul ăsta, veți atrage multă publicitate. Publicitate utilă, îmi zise.

– Poate că va trezi interesul câtorva localnici, dar câtor oameni crezi că le pasă de o bătrână de șaptezeci de ani, care a prins cândva un rechin? Mai bine las-o baltă.

– Parcă aveai șaptezeci și șase de ani.

I-am aruncat lui Hannah o privire care m-ar fi făcut să înlemnesc la vârsta ei. Dar tineretul de azi nu prea mai înțelege astfel de lucruri.

– Kathleen, ți-am promis că o s-o rezolv și fac tot ce-mi stă în putință. Dar ne trebuie o strategie și, crede-mă, asta e singura de care ne putem folosi în momentul de față.

Mike avusese la dispoziție trei zile pentru a-și reveni și, cu toate că încă părea obosit, își regăsise stăpânirea de sine și profesionalismul

care îl caracterizaseră la începutul șederii aici. Ba chiar era mai serios de când se întorsese. Venise să ne salveze, după cum declarase cu emfază, când l-am găsit în Muzeul Vânătorilor de Balene. E greu să iei în serios un om, chiar și salvatorul mult așteptat, când zace beat pe jos, cu pantofii leoarcă și alge până și-n nas. Păru destul de mâhnit de vorbele mele.

– Zău, m-am sfătuit cu un specialist în domeniul mediatic.

Purta o cămașă călcată, imaginându-și, probabil, că va fi mai convingător.

– Mike, știu că ai intenții bune și mă impresionează că ai găsit de cuviință să te întorci ca să ne ajuți. Dar, așa cum ți-am mai spus, nu vreau să mai răscolesc toată povestea cu Doamna-Rechin. A fost o mare pacoste pentru mine și nu mai vreau să fiu în centrul atenției.

– Credeam că o să fii mândră de asta.

– Asta arată cât de puține știi.

– Ar trebui să fii mândră, interveni Hannah, cu voioșie.

Se arătase surprinzător de bucuroasă de venirea lui Mike – vizibil mai bucuroasă decât mama ei.

– Eu aș fi mândră dac-aș omori un rechin.

– Uciderea unei vietăți nu e motiv de mândrie, am spus.

– Atunci, folosește-te de moartea rechinului ca să salvezi balenele, zise Mike, încuviințând din cap către mine.

– Nu vreau să redevin Doamna-Rechin. Am destule pe cap.

Am strâns din buze, sperând că se va lăsa păgubaș.

– Atunci, s-o facă Liza.

Liza stătuse ascunsă în spatele ziarului, prefăcându-se că nu îi dă atenție. Totuși, nu aveam cum să nu remarc că, în loc să fie în camera ei ori la bordul lui *Ishmael*, refugiile ei preferate, stătea cu noi în bucătărie.

– Ce să facă Liza? întrebă, ridicând ochii din ziar.

– Ai fi imaginea perfectă pentru această campanie.

– De ce, mă rog?

– Păi... pentru că nu sunt multe femei căpitan de vas. În plus, știi o grămadă de lucruri despre balene. Ești..., se opri și avu decența de

a roși și a tuși stânjenit, ești o femeie atrăgătoare. Mi s-a explicat cum funcționează cheștiile astea și...

– Nu, îi tăie ea vorba.

Stăteam nemișcată lângă chiuvetă și mă întrebam ce va spune în continuare.

După câteva secunde, Liza adăugă pe un ton ușor defensiv:

– Nu vreau să... o expun pe Hannah la... așa ceva.

– Pe mine nu mă deranjează, spuse copilul. Abia aștept să apar în ziar.

– E singura cale de a opri proiectul, zise Mike. Trebuie să atragi cât mai multă susținere. În momentul în care lumea va înțelege ce...

– Nu.

Mike o pironi cu privirea.

– De ce ești atât de încăpățânată?

– Nu sunt.

– Credeam că ești dispusă să faci orice pentru balene.

– Nu ți-e rușine să-mi spui tu ce-ar trebui să fac eu pentru balene?

Liza împături ziarul și îl trânti pe masă. Dacă nu erai tu, nu se întâmpla nimic din toate astea și n-am fi ajuns într-o asemenea situație.

– Liza, am dat să intervin.

– Așa crezi tu? mă întrerupse Mike. Chiar crezi că nimeni nu s-ar fi atins de zona asta?

– Nu, dar nu s-ar fi întâmplat acum. Am fi avut mai mult timp să...

Glasul i se stinse.

– Cum adică „mai mult timp“?

În încăpere, se lăsă tăcerea. Hannah ridică privirea, după care își văzu mai departe de teme.

Liza se uită la mine și clătină discret din cap.

Mike îi observă gestul, și pe chip i se întipări o expresie dezamăgită. M-am apucat să strâng ceștile goale, ca să îmi fac de lucru. Mike și Liza mi le întinseră pe ale lor, parcă răsufând ușurați.

– Uitați cum stă treaba, reluă Mike. Una din voi trebuie să facă ceva. Dacă vrem să blocăm proiectul, voi două sunteți cea mai bună șansă pe care o avem, iar, momentan, până și șansa asta e cam slabă.

Fac tot ce pot ca să vă ajut – credeți-mă că mai mult de atât nu pot –, dar trebuie să cooperați.

– Nu, spuse Liza. Înțelege odată, Mike. Nici eu, nici Hannah nu o să apărem în nici o reclamă. Fac orice altceva îmi propui, dar nu asta. N-are rost să mai insiști.

Acestea fiind spuse, nepoata mea se ridică de la masă și părăsi bucătăria, cu Milly după ea.

– Și ce-ai de gând să faci? strigă Mike, în urma ei. O să tragi cu rachete în jet-skiuri, așa cum ai făcut și cu nava?

Hannah își strânse caietele, îi aruncă un zâmbet lui Mike și se duse după mama ei.

L-am auzit cum oftează adânc.

– O să mă mai gândesc la propunerea ta, i-am spus, mai mult din politețe decât dintr-un imbold sincer.

Era atât de dezamăgit, încât mă simțeam obligată să îl consolez cumva. Se uita după Liza cu privirea omului flămând, căruia i se luase din față mâncarea, iar sentimentele i se citeau atât de limpede pe chip, încât a trebuit să întorc privirea.

– În regulă. Să trecem la planul B, zise cu un rânjet larg și scoase o foaie albă. Trebuie doar să mă gândesc care e planul B.

Am aflat la scurt timp că Mike renunțase la tot ca să revină la Silver Bay. Îmi mărturisi că nu mai are nici slujbă, nici iubită și, din câte se pare, nici domiciliu.

– Am bani să plătesc, ținu să menționeze când îmi ceru să îi dau vechea lui cameră. Contul de la bancă e... Mă rog, ideea e că banii nu sunt o problemă.

Părea că se schimbase enorm în decurs de o lună. Nu mai avea aceeași volubilitate și era chiar ușor ezitant. În loc să facă declarații, acum punea întrebări, iar emoțiile i se citeau pe chip, nemaifiind ascunse în spatele unei măști goale. Am remarcat, de asemenea, că bea mai mult. Când i-am atras atenția, rămase descumpănit.

– E chiar așa grav? mă întrebă, pe un ton scăzut. Am încercat să nu mă gândesc prea mult la asta.

– E de înțeles, i-am zis. Dar numai ca soluție pe termen scurt.

Pricepu mesajul. Noul Mike Dormer mi se părea chiar mai simpatic. Era unul dintre motivele pentru care îl lăsasem să stea la noi. Unul dintre puținele pe care eram dispusă să i le împărtășesc Lizei.

Între timp, toate vasele-discotecă, toți barcagiii de două parale, care nu văzuseră în viața lor mai mult de o sardină și pretindeau că fac ecoturism, pătrundeau în apele pe care echipajele noastre le consideraseră până acum ale lor. Parcă voiau să ne studieze, să vadă până unde se pot amesteca în afacerile noastre. Aflasem de la Paza de Coastă că se vorbea despre o extindere a Debarcaderului Balenei, ca să poată ancora și alții. În două rânduri, vasele-discotecă se apropiaseră atât de mult de golful nostru, încât Lance făcuse reclamație la Autoritatea Parcurilor și Rezervațiilor Naturale, acuzându-i de dispariția balenelor. Răspunsul oficial era că, probabil, balenele își schimbaseră ruta de migrație sau își modificaseră perioadele și distanțele de migrare din cauza încălzirii globale. Explicațiile nu îi mulțumeau pe observatorii de balene – Yoshi discutase cu câțiva prieteni de la facultate, care considerau că e mai degrabă un fenomen local. Delfinii își făceau din când în când apariția în golf. Mă întrebam dacă nu cumva se simt deranjați de atenția care li se acorda, căci ei rămăseseră singura atracție a vizitatorilor. Fiecare grup era acum înconjurat de două sau trei bărci, încărcate de turiști care se aplecau peste bord ca să îi fotografieze.

Poate pentru că era atât de preocupată de problemele balenelor și de întoarcerea lui Mike – deși n-ar fi recunoscut nici în ruptul capului –, am reușit să o conving pe Liza să îi permită lui Hannah să ia lecții de navigație. Am dus-o la primul curs, împreună cu prietena ei, la Salamander Bay. Când am văzut-o pe apă, am realizat cu surprindere că nu era prima oară când manevra o barcă. Mi-a mărturisit ulterior, cu un rânjet, că am dreptate și am căzut de acord să nu îi spunem nimic mamei sale.

– Crezi că o să mă lase să ies cu *Hannah's Glory*? mă întrebă pe drumul de întoarcere, în timp ce câinele stătea peste umărul ei, cu limba scoasă de fericire. Atunci când or să spună instructorii că mă pricep destul de bine?

- Vezi că-ți fură câinele sendvișul, i-am zis, dându-i peste bot lui Milly.

Fusese o zi frumoasă, dar norii înaintau dinspre vest, ca un front sumbru și amenințător.

- Nu știi, scumpo. Cel mai bine e să avem răbdare.

- Greg zice că n-o să mă lase, doar ca să-i dea lui peste nas.

- Ți-a spus el asta?

- L-am auzit când vorbea cu Lance. Nu știau că trag cu urechea.

Va trebui să port o discuție cu tânărul Greg.

- Părerea mamei tale despre Greg nu are nimic de-a face cu asta, am zis. O să te plimbi cu barca. Dar trebuie să ai răbdare, așa cum ți-am spus.

Am încetinit pe șoseaua de coastă ca să îl salut pe bătrânul domn Henderson, care se întorcea de la piața de pește pe bicicletă. Când m-am întors din nou spre Hannah, am găsit-o uitându-se pe geam.

- Se poate să schimbi numele unei bărci? mă întrebă, cu privirea pierdută în depărtare.

- De ce?

- Mă gândeam să-i pun alt nume când voi avea voie să ies cu ea.

- Se poate, am spus.

Îmi frământam mintea ce să gătesc la cină. În ultima vreme, nu știam niciodată câți marinari vor veni. Trebuia să îl fi întrebat pe domnul Henderson ce produse sunt la reducere.

- Eu zic să nu-l schimbi totuși. Unii oameni spun că aduce ghinion.

- O s-o numesc *Darling Letty*.

Am frânat atât de brusc, încât câinele aproape că îmi zbură în poală.

Am tăcut amândouă câteva secunde, după care Hannah făcu ochii mari.

- Am voie măcar să-i rostesc numele?

Am oprit mașina și am ridicat mâna ca să îi cer scuze șoferului dubiței care frânase din scurt în spatele meu. După ce se făcu nevăzut, m-am întors spre Hannah și am mângâiat-o pe obraz, chinându-mă să îmi ascund tulburarea.

- Poți să spui orice dorești, scumpo. Iartă-mă. M-ai luat pe nepregătite.

– E sora mea, spuse, cu ochii în lacrimi. A fost *sora mea*. Vreau să pot vorbi despre ea din când în când.

– Știu.

Câinele se chinuia să i se cocoate în poală, scheunând. Nu suporta să vadă că plânge cineva.

– Mă gândeam că, dacă îmi numesc barca după ea, o să-i pot rosti numele fără să își iasă lumea din minți.

Îmi priveam strănepoata și îmi doream să îi pot spune ceva, orice, care să îi mai aline durerea pe care abia acum descopeream că o ascunde.

– Vreau să vorbesc despre ea fără să-mi fie frică că o să leșine mama.

– E o idee minunată, o idee isteată, dar nu știu dacă o vei putea pune în practică. Nu prea curând, cel puțin.

Când am ajuns acasă, am urcat agale în camera mea și am scos din sertar poza Lizei cu cele două fiice ale sale. Marginile sunt un pic strâmbe acolo unde am tăiat bărbatul din fotografie, mânată de o înverșunare exagerată. Liza considera că singura cale de a proteja pe toată lumea era să o îngroape pe Letty. Era singurul mod în care putea merge înainte, iar ele două să aibă o viață liniștită.

Dar lucrurile nu erau chiar atât de simple. Nu o putuseră îngropa pe Letty atunci și nu o puteau îngropa nici acum.

Iar toată prefăcătoria aceea nu se putea numi viață.

Îl vizitam pe Nino Gaines în fiecare după-amiază. Îl pieptănam, îi aduceam pijamale curate și chiar îl bărbieream – nu din dragoste, ci pentru că nu avea cine altcineva să o facă. E drept că ar fi putut să o facă Frank, sau John John, ori nevasta lui John John, dar tinerii sunt ocupați. Vor să-și trăiască viața. Așa că, m-am oferit eu. Stăteam câteva ore cu el în fiecare zi, îi citeam articolele din ziar care credeam că l-ar interesa și, uneori, le certam pe asistente în numele lui.

Trebuia să îi fiu alături. Îmi imaginam cât de mult urăște să stea singur acolo, în mirosul pătrunzător de dezinfectant, cu corpul său robust conectat la tot felul de aparate piuitoare și tuburi prin care era hrănit cu Dumnezeu știe ce. Nino Gaines era clădit pentru o viață

în aer liber: se plimbase printre rândurile de viță-de-vie ca un colos, scoțându-și pălăria din când în când ca să se aplece și să inspecteze câte o boabă de strugure, mormăind mereu câte ceva despre înflorire ori aciditate. Mă străduiam să nu îl văd în starea actuală: prea voinic pentru patul de spital și, totuși, slăbit. Era limpede că nu doarme, oricât aș fi încercat să mă conving de asta.

Familia lui se bucura să mă știe lângă el. Veneau și îi lăsau mâncarea care se mucegăia la capul patului. Îi aduceau fotografii, în caz că ar fi deschis ochii, și muzică, în caz că auzea. Vorbeau în șoaptă, îl țineau de mână și se consultau cu medicii despre diagnostic și tratament, liniștiți de electroencefalograma din care reieșea că îi funcționa normal creierul. Atâta lucru le-aș fi putut spune și eu. Îi povesteam multe: despre vie, despre Frank care spunea că dăduseră primii muguri, și despre un cumpărător care venise tocmai de la Perth special să îl vadă pe el, pentru că auzise cât de bune sunt vinurile lui și voia să își facă provizii. I-am spus despre ancheta urbanistică, care primise un număr record de plângeri, inclusiv un dosar întreg de la elevii Școlii Gimnaziale din Silver Bay, care declarau că balenele lor sunt mai importante decât un autobuz nou. I-am povestit despre Mike și orele pe care le petrecea în camera lui, vorbind la telefon și străduindu-se din răspuțeri să oprească proiectul. I-am mărturisit lui Nino despre afecțiunea ascunsă pe care i-o purtam tânărului, în ciuda necazurilor pe care ni le adusese pe cap, și despre vigilența din privirile lui care îmi demonstra că are aceleași așteptări de la el ca de la toți ceilalți din jur, și că felul în care se lumina la față când o vedea pe nepoata mea îmi întărea convingerea că luasem o decizie bună lăsându-l să locuiască la noi.

I-am vorbit despre dispariția balenelor și despre bieții delfini chinuiți, și despre nepoata mea care părea atât de tulburată de revenirea lui Mike Dormer, încât nu se mai regăsea. Era ocupată, și nu prea leșea singură pe mare și se întorcea mai prost dispusă decât la plecare. Îl ignora pe Mike la fiecare masă, după care își certa fiica dacă se comporta în același fel. Era supărată pe amândouă, fiindcă îl lăsasem să stea la hotel. Jura că nu simte nimic pentru el – iar, când i-am spus

că nu e în stare să vadă ce are în fața ochilor, a avut îndrăzneala să-mi răspundă că „râde ciob de oală spartă“.

Era o neroadă, iar Nino era un nerod mai bătrân. Zăcea acolo, nefiresc de cuminte, cu tuburile care intrau și ieșeau din el. Nu zicea nimic, nu făcea nimic, ci doar mă lăsa să îmi vărs amarul, de parcă nu avea și el grijile lui. Uneori, plecam optimistă. Alteori, neclintirea lui mă scotea din fire. Într-una din zile, o asistentă m-a surprins urlând la el „Trezește-te!“, cu asemenea furie, încât a amenințat că îl cheamă pe doctor.

Dar, când eram singură în cămăruța aceea și îmi lipeam obrazul de dosul mâinii lui bătrâne – cea în care nu avea înfiptă branula prin pielea străvezie –, doar Nino Gaines îmi simțea lacrimile fierbinți.

Plouase toată după-amiaza, așa cum anticipasem, iar spre seară, se stârnise furtuna. Era ceea ce tata numea furtună de modă veche, iar mama bombănea că e doar o furtună ca oricare alta. Dar eu înțelegeam cuvintele tatei – era o vreme serioasă, un soi de potop biblic, cu tunete care îți făceau dinții să clănțane în gură și trăsnete care brăzdau cerul pe deasupra mării, de parcă se abătuse musonul asupra orașului Darwin. Imediat ce am revenit de la spital, am sunat la Paza de Coastă, iar ofițerul de serviciu mi-a spus că nu avem motive de îngrijorare – trăim mereu cu spaima tornadelor marine, care par că Dumnezeu și-a întins degetul din ceruri, dar fac prăpăd precum mâna diavolului –, căci ce-a fost mai rău a trecut. Am tras obloanele, am făcut focul în șemineu și m-am așezat în fața televizorului, alături de Liza și Hannah. Copila se uita captivată la programul ei preferat, eu și Liza eram cufundate în gânduri, în vreme ce vântul șuiera și luminile pâlpâiau, ca pentru a ne reaminti că suntem încă la mila Domnului. Pe la șase și un sfert, am auzit un zgomot în hol. Am dat peste Yoshi, Lance și Greg, care își scoteau impermeabilele, aducând odată cu ei aerul rece și umed de afară, iar pielea le lucea de la stropii de ploaie.

– Te superi dacă facem un popas la tine? Voiam să bem ceva înainte de a ne retrage pe la casele noastre.

Lance își ceru scuze pentru băltoaca pe care o lăsase pe podea.

- Ați fost pe mare până acum, pe vremea asta? V-ați pierdut mințile?

- Cineva a uitat să verifice prognoza meteo, explică Yoshi, aruncând o privire spre Lance. Ne gândeam să mergem spre insula Kago-orie, să vedem dacă mai sunt balene prin zonă, dar s-a stârnit vijelia din senin.

- Bine că nu aveam pasageri, zise Lance. Ne-am cam zdruncinat la întoarcere. Și ne-a bătut vântul numai din față. În orice caz, n-am fost pe mare până acum, am stat să legăm bărcile. L-am priponit bine și pe *Ishmael*.

- Haideți înăuntru și stați jos, am zis. Hannah, dă-te mai încolo. Încălzesc imediat niște supă.

Mă prefăceam deranjată, dar realitatea este că mă bucuram de venirea lor. Hotelul era gol în ultima vreme, iar prezența lor îmi dădea un sentiment reconfortant.

- Ați găsit vreuna? întrebă Liza, lăsând ziarul din mână.

- Nici urmă de balene. Yoshi se scotoci în buzunar și scoase un pieptene. E ceva ciudat la mijloc, Liza, ascultă ce-ți spun. Nici delfini n-am văzut azi. Dacă și ei au plecat, nu știu pe unde mai scoatem cămașa.

- Unde să plece? întrebă Hannah, ridicând capul deodată.

Liza îi aruncă o privire muștrătoare lui Yoshi, dar era prea târziu.

- Delfinii stau la adăpost până când trece vremea rea, declară Liza, pe un ton ferm. O să revină cât de curând.

- Probabil că s-au aciuat pe lângă stânci, spuse Hannah. Cred că se ascund în golfululețul ăla.

- Mai mult ca sigur așa e, Piticanie, confirmă Lance. Doamne, că bună mai e! adăugă, luând o gură de bere.

Yoshi vârî capul pe după ușă și strigă spre bucătărie.

- Poți să-mi faci un ceai, Kathleen? Am nevoie de ceva care să mă mai încălzească.

M-am mai liniștit când mi-am dat seama că furtuna începe să se domolească. De când eram mică, aveam obiceiul de a număra secun-
dele care trec între tunet și fulger ca să calculez la ce distanță este furtuna. Abia după ce m-am convins că se duce înapoi în larg, m-am

putut concentra la discuția din jurul meu. Îmi amintesc și acum furtuna din '48, când două nave de croazieră au eșuat pe țărmurile noastre, iar tata și alți oameni au stat jumătate de noapte în apă ca să recupereze supraviețuitorii. Au adunat și morții, dar acest lucru l-am aflat abia ani mai târziu, când mama mi-a povestit că trupurile fuseseră depozitate în muzeu până la venirea autorităților.

Greg se așezase lângă Liza. Îi șopti ceva la ureche, iar ea clătină vag din cap. Apoi l-am văzut cum face ochii mici.

– Ce dracu' caută aici? izbucni el.

Mike stătea în prag, cu un teanc de hârtii în mână, ușor derutat de numărul persoanelor din salon.

– Își plătește datoriile, ca noi toți ceilalți.

Nu îi spusese lui Greg de venirea lui Mike. Mă gândeam că o să afle oricum și fără ajutorul meu, și nici nu consideram că e treaba lui.

Uitându-mă la indiferența calculată pe care o afișa Liza, mi-am dat seama că și ea gândise la fel.

Greg dădu să mai spună ceva, dar bănuiesc că expresia de pe fața mea îi tăie orice elan. Pufni disprețuitor și se pleoști pe canapea, alături de Liza.

Mike se apropie de mine.

– Se pare că au căzut liniile telefonice, îmi șopti. A picat și internetul.

– Așa se întâmplă când plouă puternic, am zis. Stai calm, se rezolvă. N-o să plouă toată noaptea.

– Ce faci aici? Ai venit să mai îngropi niște afaceri?

– Potolește-te, Greg, se răsti Liza.

– De ce-i ții partea? Cum îl mai suportă aici, după tot ce-a făcut?

Strigătele lui Greg se transformaseră într-un smiorcăit neatrăgător, iar ochii lui aruncau săgeți către Mike.

– Nu-i țin partea.

– Trebuia să-l dați afară în șuturi.

– Nu te privește pe tine ce..., dădu Liza să riposteze.

– Încerc să îndrept lucrurile, bine? spuse Mike. Nu mai am nici o legătură cu Beaker Holdings. Vreau să opresc proiectul.

– Așa pretinzi tu.

– Ce vrei să spui?

Greg se întoarse spre mine.

- De unde știi că nu e un șiretlic?

Nici prin gând nu-mi trecuse așa ceva.

- Compania lui sigur a aflat că oamenii se opun. Ce te face să crezi că nu l-au trimis aici special ca să ne spioneze?

Mike făcu un pas spre el.

- Mă faci mincinos? zise el, pe un ton scăzut.

Urmăream scena cu sufletul la gură, realizând că lucrurile riscă să ia o întorsătură urâtă.

- *Mă faci mincinos?* îl îngână Greg.

- M-am săturat de...

- Da, te fac mincinos. Ești un birocrat mizerabil, escroc, șarlatan și...

Greg sări primul la bătaie. Pumnul stâng se abătu cu viteză și aplică o lovitură piezișă în falca lui Mike. Acesta se clătină pe picioare. Greg ridică pumnul din nou, dar Lance se băgă între ei, blocându-i lovitura cu un geamăt puternic. Mike se redresă rapid, cu pumnii ridicați.

- Astâmpără-te! zbieră Lance, care se întoarse și îl îmbrânci pe Mike, răsturnând din greșeală o măsuță. Astâmpără-te naibii!

Îmi bubuia inima atât de tare în piept, încât simțeam că mă ia cu amețeală. Mă uitam incremenită la încăperea ce părea să se fi strâns în jurul celor trei bărbați. Aveam senzația că zboară mobila în toate direcțiile și toată lumea urlă.

Mike duse mâinile la față, văzu sângele de pe degete și se năpusti spre Greg.

- Nenorocitul...

Yoshi scoase un țipăt.

- Ajunge! Sunteți penibili amândoi! Liza se puse între ei, cu brațele ridicate. Ieși! N-ai auzit? Nu permit așa ceva la mine în casă!

Îl împingea pe Greg, încercând să îl scoată din salon.

- *Eu ce vină am?* zbieră el, în timp ce Liza și Lance se chinuiau să îl conducă spre bucătărie.

- Nu sunt obligat să-ți suport tâmpeniile! strigă Mike.

Mi-am mai venit în fire abia după ce i-am văzut în camere separate.

- Ferească Dumnezeu! exclamă Lance când reveni în cameră. Ferească Dumnezeu!

Mike își smuci brațul și se apucă să își tamponeze obrazul cu o batistă. Apoi, se aplecă să îndrepte măsuța răsturnată. Din bucătărie, răsunau țipetele nepoatei mele și ale lui Greg.

În momentul acela, am observat-o pe Hannah. Se ghemuise într-un colț al canapelei, cu Milly în brațe.

- Nu-ți fie frică, scumpo, am spus, străduindu-mă să par calmă. Toată lumea e mai nervoasă din cauza furtunii.

- Nu se mai iau la bătaie, nu? întrebă ea, cu o privire speriată. Te rog eu, nu-i mai lăsa să se bată.

M-am întors spre Mike, care privea îngrozit efectul pe care scena de mai devreme îl avusese asupra copilei.

- Stai liniștită, Hannah, îi zise. N-are de ce să-ți fie teamă.

Hannah se uita la el ca la un străin.

- Crede-mă, continuă el și îngenunche lângă ea. Iartă-mă. M-am pierdut un pic cu firea, dar nu s-a întâmplat nimic grav.

Fata se feri de el, neîncrezătoare.

- Gata, s-a terminat. Pe cuvântul meu, adăugă Mike.

- Nu sunt proastă, replică Hannah, deopotrivă furioasă și speriată. Ne uitam unii la alții.

- Uite, îți dovedesc imediat, spuse el.

Am strâns-o la piept, iar el se ridică și plecă spre bucătărie.

- Greg? strigă el.

Am simțit-o pe Hannah tresărind în brațele mele.

- Greg? mai strigă o dată și dispăru.

O secundă mai târziu, își făcură amândoi apariția în pragul ușii.

- Vezi? zise Mike și întinse o mână - îmi dădeam seama cât de greu îi era să facă acel gest. Suntem prieteni. Suntem un pic țâfnoși din cauza furtunii, exact cum a spus Kathleen.

- Așa e, confirmă Greg și îi strânse mâna. Nu te speria. Iartă-mă, draga mea.

Hannah se uită la mine, apoi la mama ei. Zâmbetul Lizei păru să o mai calmeze.

- Gata, plecăm, spuse Mike, silindu-se să zâmbească. Îmi pare rău.

- Și mie, zise Greg. O iau din loc. Liza, știi unde mă găsești, adăugă cu subînțeles.

Se vedea că vrea să spună ceva, dar exact atunci sună telefonul. Trecu pe lângă el și ieși în hol ca să răspundă.

- Kathleen, Hannah, zise Greg, dezumflat. Îmi cer scuze. N-aș vrea să te sperii pentru nimic în lume, scumpo. Știi că...

Am strâns-o pe Hannah de umeri, dar tot nu voia să-i răspundă.

Liza intră brusc în cameră, cu impermeabilul deja pe ea.

- A sunat Tom, spuse ea, cu vocea sugrumată. Zice că au pătruns în golf tot felul de plase pierdute.

Capitolul 18

MIKE

Era forfotă mare în cameră. Stăteam dezorientat, cu batista la față, întrebând ce sunt plasele pierdute, dar toți se mișcau precum soldății în jurul meu, chemați la luptă de bătăile unei tobe invizibile.

– Vin cu tine, îi spunea Kathleen Lizei, trăgându-și mănușile pe mâini. Eu pilotez, tu tai.

Yoshi își pusese deja geaca.

– A anunțat cineva Paza de Coastă? întrebă ea.

Lance stătea cu telefonul mobil la ureche.

– N-am semnal.

– Tu rămâi acasă, scumpo, îi zise Liza lui Hannah.

– Nu, răspunse copila, uitând de spaima de mai devreme. Vreau să ajut.

Chipul Lizei era neînduplecat.

– Nu. Rămâi aici. E periculos pe mare.

– Dar vreau să vă ajut...

– Atunci, stai cuminte aici și când se repară liniile telefonice, te apuci și suni. La Autoritatea Parcurilor, la organizațiile care protejează delfinii și balenele, la oricine ne poate ajuta. Le spui să trimită cât mai mulți oameni, da? Găsești numerele în cartea de telefon de pe masa din hol. Se lăsă în genunchi și își privi fiica în ochi. E foarte important să faci ce ți-am zis. Avem nevoie de cât mai mulți oameni.

Hannah părea să cedeze.

- Bine.

Kathleen reveni în salon, îmbrăcată cu impermeabilul și înarmată cu o lanternă mare sub braț.

- Am pus costumele de scafandru în portbagaj. Am luat o lanternă de rezervă. Are toată lumea foarfece?

Greg își trase căciula de lână peste frunte.

- Mai am eu una de rezervă în magazie. Dau fuga și-o iau. Lance, du-ne cu mașina ca să ajungem mai repede.

Mă uitam la Liza, simțindu-mă la fel ca prima oară, stingher și inutil.

- Cu ce vă pot ajuta? am întrebat.

Aș fi vrut să discut cu ea între patru ochi, să îi cer iertare pentru prostia mea și a lui Greg, să găsec o modalitate de a o ajuta, dar ea era deja cu gândul în altă parte.

- Stai aici, zise, uitându-se spre Hannah. Cineva trebuie să rămână acasă. Și nu lăsa câinele să iasă. Cum se anunță vremea, Kathleen?

Își îndesă părul sub căciulă și aruncă o privire afară.

- Se putea și mai bine, răspunse Kathleen, dar nu e ca și cum putem schimba ceva. Hai să mergem. Ținem legătura prin radio.

După ce ieșiră încolonați, Hannah mă lămuri că furtuna adusese în golf plase mari de pescuit, unele lungi de câțiva kilometri, prinse cu flotoare pe o margine și cu greutate pe cealaltă. Denumite și „zidurile morții“, aceste plase fuseseră declarate ilegale în Australia. În consecință, multe fuseseră aruncate peste bord ori se desprinseseră de nave și pluteau în derivă până când, îngreunate de trupurile vietăților care își găseau sfârșitul prinse în ele, se scufundau pe fundul mării.

- Am învățat despre ele la școală, spuse ea, dar nu credeam că vor ajunge și aici. Își mușcă buzele. Sper să nu pățească ceva delfinii.

- Sunt sigur că mama ta și ceilalți vor face tot ce le stă în putință ca să împiedice asta, am zis. Nu cumva ai niște telefoane de dat?

Liniile telefonice funcționau din nou, semnalul mobilelor își revenise. Mi-am făcut o ceașcă de ceai și trăgeam cu urechea la Hannah care lăsa mesaje pe roboții telefonici și, din când în când, discuta cu câte o persoană, posibil cu funcție de conducere. Îmi părea incredibil

de calmă pentru un copil de unsprezece ani. Pe de altă parte, nu cunoscusem niciodată un copil de unsprezece ani care să știe atâtea lucruri despre delfini.

Afară, tunetele și fulgerele se îndepărtaseră, dar ploaia continua să cadă fără milă, formând pârâiașe pe geamuri și ropotind neobosită pe acoperișul plat al verandei. Am mai pus câteva lemne în foc și am început să mă plimb nervos prin bucătărie, sub privirile câinelui, care se uita când la mine, când la ușă.

– Ai reușit să iei legătura cu cine trebuie? am întrebat-o pe Hannah când intră în bucătărie.

– Cu majoritatea. Cred că Paza de Coastă e deja ieșită. Aș vrea să dau și eu o mână de ajutor.

Privi gânditoare prin geamul acoperit de stropi.

– Asta și faci. Cineva trebuie să dea telefoane.

– Țsta nu se numește ajutor. O să faci vânătaie, spuse și arătă spre obrazul meu.

– Să-mi fie învățătură de minte, am spus, rânjind.

Hannah întinse mâna spre câine, care ridică botul.

– M-am uitat pe fereastră, la etaj, și am văzut o mulțime de nave în golf cu luminile aprinse.

– Vezi? am zis. Ți-am spus eu că nu o să pățească nimic. A sărit toată lumea în ajutorul lor.

Hannah însă nu părea să mă audă.

În momentul acela, răsună un țârâit de la etaj. Era mobilul meu.

– Mă întorc imediat, am zis și am luat-o la fugă pe scări, sărind câte două trepte deodată, cu gândul că ar putea fi Liza. Poate că încercase să sune în timp ce vorbea Hannah la telefon.

Dar, când am ajuns în cameră și am scos telefonul dintr-un buzunar, pe ecranul micuț apăru cu totul altcineva. M-am uitat la nume, la beculețul care pâlpâia și am apăsat pe tastă.

– Alo?

Urmă un moment de tăcere.

– Vanessa?

– Mike.

M-am uitat pe fereastră la noaptea adâncă, deslușind cu greu, prin perdeaua de ploaie, luminițele vaselor pe cerul de smoală. Nu știam ce să spun.

- Am auzit că ți-ai dat demisia, zise ea.

Îi auzeam glasul ca și când ar fi fost în camera alăturată.

M-am așezat pe scaunul din piele.

- Da, acum o săptămână. N-am... n-am mai stat până la finalul perioadei de preaviz.

Aveam senzația că trecuse deja o eternitate de atunci.

- Mi-am luat câteva zile libere, spuse ea. Habar n-aveam ce s-a întâmplat. Tata nu mi-a zis nimic.

- Te-aș fi sunat, dar...

- Da, știu.

Se lăsă o tăcere prelungă.

- N-am vrut să vin la birou, câtă vreme tu și... ea erați încă acolo.

Mi-am sprijinit capul în palmă și am inspirat adânc.

- Îmi pare nespus de rău, Ness.

Alt moment de tăcere. Răzbătea durerea prin ea, și mi se rupea sufletul.

- Am vrut să-ți spun... a fost o prostie... și nu meritai așa ceva. Dar vreau să știi că s-a întâmplat o singură dată și am regretat-o mai mult decât îți poți imagina. Sincer.

În continuare, tăcere. Bănuiesc că medita la spusele mele.

- De ce-ai demisionat?

- Cum adică? am întrebat, încruntat.

- Te-a forțat tata să pleci? Nu am vrut să-ți pierzi slujba. Știu că te-am contrazis la ședință... dar voiam doar... mă simțeam atât de...

- N-a avut nimic de-a face cu tatăl tău. A fost decizia mea. M-am gândit că e mai bine așa, dat fiind ce...

Lătratul câinelui mă făcu să îmi pierd șirul gândurilor.

- De fapt, tatăl tău chiar a insistat să rămân.

- Mă bucur, spuse ea. Mi-am făcut o mulțime de griji. Mike?

- Îhi?

Lătratul părea să vină dinspre ușa de la intrare. Mă bătea gândul să cobor, dar știam că, dacă Milly nu se potolea, n-aș mai fi auzit nimic

din ce îmi spunea Vanessa. Și consideram că e important să punem lucrurile la punct.

– Vanessa, eu...

– Ce e zgomotul ăla?

Câinele râcâia undeva și scheuna. M-am ridicat și m-am dus la ușă. Mă întrebam dacă nu cumva se întorsese vreunul dintre marinari și nu putea intra. Dar ușa era rareori încuiată.

– Câinele, am răspuns, absent.

– Tu n-ai nici un câine, observă ea.

– Nu-i al meu, am zis, astupând difuzorul telefonului. Hannah?

– Unde ești? întrebă Vanessa.

Ezitam să îi dau un răspuns.

– Mike?

– În Australia, am spus.

În clipa aceea, am realizat că tăcerea provocată de uluire se deosebește de celelalte. E mai lungă, mai apăsătoare, pentru ca apoi să facă implozie sub presiunea întrebărilor nerostite.

– Australia? spuse ea, abia șoptit.

– Trebuia să mă întorc, am zis, aplecându-mă peste balustradă. Ți-am spus că proiectul e o greșeală din punctul meu de vedere, Ness, și încerc să îndrept lucrurile. Trebuie să închid. E o situație mai complicată aici. Încă o dată, îmi pare rău. Îmi pare rău pentru tot. Trebuie să închid.

Am încheiat conversația și am coborât în fugă. Milly împingea în ușa din față și lătra ca scoasă din minți.

– Hannah? am strigat, vârând capul pe ușa bucătăriei, în speranța că ea mă va lămuri ce se petrece.

Dar fata nu era nici în bucătărie, nici în salon. Nu era nici în dormitorul ei, nici în celelalte camere de la etaj. Nu era lângă telefonul din hol. Discuția cu Vanessa mă derutase în asemenea măsură, încât îmi luă mai mult timp decât de obicei ca să observ că și geaca ei dispăruse.

M-am uitat pierdut la cuierul gol, apoi la câinele care continua să latre și mă privea, parcă îndemnându-mă să fac ceva. Am crezut că o să-mi stea inima.

- Oh, Doamne! am zis și am pus mâna pe impermeabil. Apoi am bâjbâit după leșă și am prins-o de zgardă. Hai, băbuțo, am spus, deschizând ușa. Arată-mi pe unde a luat-o.

Furtuna se domolise, însă ploaia continua să răpăie în rafale nemi-loase, udându-mă pe picioare în timp ce lipăiam pe cărarea de coastă, pe urmele lui Milly. Nu credeam că o să prind vreodată o asemenea ploaie – apa îmi intra în gură ori de câte ori o strigam pe Hannah și îmi făcuse leoarcă blugii și pantofii în câteva secunde. Doar partea de sus a corpului îmi rămăsese uscată, protejată de impermeabil.

Milly trăgea de leșă, ca un proiectil lucios, înfrânată doar de înce-tineala cu care înaintam eu pe cărarea neluminată.

- Ușurel! am strigat, dar cuvintele îmi fură purtate de vânt departe.

Alergam prin beznă, căznindu-mă să îmi amintesc pe unde sunt gropile. Am zărit câteva camioane oprind la debarcader, cu farurile estompate de umezeala din aer. Pe măsură ce mă apropiam de golf, începeau să se vadă luminile vaselor, ancorate cam la treizeci de metri unele de altele, care se legăneau pe valurile furioase. Nu reușeam să-mi dau seama ce fac.

- Hannah! am strigat, deși știam că e inutil.

Mă rugam ca Milly să știe pe cine caută și să nu mă ducă direct la Liza.

Câinele se opri brusc în dreptul unor magazii – barăcile în care își țineau marinarii echipamentele. Câteva uși erau deschise, ca și când proprietarii fuseseră mult prea zoriți ca să se mai gândească să își protejeze bunurile. Milly se năpusti într-una din ele, râcâind cu ghearele podeaua de ciment.

Stăteam nehotărât în liniștea stranie dinăuntru, cu zgarda udă alunecându-mi printre degete, și încercam să mă orientez în spațiu.

- Hannah? am țipat.

Ploaia ropotea monoton pe acoperișul plat și se scurgea în pârauri nesfârșite prin crăpături până în rigole. În mijlocul tavanului, atârna un bec chior, iar pe perete deslușeam vag ceva ce aducea cu o hartă topografică a fundului mării. În jur, erau o mulțime de canistre din

plastic, lăzi din lemn pline cu scule, iar pe peretele opus, funii, geamanduri și suluri de pânză. Se simțea miros de combustibil.

– Hannah?

Am citit ce scria pe licența înrămată de pe perete. Greg Donohoe. Mă aflam în baraca lui Greg. În acea clipă de liniște, îmi veni în minte un crâmpeli dintr-o discuție despre o bărcuță interzisă. O bărcuță care era pusă la păstrare în baraca lui Greg.

– Oh, drace! am exclamat în spațiul gol din jur și am pus mâna pe o lanternă.

Probabil animată de același gând, Milly țâșni spre apă.

Am luat-o la fugă, cu degetele încleștate pe lesă, străduindu-mă să îmi stăpânesc teama crescândă când m-am apropiat de mare și am văzut în ce condiții acționau bărcile. Valurile înalte se prăvăleau pe plajă, agățându-se și izbindu-se de nisip, verișoarele neîndurătoare ale celor pe lângă care alergasem fericit în atâtea dimineți. În golf, cam la opt sute de metri în larg, vasele se legănau și motoarele uruiau, încercând să rămână pe poziții. Glasuri răzlete răsunau peste răpăitul ploii. Am scrutat zarea, cu ochii împăienjeniți de apă și câinele care se smucea la picioarele mele. Nu aveam nici cea mai vagă idee unde putea fi copilul în bezna aceea de nepătruns, și era limpede că până și echipajele experimentate se descurcau cu greutate pe mare.

– Hannah! am strigat.

Am fugit spre debarcader, după raza subțire a lanternei. Treizeci de metri mai încolo, am dat peste doi oameni care se căzneau să împingă o barcă cu motor în apă. Ambii purtau veste de salvare. Nu le distingeam chipurile aproape deloc.

– Ajutați-mă, am spus, gâfâind. E vorba de un copil, de o fetiță... cred că a ieșit pe mare.

– Ce? Bărbatul făcu un pas spre mine. L-am recunoscut pe omul care își plimba câinele când venisem prima oară acolo. Strigă mai tare, amice, că nu se aude nimic.

– O fată, am zis, gesticulând spre golf. Cred că a ieșit singură cu barca. E doar un copil.

Cei doi bărbați se uitară unul la celălalt, apoi la barcă.

– Pune vesta pe tine, îmi strigă unul.

Nu știam unde să las câinele, așa că l-am urcat în barcă și i-am ajutat să o împingă în apă.

– Hannah McCullen, am țipat în momentul în care porni motorul. Fetița de la hotel.

Celălalt îmi făcu semn să țin lanterna îndreptată spre apă. M-am agățat de margine cu o mână, ca să nu cad, iar bărbatul scoase și el o lanternă, pe care o atârna de partea din față a bărcii, pentru a lumina valurile.

Dacă nu mi-aș fi făcut atâtea griji pentru viața lui Hannah, mi-ar fi fost frică. Am încercat dintotdeauna să evit situațiile periculoase, iar acum, săltat și zgâlțâit pe marea învolburată, mi-aș fi dorit să fiu oriunde altundeva.

– Se vede ceva? întrebă bărbatul cu șapcă albastră.

Dârdâiam din toate încheieturile și îmi era tot mai greu să o țin pe Milly între picioare. Am legat zgarda de balustrada laterală ca să îmi pot concentra toată atenția pentru găsirea lui Hannah. M-am proptit în margine, cu stomacul în gât, plimbând lanterna dintr-o parte în alta, fără să zăresc nimic altceva decât apa neagră și agitată. Când ne-am apropiat de celelalte ambarcațiuni, am avut senzația că jumătate din populația din Silver Bay se adunase acolo, pe iahturi uriașe ori bărcuțe cu motor. Se deslușeau oameni echipați cu costume de scafandru și alții, în impermeabile, care le întindeau foarfece. Nu ne observă nimeni. Toți își vedeau de treburile lor și se chinuiau să își stabilizeze bărcile.

– E a naibii de mare, zbieră unul dintre bărbați.

Am bănuț că se referea la o plasă, cu toate că nu vedeam nimic. Am înaintat până la barca următoare. Nici urmă de Hannah. Mă întrebam dacă nu cumva mă înșelasem – poate că bărcuța nu se mai afla în baraca lui Greg. Poate că fata era încă acasă, iar eu înțelesesem greșit. Apoi, îmi veni în minte reacția lui Milly: i se citea concentrarea și nervozitatea pe față, așa că am hotărât să am încredere în instinctele ei. Nu-mi venea să cred că Hannah nu este acolo.

Odată ce am trecut de a șasea și a șaptea barcă și ne-am îndreptat spre gura golfului, am zărit și eu plasele rătăcite. Ne-am strecurat printre unul din *Moby*-uri și un alt vas și, la lumina lor mult mai

puternică, am distins ceva ce semăna cu o plasă încălцитă, chiar pe creasta valurilor luminate. În ea, se observau câteva forme nedefinite, pe care mă căzneau să le identific.

În clipa aceea, Milly se apucă să latre din toți rărunchii și se auzi un țipăt.

Câinele sări în picioare, trăgând de lesă. Am rotit lanterna și le-am strigat oamenilor să oprească motorul. Când încetă zgomotul, am auzit-o pe Hannah – un scâncet firav, îngrozit. În clipa în care reporniră motorul și plecară în direcția pe care le-o arătam cu mâna, am zărit, în lumina slabă a lanternei, o bărcuță ce se zguduia periculos de tare și o siluetă firavă care stătea agățată de margine.

– Hannah! am țipat.

Barca viră spre ea, cu motorul aproape acoperit de lătrăturile câinelui.

– Hannah! am strigat.

Lumina bărcii noastre cădea direct pe ea și o vedeam limpede: chipul schimonosit de spaimă, mâinile încleștate pe margini, părul lipit de față din cauza ploii.

– Stai liniștită! i-am strigat, deși nu eram sigur că mă aude.

– Ajutor! strigă ea, printre lacrimi. Mi s-a blocat cârma în plase. Nu mă pot mișca.

– Stai liniștită, scumpo, am zis, ștergându-mi apa de pe ochi. Venim acum. Am simțit că încetinește motorul și m-am întors. Mai aproape! le-am strigat celor doi bărbați. Trebuie să mergem mai aproape!

Unul din ei slobozi o înjurătură.

– Mai aproape de-atât nu se poate, zbieră el. Rămânem și noi prinși în plase. Chem o barcă de salvare prin radio.

– Nu-i putem arunca o funie? am întrebat.

– Nu ajută la nimic dacă i s-a prins cârma în plase.

Hannah scoase un țipăt în momentul în care un val uriaș mă izbi în plin.

– Mă duc după ea, am strigat și mi-am scos pantofii.

– Sigur te descurci?

– Ce naiba să fac?

M-am dezbrăcat de geacă, și unul din bărbați îmi întinse un clește. Celălalt îmi strângea vesta de salvare, ca să fie sigur că nu se desface.

– Ai grijă să nu te agăți și tu în plasă, îmi strigă. O să-ncerc să țin lumina pe tine. Înnoată încotro o îndrept, bine? Ține-te după rază.

Chiar și echipat cu vesta de salvare, forța și răceala mării mă izbi ca un pumn. Am scos un icnet sub lovitura unui nou val. Apa sărată îmi ardea ochii. Am reușit să ies la suprafață și m-am uitat printre pleoape după lumina lanternei, încercând să mă dumiresc în ce direcție să o iau. Mi-am înfășurat cureaua cleștelui pe încheietura mâinii și, la izbitura unui nou val, am început să înot.

Nu ne despărțeau mai mult de zece-doisprezece metri, dar a fost cel mai epuizant efort din viața mea. Valurile și curenții mă îndepărtau de ea, iar țipetele ei amuțeau ori de câte ori câte un val mă trăgea la fund. Am luat o gură de aer, am pus capul în piept și am pornit spre ea. Strigătele bărbaților se auzeau tot mai surd în urma mea, iar țipetele lui Hannah răsunau tot mai tare. Nu aveam timp să mă sperii. M-am transformat într-un fel de robot, brăzdând apa cu brațele, năpustindu-mă peste fiecare val, încurajându-mă că fiecare mișcare mă poartă mai aproape de ea, cu toate că ochii îmi spuneau altceva.

Ajunsesem cam la trei metri distanță, când am remarcat că poartă vestă de salvare. I-am mulțumit lui Dumnezeu pentru asta.

– Hannah! am strigat, văzând-o că se apleacă peste marginea bărcii, spre mine. Trebuie să înoți.

În clipa aceea, am avut un șoc. Când lanterna de pe barca bărbaților își schimbă direcția, strălucind mai intens și, poate, mai aproape decât înainte, un val ridică plasa încolăcită pe cârma lui Hannah și, în apa brusc luminată, mi se înfățișă un tablou pe care nu-l voi uita niciodată. Prinse în firele subțiri ale plasei, vizibile doar pentru o fracțiune de secundă, apărură trupurile păsărilor, peștilor și rămășițele altor vietăți, moarte probabil de câteva săptămâni, toate agățate într-o pânză aproape invizibilă, zidul plutitor al morții. În acea secundă, am văzut un pui de țestoasă, un pescăruș uriaș – posibil, un albatros – cu penele pe jumătate smulse, și, cel mai cumplit, spre suprafață, un delfin cu ochii deschiși și corpul contorsionat în plasă. Nu sunt nici pe departe expert în viețuitoare marine, dar mi-am dat seama că este

viu. Îl văzuse și Hannah, care stătea aplecată peste margine. I-am auzit țipătul pătrunzător și, odată ajuns lângă barcă, i-am văzut ochii holbați de oroarea la care și eu fusesem martor. Am întins brațul, rugându-mă îngrozit să nu ating cu mâna leșurile putrezite de dedesubt.

– Hannah! am zberat. Trebuie să înoți. Haide!

Lumina plecă de lângă noi, apoi se întoarse. În secunda aceea, i-am zărit ochii încremeniți pe suprafața apei și chipul galben ca ceara. Se zguduia de plâns, surdă la vorbele mele, paralizată de ceea ce știa că se află sub barcă.

– Hannah! am implorat-o. Nu mă puteam urca în barcă. Eram înghețat bocnă și nu aveam de ce să mă prind. Hannah!

Mi-am retras picioarele involuntar, simțind că mă lovesc de ceva.

Printre răpăielile ploii și lătrăturile lui Milly, îmi ajunse la urechi vaietul deznădăjduit al copilei: „*Brolly!*“

Speram să nu îmi mai fie dat vreodată să văd un spectacol atât de macabru.

Hannah întinse mâna spre mine. Când am întors capul, lumina lanternei căzu din nou cam peste cincisprezece metri din plasa aceea infernală și prada ei cumplită și neputincioasă. Mă trecu un fior la gândul lungimii ei, la numărul vietăților care se stingeau în tăcere între ațele ei și la marinarii care se chinuiau să le salveze pe cele încă în viață.

– Trebuie s-o eliberezi! urla Hannah. Trebuie!

– Hannah, trebuie să ajungem la barcă! am strigat.

Dar copila era aproape isterică.

– Elibereaz-o! Te rog, Mike, elibereaz-o!

Nu aveam timp să ne contrazicem. Am tras aer în piept și, imediat ce lumina reveni asupra noastră, am luat cleștele și m-am băgat sub apă.

Cel mai mult mă frapă tăcerea. După tot vuietul vântului și al ploii și țipetele lui Hannah, mă cuprinse un straniu sentiment de ușurare să scap de tot acel haos. Atunci, am zărit silueta întunecată a delfinului și m-am repezit spre ea, realizând cât de ușor ar fi să mă agăț în plasa aceea și să fiu târât la fund. Am prins firele cu cleștele, încercând să îmi păstrez echilibrul în timp ce greutatea surprinzătoare a plasei o smucea cu putere de lângă mine. Pe măsură ce tăiam, simțeam cum

firele din nailon încep să se rupă. Delfinul se zbătea, probabil trezit din toropeala morții de această nouă amenințare. În timp ce lumina pendula pe deasupra noastră, am remarcat că animalul sângerează, aripioara dorsală îi era aproape retezată și pielea îi era plină de tăieturi din cauză că se zbătuse să scape. Îmi tot venea să închid ochii ca să nu mai văd cadavrele care îmi pluteau prin față și plasa care flutura întruna, amenințând să mă captureze.

– *Mike!*

Am auzit vag strigătul înăbușit al lui Hannah. Apoi, pe neașteptate, am izbutit să tai și ultima bucată de plasă, iar delfinul se îndepărtă rapid și dispăru unduindu-se în bezna de nepătruns. Speram să nu se îndrepte spre o nouă capcană.

Am ieșit la suprafață cu un oftat adânc de ușurare.

– Hannah! am strigat, arătându-i cleștele.

În cele din urmă, palidă de frică, sări peste marginea bărcii în brațele mele și își lipi fața de obrazul meu ca să nu mai vadă grozăviile care ne înconjurau.

După ce s-a convins că am eliberat delfinul, Hannah nu a mai spus nimic până la țărâm. Mă întrebă doar dacă am văzut și un pui și, când i-am spus că nu, își îngropă fața în gâtul ud al lui Milly.

O strângeam lângă mine în timp ce săltam și coboram pe valuri, căznindu-mă să nu tremur prea tare. Totuși, privirile pe care le-am schimbat cu cei doi bărbați îmi confirmară cât de norocoși fuseserăm.

Nici nu ajunseserăm bine la debarcader, și Liza alerga deja către noi. Purta costum de scafandru și avea ochii întunecați de spaimă. Era atât de disperată să își îmbrățișeze fiica, încât nici nu mă observă.

– Iartă-mă, mami, plângea Hannah, cu brațele înghețate și amorțite încolăcite în jurul gâtului mamei. Am vrut doar să-i ajut.

– Știu, scumpo, știu...

– Dar Brolly, spuse Hannah, plângând cu sughițuri. Am văzut-o...

Liza luă o pătură pe care i-o întindea cineva, își înveli fiica și începu să o lege pe genunchi, ca pe un copil mic. Pe nisipul cenușiu, luminat de farurile mașinilor, se adunaseră câțiva oameni.

– Of, Hannah, repeta Liza, iar glasul ei deznădăjduit îmi înmuie picioarele.

– Îmi pare rău, Liza, am spus, într-un final, când ridică ochii spre mine.

Dârdâiam din toate încheieturile, deși cineva îmi pusese o pătură pe umeri.

– Am urcat la etaj pentru cinci minute și...

Clătină din cap fără să rostească o vorbă. În bezna nopții, nu reușeam să îmi dau seama dacă mă iertase sau mă avertiza să stau departe de ele, legănând probabil din cap pentru că nu îi venea să creadă cât de nehibzuit poate fi un bărbat incapabil să păzească un copil de unsprezece ani nici măcar pentru un sfert de oră.

– Cred că bărcuța e ca și pierdută, spuse cineva. I s-a blocat cârma în plase. Nu m-ar mira să fie trasă la fund.

– Cui îi pasă de barcă? strigă Liza, cu fața lipită de obrazul fiicei sale.

Hannah izbucni în hohote și mai puternice.

– Gata, scumpo, ești în siguranță acum.

Era greu de spus dacă încerca să o liniștească pe Hannah sau pe ea însăși.

Le priveam și îmi doream să le pot lua în brațe. Aveam din nou aceeași senzație de respingere, ca atunci când trăgeam de plasă, și realizam că pierdusem și ultima șansă de împăcare cu Liza, și cât de scump ar fi putut să o coste neatenția mea.

Am simțit o greutate în piept și am lăsat capul în pământ. În momentul acela, cineva anunță că una dintre bărcile mari se prinsese în plase, și câțiva oameni o luară la fugă spre debarcader.

O femeie necunoscută îmi dădu o cană cu ceai îndulcit. Îmi frigea gura, dar nu îmi păsa. Kathleen apăru în spatele meu.

– Ar fi bine să vă ducem acasă, zise ea și puse o mână noduroasă pe umărul meu.

Deodată, l-am văzut pe Greg venind în fugă spre noi, prin întuneric.

– Liza? zbiera el, cu o voce sugrumată de spaimă. Liza? Acum am auzit. A pățit ceva Hannah?

Era ceva posesiv în tonul lui, dar, pentru prima oară, nu îmi trezi un sentiment de indignare, ci de compasiune.

- Îmi pare rău, am mai spus încă o dată, în noapte, sperând ca Liza să mă audă.

Apoi, flancat de oameni necunoscuți, m-am întors și am luat-o agale pe cărarea ce ducea la hotel.

Abia pe la ora unu dimineața, am început să mă încălzesc. Kathleen îmi interzisesse să fac o baie fierbinte, așa cum visam, dar mă umflase cu ceai cald până când am implorat-o să se oprească. Făcuse focul în camera mea - în șemineul despre care bănuiam că e doar de decor -, și în timp ce tremuram sub pături, îmi aduse o fiertură născocită de ea, un amestec de lămâie caldă, miere, mirodenii și coniac.

- Să nu riscăm să te îmbolnăvești, îmi spuse ea și mă înveli ca pe un copil. N-ai idee câte poți păți după o aventură pe mare.

- Cum se simte Hannah? am întrebat-o când dădea să iasă din cameră, după ce mai pusese un buștean pe foc.

- Doarme, răspunse, scuturându-și pantalonii de un praf inexistent. Biata de ea, era moartă de oboseală. În rest, e bine. I-am dat și ei același tratament ca și ție, mai puțin coniacul.

- Era extrem de... tulburată de ce a văzut.

Kathleen se întunecă la față.

- E o privesc pe care nu i-o doresc nimănui s-o vadă, spuse ea. Dar am făcut tot ce ne-a stat în putință. Au eliberat o balenă, undeva în apropiere de locuința familiei Hillman. Și lumea încă muncește. Doamne, ce prăpăd ar fi făcut plasa, dacă n-o vedeau băieții la timp.

Îmi reveni în fața ochilor apa neagră, leșurile plutitoare, și am încercat pentru a nu știu câta oară în ultimele ore să îmi alung imaginea din minte. Mă întrebam dacă Liza era încă afară, riscându-și viața pe marea clocotitoare ca să distrugă plasele.

- Kathleen, am murmurat, îmi pare rău că...

- Ai nevoie de odihnă, îmi curmă vorba, pe un ton ferm. Vorbesc serios. Bagă-te în pat și trage un pui de somn.

Într-un final, sleit de puteri, i-am urmat sfatul.

În momentul în care am auzit zgomotul, nu-mi dădeam seama dacă dormisem câteva ore sau câteva minute. Viața petrecută la Londra mă făcea să tresar la orice sunet nocturn. M-am sprijinit pe coate, clipind prin întuneric, încă prins în spațiul acela straniu dintre vis și realitate.

În prima clipă, nu mi-am dat seama unde mă aflu, după care tăciunii roșii din foc îmi aduseră aminte. M-am ridicat în fund și am dat la o parte mormanul de pături, încercând să mă obișnuiesc cu bezna din cameră.

Lângă patul meu, stătea cineva.

– Ce...

Liza McCullen se aplecă peste mine și îmi puse un deget pe buze.

– Nu spune nimic, îmi șopti.

Îmi trecu fugitiv prin minte că încă visez. Abia îi distingeam silueta prin întuneric. Dar visele îmi fuseseră coșmaruri zbuciumate, pline de apă înăbușitoare și trupuri neînsuflețite. Acolo, în întunericul călduț, am simțit mirosul mării pe care îl emana și praful fin de sare de pe pielea ei în momentul în care ni se atinseră mâinile. Apoi, când se apropie, i-am simțit respirația, moliciunea incredibilă a buzelor pe gura mea.

– Liza, am murmurat, deși nu eram sigur dacă îi rostisem numele în gând sau cu voce tare.

Liza.

Se strecură lângă mine, în pat, fără să scoată un cuvânt, încă rece și umedă din aerul nopții. Degetele ei îmi mângâiară față, se opriră pe rana făcută de Greg, apoi mi se înfipseră în păr. Mă sărută cu o sălbăticie care mă paraliză. Îi simțeam trupul delicat peste al meu și răcoarea pielii când îmi trase cămașa peste cap. Flăcările trosneau, undeva, în depărtare. În momentul acela, cu mintea involburată de gânduri, am oprit-o. I-am prins fața în palme, încercând să o văd, să înțeleg în ce furtună mă mai aventuram.

– Liza, am spus. Nu pricep.

Se opri deasupra mea. Nu vedeam, dar simțeam că se uită la mine.

– Mulțumesc, șopti ea. Mulțumesc că mi-ai adus înapoi fiica.

Degaja electricitate. Parcă fiecă fibră a trupului ei pulsa de energie, ca și când ar fi fost o forță dezlănțuită a naturii, un duh ieșit dintr-o sticlă. Săptămâni la rând îmi imaginasem acest moment, visasem să fac dragoste cu femeia aceea tristă, să îi alung melancolia cu sărutările mele. Dar, în noaptea aceea, încolăcită pe trupul meu, era o cu totul altă persoană: lacomă, copleșitoare, vie. Trupul îi era mlădios ca al unui țipar și se unduia peste mine la fel de neobosită ca valurile mării. Ușurința cu care mi se dăruia îmi dădea un sentiment de smerenie. Era oare acesta un gest de mulțumire? În scurtele clipe de luciditate, aș fi vrut să o întreb. Era o reacție la evenimentele șocante din acea seară? Undeva, într-un cotlon al minții, îmi răsunară cuvintele lui Kathleen: Liza pune foarte tare la suflet moartea vietăților marine. „În felul ăsta, îi dă bietului nătâng speranțe deșarte o dată sau de două ori pe an.“ Am dat să spun ceva, dar, când buzele Lizei se contopiră cu ale mele, când trupul ei începu să ardă lângă al meu, mă năpădi, în sfârșit, un val de căldură care mă amuți și îmi răpi și ultima fărâamă de luciditate.

Când m-am trezit, patul era gol. Intuisem acest lucru dinainte de a mă dezmetici complet. Am clipit de câteva ori în lumina dimineții, străduindu-mă să cuprind cu mintea ce se întâmplase cu o seară înainte.

Mă lăsase să pătrund în lumea ei. Mă uitasem în ochii ei irizați și îi văzusem sufletul. Iar, odată ce mă primise în inima ei, îmi îngăduise să devin bărbatul care dorisem mereu să fiu în preajma ei, bărbatul în care așteptam de o viață să mă transform. Puternic, sigur pe el, pasional – nu o umbră palidă a iubirii. Un om care să o poată ocroti, care să o prețuiască și să îi aducă bucurie prin simpla putere a voinței. Mă simțeam cu douăzeci de ani mai bătrân. Mă simțeam ca un adolescent. Simțeam că pot dărâma ziduri cu mâinile goale.

Când ochii mi se obișnuiră cu lumina zilei și m-am ridicat în capul oaselor, nu știam dacă să mă bucur pentru ceea ce promisem ori să mă întristez pentru ceea ce pierdusem.

Fusesem atât de convins că mă voi trezi singur, încât trecură câteva minute bune până să observ că mai e cineva în cameră. Liza ședea pe scaunul din piele, pe care îl trăsese lângă fereastră. Era îmbrăcată

în blugi și se ghemuise cu genunchii la gură și brațele prinse în jurul lor. M-am uitat la ceas. Era cinci și un sfert.

M-am întors spre ea, dorindu-mi să o pot privi astfel pentru totdeauna, dar conștient că, în momentul în care își va da seama că m-am trezit, va trebui să îmi ascund sentimentele. Simțeam o neașteptată compasiune față de Greg. Învățasem pe pielea mea cum e să iubești o persoană inaccesibilă.

– Bună dimineața, am zis, pe un ton scăzut.

Nu te închide prea mult, te rog, i-am șoptit în gând. Nu-mi arăta fățiș cât de mult regreti.

Se întoarse lent către mine. Privirile ni se intersectară și am remarcat că gândurile îi rătăceau undeva, departe de mine. Cum era posibil așa ceva, când simțeam că trupurile noastre se întrepătrund? Că sângele ei îmi curge prin vene?

– Mike, zise ea, spuneai că te pricepi la publicitate.

Mă chinuiam să o urmăresc, dar eram prea amețit.

– Îhî, am îngăimat.

– Dacă o persoană care a făcut ceva rău își mărturisește fapta? O faptă despre care nimeni nu știe nimic. Asta ar genera publicitate, nu-i așa?

Mi-am trecut o mână prin păr.

– Scuze, am zis. Chiar n-am idee la ce...

– O să-ți spun cum a murit Letty, rosti ea, cu un glas blând, dar limpede ca un clopoțel. Iar tu o să-mi spui cui îi va folosi asta.

Capitolul 19

LIZA

Nitrazepam – sau Mogadon, denumirea comercială. Patruzeci și două de pastile într-un flacon. Pastile care să mă ajute să dorm. Absolut justificate și de înțeles, date fiind antecedentele mele de depresie postnatală și stresul de a întemeia o familie. Doctorul mi le prescriesese fără nici o obiecție. Realitatea este că nu îmi dăduse prea mare atenție, încântat să examineze un pacient ale cărui probleme puteau fi ușor rezolvate. Mă cunoștea de ceva timp. Îmi supraveghease una din sarcini. Îi cunoștea pe soacra mea, pe tatăl copilului, știa cine sunt și de unde vin.

– Vreau să dorm bine, i-am zis. Măcar o perioadă. Sunt sigură că o să mă ajute să depășesc momentul.

Îmi înmânase rețeta, fără să stea o clipă pe gânduri, după care se întorsese spre ecranul computerului, în așteptarea următorului pacient. Câteva minute mai târziu, stăteam în parcare la farmacie și mă uitam la eticheta de pe flaconul din mână. Mă uitam la pericolele din interiorul lui. Somnifere. Pastile ucigașe, într-un context nefericit. Când le țineam în mână, simțeam o bucurie nefirească și goală. Pastilele acelea îmi vor reda viața.

Când mi-am început viața în Australia – adevărata viață, și nu acea perioadă în care nu făcusem altceva decât să exist –, Kathleen m-a convins să consult un medic și să îi cer un medicament care să

mă ajute să dorm. Eram încă bântuită de asemenea coșmaruri, încât mă temeam și să pun capul pe pernă. În somn, revedeam chipul îngrozit al lui Letty, o auzeam cum mă strigă, și mă rugam să dau totul uitării. Primul tratament pe care mi l-a prescris doctorul australian au fost aceleași pastile, dar sub o altă denumire. În momentul în care am citit rețeta și mi-am dat seama ce sunt, am făcut un pas spre el și am leșinat.

Oameni fără minte mi-au spus mereu că provin dintr-o familie destrămată, dar, pentru mine, nu a fost niciodată așa. Nu am resimțit niciodată lipsa tatălui, mama făcea cât doi părinți, fiind înzestrată cu un spirit puternic, aprigă în iubirea și mândria ei maternă, hotărâtă să îmi ofere o educație solidă pentru a nu repeta greșelile ei. M-a călăuzit și m-a cicălit, m-a certat și m-a iubit, și, cu toate că nu eram nici bogate, nici o familie convențională, nu am dus niciodată lipsă de ceva. Chiar și cu mintea mea de copil, realizam că soarta îmi este favorabilă. Mama muncea fără oprire, accepta slujbe mărunte și prost plătite care îi permiteau să mă aibă aproape. De multe ori, lucra în timp ce dormeam. Abia acum mă întreb cum de reușea să mă întâmpine cu un zâmbet – și mâncare în farfurie – la micul dejun.

Locuiam într-o căsuță, într-o zonă pe jumătate suburbie, pe jumătate sat, situată la mică distanță de Londra, pe care mama o închiriasse de la o doamnă pentru care lucrase cândva. Aveam vreo douăzeci de prieteni pe o rază de opt sute de metri de casă și libertatea de a face orice pofteam în acel perimetru. În copilărie, am fost de două ori în Australia, ceea ce mă recomanda drept o expertă în probleme globale printre tovarășii mei. Mama îmi promisese că, într-o bună zi, ne vom muta împreună cu mătușa Kathleen. Totuși, nu cred că își dorea să trăiască aproape de bunicii mei. Nu vorbea niciodată foarte frumos despre ei. La moartea bunicului, născoci tot felul de pretexte – că își găsisse o slujbă nouă, că nu voia să mă distragă de la învățătură, că se atașase de un bărbat –, ca să nu ne dezrădăcinăm și să ne mutăm la capătul celălalt al lumii.

Mai târziu, nu s-a mai putut. Cancerul mamei se dovedi extrem de agresiv. Slăbise mult – ceea ce fusese motiv de mândrie până să descopere că nu se datora doar dietei drastice pe care o ținea. Ultimul

„bărbat cumsecade“ – un domn divorțat, care locuia la o oră distanță de mers cu trenul – invoca scuze ca să nu vină în vizită, pentru ca mai apoi, când tratamentul deveni mai complicat și mai neplăcut, iar nevoile ei emoționale, tot mai mari, să dispară cu totul. Probabil ofensată de dispariția lui și din dorința de a rămâne independentă până la final, mama nu i-a spus lui Kathleen că e pe moarte. Am aflat mai târziu că trimisese o scrisoare care avea să ajungă după moartea ei. În aceasta, o ruga pe Kathleen să nu mă preseze să mă mut în Australia, ci să îmi fie alături, indiferent unde alegeam să trăiesc. Aceasta fu singura decizie proastă din întreaga ei carieră de mamă.

Nu există o vârstă la care să fii pregătit să îți pierzi mama, iar eu, la cei șaptesprezece ani ai mei, eram mai mult decât nepregătită să înfrunt viața de una singură. Am privit cum mama mea orgolioasă și cochetă se ofilește și se stinge. Am văzut cum îi dispare pofta de viață, îngropată sub morfină și confuzie. La început, am îngrijit-o cum știam mai bine, iar apoi, când a încăput pe mâna asistentelor medicale și am înțeles adevărul pe care ea nu avusese curajul să mi-l mărturisească, m-am retras. Mi-am spus că nu se întâmplă nimic și, în timp ce prietenele mamei șușoteau pe ascuns cât sunt de curajoasă și de capabilă, eu zăceam în casă și mă uitam la teancul de facturi care se tot adunau și îmi doream ca aceea să nu fie viața mea.

Mama se stinse într-o noapte neagră și dureroasă de noiembrie. Eram la căpătâiul ei și încercam să o conving că nu trebuie să îmi ceară iertare, că mă voi descurca, că știu cât de mult m-a iubit.

– Găsești bani în geanta albastră, îmi spuse cu glas răgușit, într-unul din ultimele momente de luciditate. Cumpără-ți un bilet și du-te la Kathleen. O să aibă grijă de tine.

Când am verificat, nu erau nici o sută de lire sterline. Nu mi-ar fi ajuns nici să merg în Scoția, darămite în Australia. Bănuiesc că mândria m-a împiedicat să îi mărturisesc lui Kathleen situația dificilă în care mă găseam.

După cum era previzibil, am luat-o razna. Am abandonat școala și m-am angajat la un magazin să aranjez marfa pe rafturi, dar am descoperit rapid că banii câștigați nu mi-ar fi permis să trăiesc mai departe în casa mamei. Restanțele la chirie s-au tot adunat până când

prietena mamei mă anunță cu părere de rău că nu mă mai poate ține acolo. Îmi oferi un post de bonă permanentă și răsufală ușurată când i-am spus că mă voi muta cu o prietenă.

Viața mea se transformă într-un haos. Am vândut din bijuteriile mamei, deși puținele pe care le avusese nu îmi asigurau nici măcar banii de mâncare. Mă aciuasem într-o locuință abandonată, descoperisem cluburile de noapte, lucram ca barmaniță, și, în fiecare seară, când scăpam de la muncă, încercam să fiu cât mai beată ca să uit de singurătatea care mă aștepta acasă. O perioadă, am adoptat stilul goth, iar, la douăzeci și unu de ani, am rămas însărcinată cu unul dintre nenumărații bărbați care se perindau prin cocioaba mea din Victoria, o namilă de om al cărui nume de familie nu l-am știut nici odată, dar care făcea o tocană excelentă de linte și care m-a mângâiat pe păr și mi-a spus „iubito“ într-una din nopțile în care am avut suficienți bani ca să mă îmbăt strașnic.

Totul se schimbă din clipa în care mi-am dat seama că sunt însărcinată. Nu știu dacă s-a întâmplat din cauza transformărilor hormonale, sau, pur și simplu, moștenisem judecata practică a mamei; cert este că s-a trezit în mine instinctul de autoconservare. Am meditat la toate lucrurile la care evitasem să mă gândesc în ultimii patru ani și la ce ar spune mama dacă ar vedea în ce hal ajunsese. Nu mi-a trecut nici o clipă prin minte să fac avort. Eram fericită să am din nou o familie, o ființă cu care să am o legătură de sânge.

Astfel, am scăpat de culorile stridente din păr, m-am angajat ca bonă, iar, după ce am născut-o pe Hannah, niște prieteni de familie pentru care lucrasem mi-au oferit un loc de muncă la un magazin de rame. Erau mulțumiți să muncesc până la ora unu și jumătate, când o luam pe Hannah de la creșă. Îi scriam uneori lui Kathleen și îi trimiteam poze, iar ea îmi răspundea imediat și nu uita să pună în plic câteva lire „ca să îi cumpăr ceva copilului“, spunându-mi mereu că este mândră de mine pentru viața pe care mi-o clădisem. Nu era o viață ușoară, nici prea stabilă din punct de vedere financiar, dar destul de fericită. După cum spunea și Kathleen, cred că mama ar fi fost mulțumită de modul în care mă aranjase. Într-o zi, a intrat în atelier Steven Villiers și mi-a cerut o ramă aurită cu suport verde-închis

pentru o gravură pe care o cumpărase. Iar viața pe care mi-o clădisem s-a schimbat pentru totdeauna.

Vedeți voi, mă simțeam nespus de singură. Realizam că sunt norocoasă să am o familie dispusă să ne accepte atât pe mine, cât și pe copil, dar îi priveam cum se poartă la masa din bucătărie, cum glumesc unii cu alții în fața televizorului, cum copiii își împung cu picioarele tatăl blând, îmbrăcat într-un pulover ponosit. Până și certurile lor îmi stârneau invidia. Tânjeam după o persoană cu care să mă cert.

Uitându-mă cum Hannah se transformă dintr-o pisicuță miorlăită și pufoasă într-un prichindel vesel și iubitor, visam să îi pot oferi același lucru. Îmi doream să aibă un tată care să o iubească și să o învârtă de mâini în grădină, care să o poarte pe umeri și să se plângă amuzat de scutecele ei. Voiam să am alături o persoană cu care să vorbesc despre ea, cineva care să îmi spună dacă o hrănesc cum trebuie pentru vârsta ei și care să se gândească la școli și pantofi pentru ea.

Am descoperit curând că pe bărbați nu îi interesează femeile cu copii – cel puțin, nu pe bărbații pe care îi cunoșteam eu. Nu le păsa de ce nu poți ieși cu ei la bar seara și de ce le dai întâlnire în parc duminica la amiază. Nu observau drăgălășenia fetiței mele blonde, ci doar restricțiile pe care ea mi le impunea. Așadar, în momentul în care am dat nas în nas cu Steven Villiers, la supermarket, iar el nu numai că nu s-a uitat la Hannah ca la o boală contagioasă, ci chiar s-a oferit să împingă căruciorul, ca să mă descurc mai ușor cu sacoșele până acasă, vă mai miră că mi-am pierdut capul?

La început, îmi amintea de tatăl familiei la care locuiam. Avea același stil de a se îmbrăca, cu o neglijență studiată. Dar asemănările se opreau aici. Deși robust, Steven îți dădea impresia că este înalt. Avea un soi de autoritate innăscută, era genul de om care te făcea să dai un pas înapoi fără să înțelegi prea bine de ce. Ajunsese la o vârstă destul de înaintată fără să fi fost vreodată căsătorit – nu întâlnise persoana potrivită, după cum îmi explicase, privindu-mă în ochi. Locuia împreună cu mama lui, într-o casă superbă din Virginia Water, cum vezi doar în revistele cu proprietăți scumpe, înconjurată de un gard viu imens și frumos tuns și prevăzută cu baie la fiecare dormitor. Păru surprins când mi-am exprimat admirația pentru ceea ce avea – era

genul de om care considera că toată lumea trăiește ca el și nu se obosea să verifice dacă are dreptate.

Dat fiind mediul din care provenea și averea lui, m-am întrebat multă vreme ce văzuse la mine. Mă îmbrăcam de la magazinele de vechituri. Nu mai aveam înfățișarea atrăgătoare de altădată, nici nu mă puteam compara cu fetele rafinate și bogate alături de care crescuse. Nu aveam nimic de oferit. Uitându-mă la fotografiile din acea perioadă, îmi dau seama că nu era chiar așa. Eram o femeie frumoasă. Aveam un soi de candoare, în ciuda situației mele, pe care bărbații o găseau atrăgătoare. Nu aveam nici prieteni, nici sprijin, și, prin urmare, eram maleabilă. Rămăsesem cu o oarecare sensibilitate după nașterea fiicei mele și căutam iubirea pretutindeni, pentru a răsfrânge ceea ce simțeam pentru ea și asupra celor din jur. Îl priveam ca pe un salvator, și toate cuvintele și gesturile mele nu făceau decât să îi demonstreze asta. Probabil și el se vedea la fel pe vremea aceea.

După ce m-am culcat cu el prima oară, am rămas în brațele lui și i-am povestit viața mea, greșelile pe care le făcusem, iar el m-a strâns la piept, m-a sărutat pe creștet și mi-a spus că sunt în siguranță. Când te simți singur și vulnerabil, e foarte ușor să te lași sedus când auzi că ești în siguranță. Mi-a spus că suntem sortiți să fim împreună și că, din punctul lui de vedere, eu eram misiunea vieții lui. Eram atât de recunoscătoare, atât de beată de fericire, încât nu am sesizat nimic îngrijorător în declarația lui.

Șase săptămâni mai târziu, m-a cerut în căsătorie. M-am mutat împreună cu el și mama lui. Am trecut la o garderobă mai conservatoare – Steven m-a scos la cumpărături – și o coafură mai îngrijită, mult mai adecvate pentru logodnica unui bărbat de condiția lui. Îmi etalam cu mândrie calitățile de gospodină, acomodându-mă lent cu indicațiile succinte ale viitoarei mele soacre. Au existat și momente mai dificile, dar am învățat împreună cu Hannah cum să conviețuim sub același acoperiș. M-am maturizat, îmi spuneam. Îmi plăcea provocarea de a mă integra în lumea aceea.

Cam după patru luni, am descoperit că sunt însărcinată. Inițial, vestea a căzut ca un trăsnet peste Steven, dar, la scurt timp după aceea, a părut extrem de bucuros. Letty s-a născut în zorii zilei de șaisprezece

aprilie și, uitându-mă la Hannah și la Steven care gângureau la pătuțul ei, i-am mulțumit lui Dumnezeu că, în sfârșit, îmi dăruise o familie. O familie în adevăratul sens al cuvântului.

Letty nu era tocmai cel mai frumos bebeluș – ca să fiu sinceră, a semănat cu un shar pei mai multe luni decât alți copii –, dar toată lumea o adora. Îl urmăream pe Steven care o înconjura cu o dragoste atât de simplă și firească, pe bunica ei, care se agita întruna de dragul ei, și îmi doream ca Hannah să fi avut parte de aceeași afecțiune. Letty a fost un copil cum nu se poate mai drăgălaș și mai vesel.

Poate din pricina lipsei de somn ori a tumultului pe care îl aduce în viața oricui nașterea unui copil, nu am realizat decât după câteva luni că Steven nici nu o mai băga în seamă pe Hannah. Până atunci, îmi spusese că o iubește și considerasem că momentele lui pasagere de nepăsare sunt o trăsătură masculină, și nu o atitudine voită. Nu e ca și cum aveam termen de comparație. Întrucât fusesem crescută de mama și îmi văzusem rareori bunicul, nu știam cum se comportă bărbații. Steven era un cap de familie minunat – după cum îmi repeta în mod constant mama lui –, care aprecia disciplina și ordinea. Iar, dacă Hannah îl enerva cu crizele ei de copil de doi ani și cu mofturile la mâncare, nu era normal să o trimită la culcare? Pe de altă parte, Letty era atât de adorabilă, încât nu e oare de înțeles că purtarea lui Hannah părea deseori că lasă de dorit?

Acum, mă gândesc că mă lăsasem orbită de rigorile vieții de proaspătă mamă. Că fiecare om vede ceea ce vrea să vadă. Dar, în adâncul sufletului meu, ar fi trebuit să îmi dau seama. Ar fi trebuit să realizez mai devreme că izolarea tot mai vizibilă a fiicei mele nu putea fi pusă doar pe seama acomodării cu o soră mai mică. Ar fi trebuit să observ că soacra mea și Steven deveniseră mai aspri cu ea, iar criticile lor, mai fățișe. Dar, mai presus de acestea, ar fi trebuit să deduc din atitudinea acelei femei.

Nu m-a iertat niciodată că îi împovărasem băiatul – manager senior cu un viitor strălucit – cu un copil care nu era al lui. O deranja faptul că nu am o istorie, cum se exprima ea. E drept că se purta destul de politicos, dar făcea parte din categoria doamnelor care joacă bridge, cu părul înfocat vopsit albastru și îmbrăcate în cardigane, iar tot ce făceam eu i se părea iresponsabil și inutil, indiferent dacă era

vorba de o simplă tocană de linte (mâncare de hippioți) sau de faptul că încă o lăsam pe Hannah să doarmă cu mine la vârsta de doi ani.

La început, nu îndrăzni să spună nimic, căci eu și Steven eram mult prea îmbătați de aburii noii noastre iubiri. După moartea tatălui său, îi inoculase ideea că el este capul familiei, iar acum se trezise că își tăiasse singură craca de sub picioare, pentru că Steven nu dorea să discute despre presupusele mele defecte. Asta, până la nașterea lui Letty, când nu am reușit să mă ridic la înălțimea așteptărilor lor. În clipa aceea, neputința mea de a mă descurca cu doi copii după exigențele lor a devenit din ce în ce mai evidentă. Odată cu jucăriile împrăștiate peste tot, cu paturile care rămâneau nefăcute până după-amiaza, cu hainele mele mânjite de lapte pe umeri și Hannah pusă la colț pentru vreo pretinsă greșeală, soacra mea descoperi că e liberă să spună și să facă orice pofteste.

La un moment dat, înainte ca situația să se deterioreze de tot, am cutezat să îi sugerez lui Steven că am fi mai fericiți dacă ne-am muta la casa noastră. Mi-a aruncat o privire disprețuitoare. „Tu nu ești în stare nici să îmbraci două copile de una singură“, mi-a replicat, „darămite să ai grijă de casă. Crezi că rezisti cinci minute fără mama?“

Privind retrospectiv cu mintea de acum, îmi vine greu să mă identific cu femeia aceea. În fotografiile lui Kathleen, din care l-a tăiat de mult pe Steven, văd o fată stranie și rătăcită, cu o coafură care nu o reprezintă și haine ciudate și cumiști. În ochii ei se citește hotărârea aprigă de a nu recunoaște în ce necaz a intrat. În definitiv, ce soluție aveam? Nu aveam nimic – nici casă, nici bani, nici sprijin. Aveam două fete mici și un bărbat care era tatăl uneia din ele, dispus să treacă cu vederea greșelile pe care le comiseseam. Aveam o soacră dispusă să mă tolereze în frumoasa ei casă, deși întrecea cu mult condiția mea. Nu aveam cine știe ce talente gospodărești și, la drept vorbind, manierele mele erau un motiv frecvent de dezamăgire, mai ales după ce Steven fusese ales în Consiliul local, iar cariera la bancă era în plină ascensiune.

Nu vă imaginați cât de ușor este să fii terorizat, dacă nu ați trecut prin asta. În timp, cu ajutorul mamei lui, Steven a început să conștientizeze cusururile mele. Se vorbea rareori despre nunta noastră, iar, de la un moment încolo, chiar deloc. Hannah a învățat să mestece

cu gura închisă și că, dacă se comporta frumos, avea șanse mai mari să scape fără muștrări. Iar eu am învățat că, dacă porți haine cu mâneci lungi, mămicile de pe terenul de joacă nu îți vor mai observa vânătăile.

În copilărie, îmi închipuisem că astfel de lucruri se petrec doar în cele mai necăjite familii. Credeam că țin de sărăcie și lipsă de educație. Alături de Steven, am descoperit că asta ține de nepriceperea mea, de neputința de a-i răsplăti încrederea pe care mi-o dăruise, de incapacitatea de a avea o ținută măcar pe jumătate acceptabilă, și, când lucrurile se agravau, de inutilitatea mea în pat.

Când m-a lovit prima oară, am fost atât de șocată, încât am presupus că s-a întâmplat din greșeală. Eram la etaj, iar fetele plâneau și se ciondăneau pe o jucărie ieftină din plastic. Gălăgia lor mă zăpăcise în asemenea hal, încât am uitat de fierul de călcat și i-am ars cămașa lui Steven. A intrat în cameră furios, s-a răstit la fete, apoi a observat cămașa. Mi-a tras o palmă peste față, de parcă aș fi fost un câine.

– Au! am țipat. Doare!

S-a întors spre mine, parcă mirat că nu înțelesesem că așa și trebuia. Când m-am ridicat, cu mâna la urechea care îmi zvâcnea de durere, a coborât sprinten la parter, ca și când nu s-ar fi întâmplat nimic.

Și-a cerut iertare mai târziu, dând vina pe stresul de la serviciu, dar, uneori, mă gândesc că acela a fost un moment crucial pentru el. Căci, depășind măsura o dată, i-a fost ușor să o depășească și a doua oară. Uneori, treceau câteva luni fără nici un incident, alteori, îi sărea țandăra din te miri ce – că nu cojeam cartofii suficient de subțire, că nu lustruisem pantofii –, și mă trezeam cu o palmă ori un pumn. Nu se lăsa niciodată cu bătaie – era prea isteț ca să facă asta –, ci doar atât cât să îmi arate cine e șeful în casă.

Până să mă dumiresc ce am de făcut, ajunseseam deja umbra unui om, o femeie care învățase că cel mai înțelept era să nu își exprime părerea, să nu riposteze și să nu atragă atenția asupra ei, că vânătăile se vindecă repede, chiar dacă amintirea lor dăinuie. Dar, într-una din zile, am văzut chipul fiicei mele când i-a tras o palmă zdravănă, pentru că uitase să se descalțe înainte de a călca pe covorul verde-deschis, iar situația aceea m-a ajutat să îmi regăsesc îndrăzneala.

Am început să pun bani deoparte. Îi ceream o anumită sumă ca să îi cumpăr un palton lui Letty – știind că nu îi poate refuza nimic fiicei

lui –, după care îi arătam o haină impecabilă pe care o cumpărasem de la second-hand și păstram diferența. Sustrăgeam bani ori de câte ori mergeam la supermarket. După atâția ani de lipsuri, eram învățată să trăiesc cu puțin. Și, pentru că devenisem un soi de sclavă în casă, nici el, nici mama lui nu mă suspectau de nimic.

Ajunsesem deja să îl urăsc. Ceața depresiei postnatale mi se ridicase de pe ochi și vedeam limpede în ce situație mă aflu. Vedeam răceala, aroganța, ambiția oarbă ale lui Steven. Vedeam că ține morțiș să îi arate lui Hannah că este doar un musafir nepoftit în casa lui, încă de la frageda vârstă de șase ani. Vedeam că alte familii nu trăiau ca noi și, nu în ultimul rând, că, în ciuda poziției sociale și a situației lui financiare, faptele lui tot abuz se numeau. Vedeam, spre marea mea ușurare, că fiicele mele se iubeau oricum, iar tandrețea, jocurile și ciondănelile lor erau firești între surori. O vedeam pe Letty cum își cuprinde sora de după gât cu brațele ei cafenii și durdulii și îi povestește cu glăsciorul ei sâsâit cum s-a distrat la creșă și o roagă să îi facă părul „mumos“. Seara, o vedeam pe Hannah cuibărită în pat lângă Letty, citindu-i o poveste, cu perișorul lor blond răsfirat pe perne și cămășuțele de noapte răvășite într-un tablou pastelat. Steven nu reușise încă să le otrăvească sufletele.

Totuși, faptul că înțelegeam în ce situație mă găsesc nu îmi era de nici un folos. Îmi dădeam seama că, de-ar fi fost să plec împreună cu Hannah, nu le-ar fi păsat nici cât negru sub unghie. (De multe ori, Steven îmi spunea că ocup spațiul degeaba.) Dar nu m-ar fi lăsat niciodată să o iau pe Letty cu mine. După o ceartă, când am amenințat că iau fetele și plec, mi-a răs în nas. „Ce judecător crezi că ți-ar încredința-o pe fiica mea?“ mi-a zis. „Uită-te și tu ce îi poți oferi, Elizabeth. Uită-te de unde vii – ai trăit în case abandonate și Dumnezeu știe prin ce alte cocioabe –, gândește-te că n-ai nici școală, nici perspective, și, pe urmă, gândește-te ce-i pot oferi eu. N-ai nici o șansă să reușești.“

Între timp, începusem să bănuiesc că se culcă cu altcineva. Rareori apela la mine pentru a-și satisface nevoile trupești – ceea ce era o mare ușurare. Afișa o atitudine schizofrenică față de mine. Dacă mă găteam, îmi spunea că sunt urâtă, dacă încercam să fiu afectuoasă, mă acuza că îi tai tot cheful. Dacă se uita vreun bărbat după mine,

indiferent că purtam blugi și un tricou lălâi, îmi strângea fața între palme și îmi spunea că nici un alt bărbat nu va pune vreodată mâna pe mine. În seara în care unul dintre colegii lui de serviciu mi-a complimentat picioarele, m-a violat cu asemenea furie, încât abia m-am ținut pe picioare a doua zi.

Singurul lucru care mă ajuta să rezist erau banii care se adunau regulat în căptușeala paltonului meu verde. Orele când ei își închipuiau că spăl, ori calc rufe, ori sunt cu fetele în parc, dar în care stăteam cu o expresie înșelător de senină pe chip și puneam la cale evadarea.

Amândoi aveau tabieturi. Marțea și joia, mama lui juca bridge. Ani la rând, în serile de joi și vineri, el „mergea la club” – ca să nu spună la amantă –, iar sâmbăta, juca golf. Îmi plăceau la nebunie seriile de joi, când rămâneam singură cu fetele preț de câteva ore, în care râdeam, ne hârjoneam și ne prosteam și în care îmi reaminteam cine eram, înainte ca un simplu scârțâit al cheii în broască să mă paralizeze de frică.

Dar, într-o joi, Steven s-a întors mai devreme decât de obicei și m-a găsit scriindu-i o scrisoare lui Kathleen, în care îi povesteam tot ce pătimisem din cauza lui. După ce i-au trecut nervii de moment, bănuiesc că i-a spus mamei lui că nu trebuie să fiu scăpată din ochi, pentru că, din ziua aceea, nu am mai rămas singură acasă. Și, de câte ori ieșeam în oraș, găseau un motiv să o ducă pe Letty în parc sau să o țină în casă. De atunci, nu m-au mai lăsat niciodată singură cu fiicele mele. Cred că începea să își dea seama că își pierde autoritatea asupra mea; scrisoarea adresată lui Kathleen (slavă Domnului că nu apucasem să scriu destinatarul) îl șocase profund, nu numai pentru că îi demonstra că am curajul de a destăinui cuiva ce îmi făcuse, ci și pentru că faptele lui, odată expuse negru pe alb, nu păreau deloc onorabile. Până în momentul acela, bănuiesc că reușise să se convingă singur că purtarea lui era normală, iar bătăile erau consecința logică a greșelilor mele. Presupun că era de neconceput pentru el să vadă injuriile, buzele sparte și degetele rupte așternute pe hârtie, să vadă adevărata natură a faptelor lui, comportamentul unui agresor.

Pândeam momentul prielnic. Învățasem să fiu răbdătoare. Trebuia doar să iau legătura cu Kathleen. După aceea, îmi puteam definitiva planul. Casa ei era un miraj de care mă agățam în nopțile în care mă

copleșea bezna existenței mele. Steven știa doar că am o mătușă undeva, departe. Habar nu avea unde locuiește.

Din clipa în care am stabilit planul și ziua în care urma să îl pun în aplicare, m-a cuprins o asemenea agitație, încât e de mirare că nici unul din ei nu a băgat de seamă că se petrece ceva. De câteva săptămâni, aproape că nu mă atingeam de mâncare. Nodul pe care îl simțeam în stomac îmi dădea o anumită stângăcie, iar, din cauză că mintea îmi urzea tot felul de planuri, devenisem uitucă, ceea ce îi motiva cu atât mai mult să mă critice pentru inaptitudinea mea și să o avertizeze pe Hannah că, dacă nu îi vine mintea la cap, o să ajungă ca mine. Fetele nu au dat niciodată semn că ar fi știut că ceva nu e în ordine. Din fericire, copiii trăiesc clipa. Le priveam cum se joacă, cum se șușotesc, cum își mănâncă distrat crochetele de pește și mi le imaginam în Australia, alergând pe Debarcaderul Balenei. Și mă rugam în gând ca bunul Dumnezeu să le ofere această libertate. Îmi doream să fie libere, puternice, independente și fericite. Îmi doream aceleași lucruri și pentru mine – dar, pe atunci, nu prea mai știam cine sunt.

– Trebuie s-o tunzi pe fiică-ta, m-a atenționat Steven, în acea dimineață. Sâmbătă, facem o poză de familie pentru broșura mea electorală pentru Consiliu. Te rog să ai grijă ca și tu, și ea să arătați cât de cât prezentabil. Și ai grijă să-ți speli rochia albastră.

– M-a sărutat pe obraz – un sărut distant și rezervat – mai mult de ochii mamei lui. Chiar dacă nutrea o puternică aversiune față de mine, i-ar fi displicut și mai mult să afle despre aventura lui.

– Vii acasă la cină? am întrebat, străduindu-mă să am un ton calm și senin.

A părut deranjat de întrebare.

– Am ședință diseară, dar mă întorc înainte să plece mama.

Nu îmi mai amintesc aproape nimic din ziua aceea, doar că ploua cu găleata, iar fetele, obligate să stea în casă, se ciondăneau din orice fleac. Era vacanță, și prezența neîntreruptă a lui Hannah o iritase atât de mult pe soacra mea, încât o apucase una din „migrenele” ei. M-a amenințat că, dacă nu le conving pe fete să înceteze cu gălăgia, o să îi dau socoteală lui Steven. Îmi aduc aminte că i-am cerut scuze cu zâmbetul pe buze, urându-i în sinea mea ca migrena să indice o tumoare.

Cred că am verificat pașapoartele din jumătate în jumătate de oră. Le ascunsesem, împreună cu biletele de avion, în căptușeala paltonului. Când soacra mea s-a dus la culcare, am pus în două genți strictul necesar, astfel încât, dacă se uita cineva în sertarele copiilor, să nu existe vreun semn că fugisem. La un moment dat, Hannah a venit la mine și m-a întrebat ce fac – când a deschis ușa dormitorului, am crezut că o să-mi sară inima din piept de spaimă. I-am pus un deget pe buze și, străduindu-mă să îmi ascund neliniștea, i-am spus să coboare la parter pentru că pregătisem o surpriză și nu avea voie să spună nimănui despre asta.

– Plecăm în vacanță? m-a întrebat.

M-am abținut cu greu să îi astup gura cu palma.

– Ceva de genul. O mică aventură, i-am zis în șoaptă. Du-te la parter, Hannah, și nu-i sufla o vorbă lui Letty. E foarte important.

A dat să mai spună ceva, dar aproape că am dat-o afară pe ușă.

– Fă ce ți-am zis, Hannah. Să n-o trezim pe bunica Villiers, că se supără tati.

Îmi dădeam seama că nu procedam corect, dar eram disperată.

Nu a trebuit să îi spun de două ori: Hannah a ieșit imediat din dormitor, după care am băgat bagajele sub patul din camera de oaspeți în cea mai mare liniște.

Steven a întârziat în seara aceea, cum era de așteptat. Bănuiam că joia era noaptea în care se întâlnea cu „ea”, iar soacra mea, văzând că nu apare la ora stabilită, era din ce în ce mai agitată.

– Din cauza lui, o să întârzii la bridge, s-a răstit ea, pentru a optsprezecea oară, uitându-se pe fereastră la aleea udă.

N-am spus nimic. Învățasem de mult că era de preferat să mă abțin de la comentarii.

După care, ca prin minune, se ridică de pe scaun.

– N-am timp să mai aștept, m-a anunțat. Spune-i lui Steven că a trebuit să plec. Și ai grijă să nu se ardă mâncarea. Ai pus-o la foc prea mare.

Cred că mâncarea îi dădea un sentiment de siguranță: după socotelile ei bolnave, nu aveam cum să plec, atâta vreme cât mâncarea era pe foc.

– Distracție plăcută! i-am urat, pe un ton cât mai firesc.

Mi-a aruncat o privire aspră, așa că m-am apucat să scot farfuriile, ca și când aș fi întins masa.

– Nu uita să încălzești pâinea din cuptor, mi-a zis.

Apoi și-a pus paltonul și a ieșit. Am rămas în bucătărie, cu fetele care trăncăneau la picioarele mele despre nu știu ce joc al lor, iar libertatea îmi părea atât de aproape, încât îmi lăsa un gust metalic în gură.

Imediat ce i-am văzut mașina dispărând din fața casei, am dat fuga la etaj și am luat pastilele din ascunzătoarea din șifonier. Am coborât și, în timp ce fetele se uitau la un filmuleț, am spart câteva capsule într-un pahar, am turnat vin peste ele, am amestecat și am luat o sorbitură. Gustul medicamentului era insesizabil. Am mai turnat niște vin și am mai pus patru capsule, ca să fiu sigură. Am luat încă o sorbitură. Cu puțin noroc, dacă făceam tocana suficient de picantă, nu va simți nimic. Era aproape șapte și jumătate.

După ce va mânca, va adormi buștean, astfel că voi avea câteva ore la dispoziție până la întoarcerea mamei lui. Câteva ore în care să îi iau mașina și să ajung la aeroportul Heathrow, aflat în apropiere. Și să urc în avion. Partidele de bridge de joi seara se puteau întinde până la unsprezece jumătate, chiar miezul nopții. Dacă aveam noroc, când ajungea acasă, avea să își găsească fiul încă dormind, iar noi am fi fost deja în aer. Era un plan bun. Un plan aproape perfect.

M-am pus pe treabă de îndată ce am auzit mașina lui Steven intrând pe alee, chinându-mă să îmi potolesc fluturii din stomac. Nu mi se mai întâmplase vreodată să mă rog să vină acasă mai devreme, și nu mai târziu. În clipa în care a învârtit cheia în broască și a intrat, i-am ieșit în întâmpinare, afișând cel mai sincer zâmbet de care eram în stare.

– Elizabeth, mi-a spus.

Mike mă ținea de mâini.

– Liniștește-te, îmi zise, cu o privire blândă. Liniștește-te.

Respiram greu, și lacrimile îmi șiroiau pe obraji.

– Nu pot, am spus, clătinând din cap. Nu pot...

Mă apăsa ceva pe piept și aveam senzația că mă sufoc. Am tras o gură de aer, și plămânii mi se umflară cu un geamăt de durere.

Am simțit că mă cuprinde în brațe.

- Nu trebuie să spui nimic, îmi șopti la ureche. Nu e nevoie să îmi povestești nimic.

- Letty... Eu...

Mă strânse la piept. Mă îmbrățișă fără să rostească un cuvânt și mă lăsă să îmi descarc sufletul. Stătea nemișcat ca o stană de piatră, cu obrazul lipit de al meu, atât de strâns, încât cred că lacrimile mele îi pătrundeau prin piele. Nu îmi dădu nici o clipă drumul din brațe. O îmbrățișare îndeajuns de intensă cât să îmi ofere alinare. Îndeajuns de lejeră cât să îmi dea senzația de libertate.

- Mami?

Hannah stătea în pragul ușii, îmbrăcată în cămașă de noapte. Se uita când la mine, când la Mike. Avea părul încă ciufulit după somn.

Apariția ei mă trezi la realitate. M-am smuls din brațele lui Mike și mi-am șters lacrimile. Frumoasa mea fiică. Fiica mea vie, frumoasă, speriată și curajoasă.

- De ce plângi? mă întrebă, în șoaptă.

Voiam să îi spun, dar, în egală măsură, voiam să o ocrotesc. Trecuseră ani de când nu mai rostisem numele lui Letty în prezența ei. De ani în șir, neștiind cât de multe își mai amintește, mă chinuiam să o protejiez de amintirea acelei nopți cumplite, noaptea în care, din vina mea, viețile noastre se năruiseră.

- Hannah...

Am întins mâna spre ea, dar cuvintele mi se opriră în gât.

Glasul lui Mike răsună în cameră, calm și hotărât.

- Vorbeam despre Letty, Hannah, spuse el.

În clipa în care copilul meu se apropie de el și îl prinse de mâna întinsă, am simțit că mi se sfâșie sufletul, nu copleșit de durere ori de amintirea morții fiicei mele, ci de existența unei iubiri atât de mari. Apoi, a trebuit să fug din cameră, cu mâna la gură.

Capitolul 20

HANNAH

Mama nu a rostit un cuvânt timp de două săptămâni după ce am ajuns aici. Zăcea doar în pat, ca o moartă. Apoi, a urmat o perioadă interminabilă în care părea să plutească în derivă, absentă, pierdută, de parcă ar fi fost o gaură dintr-o cameră. Mătușa Kathleen mi-a purtat de grijă, m-a hrănit, a discutat cu mine despre cele întâmplate și m-a ținut în brațe când nu mai reușeam să îmi stăpânesc lacrimile. În momentul în care a ajuns la concluzia că nu îmi prinde bine singurătatea, a rugat-o pe Lara să vină pe la noi și ne-a ajutat să facem prăjituri, ca și când, odată cu prăjiturile, se cocea și prietenia noastră. Ca și când încerca să îmi găsească o persoană care să îi țină locul lui Letty. Iar, când o întrebam ce se întâmplă cu mama, de ce nu iese din cameră ca să stea cu mine, tușa K îmi răspundea: „Voi două ați suferit o lovitură cumplită, Hannah, peste care mama ta nu reușește să treacă la fel de ușor ca tine. Trebuie să fim răbdătoare cu ea“.

Așa că am fost răbdătoare. Am răbdat și am tot răbdat până ce, într-un final, cred că mătușa s-a săturat. „Trebuie să port o discuție cu mama ta“, mi-a zis. „Tu și Lara rămâneți aici, împreună cu Yoshi, și aveți grijă de câine.“ Nu știu despre ce au vorbit, dar au ieșit pe mare cu barca mătușii, iar, când s-au întors, mama nu mai părea la fel de pierdută ca înainte. A coborât la Debarcaderul Balenei, a venit spre

mine și m-a luat în brațe. Aveam senzația că e pentru prima dată, după o veșnicie, când își aduce aminte de mine.

- Îmi pare rău, mami, i-am zis și am izbucnit în lacrimi.

I se simțeau oasele prin cămașă.

Vocea ei nu mai era la fel.

- N-are de ce să-ți pară rău, scumpo. Tu n-ai greșit cu nimic. E numai vina mea.

Dar știam că, dacă eu și Letty nu ne-am fi luat la ceartă de față cu Steven... dacă Letty nu ar fi zis că nu vrea să plece în vacanță... Deodată, m-a cuprins un dor teribil de Letty. Nu-mi venea să cred că a murit.

- Vreau să fie și ea aici, am spus, plângând.

Am simțit că se ridică un hohot de plâns în pieptul mamei. M-a strâns în brațe.

- Și eu vreau, scumpo, mi-a zis. Și eu vreau.

Mama mă rugase să nu suflu o vorbă. Eram în dormitorul ei și îmi atrăsese atenția că este foarte important să o ascult. Dar eram atât de fericită la gândul că eu, mama și Letty vom pleca undeva, la gândul că vom avea câteva săptămâni în care să putem chicoti și face toate lucrurile care o deranjau pe bunica Villiers.

- N-am vrut să-i spun, am șoptit.

În clipa aceea, mama m-a prins de umeri și s-a uitat la mine cu ochii ei albaștri și senini precum cerul, și genele care îi străluceau ca stelele din cauza lacrimilor.

- Sora ta nu a murit din cauza ta, înțelegi? mi-a zis pe un ton aspru, parcă certându-mă. Nimic din ce s-a întâmplat nu e vina ta, Hannah. Absolut nimic. Trebuie să uiți tot ce-a fost.

Câteva săptămâni mai târziu, într-o seară de luni, după ce mi-am băut ceaiul, am ținut o slujbă în amintirea lui Letty. Am ținut-o pe mare. Doar eu, mama, mătușa Kathleen și Milly. Ne-am imbarcat pe *Ishmael* și am mers în locul despre care mătușa spunea că e cel mai frumos din Australia. În timp ce delfinii se zbenguiau în jurul nostru și soarele strălucea roșiatic, iar norii pluteau pe deasupra noastră, mătușa Kathleen a rostit câteva cuvinte în cinstea vieții lui Letty și a spus că, deși ne aflăm la capătul celălalt al lumii, era limpede că

spiritul ei este alături de noi. Am tot sperat ca unul dintre delfini să vină lângă barcă și să scoată capul din apă în semn de confirmare, dar oricât m-aș fi uitat după ei, nici unul nu s-a apropiat de noi.

Când am despachetat a doua geantă de voiaj, mama a dat peste delfinii de cristal ai lui Letty. Cred că îi ambalase cu mare grijă, căci până și aripioarele fragile erau intacte. I-a ținut în mână timp îndelungat. Apoi, a tras aer în piept și mi i-a dat.

– Ai tu grijă de ei, mi-a spus. Pune-i... pune-i la adăpost.

De atunci, nu am mai vorbit despre Letty.

Acum, am rămas doar eu și amintirile mele. Îmi amintesc cum Letty voia să ridicăm corturi în dormitorul nostru, cum alergam prin grădină și ne stropeam cu furtunul, și încerc din răspuțeri să păstrez toate aceste lucruri în minte pentru că mi-e teamă că, în curând, imaginea ei se va șterge și nu mi-o voi mai aminti. Am două fotografii cu ea în sertar și, dacă nu le-aș privi în fiecare seară, nu mi-aș mai aminti chipul ei, zâmbetul ei știrb, felul în care își mângâia nasul cu degetul ori de câte ori își sugea degetul mare, senzația corpului ei când dormeam împreună. Dar sunt și lucruri pe care mi-aș dori să le uit. Ca, de pildă, seara în care mama ne-a luat pe amândouă în brațe, imediat ce bunica Villiers a ieșit pe ușă, și ne-a spus că viața noastră se va schimba. Mă gândesc cum o găsisem împachetând în grabă și cât de ușurată mă simțisem că nu îl uitase pe Spike, câinele meu de pluș, fără de care nu puteam dormi, și cum mă rugase să nu le spun nimic bunicii și tatei, pentru că le pregătise o surpriză. Și, chiar dacă ea avea impresia că nu observ, am văzut-o când a ascuns bagajele în camera de oaspeți. Îmi amintesc vânătăile de pe brațele ei, asemănătoare celor pe care mi le făcuse Steven când mă smucise de pe scăunelul meu, înfuriat pentru că mâzgălisem masa din bucătărie cu carioca.

Și îmi amintesc că eram atât de emoționată – cam ca înainte de Crăciun –, încât nu m-am putut abține să îi spun lui Letty, deși i-am atras atenția că e un secret important.

Pe urmă, îmi amintesc că ne-am uitat la un film – *Pinocchio* –, deși nu era weekend, iar, când Steven a venit acasă, mirosea a băutură, dar mama i-a mai turnat oricum un pahar de vin și a rămas zâmbitoare în fața lui, până când el i-a zis că se comportă ca o tâmpită. În timp ce

îi punea mâncarea în farfurie, am văzut-o cum îl urmărește cu coada ochiului, parcă așteptând să se întâmple ceva.

După aceea, eu și Letty ne-am luat la harță din cauza unor creioane colorate, pentru că amândouă îl voiam pe cel verde, care se vedea mult mai frumos pe hârtie decât cel verde-cafeniu, iar eu am reușit să pun mâna pe el, fiindcă eram mai mare, și, în momentul acela, Letty a început să plângă și să spună că nu vrea să meargă nicăieri, iar Steven a întrebat: „Unde să mergeți?” S-a uitat la mama, și mama s-a uitat la el, preț de câteva secunde. Apoi, el a îmbrâncit-o și a urcat la etaj, unde l-am auzit cum cotrobăie prin sertare. Când a revenit, era atât de furios, încât m-am ascuns sub masă și am tras-o pe Letty după mine. L-am auzit urlând: „Unde sunt pașapoartele?”, abia reușind să bolborosească cuvintele. Am închis ochii, și în tot acest timp au răsunat o mulțime de bufnituri, mama a căzut și s-a lovit la cap, Steven a băgat mâinile sub masă și a tras-o pe Letty, care zbiera ca din gură de șarpe, și el spunea că îi va lua fata doar peste cadavrul lui, iar vocea îi suna de parcă era sub apă. Am încercat să o prind pe Letty de mână, dar el m-a îmbrâncit cu putere și a luat-o la subraț, ca pe un sac de cartofi, în timp ce ea nu se mai oprea din urlat. Mama abia se dezmeticea când am auzit mașina lui Steven scârțâind pe pietrișul de pe alee, iar ea a început să plângă, „Oh, Doamne! Oh, Doamne!”, fără să observe măcar că e rănită la față. M-am agățat de ea, pentru că mă gândeam cu groază unde o duce pe Letty.

Nu știi cât am rămas acolo.

Îmi amintesc că am întrebat-o pe mama unde este Letty, și ea m-a luat în brațe și mi-a zis „Se întorc repede”, dar nu prea îmi venea să cred. Îmi era frică pentru că îmi dădeam seama că Steven va fi și mai furios la întoarcere.

Cred că au trecut câteva ore până când a sunat telefonul. Mama ședea pe podea și tremura, cu fața plină de sânge. Am ridicat receptorul și am auzit vocea bunicii Villiers, dar era cu totul schimbată. Mi-a zis „Dă-mi-o pe mama ta”, de parcă aș fi fost o necunoscută. După care a început să urle atât de tare la mama, încât glasul ei ajungea până la mine, iar mama s-a făcut galbenă la față și gemea. Am prins-o de picioare, fiindcă tremura ca o frunză. Spunea întruna: „Ce-am

făcut? Ce-am făcut?“ A fost cea mai lungă noapte din viața mea. Îmi aduc aminte că m-a trezit mama când a început să se crape de ziuă. Adormisem pe podea și eram înghețată. Mi-a spus, cu un glas ciudat, că trebuie să plecăm. Am întrebat-o ce facem cu Letty. Mi-a zis că fusese un accident de mașină, și Letty murise la spital, și că e numai vina ei, și clănțănea din dinți ca și când înotase într-o piscină cu apă foarte rece. După aceea, nu îmi mai amintesc prea multe – doar că m-am urcat într-un taxi, apoi în avion, iar când am izbucnit în plâns și am zis că nu vreau să plec, mama mi-a spus că e singura cale de a mă proteja. Îmi amintesc că plângeam de câte ori se ducea mama la toaletă, de spaimă să nu dispară și ea și să rămân singură pe lume. Apoi, mi-o amintesc pe mătușa Kathleen care ne aștepta la aeroport. M-a luat în brațe de parcă mă cunoștea de mult și mi-a zis că totul va fi bine, deși era limpede că nu avea cum. Și, în tot acest timp, nu am vrut decât să îi spun mamei: „Cum o putem părăsi pe Letty?“ Dacă nu murise și ne aștepta la spital? Și, chiar dacă murise, ar fi trebuit să o luăm cu noi, nu să o abandonăm la asemenea depărtare, încât nu-i puteam pune nici flori pe mormânt și nici să-i spunem că o iubim. Dar n-am zis nimic. Deoarece, pentru o lungă, foarte lungă perioadă, mama nu a mai scos nici un cuvânt.

Acestea sunt lucrurile pe care i le-am povestit lui Mike în dimineața în care l-am găsit ținând-o pe mama de mâini în camera lui. Acestea sunt lucrurile pe care i le-am povestit lui, după plecarea mamei, lucruri pe care nu reușisem să le destăinui nimănui în întregime, nici măcar mătușii Kathleen. I le-am spus lui pentru că simțeam că situația se schimbă, și mama nu avea nimic împotriva ca el să le afle.

A fost prima oară când am văzut un bărbat plângând.

Capitolul 21

MIKE

A doua zi, în vreme ce toți ceilalți din Silver Bay erau cufundați în somn, iar apele mării se îmblânziseră sub cerul senin, la câțiva kilometri distanță, într-o cameră cu un zumzet permanent a spitalului din Port Summer, Nino Gaines se trezea la viață.

Kathleen ședea la capătul patului său, rezemată de brațul cu pernute albastre al scaunului. Se dusese direct acolo, de îndată ce lumea se retrăsese la culcare, explicându-ne ulterior că ținuse neapărat să îi povestească celui mai vechi prieten al său aventurile din noaptea aceea memorabilă. În zori, doborâtă de oboseală, ațipise câteva clipe, apoi răsfoise ziarul local și citise cu glas tare știrile care l-ar fi putut interesa pe Nino. În cazul de față, era vorba de un articol despre o cunoștință comună, care își deschisese un restaurant. „O să fie un fiasco“, mormăise el. Era atât de epuizată după spaima pe care o trăsese din pricina plaselor rătăcite și a dispariției lui Hannah, încât Kathleen Whittier Mostyn mai citise încă două fraze până să realizeze ce auzise.

Deși slăbit și ușor dezorientat, sub cămașa de spital și hățișul de tuburi și fire se afla, fără îndoială, același Nino Gaines de altădată. Revenirea lui la viață stârni un val de euforie în rândul comunității locale. Medicii îi prescrieră un set de analize, multe dintre ele „o pierdere de timp“, după cum se plângea el, îi făcură tomografii și cardiograme,

consultară toate cărțile de specialitate, pentru ca, la final, să declare că este într-o stare neașteptat de bună pentru un bărbat de etatea lui, care stătuse atâtea zile în comă. Îi dădură voie să se ridice în capul oaselor, îi scoaseră o parte din tuburile care îi perforau brațele, iar cei câțiva vizitatori se transformară într-un puhoi. Kathleen primise permisiunea de a rămâne la capul lui pe toată durata procesului de recuperare, privilegiu acordat de regulă doar soției, cu condiția să nu îi ridice tensiunea.

– De cincizeci de ani încoace îmi ridică tensiunea, le mărturisii el asistentelor, de față cu ea. Și tot de pomană.

Iar Kathleen radia de fericire. De atunci, radiază în continuu.

Puțini sunt norocoșii care își află sensul vieții de la o vârstă fragedă. Aceștia își descoperă o vocație, fie ea religie, artă, scris ori sacrificarea vacilor sacre. Într-un final, mi-am aflat și eu scopul vieții într-o dimineață senină, în primele zile ale primăverii australiene, când o fetiță de unsprezece ani m-a prins de mână și mi-a destăinuit un secret. Din clipa aceea, am înțeles că îmi voi dedica și ultimul strop de energie pentru ocrotirea ei și a mamei sale.

Când rememorez zilele de după întâmplarea cu plasele rătăcite, îmi dau seama că sentimentele mele frizau schizofrenia. Mă simțeam euforic, în sensul că eram îndrăgostit de Liza – probabil, îndrăgostit pentru prima oară în viața mea – și, în sfârșit, liber de a-mi exprima iubirea. Iar ea părea, la rândul ei, să mă iubească. După ce îmi povestiseră despre Letty, se temuse că o voi privi cu alți ochi – ca pe o nesăbuită, o mincinoasă sau, și mai rău, ca pe o criminală. Am găsit-o în camera ei, așezată la fereastră, cu chipul schimonosit de durere. După ce am reușit să îmi vin în fire (Hannah mă luase în brațe în momentul în care izbucnisem în plâns, un gest care îmi păruse nespus de emoționant), am intrat, am închis ușa după mine, m-am așezat în genunchi și am cuprins-o în brațe, fără să spun nimic, convins că prezența mea acolo era suficient de grăitoare. Mult mai târziu, am înțeles de ce îmi povestise.

– Nu cred c-ar trebui să faci asta, i-am zis.

Înălță capul de pe umărul meu.

- Trebuie s-o fac, Mike.

- Te pedepsești pentru ceva ce n-a fost vina ta. De unde era să știi că va reacționa așa? De unde să știi că va face accident de mașină? Dumnezeu mare, erai o femeie agresată... Se poate spune că, am șovăit câteva clipe, negăsindu-mi cuvintele, sufereai de o pierdere temporară a facultăților mintale. Asta e termenul folosit în astfel de cazuri. L-am auzit în buletinele de știri.

- Trebuie s-o fac.

În ochii ei, deși umflați de plâns, se citea o hotărâre de neclintit.

- E ca și cum mi-aș fi ucis fiica cu mâna mea. Posibil și pe tatăl ei. Mă predau și profit de ocazie ca să povestesc tot ce se întâmplă aici.

- Eu zic că e un gest de prisos. Un gest inutil și dezastruos.

- Atunci, lasă-mă să vorbesc cu reportera pe care o cunoști. O să-și dea seama dacă ne folosește la ceva sau nu.

- Liza, nu înțelegi cum stau lucrurile, am spus. Dacă se dovedește că e așa cum ai spus, te vor băga la închisoare.

- Ai impresia că nu știu?

- Cum o să treacă Hannah peste așa ceva? Nu crezi că a suferit destul?

Își suflă nasul.

- E mai bine să lipsesc de lângă ea câțiva ani acum, cât încă o are pe Kathleen alături. Pe urmă, o putem lua de la capăt. Eu o voi putea lua de la capăt. Poate că se va găsi cineva care să mă asculte.

M-am ridicat și am început să mă plimb prin cameră.

- E o idee proastă, Liza. Dacă nu reușești să blochezi proiectul? E posibil să trezești compasiunea oamenilor, dar nu avem garanția că o singură persoană poate influența cu ceva derularea proiectului.

- Avem altă soluție?

Mă lasă fără replică.

Îmi luă mâinile între palme.

- Mike, de ani de zile, trăiesc doar o pseudoviață. Am încercat să mă nt singură, dar asta nu e viață, să trăiesc în frică. Nu vreau ca Hannah crească așa. Vreau să poată merge oriunde dorește, să cunoască pe cine dorește. Vreau să aibă o copilărie fericită, înconjurată de oani care o iubesc. Ce viață e asta pe care o are acum?

– O viață foarte bună, am protestat, dar ea clătină din cap.

– Nu poate părăsi Australia. Ne dau de urmă imediat ce îi văd pașaportul. Nu poate nici măcar să iasă din Silver Bay – e singurul loc unde simt că suntem ferite de pericole. Se aplecă în față. Cuvintele i se scurseră de pe buze perfect conturate, parcă temperate, chibzuite, după ani și ani de reflecție. E ca și cum ai trăi printre plasele rătăcite, continuă ea. Toate acele întâmplări... tot ce-am făcut... Letty, Steven... Chiar dacă sunt la mii de kilometri depărtare, ele există și nu așteaptă decât prilejul de a mă prinde din urmă. Așteaptă să mă sugrume, să mă doboare. De ani de zile e aceeași poveste. Își dădu părul după ureche, scoțând la iveală mica cicatrice albă. Dacă proiectul rămâne în picioare, va trebui să plecăm, continuă ea. Și oriunde vom merge, trecutul ne va bântui în permanență, ca o fantomă tăcută.

Mi-am luat fața în palme.

– E numai vina mea. Dacă nu veneam aici... Doamne, când mă gândesc în ce situație te-am pus...

Am simțit cum își trece degetele prin părul meu.

– Nu aveai de unde să știi. Chiar dacă nu veneai tu, venea altcineva până la urmă. Nu sunt într-atât de naivă încât să îmi imaginez că puteam rămâne așa la nesfârșit.

Înghiți cu greutate.

– Uite la ce m-am gândit. Mi-am frământat mintea toată noaptea. Dacă mă predau, îi voi reda lui Hannah libertatea și va putea atrage atenția asupra a ceea ce se întâmplă cu balenele. Oamenii vor trebui s-o asculte, spuse, cu un zâmbet timid. Iar eu voi fi liberă. Vreau să înțelegi, Mike, că trebuie să mă eliberez de povara asta. Atât cât va fi posibil.

O priveam și simțeam cum se îndepărtează deja de mine. Ne despărteau din nou un milion de kilometri.

– Un singur lucru îți cer, am zis, chinându-mă să mă reapropii de ea. Nu face nimic până când nu discut cu cineva.

În seara următoare, am sunat-o pe sora mea. După ce am amenințat-o crunt dacă suflă o vorbă, i-am relatat cât mai amănunțit cu putință tot ce îmi spusese Liza.

Se lăsă o tăcere nesfârșită.

- Doamne ferește, Mike, da' știu că le alegi numai una și una, îmi zise, pe un ton șocat.

După aceea, am auzit-o notând ceva.

- E pe bune, da? Nu a inventat toată povestea?

Mi-am amintit-o pe Liza tremurând în brațele mele.

- Nu e nici o invenție. Crezi că iese un articol din asta?

- Glumești? Ția de la departamentul de știri o să fie în culmea extazului.

- Vreau să..., am spus, încercând să mă calmez. Dacă e să facem chestia asta, Monica, vreau ca articolul să îi prezinte cazul într-un mod cât mai înduioșător. Vreau ca oamenii să înțeleagă cum a ajuns într-o asemenea situație. Dacă ai cunoaște-o... dacă ai ști ce fel de om, ce fel de mamă este...

- Vrei să-l scriu *eu*? mă întrebă Monica, surprinsă.

- În altcineva n-am încredere.

Urmă un scurt moment de liniște.

- Mulțumesc, Mike. Mulțumesc mult. Sunt...

Părea neatentă, ca și cum s-ar fi uitat pe notițe.

- Cred că pot să scriu ceva înduioșător. O să discut cu avocata noastră - stai liniștit, că nu dau nici un nume -, dar vreau să aud opinia ei juridică. Nu vreau să mă apuc să scriu un articol care să se dovedească pendinte... care să compromită cazul dacă ajunge să fie judecat.

Mă uitam la receptor și înțelegeam din cuvintele ei cât de delicată este situația Lizei și ce consecințe ar putea avea.

- Dar crezi că... ne-ar putea ajuta să atragem atenția asupra cauzei noastre?

- Dacă declară că motivul pentru care a decis să mărturisească adevărul nu este doar pentru a repara greșelile din trecut, ci și pentru a proteja puii de balenă, e posibil ca oamenii să fie mai receptivi. Publicul e înnebunit după balene și, mai mult decât atât, iubește persoanele excentrice. Mai ales dacă sunt blonde frumoșele.

- Dacă realizezi tu interviul, te poți asigura că totul e corect. Că nu i se denaturează cuvintele.

– Stai liniștit, Mike. N-am de gând să te fraieresc. Nu sunt chiar atât de ticăloasă. Dar trebuie să discuți foarte sincer cu ea dacă e hotărâtă să facă pasul ăsta. Pentru că, dacă ce mi-ai spus e adevărat, n-am idee ce o să se-ntâmple cu ea, odată ce iese totul la iveală. O să preia știrea și alte ziare și o s-o învârtă după bunul lor plac. O vor înfățișa din punctul lor de vedere. Nu o să dea deloc bine că a fugit.

– Îi murise fiica mai mică. Steven era în stare gravă la spital. Trebuia să facă ceva ca să o protejeze pe Hannah.

– Nu contează dacă eu și alții o prezentăm ca pe un înger de femeie. Oricum, riscă să fie arestată și să ajungă în pușcărie. Mai ales dacă individul – fostul partener – a murit. Dacă acuzarea reușește să dovedească că i-a dat somniferele, deși știa că băuse și că se va urca la volan, îmi pare rău să-ți spun, dar, în cel mai fericit caz, va fi pusă sub acuzare pentru ucidere din culpă.

– Și în cel mai nefericit, pentru crimă.

– Chiar nu știu. Infracțiunile nu sunt domeniul meu. Mai bine nu ne gândim atât de departe. Mai zi-mi o dată numele tipului. Văd ce aflu despre el și te sun.

Mi-ar plăcea să pot spune că, odată cu norocul lui Nino Gaines, soarta începu să le suradă și celorlalți locuitori din Silver Bay, dar nu se întâmplă așa. Cu toate că nemulțumirile exprimate de ei cu ocazia anchetei publice fuseseră înregistrate, toată lumea era ferm convinsă că vor fi ignorate. În ziare, proiectul era prezentat ca o certitudine, singura necunoscută rămânând data la care avea să se finalizeze. Și, parcă vrând să dovedească acest lucru, pe tot gardul ce împrejmuia terenul, apărură o mulțime de panouri care anunțau „o nouă și promițătoare oportunitate de investiție în case de vacanță cu 2, 3 sau 4 dormitoare, care vor oferi o experiență relaxantă unică“.

Am citit frazele concepute de mine și am simțit că mi se face rău. Panourile lucioase, înalte de patru metri, arătau nefiresc pe fâșia aceea de plajă aproape pustie și nu făceau decât să scoată în evidență declinul hotelului Silver Bay, care își etala vopseaua scorojită și lemnăria crăpată ca pe o distincție de onoare. Stătea alături de magazia unsă cu gudron precum o sentinelă tăcută a unei epoci apuse, când hotelurile

erau spații de evadare, locuri de popas, și nu o experiență relaxantă luxoasă sau o oportunitate de investiție.

Într-o dimineață, pe când priveam încă un autobuz plin cu oameni necunoscuți, care coborâra și începură să se plimbe de colo colo, cu mapele la subraț și telefoanele la urechi, m-am trezit cu Kathleen lângă mine. Îmi dădeam seama că, pentru ea, era un soi de invazie. După o viață în care doar marea îi ținuse companie, soarta îi aducea acum la ușă un șir nesfârșit de necunoscuți.

Îi urmărea în tăcere, chipul său ofilit fiind atent la tot ce se petrece în jur.

- Deci, când ne facem bagajele? întrebă ea, fără să își dezlipească privirea de la ei.

Mi se puse un nod în stomac.

- Nu ne dăm încă bătuți, Kathleen, am zis.

Nu îmi răspunse.

- Chiar dacă nu reușim să oprim proiectul, avem și alte metode prin care să diminuăm impactul asupra hotelului tău. O să fac un plan de afaceri. Trebuie să ne gândim cum am putea moderniza...

Puse o mână pe brațul meu și mă întrerupse.

- Te respect mult, Mike Dormer. Te-aș respecta și mai mult dacă ai fi sincer cu mine.

Ce era să îi spun? Yoshi ținea legătura cu organizațiile pentru protecția balenelor și delfinilor, care se străduiau să întocmească cât mai rapid un raport despre efectele negative pe care zgomotul le-ar putea avea asupra cetaceelor. Îi întrebuse dacă se poate face ceva și în privința bărcilor cu motor și a jet-skiurilor. Am redactat o petiție pe care au semnat-o o mie șapte sute de persoane. Am creat un website, care era vizitat de câteva sute de oameni pe zi și care primea mesaje de susținere din toate colțurile lumii. Le-am cerut altor comunități de observatori de balene să trimită scrisori de protest către Consiliul local.

După ore, Hannah trimitea e-mailuri către alte școli, încercând să atragă sprijinul cât mai multor elevi. Pusese stăpânire pe computerul meu, iar eu petreceam ore în șir la telefon, chinându-mă să-i conving pe localnici să se opună proiectului. Ascultasem de sfatul surorii mele și încercam să fac cunoscută mișcarea noastră atât la nivel local,

cât și național. Totuși, eforturile mele nu păreau să dea roade. De câte ori ieșeam din casă, parcă răsăriseră și mai mulți oameni pe peticul acela răscolit de teren. Indivizii în costume și constructorii cu căști de protecție mișunau peste tot. Reclamele din ziarul local nu promovau doar noul proiect, ci apelau la comercianții din zonă să ia legătura cu investitorii pentru a „se alătura aventurii“. Două prăvălii își puseseră deja în vitrină anunțul „de vânzare“, în speranța că vor avea de câștigat de pe urma amplasării viitorului complex în imediata vecinătate.

Am clătinat din cap.

– Nu ne dăm bătuți încă, am zis, încercând să mă conving și pe mine, nu doar pe ea.

Kathleen porni agale spre hotel.

– Mie-mi sună a clopote de înmormântare, îmi strigă ea, peste umăr.

Așa cum era de așteptat, *Hannah's Glory* își găsisse sfârșitul în noaptea aceea, înghițită de talazuri, după ce rămăsese cu cârma blocată în plasele rătăcite. De câte ori priveam către mare, pustietatea nesfârșită a valurilor ei îmi părea copleșitoare. Marea devora totul, ca și când nici n-ar fi existat vreodată. Nu se zărea nici urmă de bărcuțe, de plase, de animale moarte. Nimeni nu mai pomenea despre bărcuța lui Hannah, odată ce își găsisse odihna pe fundul mării. Presupun că Greg, ca și mine, se simțea stânjenit de rolul nedorit pe care îl jucase în aventura nefericită a copilei. Era atât de ușor să ți-o imaginezi departe, în larg, în mica ambarcațiune.

Apoi, ca din senin, Liza ne informase la micul dejun că îi va căuta lui Hannah o barcă.

– Poftim?

Nu pomeni o vorbă despre *Hannah's Glory*.

– Ești suficient de mare. L-am rugat pe Peter Sawyer să mă anunțe dacă aude că e vreuna la vânzare. Un cuter micuț, cum are Lara. Dar vreau să faci cursuri mai întâi. Și, dacă te prind vreodată că ieși pe mare fără să-mi ceri voie, îți iei adio de la barcă.

Hannah scăpă lingura din mână, sări de pe scaun și se agăță de gâtul mamei.

- Nu ies fără voia ta, promise ea. Fac tot ce-mi spui. O să fiu cu-minte. Mulțumesc, mami.

Liza încercă să ia o mină serioasă, în timp ce fiica ei o strângea în brațe și ȝopăia de bucurie.

- Am încredere în tine, îi zise.

Hannah încuviință ascultătoare din cap, ochii strălucindu-i de fericire.

- Pot s-o sun pe Lara să-i spun? întrebă.

- Vă vedeți la școală peste o jumătate de oră.

- *Te rog.*

Văzându-și mama că stă pe gânduri, nici nu mai așteptă aprobarea. Am auzit-o alergând în hol, apoi un cor de chiote entuziasmate.

Liza plecă ochii în farfurie, parcă rușinată că își schimbase atitudinea atât de radical. Eu și Kathleen o priveam uluiți. Nu m-ar mira să fi rămas cu gura căscată.

- Trăiește pe malul mării, ne spuse ea. Odată și-odată, tot trebuia să învețe să navigheze.

- Așa e, zise Kathleen și se întoarse spre aragaz. Peter o să-i facă rost de o barcă bună.

- În plus, zise Liza, iar privirile ni se intersectară pentru o fracțiune de secundă, mi se pare cel mai înțelept așa. Nu se știe dacă voi fi mereu lângă ea să îi port de grijă.

Nici eu, nici Liza nu deschiseserăm discuția despre „relația noastră“. Câteva săptămâni, am trăit cu impresia că avem o „relație“, deși conveniserăm tacit să ne abținem de la gesturi tandre de față cu Kathleen, Hannah sau ceilalți marinari. Începuse migrația spre sud, chiar dacă în număr redus, și, uneori, când simțeam nevoia să fac o pauză în timpul zilei, ieșeam cu ea în larg, ședeam pe punte, ca un spectator mut, și îi urmăream mișcările pricepute. Îmi plăcea însuflețirea din vocea ei ori de câte ori îmi povestea despre balene, afecțiunea și spontaneitatea cu care o scărpină pe Milly la urechi în timp ce stătea la timonă, strigătul de bucurie pe care îl scotea când vedea câte un jet de apă. Prezența ei fizică mă tulbura profund de câte ori se atingea de mine, unduirile ei, când învârtea de timonă ori se apleca peste balustradă, îmi luau mințile. Îmi plăcea să văd cum barca devine o prelungire a ei, lejeritatea pe care

o afișa în relație cu fiecare părticică a ei. Ironia sortii făcuse ca protestul nostru să le sporească numărul de pasageri. Aveau curse dimineața și după-amiaza, dar, de câte ori ieșeam împreună cu ea, mă simțeam ca și când am fi fost singuri, căci nu aveam ochi pentru cei din jur.

Cu excepția lui Hannah. Iubirea pentru Hannah izvora din iubirea pe care i-o purtam mamei sale. Simțeam, în egală măsură, o dorință covârșitoare de a o ocroti, de a o feri de acele orori prin care trecuse deja. Înțelegeam hotărârea Lizei și motivul pentru care era dispusă să piardă totul pentru a-și proteja fiica. Hannah știa despre relația noastră, dar nu spunea absolut nimic. Totuși, zâmbetul complice pe care mi-l arunca, felul în care mă prindea pe furiș de mână erau un soi de binecuvântare nerostită care îmi umplea sufletul de mândrie. Dacă era să am vreodată un copil, aș fi vrut să semene cu Hannah. Voiam să rămân în viața ei, dacă Liza îmi permitea.

Nu pronunțaserăm cuvântul „iubire“, dar o simțeam pulsându-mi prin vene, mă învăluia ca un nor, ca aburii mării. Jovialitatea Lizei, zâmbetul ei natural, obrajii îmbujorați erau confirmarea că îmi împărtășește sentimentele. Nu era nevoie să o îmboldesc să le rostească cu glas tare, așa cum mă îmboldise întotdeauna Vanessa. Femeia aceasta, care pierduse aproape totul, a cărei încredere fusese atât de crunt înșelată, mă lăsase să ajung nu doar la trupul ei, ci și la sufletul ei. În majoritatea nopților, se furișa în hol până la camera mea, unde se băga sub plapumă și se cuibărea lângă mine. Când își trecea degetele peste fața mea, cu o expresie gravă și ușor temătoare, știam că oglindește perfect ceea ce simt.

Nu cred să fi fost vreodată mai fericit decât în acele zile; îmi plăcea înfrigurarea cu care așteptam să sosească, să îi ascult discuțiile cu Kathleen și Hannah, să aud ușa băii, să ne șoptim noapte bună, știind că peste câteva ore, poate chiar minute, avea să fie a mea. Nu știu dacă Kathleen își dăduse seama ce se întâmplă, căci puține lucruri scăpau privirilor ei atente. Era destul de ocupată cu domnul Gaines, pe care îl îngrijea după ce fusese externat. În perioada aceea, ajunseserăm cu toții la concluzia că fericirea trebuie prețuită, dacă norocul ți-o scoate în cale.

Iar Liza era norocul meu. O priveam ca pe o minune. Îi iubeam părul, felul în care părea mereu ciufulit de briza mării; îi iubeam pielea, care avea mereu un vag iz de sare, cicatricile șterse, pe care abia acum le înțelegeam, pistruii apăruiți odată cu viața în aer liber; îi iubeam ochii, când enigmatici și gânditori, când lacomi și pătimiși, în momentele de intimitate. Când făceam dragoste, o priveam fix în ochi, iar, în momentul orgasmului, aveam senzația că mă înec în ei. Era a mea. O știam și eram recunoscător pentru asta.

Într-o noapte, pe când discutam în șoaptă, îmi mărturisi că nașterea unui copil îți trezește în suflet cea mai adâncă iubire, dar și cea mai cumplită spaimă. Înțelegeam acest lucru abia acum, căci odată ce o găsisem, gândul de a o pierde mi se părea de neîndurat. Stăteam treaz și o priveam, încercând să mi-o închipui în închisoare, într-o țară cenușie și rece, la mii de kilometri depărtare, înconjurată de chipuri neprietenoase. Nu reușeam. Cele două se potriveau ca nica-n perete. Ea pufni în răs la auzul acelor cuvinte.

– O să mă descurc, îmi zise și se ghemui lângă mine, cuprinzându-mă cu un braț peste piept.

Îi simțeam apăsarea ca pe o binecuvântare.

– Nu pot să mi te imaginez departe de mare.

– Nu sunt balenă. Pot supraviețui și pe uscat.

Îmi dădeam seama din glasul ei că zâmbește.

Nu eram convins că este tocmai adevărat.

– O ajut pe Kathleen să aibă grijă de Hannah, am spus. Dacă ești de acord.

– Nu îți cer să rămâi aici.

– Țin la ea.

– Dar nu se știe cât voi lipsi.

– Un motiv în plus să rămân aici.

Îi auzeam respirația. Când vorbi din nou, i se simțea șovăiala în voce.

– Nu vreau... nu vreau ca Hannah să mai piardă pe cineva. Nu vreau să se atașeze de tine, iar, după câțiva ani, să îți dai seama că e o povară prea grea... să mă mai aștepți.

– Chiar ai impresia că aș face asta?

– Sunt situații în care e greu de știut cum vei reacționa, spuse, după care făcu o scurtă pauză. Știu mai bine decât majoritatea oamenilor că, uneori, facem gesturi la care nici noi nu ne așteptăm. Iar aici nu vorbim despre o situație oarecare.

Stăteam lângă ea și meditam la ceea ce îmi spusese.

– Nu te voi condamna dacă vei dori să pleci odată cu mine, îmi șopti. Te-ai purtat cu noi... ca un adevărat prieten.

– Nu plec nicăieri, am răspuns.

Și, odată rostite acele cuvinte, în camera întunecoasă se instală o atmosferă nouă, o senzație trainică și solidă. Nu mă gândisem nici o clipă la ceea ce voi spune, dar era limpede: oglinda fidelă a ființei și a sentimentelor mele. Am prins-o de mână și i-am mângâiat cu degetul mare încheieturile degetelor încleștate de ale mele.

– Hannah o să aibă nevoie de cât mai mulți prieteni, rosti ea în cele din urmă.

Din hol, răzbătu scheunatul somnoros al lui Milly, care nu reușea să adoarmă în lipsa Lizei. Am ținut-o în brațe până când am considerat că am depășit momentul mai dificil. Știam că încearcă să își alunge din minte imaginea fiicei sale, că începe deja să se rupă de ea, din dorința de a face ceea ce se cuvine. Acelea erau clipele în care o compătimeam nespus și îmi doream să pot cumva să îndur eu suferința în locul ei.

– Nu ești obligată să faci asta, i-am spus pentru a mia oară.

Îmi închise gura cu un sărut.

– Știu că ți-e greu să înțelegi, dar e pentru prima dată când simt că, în sfârșit, fac ceva.

I-am auzit zâmbetul curajos prin beznă.

– Eu sunt la cârmă.

– Căpitanul meu, am zis, strângând-o la piept.

– Mă străduiesc, îmi zise și își încolăci picioarele în jurul meu, oftând.

La trei și un sfert dimineață, mă sună Monica. Niciodată nu știa să calculeze diferențele de fus orar. Am simțit-o pe Liza foindu-se lângă mine, în timp ce băjbâiam după telefon.

- Ce vrei să auzi mai întâi, veștile bune ori pe alea proaste?

M-am sprijinit într-un cot.

- Habar n-am, am zis, frecându-mă la ochi, buimac de somn. Nu contează.

- Vestea bună e că l-am găsit pe tip și e încă în viață. A durat ceva mai mult, fiindcă are două nume de familie acum. Cred că l-a luat și pe al nevastă-sii. Bătrâna a murit, ceea ce ne ajută, pentru că au rămas mai puține persoane care să îi confirme versiunea. Asta înseamnă că iubita ta nu va fi acuzată de crimă.

Făcu o scurtă pauză. Meditam la informațiile pe care mi le dăduse și mă căzneau să găsesc acea ușurare pe care mi-aș fi dorit să o simt.

- Vestea proastă, Mike, e că tipul e consilier local. Membru respectat al comunității. E căsătorit, după cum am spus, are doi copii, o viață echilibrată și ireproșabilă. Face parte din clubul Round Table, organizează acțiuni caritabile și câte și mai câte. E consilier și țintește să ajungă în Parlament. În toate articolele, nu îl vezi decât că strânge mâna vreunui șef de poliție sau înmânează vreun cec pentru vreo cauză filantropică. Toate chestiile astea vor atârna greu împotriva iubitei tale.

Capitolul 22

LIZA

Mike lucra zi și noapte ca să oprească proiectul. În unele nopți, muncea până la ore atât de târzii, încât mă temeam să nu se îmbolnăvească. Kathleen îmi puneă pe o tavă mâncarea pe care să i-o duc în cameră, după care ședeam lângă el și încercam să îl ajut cum puteam mai bine, deși nu mă pricep să interacționez cu oamenii. Când îl auzeam cum îi peria și îi fermeca, tonul autoritar pe care le prezenta lucrurile ca pe niște adevăruri absolute, simțeam că mă ia cu amețală. Nu se temea să discute cu nimeni. Indiferent cine îi răspundea la telefon, cerea să vorbească cu superiorul respectivului, iar dacă primea un refuz, își încerca norocul cu altă persoană. Reținea cifrele cu o ușurință remarcabilă – în conversații, menționa tot felul de statistici de parcă le-ar fi avut în fața ochilor, iar pe toți cei cu care vorbea îi avertiza cu privire la nivelurile de poluare sonoră și a aerului, la costurile suplimentare și efectele negative asupra afacerilor locale. Le explica faptul că micii proprietari de baruri, restaurante și hoteluri își vor pierde clienții. Le arăta unde vor merge profiturile noului complex și că acestea nu vor rămâne nicidecum în Silver Bay.

Dar nici măcar asta nu era suficient. O convinsese pe Yoshi să își roage prietenii de la universitate să realizeze un studiu care să demonstreze impactul negativ al zgomotului asupra balenelor, dar, după cum

îmi mărturisise ea fără ca Mike să audă, asemenea studii nu se realizează de azi pe mâine. Nu era ca și când puteau pune o balenă pe un vas Petri și să o supună la diverși stimuli, ca să vadă cum reacționează. Migrația spre sud era în plină desfășurare. Balenele se întorceau în Antarctica, iar din noiembrie încolo, când aveau să ajungă în apele noastre, avea să fie prea târziu. Nu păru să mă audă când i-am explicat toate acestea. Lăsă capul în pământ și se apucă din nou să dea telefoane.

Își închipuia, probabil, că dacă reușea să oprească proiectul prin alte mijloace, nu mai plecam în Anglia, iar viața noastră reintra în normal. I-am zis că voi pleca, indiferent de rezultat, iar el mă acuză că sunt masochistă. Singura mea temere era că „povestea“, cum îi spunea el, nu va fi de nici un folos.

Trimisese petiții pe toate bărcile și încerca să organizeze o mișcare de protest pentru momentul în care macheta avea să fie expusă la hotelul Blue Shoals. Descoperise că nu este deloc simplu: mulți oameni priveau noul hotel ca pe o mană cerească și își făceau deja planuri cum să profite de pe urma lui. Nu te puteai bizui nici măcar pe împotrivirea celor care nu îl doreau. Oamenii din Silver Bay nu erau genul care să se agite. E unul dintre efectele mării: când trăiești atât de aproape de un lucru pe care nu îl poți controla, tinzi să capeți o viziune fatalistă asupra vieții.

Hannah era principalul lui ajutor. Le pusese pe ea și pe Lara să scrie bannere care să anunțe că școala lor nu voia nici bani, nici dotări, dacă acestea erau consecința implementării proiectului imobiliar. Compuseseră noi petiții, își mobilizaseră colegii de clasă și chiar participaseră la o emisiune radio în care vorbiseră despre personalitățile variate ale delfinilor din zona golfului. Eu și Kathleen am simțit o mare mândrie când am auzit vocea lui Hannah la radio. De asemenea, Mike îi crease o adresă de e-mail, ca să poată avertiza toate organizațiile de protecție a delfinilor și balenelor pe care le găsisese pe internet. Toate acestea îi canalizaseră atenția spre chestiuni utile și o ajutaseră să mai uite de plasele rătăcite. Ziua, părea o cu totul altă persoană, mai încrezătoare, entuziastă, hotărâtă.

Dar, în majoritatea nopților, se strecura în hol până la camera mea, așa cum făcea când avea șase ani, ca să fie lângă mine.

I-am spus fiicei mele adevărul cu prima ocazie. Într-o după-amiază caldă de vineri, la sfârșitul orelor de școală, i-am cumpărat o înghețată și ne-am așezat la capătul Debarcaderului Balenei, bălăcinându-ne picioarele în apa plină de peștișori argintii, în vreme ce Milly saliva nerăbdătoare pe umerii noștri. Avocata mă informase că, dacă revin în Anglia, va fi deschis un proces și va trebui să explic ce se întâmplase în acea seară. Am prevenit-o că este foarte probabil să i se ceară să depună și ea mărturie și era obligată să spună adevărul, exact așa cum îi povestise lui Mike.

Stătea înmărmurită, fără să se atingă de înghețată.

– O să trebuiască să locuiesc cu Steven? mă întrebă.

Mă trecu un fior rece pe șira spinării la auzul acelui nume.

– Nu, scumpo. O să locuiești cu Kathleen. E cea mai apropiată rudă de sânge, după mine.

I-am mulțumit lui Dumnezeu, cum făceam mereu, că nu apucasem să mă căsătoresc cu Steven, așa încât nu avea nici un drept asupra lui Hannah.

– Te vor băga la închisoare?

Nu voiam să îmi mint fiica, așa că i-am spus că este posibil. Am precizat, totuși, că dacă aveam noroc, judecătorul va decide că sufeream de o tulburare psihică temporară, sau ceva de genul ăsta, și îmi va da o condamnare mică sau, poate, cu suspendare.

Asta îmi spusese avocata cu o zi înainte, când mersesem împreună cu Mike la cabinetul ei. Teribil de mâhnit, Mike îmi strânsese mâna pe sub birou. „Vă dați seama că nu a fost vina ei?” îi spunea el întruna, de parcă pe ea trebuia să o convingă. Ulterior, am realizat că tatonam terenul, ca să vadă cum ar reacționa la povestea mea o persoană mai puțin îngăduitoare. Femeia era extrem de neprietenoasă, în ciuda onorariului exorbitant pe care i-l plătea Mike. După multe insistențe, binevoi să declare că lucrurile se încheiaseră într-un mod „nefericit”. După aceea, ținu să menționeze că nu este îndatorirea ei să judece cele întâmplate, pe un ton din care reieșea limpede că o făcuse deja.

Cel mai important lucru, i-am zis lui Hannah cu un zâmbet silit, era că, odată ce se termina totul, ne puteam vedea de viețile noastre

în liniște. Va putea merge oriunde dorește, vom discuta despre Letty și vom ajuta balenele și delfinii.

- O să poți merge chiar și în Noua Zeelandă, i-am zis, cuprinzând-o de umeri. În excursia despre care mi-ai spus. Nu e grozav?

Nu i-am văzut imediat expresia de pe chip. Privea spre capătul golfului, cu capul întors de la mine. Când se răsuci către mine, mă șocă să văd groaza întipărită pe chipul ei.

- Nu vreau să merg în Noua Zeelandă, îmi zise, schimonosită de durere. Vreau să rămâi tu cu mine.

Nu izbutisem să o păcălesc. În ochii ei, se citeau doar spaimă și deznădejde, și mă detestam profund pentru ceea ce îi făcusem.

- Toți mă părăsesc, șopti ea.

- Nu, scumpo. Nu e...

- Acum, pleci și tu și o să rămân singură.

Izbucni în plâns. Am aruncat înghețata și am strâns-o la piept, căzându-mă să îmi stăpânesc lacrimile. Adevărul este că gândul de a mă despărți de fiica mea mă înnebunea. Acum, ori de câte ori o îmbrățișam, nu mai era un gest detașat și plăcut, ci o strângeam pătimaș, parcă vrând să rămân imprimată în ea. De câte ori o priveam, încercam să mi-o imprim în memorie. Parcă mă pregăteam pentru lunile? - anii? - în care nu voi mai avea privilegiul de a o ține în brațe.

Neliniștile acestea și momentele pe care aveam să le ratez nu mă lăsau să pun geană peste geană. Gândul că va trece fără mine prin perioada atât de delicată a adolescenței. Nu puteam ști cum se va transforma. Mă va ierta oare? Se va ierta pe ea însăși? Am închis ochii și i-am inspirat parfumul părului în care dăinuia încă amintirea bieteii mele Letty. Când mi-am dat seama că îmi pierd cumpătul, m-am tras înapoi și am lăsat-o să facă la fel.

Se calmă. Curajul și stăpânirea de sine care o caracterizau pe fiica mea îmi frângeau inima. Își ceru scuze și se șterse la ochi cu podul palmei.

- N-am vrut să plâng, îmi spuse.

- Chiar dacă te întristează pe moment, o să vezi că va fi bine, am zis, încercând să îi transmit o siguranță pe care nu o simțeam. O să

ne scriem și o să vorbim la telefon. Nici n-o să-ți dai seama când a trecut timpul.

I-am luat din păr un fir de iarbă suflat de vânt.

Își trase nasul.

– Și, mai presus de orice, de câte ori voi vorbi despre Letty, o să am grijă să pomenesc și despre balene și delfini.

– Crezi că asta o să împiedice construirea hotelului?

– E posibil. În felul ăsta, viața și moartea ei ar servi unei cauze mai bune.

Sedeam acolo și priveam apa nemărginită, meditănd la cuvintele mele. Hannah era mult prea politicoasă ca să îmi spună adevărul pe care îl cunoșteam în sinea mea: că mă înșel, că din moartea lui Letty nu poate ieși ceva bun. După aceea, se întoarse spre mine.

– Are și ea un mormânt în Anglia? Un loc unde să-i poți pune flori?

A trebuit să îi mărturisesc că nu știu. Nu știam nici măcar dacă fiica mea fusese înmormântată ori incinerată.

– Nu contează unde e Letty, zise ea, observându-mi probabil stânjenea, pentru că e veșnic aici.

Îmi luă mâna și și-o puse la inimă. Nu mai spuse și restul, dar i se citea în ochi și în maxilarul încleștat: *Așa cum vei fi și tu*. Nu știam dacă ar trebui să o interpretez ca pe o promisiune ori ca pe o acuzație.

Kathleen nu era deloc renumită pentru petrecerile pe care le găzduia. Sincer vorbind, în ciuda ocupației sale, era una dintre cele mai rezervate persoane pe care le cunoșteam, mai fericită să își petreacă timpul singură în bucătăria ei sau pe barcă, decât să sporovăiască cu oaspeții ori vizitatorii. Era unul dintre motivele pentru care ne înțelegeam atât de bine. Astfel, am avut un șoc când, la două zile după discuția cu Hannah, ne anunță că are de gând să dea o petrecere imediat ce va fi externat Nino Gaines. Ne informă că va avea loc afară, pentru a-i da ocazia să inspire aerul proaspăt, să vadă marea și să mai stea la taifas cu prietenii lui.

– Nu mai căsca gura ca un nerod, Greg. Era și timpul să ne mai distrăm și noi în fundul ăsta de lume, spuse ea, sub privirile înmărmurite

ale marinarilor adunați la mesele scorojite. În felul ăsta, nu o să-l po-
topească cu vizitele acasă în săptămânile următoare. Nimic nu te face
să te simți mai beteag decât să te trezești cu o gloată de binevoitori la
ușă.

Trei zile mai târziu, într-o după-amiază calduță ce anunța sosirea
verii, eram afară, sub umbrarele aranjate cu grijă, când mașina lui
Kathleen trase în fața hotelului și se deschise portiera din spate. În
câteva secunde, coborî Nino, ajutat de fiul său, Frank.

– Bun-venit acasă! am strigat în cor, iar Hannah o luă la fugă pe
alee, ca să îl îmbrățișeze pe singurul om în care găsisese vreodată un
bunic.

Nino încercă să se îndrepte de spate. Slăbise mult – gulerul cămășii
îi stătea larg în jurul gâtului – și nu se ținea foarte bine în baston. Se
sprijini cu o mână de portiera deschisă și se uită la noi cu ochii mijiți
pe sub borul pălăriei.

– Cu așa petrecere jalnică mă întâmpini tu, Kathleen? Vreau îna-
poi la spital, zise el și se prefăcu că urcă la loc în mașină.

Nu mi-am putut stăpâni un zâmbet.

– Boșorog nesuferit și nerecunoscător, spuse ea și îi scoase geanta
din portbagaj.

– E datoria ta să mă răsfеți, replică el. Odată mă vezi cum cad lat.

– Dacă nu termini cu prostiile, te las eu lat, spuse ea și trânti
portiera.

– O să stați lângă mine, domnule Gaines, îl anunță Hannah,
ținându-l de mână în timp ce urcau încet pe alee. V-am pregătit un
scaun special.

– Are cumva o ploscă dedesubt? întrebă el, spre amuzamentul lui
Hannah.

– Am pus o mulțime de perne pe el, zise ea.

– În cazul ăsta, e numai bine, spuse el, făcându-mi cu ochiul.

M-am dus spre el să îl îmbrățișez.

– E o mare bucurie să te avem din nou printre noi, Nino, am spus.

– Cineva trebuie să-i dea de lucru mătușii tale. N-am dreptate,
Liza? Doar n-o s-o las să se ramolească.

Se silea un pic cam mult să pară vesel, dar era de înțeles. Un bărbat ca Nino Gaines nu suporta să fie tratat ca un invalid.

A fost o după-amiază splendidă. Toți marinarii își luaseră câteva ore libere ca să poată veni și se înțeleseseră tacit să nu pomenească despre proiect sau ce ne va rezerva viitorul. Am pălăvrăgit despre vreme, despre scorurile la fotbal, despre mâncarea oribilă de spital și balena sudică pe care o zărise cineva prin preajma insulei Elinor. Am băut, ne-am uitat la Hannah, Lara și Milly care se zbenguiau în nisip, la Yoshi și Lance, care dansau pe muzica aleasă de Hannah, iar, în tot acest timp, se perindară o mulțime de pescari, vecini și rude îndepărtate ale lui Nino, venite să bea o bere alături de el. Mike ședea lângă mine. Din când în când, mă prindea de mână pe sub masă. Blândețea și forța atingerii lui mă purtau cu gândul spre locuri necuvenite la ora trei și jumătate după-amiaza, în timpul unei petreceri de familie.

Uită-te la mine, mi-am zis când mă străfulgeră acel gând. Am aruncat o privire furișă către bărbatul pe care soarta mi-l scosese în cale, iar acum ședea alături de mine. Uită-te la Hannah, la Kathleen, la Nino, la marinarii care, de-a lungul anilor, îmi dăruiseră o prietenie și un sprijin mai mari decât primesc alți oameni de la propriile rude de sânge. Aveam o familie. Indiferent ce se va întâmpla, chiar dacă va lipsi întotdeauna cineva din sânul ei, aveam o familie. Mă cuprinse o bucurie fără margini la gândul acela. Cred că Mike observă ceva, pentru că ridică o sprânceană și mă privi întrebător. Am zâmbit. Îmi luă mâna și o sărută în văzul tuturor.

Nino Gaines se uită nedumerit la Kathleen.

– Cât ziceai c-am stat în comă? spuse el.

– Nu mă-ntreba, răspunse ea. Cine să mai poată ține pasul cu tineretul din ziua de azi?

– Unde-i Greg? întrebă Hannah, din capătul celălalt al mesei. Zicea că ajunge până acum.

– Azi-dimineată, era foarte secretos, spuse Kathleen. Ne-am întâlnit la piața de pește. Mi-a zis că are o misiune.

– Nu zău? Și cum o cheamă? zise Nino, după care își trase pălăria peste ochi și se rezemă de spătarul scaunului. Doamne, că bine-i aici, Kate!

Spre mirarea mea, Kathleen se aplecă spre el și îl sărută pe frunte.

– Mă bucur că ți-ai revenit, bătrân neghiob ce ești.

Înainte ca vreunul dintre noi să apuce să spună ceva, se auzi scârțâitul camionetei lui Greg și, ca la un semn, acesta trase agale în fața hotelului și opri.

– Scuze de întrerupere, spuse el și sări din mașină.

Purta cămașă călcată și era proaspăt bărbierit – lucru rar în cazul lui Greg –, și părea neobișnuit de mândru de el.

– Voiam doar să vă invit pe toți să treceți pe la baraca mea peste o jumătate de oră. E foarte important.

– Suntem la petrecere, dacă n-ai remarcat, zise Kathleen, cu mâinile în șold. De două ore te așteptăm.

– Iartă-mă Kathleen, dar chiar e o chestie importantă.

– Ce se întâmplă, Greg? am întrebat.

Se chinuia să nu mai zâmbească precum un școlar care încearcă să ascundă cine știe ce năzbâtie.

– Vreau să vă arăt ceva, îmi zise, făcându-se că nu îl vede pe Mike.

Nu era nimic ciudat în asta: de când ghicise că suntem împreună, se purta de parcă Mike nu ar fi existat. Se uită în pământ, apoi ridică ochii spre Kathleen.

– Yoshi... rămâne cum am stabilit?

M-am uitat la ea. Ea încuviință din cap.

– Bun. Vreau să vă arăt ceva. Îmi pare bine să văd că v-ați înzdrăvenit, domnule Gaines. Poate ciocnim o sticlă de bere mai târziu.

Își înclină pălăria și porni țanțoș – exagerat de țanțoș chiar și pentru el – spre camionetă. Întoarse într-un nor de praf și porni spre baracă.

– Iar a dat-o pe bere? întrebă Nino.

Lance și Yoshi își aruncară o privire cu subînțeles. Știau ei ceva, dar era limpede că nu voiau să ne împărtășească și nouă.

– Doar îl cunoști pe Greg, spuse Kathleen, ridicând din umeri. Ne surprinde mereu.

Hannah zâmbea cu gura până la urechi. Am simțit că îmi stă inima. Speram să nu îi fi cumpărat altă barcă.

Nu am avut mult de așteptat. Nino rămase împreună cu Hannah la hotel, iar noi ceilalți am luat-o agale pe cărarea de coastă, bucurându-ne de razele soarelui și minunându-ne de mulțimea care se strânsese în fața barăcii lui Greg. Am observat că printre ei erau reporteri și fotografi și m-am întrebat cum o fi să am toate camerele de filmat îndreptate asupra mea. Văzusem în filme ce se petrece: or să mă aștepte jurnaliștii pe treptele tribunalului? Îmi vor urmări toate mișcărilor? Mă trecu un fior, în ciuda căldurii de afară. Mi-am alungat gândul din minte.

– Yoshi? am strigat, dar se prefăcu că nu mă aude.

Încercasem să scot ceva de la ea mai devreme, dar îmi făcuse semn că e secret, iar Lance adoptase o expresie teatrală din care nu pricepeai nimic.

– Sper să nu pățească ceva Nino, zise Kathleen, îngrijorată. Nu-mi place că l-am lăsat singur.

– Cred că se bucură să stea în tihnă câteva minute, spuse Mike. S-ar putea să fi obosit.

– N-ar fi mai bine să ne întoarcem? întrebă ea.

– Ne anunță Hannah dacă apare vreo problemă, am zis, înghiontind-o să meargă mai departe. Nino se distrează de minune. E cum nu se poate mai fericit.

– Arată bine, nu? spuse Kathleen, întorcând privirea spre hotel. Bătrân scrântit, adăugă, ușor stânjenită.

Greg stătea în fața magaziei și fuma. Examina mulțimea adunată, parcă vrând să se asigure că nu lipsește nimeni. Din când în când, făcea câte o glumă cu unul dintre pescarii de lângă el. Camioneta nu mai era afară.

Zadarnic am încercat încă o dată să îmi dau seama despre ce este vorba. Cert este că se comporta nefiresc.

Într-un final, aruncă țigara și o stinse cu talpa pantofului. Apoi, băgă cheia în lacăt, urni cu greu cele două uși hodorogite și aprinse lumina. În timp ce ne căzneau să distingem ceva în interiorul întunecos, trase prelată de pe camionetă și ne dezvălui trofeul: un rechin-tigru imens, cu ochii încă lucioși și gura întredeschisă în semn de indignare mută, scoțându-i la iveală colții dreپți și ascuțiți. Din

mulțime se înalță un geamăt de uluire. Deși moartă, nemișcată și legată de troliu, vietatea părea încă fioroasă.

– Am ieșit la pescuit dis-de-dimineată, le explică reporterilor, bătând cu palma pielea rechinului. Doar până în gura golfului. Sunt pești din belșug acolo. Inițial, am crezut că am prins un pește-spadă, dar uitați-vă ce bestie mi s-a agățat în cârlig. N-aveți idee în ce hal m-a târât de jur-împrejurul cabinei. Dă cu spatele, Tony! îi strigă bărbatului din mașină.

Se dădu la o parte, și camioneta ieși la lumină. Se auziră blițurile câtorva aparate de fotografiat.

– V-am chemat aici, oameni buni, fiindcă e prima oară când rechinii-tigru se apropie atât de mult de plajele noastre. Așa că aveți grijă și nu vă lăsați copiii în apă. Să nu vă imaginați că monștrii ăștia nu vor îndrăzni să vină la mal. Toată lumea știe cât de rău e rechinul-tigru și, după cum ne-au demonstrat plasele rătăcite, aproape orice poate ajunge până la țarm.

Bătu admirativ rechinul pe spate.

– L-am dus la piața de pește, și băieții de acolo l-au identificat și l-au cântărit. Am înțeles că au fost văzuți și alții prin apele noastre.

Mă trecu un fior pe șira spinării la vederea rechinului. Mi-am amintit de Hannah și Mike, în beznă, pe marea agitată, de lucrurile despre care îmi povestise că i se loviseră de picioare.

E posibil ca și el să fi simțit același lucru, căci întinse brațul pe la spatele meu și mă prinse de mână.

Yoshi făcu un pas în față și începu să le dea detalii reporterilor.

– Rechinii-tigru, începu ea, sunt cunoscuți drept gunoierii oceanului. Cel de aici e posibil să fi fost atras de plasele rătăcite și de vietățile moarte agățate de ea. Dar asta înseamnă că sunt șanse mari ca uriașul acesta să nu fi fost singur, iar ceilalți să mai rămână prin apele noastre o bună bucată de timp. Se hrănesc cu orice: pești, țestoase, oameni... Făcu o pauză suficient de lungă cât cei din fața ei să își arunce priviri neliniștite. Nu e nevoie să mă credeți pe cuvânt, reluă ea. Departamentul pentru mediu și conservare vă va confirma că nu sunt tocmai cele mai plăcute vietăți pe care să le ai în preajmă.

- Ne trebuie plase pentru rechini, strigă cineva din public. Alte plaje și-au montat deja.

- Cum vreți să punem plase într-un golf plini cu delfini? se răsti Greg. Până și balenele se vor agăța în ele. În golful ăsta, nu se vor monta plase decât peste cadavrul meu.

- Bine zis, râse altcineva.

- Rechinii sunt animale inteligente, spuse Yoshi. Dacă punem plasele în gura golfului, vor trece peste ele sau le vor ocoli. Dacă vă veți uita pe cifre, rata de mortalitate a rechinilor e cam aceeași indiferent dacă plajele sunt prevăzute cu plase sau nu.

- Cred că faceți din tântar armăsar, zise unul dintre hotelieri.

Îmi dădeam seama că nu îi convine deloc o asemenea publicitate exact când sezonul de primăvară era pe cale să înceapă.

- Toată lumea știe că sunt șanse mai mari să fii lovit de trăsnet decât ucis de rechini.

- Ai impresia că voinicului ăstuia îi pasă de statistici? întrebă Greg, aplecându-se peste corpul ca o torpilă al rechinului. Din punctul lui de vedere, șansele erau probabil de unu la un milion să rămână agățat în cârligul unui pescar.

Mulțimea izbucni în râs.

- Trebuie să fiți atenți cu rechinii-tigru, pentru că se apropie de mal când urmăresc țestoase, avertiză Yoshi, pe un ton grav. Și sunt perseverenți, nu ca marele alb. Nu se lasă până când nu devorează și ultima bucățică din animalul pe care l-au mușcat.

Hotelierul clătină neîncrezător din cap. Greg observă și ridică vocea.

- Bine, Alf, zise el. N-ai decât să faci tu baie în mare, dacă ai chef. Eu mi-am făcut datoria de a vă preveni.

- Atacurile rechinilor sunt tot mai dese, completă Yoshi. Nu e nici un secret. Există o serie de posibile soluții. Putem delimita zonele sigure pentru înot cu geamanduri și plase. Sunt sigură că Paza de Coastă o poate face. Numai că nu vor fi foarte mari.

- Între timp, așa cum am zis, spuse Greg și își trase chipiul peste ochi, ca să și-i ferească de mine, vă sfătuiesc să nu vă lăsați copiii și

câinii în apă. Vom alerta Paza de Coastă dacă zărim și alți rechini în golf. Pescarii vor face la fel.

Se iscă un murmur de îngrijorare. Câțiva oameni ieșiră din grup, cu telefoanele la urechi, alții se apropiară și mai mult de camionetă ca să atingă animalul. M-am dus cu gândul la Hannah și la discuția pe care o avuseserăm în legătură cu barca pe care intenționam să i-o cumpăr. Mă îndoiam că cineva își va mai lăsa copilul să iasă cu barca în larg, câtă vreme erau rechini prin zonă. Dar nu era ușor să-mi iau vorba înapoi după ce îi promisesem. În timp ce meditam la asta, Kathleen făcu un pas înainte și se uită lung la creatura din portbagajul camionetei.

– Ai prins un rechin, deci? Hm! zise ea, încruntată, și își încrucișă brațele pe piept.

– Tu înțelegi cel mai bine, spuse Greg și învârti de troliu ca să ridice corpul animalului pentru a fi fotografiat.

– Unde ziceai că...

– Dumneaei, domnilor, îi curmă el vorba și arătă spre ea, este faimoasa Doamnă-Rechin din Silver Bay, Kathleen Whittier Mostyn. Doamna aici de față a capturat un rechin chiar mai mare decât acesta, acum mai bine de o jumătate de secol. Cel mai mare rechin-taur prins vreodată în New South Wales, nu-i așa, Kathleen? Asta da, poveste.

Kathleen îl privea fără să scoată un cuvânt. Dușmănia vădită din ochii ei m-ar fi speriat de moarte. Își dădea seama că i se întinsese o cursă și nu îi plăcea. Greg însă continua să peroreze, fără să țină cont de sentimentele ei.

– Vedeți, domnilor? Există din nou o populație de rechini în Silver Bay. Organizațiile pentru protecția animalelor vor fi în culmea fericirii, dar țin să îi avertizez pe concetățenii noștri să nu înoate, să nu facă windsurfing, ca, de altfel, să nu practice nici un sport nautic fără să își ia toate măsurile de precauție cât timp există riscul de a fi atacați de rechini.

Presa se adună în jurul lui Kathleen, cu carnețelele și microfoanele îndreptate spre ea. Se văzură luminile câtorva blițuri. După întâmplarea cu plasele rătăcite, ziarele locale se bucurau de al doilea subiect

important în decurs de două săptămâni. Se simțea încântarea în vocile reporterilor.

– Am uitat să precizez că minunăția asta e de vânzare, în caz că o dorește cineva, anunță Greg. E proaspăt și numai bun de sushi.

– Parcă delfinii și rechinii nu trăiau laolaltă, zise Mike, în timp ce ne întorceam la hotel.

Era o amiază senină și luminoasă, iar marea strălucea inofensivă în depărtare. Băusem câteva beri și mâncasem neobișnuit de mult pentru mine. La opt sute de metri în față, le-am zărit pe Hannah și pe Lara scâlâmbăindu-se în fața lui Nino Gaines, după care se prăbușiră chicotind pe nisip. Din când în când, în astfel de zile, reușeam să mă conving că trăiesc într-o lume frumoasă.

– Uneori, am senzația că toată planeta e cu susul în jos, am spus, dându-mi părul de pe față și uitându-mă la Mike.

Îmi venea să îl sărut chiar acolo – îmi venea să îl sărut aproape tot timpul.

Trebuie să țin minte asta, mi-am spus, dorindu-mi să semăn cu micul telefon mobil al lui Mike, plin de amintiri pe care le puteam revedea cu absolută claritate, chiar și în viitorul îndepărtat.

– Nu pleca, îmi zise Mike în noaptea aceea.

Se spăla pe dinți în baie, cu un prosop înfășurat în jurul taliei, când am intrat în spatele lui ca să iau un pahar cu apă.

– Unde să plec? am întrebat, vărând paharul sub robinet.

Recapitulasem ce aveam de făcut a doua zi. Mărunțișuri la care eram acum nevoită să mă gândesc, cum ar fi să mă asigur că Hannah avea destule uniforme școlare pentru următorii câțiva ani, să semnez împuternicirea, să deschid un cont comun pentru mine și Kathleen. Avocata mă sfătuisese să pun totul la punct înainte de a vorbi cu altcineva, iar lista cu toate lucrurile pe care trebuia să le rezolv îmi dădea dureri de cap.

– Nu face asta. E o tâmpenie. Cu cât m-am gândit mai mult, cu atât m-am convins că e o mare tâmpenie.

Reflexia lui mă fixa cu privirea din oglindă, iar rigiditatea spinării lui îmi confirma că tensiunea pe care i-o văzusem pe chip în acea seară nu fusese o închipuire.

Nu scosese aproape nici o vorbă preț de câteva ore. I-ar fi fost oricum imposibil să se facă auzit peste trăncăneala lui Greg și gălăgia marinarilor beți. Cred că tocmai tentativele lui Greg de a-l întărâta îl aduseseră în acea stare. „Fără supărare, amice“ spunea el după fiecare înțepătură, iar Mike îi răspundea cu un zâmbet silit. Doar eu observam cum scrâșnește din dinți. Încă se auzea gălăgie afară, cu toate că Nino Gaines, sărbătoritul, plecase de mult.

Am oftat.

– Mike, n-am chef să deschidem subiectul din nou.

Voiam să mă bucur de ziua aceea, să o savurez și să mă culc liniștită.

– Nimic n-o să oprească proiectul, zise el și scuipă pasta de dinți din gură. Îl cunosc foarte bine pe Beaker. Se pot face bani buni din asta, iar, când Dennis Beaker simte miros de bani, nimic nu-i mai stă în cale. S-a ajuns deja prea departe. O să-ți distrugi viața – și viața lui Hannah – fără nici un rost.

– Cum adică fără rost? Crezi că liniștea mea sufletească și a lui Hannah sunt un lucru neînsemnat?

– Ai o viață frumoasă aici, îmi zise.

Îi rămăsese pastă de dinți pe bărbie, dar ceva îmi spunea că nu îmi va mulțumi dacă îi atrag atenția.

– Amândouă aveți o viață frumoasă. E drept că nu poți să faci tot ce ți-ai dori, dar cine poate? Hannah e ocrotită și fericită, și înconjurată de oameni pe care îi iubește. Tu ești fericită – mai fericită decât te-am văzut vreodată. Tipul ăla, Steven, e viu, însurat, are copii, ceea ce arată că până și el e fericit. N-o să te recunoască nimeni, mai ales după atâția ani. Noi doi vom fi împreună, vom locui aici și... vedem noi ce ne rezervă viitorul. De ce să riști să pierzi toate astea pentru ceva ce nu se știe dacă ne va reuși?

– Mike, am discutat asta de o mie de ori. E singura noastră speranță de a salva balenele. N-am chef s-o luăm de la capăt acum. Vreau doar să ne culcăm.

– De ce? De câte ori deschid subiectul, aud același răspuns. Ce-are dacă discutăm acum?

– Sunt obosită.

– Toți suntem obosiți. Ține de condiția umană.

– Sunt prea obosită ca să discut.

Eram nervoasă pentru că îmi dădeam seama că are dreptate. Nu voiam să vorbesc despre asta: dacă vorbeam, începeam să mă gândesc la ceea ce mă așteaptă și mă temeam că, dacă cineva îmi aducea argumente solide, îmi va zdruncina toată hotărârea.

Afară, Greg se pusese pe cântat. Îi auzeam pe ceilalți cum îl aclamă și fluierăturile lui Lance.

– Nu te afectează doar pe tine.

– Crezi că nu știu? am răbufnit.

– Hannah nu se mai desparte de tine. A stat lipită de tine toată seara.

I-am aruncat o privire furioasă.

– Mulțumesc mult, dar n-am nevoie de sfaturi de la tine despre fiica mea.

Mă înfierbântasem de tot. Îl uram pentru că îmi atrăgea atenția asupra acelor lucruri. Îl uram pentru că vedea teama lui Hannah.

– Îți place, nu-ți place, cineva trebuie să discute cu tine. Nu i-ai spus nimic lui Kathleen.

– O să-i spun când o să mă simt pregătită.

– Nu vrei să-i spui, pentru că știi că o să-ți zică același lucru pe care ți l-am zis și eu. Te-ai gândit vreo clipă ce înseamnă viața în închisoare?

– Nu-mi vorbi de sus.

– Îți dai seama ce înseamnă să fii închis într-o celulă douăzeci și trei de ore pe zi? Să fii privită drept o ucigașă de copii de către celelalte deținute? Ai impresia că poți supraviețui?

– Nu discut despre asta acum, am spus și m-am apucat să îmi strâng hainele.

– Dacă nu suporti când îți spun eu toate astea, cum o să suporti să le auzi la proces? Din gura poliției? Din gura celor care vor să-ți facă rău? Crezi că le pasă ce s-a întâmplat în realitate?

- De ce ții neapărat să-mi faci asta?

- Pentru că nu cred că te-ai gândit suficient de bine. Nu cred că realizezi ce te așteaptă.

- Pot să-mi port și singură de grijă.

- Cum? N-ai făcut-o niciodată.

I-am plătit-o imediat.

- Din cauza lui Greg faci așa, am dreptate?

- N-are nici o legătură cu Greg. Vreau doar să vorbești despre...

- Ba bineînțeles că are legătură cu Greg. Te-a împuns toată seara și ți-a adus aminte că nu ești singurul bărbat cu care m-am culcat.

Se așeză pe pat în fața mea, cu ochii închiși, de parcă în felul acela nu mă mai auzea. Dar am continuat să îl atac:

- Iar acum te răzbuni pe mine. Să știi că, dacă ești pus pe scandal, o să...

- O să fugi din nou sau ce-o să faci? Știi ceva? Cred că nici măcar nu mai are vreo legătură cu balenele.

- Poftim?

- Ești hotărâtă să te pedepsești pentru moartea lui Letty. Din cauza proiectului ăștia, ai fost nevoită să îți reamintești ce s-a întâmplat, iar acum simți nevoia să plătești pentru greșeala comisă, sacrificându-te.

Afară, cântecele încetaseră. Fereastra era deschisă, dar nu îmi mai păsa dacă ne aude cineva.

- E absolut inutil. Ai plătit deja pentru ce s-a întâmplat, Liza. Ai plătit cu vârf și-ndesat.

- Vreau să încep o viață nouă. Și trebuie să...

- Salvăm balenele. Da, știu.

- Atunci, de ce ești atât de înverșunată?

- Pentru că faci o greșală. Și o faci din motive greșite.

- Cine te crezi de-mi judeci tu motivele?

- Nu te judec. Dar trebuie să te gândești bine, Liza. Trebuie să știi că dacă...

- Tu trebuie să-ți vezi de treaba ta.

- ... că, dacă faci asta, o târăști și pe Hannah după tine în toată mizeria asta.

Îmi îngheță sângele în vine. Nu-mi venea să cred că mă atacă în felul acela. Dacă vorbele lui nu s-ar fi împlântat în inima mea ca un pumnal, probabil că nu i-aș fi răspuns cu asemenea vehemență:

– Cine dracu' ne-a adus în situația asta, Mike? Pune-ți întrebarea asta când îți mai vine să mă judeci pe mine. Așa cum tu singur ai spus, aveam o viață frumoasă aici. Eram fericite. Dacă eu și Hannah vom ajunge să petrecem următorii cinci ani departe una de alta, întrebă-te a cui este vina, de fapt.

Se lăsă tăcerea, atât înăuntru, cât și afară. Nu se auzea decât marea, iar, câteva clipe mai târziu, scârțâitul unui scaun, semn că dedesubt cineva începuse să adune paharele.

Mă uitam la chipul pământiu al lui Mike și îmi doream să pot șterge tot ce spuseseam.

– Mike...

Ridică mâna.

– Ai dreptate, îmi zise. Îmi pare rău.

Atunci, mi se puse un nod dureros în stomac și am înțeles care era adevărul: nu dorise să mă rănească. Dar nu suporta gândul de a mă pierde.

Capitolul 23

MONICA

Fratele meu se poartă destul de ciudat de câteva luni încoace. Anul trecut, pe vremea asta, dacă mi-ar fi cerut cineva să fac un pronostic despre cum va evolua viața lui, aș fi zis că, până în martie, se va însura cu Vanessa, ea va face tot posibilul să rămână gravidă, iar el va urca tot mai sus pe scara alunecoasă a companiei lui de dezvoltare imobiliară. Va trăi într-un apartament elegant ori într-o casă nouă, își va cumpăra probabil o casă de vacanță într-o zonă caldă, încă o mașină scumpă, va merge la schi, la restaurante de lux și așa mai departe. Cea mai radicală schimbare pe care o va face Mike în viața lui va fi aftershave-ul și, posibil, culoarea cravatei.

În momentul acela, nu mai aveam nici cea mai vagă idee unde îl va găsi luna martie. Poate în Australia, ori în Noua Zeelandă, sau poate va construi bărci în insulele Galapagos. Poate că o să-și îndeplinească părul în codițe. Ori poate că va proteja o fugară și pe copilul ei și va salva balenele. Când le-am povestit părinților varianta prescurtată a poveștii (va trebui să mă ierte, dar nu m-am putut abține), fu cât pe ce ca tatei să-i sară placa dentară din gură.

- Cum adică și-a dat demisia? bolborosi el, în timp ce mama îi repeta să nu se enerveze, fiindcă îi crește tensiunea. Cât are de gând să stea în Australia?

După aceea, alte întrebări:

– *O mamă necăsătorită? Și cu Vanessa cum naiba rămâne?*

Mă gândisem că nu era exclus ca Mike să treacă printr-o criză timpurie a vârstei de mijloc, că poate Liza era, într-adevăr, prima lui iubire – oamenii tind să își piardă mințile când se îndrăgostesc pentru prima dată. Poate că dezvoltarea imobiliară nu era un domeniu chiar atât de grozav pe cât se credea.

Pe urmă, m-am trezit cu un telefon de la el, săptămâna trecută, și mi-a spus povestea aceea incredibilă. În prima clipă, nu m-am gândit deloc la ceea ce dorea el, și anume, să o protejăm pe Liza. Era un subiect mult prea bun: iubita agresată fizic a unui politician aspirant, care fugise din țară după ce își omorâse copilul. Avea toate ingredientele necesare unui articol de succes: violență, secrete îngropate, tragedie, un copil mort, o blondă frumoasă. Avea până și delfini și balene. Ce îți puteai dori mai mult? I-am zis că nu mai lipsește decât cangurul Skippy, și e tacâmul complet. Nu se amuză la gluma mea.

Numai că lucrurile nu se legau. M-am uitat pe toate articolele în care apărea tipul chiar și după ce își schimbase numele de familie. Am comparat informațiile cu toate bazele de date pe care le-am găsit. O săptămână întreagă nu am făcut altceva decât să verific evenimentele din poveste, spre exasperarea colegilor mei de la știri, cărora nu le puteam dezvălui cu ce mă ocup. Și, cu toate astea, lucrurile nu se legau.

Capitolul 24

MIKE

Starea lui Milly se agravase. Nu mai mânca aproape deloc și dormea sporadic. Era vigilentă, neliniștită și arțăgoasă. De două ori, se făcuse de rușine pe *Ishmael* pentru că mârâise la turiști, iar o dată își făcuse nevoile pe covorul din salon, într-un gest de disperare de care până și ea părea jenată. O urma pe Liza pretutindeni, ca o umbră neagră și albă. Intuiția ei canină îi spunea că stăpâna ei plănuiește să plece, și se temea că, dacă o scapă din ochi, Liza va dispărea.

Înțelegeam foarte bine ce simte. Neliniștea. Neputința. De la petrecerea din acea noapte, nu am mai discutat despre planurile Lizei. Munceam mai dihai decât înainte, pe de o parte, pentru că nu vedeam altă cale de a o opri, pe de alta, pentru că îmi era tot mai greu să fiu în preajma ei. Nu puteam să o privesc, să o ating, să o sărut fără să mă gândesc cum va fi viața mea în lipsa ei. Ca s-o spun în termeni financiari, nu mai puteam investi în ceva ce urma să îmi fie luat.

Firește, Kathleen știa ce intenționează să facă – purtaseră o discuție pe această temă – și trata problema în stilul ei caracteristic, văzându-și de ocupațiile ei cu resemnare și pragmatism. Nu discutasem cu ea – nu mi se părea că e treaba mea –, dar observam că îi acordă tot mai mare atenție lui Hannah, că plănuiește tot felul de excursii și activități, și îmi dădeam seama că acela era modul ei de a se pregăti sufletește pentru ceea ce avea să urmeze. Domnul Gaines trecea pe la ea aproape zilnic,

iar, când Hannah era la școală, îi găseai pe amândoi șușotindu-se în bucătărie ori citind ziarul în liniște și ascultând ceea ce încă numeau jurnal radiofonic. Mă bucuram pentru ei, mă bucuram că Kathleen nu va trebui să înfrunte singură acea perioadă dificilă, deși eram ușor invidios pe fericirea lor. După toate prin câte trecuse, merita și Liza o astfel de liniște sufletească, nu să fie din nou pedepsită.

Mă iertase pentru izbucnirile mele. Se purta cu tandrețe, iar uneori își trecea degetul peste obrazul meu, cu o privire compătimitoare. Noaptea, era tot mai pasională, hotărâtă parcă să profite din plin de ultimele noastre clipe împreună. Din când în când, mă vedeam nevoit să o refuz – eram mult prea abătut și furios din cauza a ceea ce avea să urmeze în curând, ca să-mi mai ardă de altceva.

Nu comenta niciodată. Mă cuprindea cu membrele ei firave, își punea capul pe ceafa mea și stăteam amândoi în beznă, fiecare conștient că celălalt nu doarme, dar neștiind ce să spună.

M-a întrebat de câteva ori când preconizez că va suna sora mea și dacă știu când va avea loc interviul. Se străduia să dea o notă degajată întrebărilor, dar îmi dădeam seama că vrea să vadă că se mișcă ceva, să știe cât timp mai are la dispoziție. Inițial, am încercat să trag de timp, apoi am încercat să o sun pe Monica de câteva ori, dar mi-a răspuns mereu robotul telefonic. Cu fiecare tentativă eșuată de a lua legătura cu ea, simțeam un soi de ușurare.

Deznădejdea mea era cu atât mai mare cu cât nimic nu părea să împiedice construcția noului hotel. Încetul cu încetul, eram tot mai secătuit de idei și vlagă și, în ciuda eforturilor mele, nu izbutisem să organizez o demonstrație de protest în ziua în care fusese expusă macheta. Proprietarul hotelului Blue Shoals mă sunase și mă informase că, oricât de solidar ar fi cu cauza mea, nu voia „să se lase cu scandal“, pentru că avea o petrecere de botez la ora prânzului și era convins că înțelege situația delicată în care se găsea. Părea un tip cumsecade și, cum nu doream să stric sărbătoarea unei familii, m-am văzut nevoit să anulez totul. Kathleen mi-a răs în nas când i-am povestit și mi-a zis că n-am stofă de revoluționar. N-am vrut să-i spun că, oricum, doar o mână de oameni se arătaseră dispuși să participe la protest.

Liza ieșise pe mare, iar Hannah era la școală, așa că, după o încercare nereușită de a continua lupta de la birou, am pornit spre Blue Shoals,

bucurându-mă, împotriva voinței mele, de cerul senin și de vântul călduț. În perioada aceea, odată cu încălzirea vremii, Silver Bay îmi părea paradisul pe pământ. Peisajele îmi erau deja cunoscute, vulcanii din zare îmi desfătau ochii, șirurile de bungalow-uri și case de vacanță nu mă mai deranjau, iar plăcintăriile și prăvăliile de băuturi de pe coastă îmi deveniseră locuri frecvente de popas. În colțul acela de lume, găseai tot ce îți dorea sufletul. Una dintre puținele certitudini de care mă foloseam pentru a mă consola era faptul că hotărâsem să rămân acolo. O s-o ajut pe Kathleen să mențină hotelul pe linia de plutire și voi avea grijă de Hannah până la întoarcerea mamei sale.

Măcar atât puteam face în situația de față.

Eram singur în holul de recepție de la Blue Shoals. Probabil recunoscându-mă, recepționera îmi făcu semn cu degetul spre sala în formă de L, unde, înconjurată de panouri din carton pe care erau enumerate numărul estimativ de vizitatori și efectele benefice asupra comunității locale, stătea neobservată macheta, expusă într-o vitrină din sticlă acrilică, de aproximativ un metru pe doi metri.

Era exact cum mi-o imaginasem. De fapt, aplecându-mă să o examinez îndeaproape, am constatat că era chiar mai reușită. Cele patru clădiri erau amplasate cu eleganță în jurul mai multor curți și piscine. Panourile solare imitau forma dealurilor din spate. Era albă și strălucitoare, imaculată și luxoasă. În ciuda senzației de nemișcare pe care ți-o conferă machetele, parcă îți și închipuiai mulțimile de oameni adunate în jurul piscinelor ori care se întorceau în camerele lor după o zi de plajă. Spațiul destinat sporturilor nautice, care se întindea până departe în golf, era marcat de bărcuțe mici din plastic și chiar de două jet-skiuri care lăsau în urmă o dâră albă de spumă. Debarcaderul Balenei era ticsit cu iahturi albe, scumpe și catamarane. Nisipul era alb, iar clădirile sclipeau datorită varului alb și al sticlei. Pini pitici îmbrăcau munții din spate, iar marea avea culoarea turcoazului. Parcă te îmbia să intri în ea. Nu puteam să nu recunosc că părea un adevărat colțișor de rai, iar afaceristul din mine nu se putea abține să nu simtă o admirație perversă pentru propria măiestrie. Apoi, am coborât privirea spre golful minuscul și am observat că hotelul lui Kathleen și Muzeul Vânătorilor de Balene dispăruseră. Nu rămăseseră decât nisipul alb și promontoriul.

Mă cuprinse din nou furia.

– Arată bine, nu?

Am ridicat ochii și l-am văzut pe domnul Reilly care se uita la vitrina din sticlă. Purta o cămașă cu mânecă scurtă și își ținea jacheta pe umăr, parcă pregătit pentru căldura care avea să se lase.

– Bănuiesc că ești mândru de tine.

M-am îndreptat de spate.

– Mă întreb de unde au făcut rost de atâtea figurine.

– Există firme specializate, am răspuns. Le fac la comandă.

– Băiatul meu e obsedat de trenuri miniaturale, spuse el și se lăsă pe vine ca să poată admira macheta de la nivelul ochilor. Aș putea să-i rog să-i facă și lui câteva figurine. I-ar plăcea la nebunie.

Nu i-am răspuns. Mă uitam pierdut la locul gol în care ar fi trebuit să se afle hotelul lui Kathleen.

– E cu totul altceva când o vezi în 3D, remarcă el. Am văzut proiectul, dar așa cum e expusă acum, parcă prinde viață.

– E o mare greșeală, am zis. O să fie un dezastru pentru zona asta. Domnul Reilly se ridică, ușor dezamăgit.

– Am auzit că te-ai dat de partea localnicilor. Mă uimești, Mike, după cât te-ai zbatut pentru proiectul ăsta.

– Mi-am dat seama cât de mult veți avea de pierdut, am replicat, și n-am vrut să contribui și eu.

– Nu cred că vom pierde chiar atât de mult.

– Doar balenele și delfinii.

– Mi se pare că exagerezi. Ai văzut și tu că Paza de Coastă a interzis navele-discotecă în zonă. De zece zile, n-a mai apărut nici una. N-au avut încotro, au trebuit să se conformeze.

– Până când va începe construcția.

– Mike, nu există nici o dovadă care să indice că animalele vor fi deranjate de o clădire ridicată pe țărm.

– Dar vor fi deranjate de sporturile nautice.

– Beaker ne-a promis că totul se va desfășura după un regulament strict.

- Aveți impresia că puștilor de optsprezece ani de pe jet-skiuri le pasă de un amărât de regulament? E un cumul de factori, domnule Reilly, am spus, care nu va face decât să streseze balenele și mai mult.

- Nu sunt de acord cu tine. Săptămâna trecută au fost zărite cel puțin două balene cu cocoașă, un număr absolut normal pentru perioada aceasta. Observatorii de balene și-au reluat excursiile pe mare. Delfinii sunt la locul lor. Scuză-mă că-ți spun, dar chiar nu pricep de ce te opui cu atâta înverșunare.

Stăteam față în față, despărțiți de vitrina în care se afla macheta. Îmi venea să îi trag un pumn, ceea ce nu-mi stătea în fire, și îmi părea rău, căci bănuiam că, dacă situația ar fi fost alta, poate chiar mi-ar fi fost simpatic. Am tras o gură de aer și am arătat spre machetă.

- Fiți amabil, domnule Reilly, am zis, și spuneți-mi ce vedeți când vă uitați la ea.

Bărbatul își îndesă mâinile în buzunare.

- În afară de faptul că e un loc unde mi-ar plăcea să stau? Văd locuri de muncă. Văd viață într-o zonă aproape moartă. Văd o școală dotată cu un autobuz nou și o bibliotecă din cărămidă. Văd comerț și oportunități, zise el, cu un zâmbet pieziș. Ar trebui să-ți dai seama, Mike, că tu ești cel care m-a ajutat să văd toate astea.

- Să vă spun ce văd eu, am răspuns. Văd bărbați, care au băut mai multe beri decât trebuia, gonind prin golf în bărci cu motor. Văd delfini răniți de cârme, pentru că nu au reușit să se ferească de ele la timp. Văd nave-discotecă care ademenesc turiștii la bord și un număr exagerat de observatori de delfini, văd balene dezorientate, care eșuează pe plaja de un alb imaculat. Văd balenele cu cocoașă care își schimbă rutele de migrație la mile depărtare de noi, multe dintre ele pierind probabil din cauza acestor schimbări, și îi văd pierzându-și slujbele pe cei care trăiau de pe urma lor. Și mai văd o gaură imensă în locul în care ar fi trebuit să se afle un hotel cu o istorie de șaptezeci de ani.

- Hotelul Silver Bay poate coexista în armonie cu noul complex.

I-am făcut semn spre machetă.

- Se pare că ei nu văd lucrurile la fel.

- Doar nu voiai să marcheze toate clădirile.

– Vă plac pariurile, domnule Reilly? Sunteți dispus să puneți la bătaie cinci sute de dolari că hotelul Silver Bay va rămâne în picioare după construirea complexului?

Urmă un minut de tăcere. Un cuplu în vârstă se oprise în pragul ușii și ne privea temător. Mi-am dat seama că țipasem. Trebuia să mă calmez. Eram obosit și nu mai gândeam limpede. Reilly le făcu semn din cap că nu e nici un motiv de îngrijorare, apoi se întoarse spre mine.

– Mă șochezi, amice, pe cinstea mea! Te-ai sucit la trei sute șazeci de grade, îmi zise, pe un ton prietenos. Te opui proiectului acum, dar sunt sigur că, la început, ai văzut care sunt avantajele lui. Trebuie să fi avut un motiv de te-ai chinuit atât să ne convingi de beneficiile lui. Spune-mi sincer, când ai venit prima oară la mine, acum câteva luni, pe vremea când voiai să se realizeze, ce vedeai când te uitai pe acest plan?

Mă uitam la macheta aceea, la forța aceea de neoprit, și îmi simțeam inima grea.

– Bani, am răspuns. Vedeam bani.

Când m-am întors, am găsit-o pe Hannah în fața computerului din camera mea. Fereastra era deschisă, iar razele soarelui se prelingeau pe dușumeaua albă, scoțând în evidență covorul persan decolorat și urmele de nisip lăsate de adidașii mei după alergarea de azi-dimineață. Afară, răsună muzică din mașina cuiva, un soi de bubuit puternic și neconținut, și, dinspre dune, venea scârțâitul unei biciclete de teren. O adiere ușoară se strecură pe fereastră până la ușă. Rareori închi-deam ușa – nu mai erau oaspeți de câteva săptămâni bune –, iar Kathleen se purta de parcă aș fi locuit acolo. Nu accepta nici măcar să îi plătesc chirie.

– Mike! exclamă Hannah. Se roti cu scaunul și îmi făcu semn să vin lângă ea ca să îmi arate un e-mail pe care îl primise de la cineva din Hawaii, care se luptase cu un proiect asemănător. A zis că ne trimite lista cu toate organizațiile care au sprijinit-o, mă anunță. Poate reușim să le convingem să ne ajute și pe noi.

– Minunat, am spus, străduindu-mă să par optimist, când, de fapt, nu doream decât să îmi îngrop capul în mâini. Bravo!

- Eu și Lara am trimis e-mailuri tuturor. Absolut tuturor, pe bune. M-a sunat o persoană de la South Bay Examiner și mi-a zis că vrea să ne facă o fotografie datorită petițiilor pe care le-am făcut.

- Mama ta ce-a zis? am întrebat.

- A zis să vorbesc cu tine, răspuse ea cu un rânjel. Am alcătuit o listă cu tot ce-am făcut azi. E în fișierul albastru din colț. Mă duc la hochei acum, dar mă apuc iar de treabă când mă întorc. Mai ieși cu mine și cu mama?

- Cum?

Eram cu gândul la domnul Reilly. Mă anunțase la plecare că ancheta urbanistică se încheia peste trei zile. Dar ținuse să adauge că nu fusese depus nici un document îndeajuns de concludent pentru a convinge comisia să revină asupra deciziei inițiale.

- Mama zicea să ieșim toți trei pe *Ishmael*. Ai uitat?

- Ah, da, am zis, încercând să zâmbesc. Bineînțeles că ieșim.

Își puse jacheta de la uniformă și îmi întinse un ziar.

- Ai văzut poza tușii K cu rechinul? E turbată de furie. A zis că o să-i rupă gâtul lui Greg.

Titlul articolului era „Doamna-Rechin avertizează despre reîntoarcerea rechinului-tigru“. Dedesubt, fotograful o surprinsese pe Kathleen în timp ce se îndrepta către Greg, cu o expresie pe chip aproape la fel de îndurerată ca a rechinului mort. Alături, într-un medalion, stătea poza deja cunoscută, care o înfățișa la vârsta de șaptesprezece ani, în costum de baie.

- L-am scanat. Pe ăsta trebuie să i-l înapoiez domnului Gaines. Mi-a zis să nu-i spun tușii K că a cumpărat un exemplar, fiindcă o să-l înjunghie cu harponul. Îl găsești pe desktop, împreună cu *The Sentinel* și *Silver Bay Advertiser*, deși fotografiile lor nu sunt la fel de reușite.

Biata Kathleen! Avea dreptate: rechinul acela avea să o bântuie până la sfârșitul zilelor.

Am urmărit-o pe Hannah cum își adună lucrurile, după care mă salută veselă și coborî în fugă. Părea să își fi reprimat gândul plecării iminente a mamei sale. Poate că unele lucruri sunt mult prea

apăsătoare pentru mintea unui copil de unsprezece ani. Ori, poate, și ea, ca și mine, spera într-un miracol divin.

I-am auzit glasul melodios în timp ce se îndepărta împreună cu prietena ei. Și, pentru a mia oară, i-am cerut iertare în gând.

În clipa aceea, îmi sună telefonul.

– Monica? am zis, uitându-mă la ceas.

Era în jur de două dimineața în Anglia.

– Cum merge treaba? mă întrebă Vanessa.

Inițial, mă străfulgeră o singură întrebare: Unde naiba e sor-mea? După care, mă apucă enervarea. Cu siguranță Vanessa știa foarte bine că eforturile mele de a opri proiectul nu dădeau rezultate.

– Care treabă?

– Viața. Alte chestii. Nu mă refeream la proiect, îmi răspunse.

– Merge bine.

– Am înțeles că ești tot în Australia, îmi spuse. Am vorbit cu mama ta zilele trecute.

– Da, încă mă joc de-a Knut, am zis, și încerc să opresc valurile în loc.

Se auzi un zgomot surd la capătul celălalt al receptorului – îmi veni brusc în minte imaginea apartamentului nostru, televizorul modern, cu ecran plat, din colț, canapelele mari din velur, mobilierul scump. Nu le simțisem lipsa nici o secundă.

– Tata are un dosar plin cu decupaje din ziare, îmi zise, și toate documentele pe care le-ai înaintat împotriva proiectului. În fiecare zi, aruncă cu ceva în el.

– De ce-mi spui mie asta?

– Nu știu. Ca să știi că eforturile tale nu sunt complet zadarnice.

– Dar tot nu reușesc să-l opresc.

Se lăsă un moment de tăcere.

– Așa e, recunosc ea.

Afară, un stol de peruși poposise într-un copac. Îi priveam, încă nedumerit cum de reușește o vietate atât de colorată să trăiască în sălbăticie.

– Tina a plecat.

Și ce-i cu asta? îmi venea să-i spun, uitându-mă pe fereastră.

Am închis ochii. Mă simțeam epuizat. Ziua, îmi petreceam timpul luptându-mă cu imuabilul, căutând la nesfârșit chichițe și porțițe de scăpare, iar noaptea, stăteam treaz și o priveam pe Liza, de teamă să nu ratez nici un moment înainte de a dispărea de lângă mine.

- Mi-e dor de tine, îmi spuse Vanessa.

Nu i-am răspuns.

- Nu te-am văzut niciodată așa, Mike. Te-ai schimbat mult. Ești mai puternic decât credeam.

- Și?

- Și... m-am gândit la ceva, spuse, inspirând adânc. Pot să-l conving să se oprească. Sunt sigură că mă va asculta.

Pentru o clipă, am avut senzația că lumea s-a oprit în loc.

- Cum?

- Dacă e atât de important pentru tine, o să opresc proiectul. Un singur lucru te rog... hai să mai dăm o șansă relației noastre.

Aerul care mi se ridicase ca o bulă din plămâni mi se opri în piept.

- Să fim din nou împreună?

- Făceam echipă bună, nu? Îmi vorbea pe un ton nesigur, implorator. Putem fi chiar mai buni decât mi-am imaginat. Tu m-ai ajutat să înțeleg asta.

- A! am murmurat.

- M-ai rănit nespus, Mike, nu pot s-o neg. Dar tata zice că Tina e piață rea și nu cred că ești genul de om care să mă amăgească voit. Așa că... nu vreau să pierd ce-a fost între noi. Noi doi eram o echipă. O echipă fantastică.

Mă uitam absent la podea.

Când am reușit să spun ceva, gura, care mi se uscaseră brusc, se lipi de cuvintele:

- Adică, dacă mă întorc la tine, oprești proiectul?

- E o formulare nefericită. Nu e un *quid pro quo*, Mike. Pur și simplu, mi-e dor de tine. N-am știut cât de mult înseamnă asta pentru tine, și vreau să îndrept lucrurile. Am putea face o afacere frumoasă cu una din celelalte variante.

- Dacă ne împăcăm.

– Doar n-o să-mi bat capul pentru o persoană la care nu țin? îmi replică, exasperată. Ți se pare o idee chiar atât de oribilă să mai facem o încercare? Ultima dată când am vorbit, mi s-a părut că...

Am scuturat din cap, încercând să îmi limpezesc gândurile.

– Ce zici, Mike?

– Vanessa, efectiv m-ai... luat prin surprindere. N-am timp să mai vorbesc acum, dar te sun mai târziu. Bine? Te sun eu mai târziu. De dimineață. După ora ta, am zis.

Dădu să protesteze.

Am încheiat convorbirea și m-am așezat pe scaun, cu urechile încă țiindu-mi de amețală. Nu aveam nici o altă soluție. Vanessa Beaker era singura persoană care putea opri proiectul.

Până la urmă, m-am eschivat. Le-am spus că mă doare capul și am câteva telefoane de dat. Faptul că am invocat două scuze, când una singură ar fi fost suficientă, îi trezi suspiciuni Lizei: altul era motivul pentru care refuzasem să ies împreună cu ele, așa cum plănuserăm. În vreme ce Hannah, profund dezamăgită, mă implora să mă răzgândesc, mama ei mă studia cu atenție, fără să scoată o vorbă. M-am întrebat mai târziu dacă vedea asta ca pe o fază a procesului emoțional: că aleg înadins să mă îndepărtez de ea treptat... că încerc să mă protejez.

– Ne vedem când vă întoarceți, le-am spus, pe un ton cât mai degajat.

– Cum dorești, îmi replică Liza. O să stăm câteva ore.

Câinele era deja pe ponton, lipit de ele două.

Nu asta îmi doream, dar simțeam nevoia să reflectez în liniște. Eu și Liza ne intuiam atât de bine stările și gândurile unul celuilalt, încât m-ar fi citit după doar câteva minute petrecute împreună. Am făcut cu mâna spre șalupa care porni motoarele și se îndepărtă, legănându-se pe valuri. Am continuat să le fac cu mâna până când nu le-am mai distins. Apoi, după ce dispărură în spatele promontoriului, m-am așezat pe nisip, mi-am strâns genunchii la piept și mi-am sprijinit capul pe mâini, fără să îmi pese dacă mă vede cineva.

Și astfel, începu cea mai lungă după-amiază din viața mea. Mai târziu, pentru că nu mă înduram să revin la hotel, m-am ridicat și

am pornit-o pe șoseaua de coastă, peste dune, rătăcind câteva ore, fără să știu încotro merg și fără să fiu atent în jur. Trebuia să mă mișc, deoarece ideea de a sta nemișcat, cu toate acele gânduri care mi se învolburau în minte, îmi părea și mai insuportabilă.

Mergeam cu mâinile în buzunare și capul în pământ. Îi salutam pe cei care îmi dădeau bună ziua și îmi feream ochii de cei care nu o făceau. În ciuda terenului denivelat, pășeam sigur și apăsat, precum un cal de povară. În lipsa pălăriei și a portofelului și din cauza aspectului de om pierdut, sunt convins că am atras câteva priviri curioase, deși nu observam nimic. Nefiind obișnuit cu intensitatea chiar și a unui soare primăvărat, m-am ales cu arsuri, iar, până să o iau printre pini și să ajung la drumul spre Newcastle, mi se crăpase deja pielea de pe nas. Nu simțeam nici căldură, nici sete, nici oboseală, cu toate că făcusem noapte albă. Mergeam și meditam, și fiecare soluție îmi părea dezastruoasă.

Eu, Michael Dormer, recunoscut pentru capacitatea mea de a lua decizii, pentru abilitatea extraordinară de a cântări avantajele și dezavantajele oricărei situații și de a găsi răspunsul potrivit, descopeream acum că, indiferent ce soluție aș fi ales, nu îmi venea decât să mă prăvălesc în genunchi, ca un copil, și să urlu. Iar singura persoană căreia i-aș fi putut cere sfatul, a cărei opinie aș fi respectat-o, era exact persoana pe care trebuia să o protejez de ceea ce știam.

Am revenit la Debarcaderul Balenei înainte să se întoarcă ele. Probabil părea că nici nu mă clintisem din loc. Băusem vreo două beri și stăteam pe jos, când am realizat că sunt murdar pe blugi și țin în mână o sticlă de bere. Mi-ar fi plăcut să-mi pun un chipiu pe cap, dar mă temeam că, dacă aș fi făcut asta, m-aș fi metamorfozat în Greg.

M-am uitat cum *Ishmael* virează pe lângă promontoriu și se transformă dintr-un punct alb într-o ambarcațiune albă care saltă ușor peste valuri. Plasele erau întinse peste catarg, probabil pentru a-i permite lui Hannah să stea în apă ca să vadă delfinii. Când se mai apropiară, am zărit-o echipată cu vestă de salvare, plimbându-se cu pași siguri, în costum de baie și pantaloni scurți. Milly stătea la timonă, în fața Lizei, așteptând deja întoarcerea acasă cu aceeași nerăbdare cu care

azi-diminează așteptase excursia pe mare. Erau frumoase și vesele și, în altă împrejurare, imaginea lor pe apă mi-ar fi umplut inima de bucurie.

Hannah se ținea încleștată de balustrada de la prora. Îmi făcu cu mâna când dădu cu ochii de mine, o mișcare amplă, ca a unui ștergător de parbriz, care o făcu să se clatine de pe un picior pe altul. Avea niște piciorușe subțiri, cu musculatura nedevoltată a copilului aflat în faza de prepubertate, în ale căror rare momente de eleganță parcă le vedeam pe ale mamei sale.

– Am văzut-o pe Brolly! țipă ea.

Când se apropiară, țipă și mai tare ca să acopere huruitul motorului și clipocitul valurilor care se izbeau de cocă.

– E teafără! N-are nici o tăietură. Nu ea era prinsă în plasă, Mike. Nu pe ea ai eliberat-o! Și ghici ce – era și cu puiul!

Radia de fericire; amândouă radiau, Liza cuprinsă de acea satisfacție maternă de a vedea bucuria ingenuă a copilului ei. M-am ridicat, regretând deodată că nu le însoțisem, că nu participasem la acea scurtă excursie încărcată de plăceri mărunte.

Avuseseră parte și de alte aventuri. Văzuseră o balenă cu cocoașă, deși aceasta nu se apropiase de barcă, și câteva țestoase mari, și pescuiseră un fragment de fanon pe care îl zăriseră în apropierea golfului, însă Milly profitase de neatenția lor și rosesse o parte din el. Și câteva fursecuri, pe deasupra.

– Mi-e tare milă de celălalt delfin, spuse Hannah și sări pe debarcader, când barca trase agale la mal și motorul se opri cu un sfârâit ușor. Cred, totuși, că l-ai salvat, nu-i așa, Mike? Bănuiesc că s-a descurcat după aceea. Sunt așa fericită că Brolly n-a pățit nimic. Sunt sigură că m-a recunoscut. Mama m-a lăsat să mă așez în plasă, iar Brolly a rămas lângă barcă o *grămadă* de timp.

Liza sări sprintenă pe chei și se apucă să lege barca. Purta chipiu, așa că, la început, nu i-am distins fața.

– Nu mi-a venit să cred când am văzut-o, zise Hannah, pe nerăsuflăte, luând-o pe Milly în brațe și strângând-o la piept. Nu mi-a venit să cred.

– Ei, vezi? Uneori, se mai întâmplă și lucruri bune, zise Liza, îmbujorată de efortul de a lega nodurile. Trebuie doar să avem credință.

M-am abținut să îi răspund. Cred că mă emoționase prea mult zâmbetul senin al lui Hannah și nici nu mai eram convins că are dreptate.

În noaptea aceea, am dormit singur în camera mea – sau, mai bine-zis, am stat în fotoliul din piele, până când mi-am dat seama că gândurile îmi erau la fel de încâlcite și tensionate ca parâmele Lizei. Nu a trebuit să îmi justific atitudinea rezervată în fața Lizei – spre seară, toată voioșia lui Hannah se risipi, așa că își petrecu noaptea în camera mamei sale. În timp ce priveam pe fereastra neagră la luminile bărcilor pescărești, o auzeam cum suspină și pe Liza care încerca să o îmbărbăteze. Nu se luminase încă de ziuă când am coborât în bucătărie să îmi fac un ceai și am găsit-o acolo pe Kathleen, îmbrăcată în halat. Se uită la mine și clătină din cap.

– E greu pentru ea, îmi zise.

Nu îmi dădeam seama la care din ele se referă.

Se zice că mama este programată genetic să vrea să potolească plânsetele copilului ei. Ei bine, în seara aceea, aș fi făcut orice ca să opresc lacrimile lui Hannah. În ele, răsunau toate suferințele și pierderile pe care le îndurase, toate pierderile pe care avea să le mai îndure de atunci încolo și, cu toate că nu mă considerasem niciodată o persoană foarte sensibilă, în noaptea aceea, m-am simțit jalnic. Doar un om cu inimă de gheață ar fi rămas indiferent la durerea lor.

Când am adormit în sfârșit, către zori, se liniștise deja de câteva ore. Dar îi simțeam somnul fragil, la fel cum simțeam prezența Lizei la capătul coridorului și știam că, la nici zece metri distanță, în spatele ușii albe din lemn, și ea stă trează.

A doua zi dimineață, când reveni, după ce o dusesese pe Hannah la școală, o așteptam în parcare. Mă așezasem lângă zidul din spatele hotelului, ca să nu mă vadă nimeni.

– Salut, frumosule! îmi strigă în timp ce dădea cu spatele. În zâmbetul ei, se citea ușurarea de a mă găsi singur, după ce fuseserăm despărțiți o zi întreagă. E o plăcere să te vadă omul.

Coborî din mașină și închise portiera.

– Hai să facem o plimbare, i-am zis.

Clipi și îmi aruncă o privire bănuitoare.

– Ce e?

Nici unul din noi nu făcuse gestul să se apropie de celălalt. În mod normal, până acum, aș fi luat-o în brațe, aș fi profitat de clipa aceea de singurătate pentru a o strânge la piept și a-i simți pielea lipită de mine.

– Mike?

Am luat o mină cât mai inexpressivă.

– Vreau să-ți spun ceva, am zis, îndreptându-mă de spate. O să opresc proiectul. Am... am discutat cu una dintre persoanele implicate și cred că pot să-i conving să se reorienteze spre altă zonă.

Își ridică mâna pavază la ochi ca să mă vadă mai bine. Era sfârșită de oboseală și avea cearcăne negre sub ochi.

– Poftim?

– Cred că-l pot opri... Sunt sigur că pot.

Se încruntă.

– Adică o să-l oprească pur și simplu? Gata cu ancheta urbanistică? Terminăm așa ușor cu toată tevatura asta?

– Așa cred, am zis, cu un nod în gât.

– Cum e posibil?

Avea un zâmbet timid pe buze, parcă neîndrăznind să îi dea frâu liber până când nu se convingea că spun adevărul.

– Nu spune nimănui despre asta până nu am garanția că așa e. Trebuie să mă întorc la Londra.

– La Londra?

Îi dispăru și acea umbră de zâmbet de pe chip.

– Așa că nu mai e nevoie să pleci, am zis. Nu trebuie să mai pleci nicăieri.

Se uită la mine, lăsă capul în pământ pentru câteva secunde, apoi își îndreptă privirea spre mare. Prefera să se uite în orice altă direcție, numai la mine nu.

– Mike, știi bine că proiectul nu era singurul motiv pentru care voiam să plec. Vreau să încep o viață nouă. Să nu mai fug.

– Atunci fă asta când mai crește Hannah. Mergi la autorități atunci când Hannah nu mai are atâta nevoie de tine.

Stătea nemișcată și toate gândurile care îmi trecuseră și mie prin minte i se perindau pe față, precum norii care alunecă pe cer. Posibilitatea de a nu fi nevoită să își părăsească căminul nu îi oferea nici o alinare. Îmi dădeam seama că se împăcase cu gândul plecării și îi era greu să mai dea înapoi. În cele din urmă, se întoarse spre mine.

- Ce se întâmplă, Mike?

- O să mă asigur că nu pățești nimic și că Hannah va crește alături de mama ei.

Mă studie îndelung, cu o privire întrebătoare. După un timp, observă că nu zâmbesc, deși nu ar fi fost deloc normal, ținând seama de minunea pe care reușisem să o înfăptuiesc. Lovi cu piciorul o pietricică.

- Te mai întorci? După ce termini ce ai de făcut?

- Nu cred.

Gata, adevărul ieșise la lumină.

- Credeam... că vrei să trăiești împreună cu noi.

Am tăcut. Nu știam ce i-aș fi putut spune.

- Nu mi-ai răspuns la întrebare.

- Trebuie să ai încredere în mine, am zis.

- Dar nu te mai întorci. Mă rog, fă cum vrei.

Am clătinat din cap.

Am văzut cum i se încleștează maxilarul. Îmi dădeam seama că vrea să mă întrebe cum îi pot face așa ceva după ce îi declarasem că o iubesc. Îmi dădeam seama că o frământă un milion de întrebări și nu mai știe răspunsul la cea mai importantă dintre ele. Îmi dădeam seama că vrea să mă roage să rămân. Dar mai mult, își dorea să rămână alături de fiica ei.

- De ce n-ai încredere să-mi spui ce se petrece?

Pentru că nu vreau să te oblig să alegi, i-am răspuns în gând. Dar pot lua eu povara de pe umerii tăi.

- Mereu pui atâtea întrebări? am spus, pe un ton glumeț.

Dar n-am râs. M-am dus spre ea și am cuprins-o în brațe, i-am strâns trupul crispat și am simțit că mi se frânge inima.

Noaptea se pogoară rapid peste Silver Bay. Și, ca în orice orașel, are propriul ritm: păsările anunță sfârșitul zilei cu ciripeli entuziaste,

apoi amuțesc; mașinile opresc în parcări; copiii se retrag acasă, târându-se fără chef ori țopăind veseli cu gândul la masa de seară; undeva, departe, răsună lătrăturile isterice ale unui câine de talie mică, vestind sfârșitul lumii. Dar noaptea, la Silver Bay, avea și alte ecouri: zăngănitul tigăilor ce se revărsa prin ferestrele deschise, scârțâitul ușilor strâmbe ale barăcilor, scrâșnetul anvelopelor pe nisip, ce anunța că pescarii își pregătesc bărcile, icnetele și strigătele vesele ale celor care își lansau ambarcațiunile la apă. Apoi, în vreme ce soarele asfințea în spatele dealurilor, începeau să licărească luminițele în golf, totul se cufunda în tăcere și doar ici și colo se mai zărea lumina vreunui petrolier îndepărtat, după care se lăsa bezna. O bezna în care îți puteai proiecta aproape orice: cântecul unei balene, bătăile unei inimi, eternitatea unui viitor nedorit.

Am urmărit toate acestea din fotoliul de piele. Și, având în vedere însemnătatea crucială a ceea ce avea să se întâmple, a ceea ce se întâmplase deja, ultima mea conversație din acea zi fu de-a dreptul dezamăgitoare.

– Vanessa?

Îmi răspunsese după al doilea țârâit. M-am uitat pe fereastră și am tras imediat transperantele, cu un gest poate mai violent decât mi-aș fi dorit.

– Mike, îmi zise, cu un oftat prelung. Nu știam dacă o să mă suni.

Părea nesigură. Mă întrebam de cât timp aștepta. Promisesem să o sun cu câteva ore mai devreme, dar stătusem singur în cameră, cu ochii ațintiți la telefon, iar degetele mele nu se înduraseră să formeze numărul.

– Mike?

– Mă mai vrei?

– Tu mă vrei?

Am închis ochii.

– Am trecut prin multe împreună, am spus. Ne-am rănit reciproc. Dar sunt dispus să mai facem o încercare. Chiar vreau să mai facem o încercare.

Am simțit o oarecare ușurare când am văzut că nu spune nimic.

– Când te-ntorci? mă întrebă.

Capitolul 25

MONICA

Nu i-am spus lui Mike ce pun la cale: mi-a fost teamă că îmi va zice să n-o fac, că nu vrea să fac decât ce-am discutat și să nu-mi mai bat capul cu toate mărunțișurile. Bănuiam că e foarte furios pe mine, fiindcă îmi bombardase mesageria vocală cu mesaje urgente și, de câte ori porneam telefonul, îmi mai apărea un apel pierdut din Australia. Aseară, cred că m-a sunat de vreo sută de ori, ca să mă avertizeze să nu vorbesc cu nimeni până când nu apucăm să discutăm.

Nu mă înduram să-l sun, cel puțin până nu reușeam să lămuiesc o parte din toată povestea asta încâlcită. Nu mă simțeam în stare să vorbesc cu el până când nu înțelegeam ce se petrece. Nu sunt nici pe departe cel mai bun jurnalist din lume – nu mi-am imaginat vreodată că aș fi mai mult decât un freelancer mediocru –, dar simt când e ceva necurat la mijloc, iar acum toate simțurile mele erau în alertă. Semăn cu fratele meu cel puțin într-o privință: sunt meticuloasă. Așa că, în ziua mea liberă, am plecat la Surrey, am luat un taxi de la gară până la adresa pe care o notasem pe o foaie și, în jurul orei zece, mă aflam în fața unei case impozante din Virginia Water.

- Frumoasă căsuță, spuse taximetristul, în timp ce îmi completa chitanța.

- Într-adevăr. Caut spații în care să se poată turna un film porno, am zis. Din câte-am înțeles, asta de-aici se închiriază la un preț foarte bun.

L-am privit cum se îndepărtează, cu un rânjet amuzat. Era cadoul meu pentru iubita lui Mike.

Am descoperit rapid că nu voi putea inspecta casa așa cum plănuisem: era înconjurată de un gard viu înalt și amplasată atât de departe de șosea, încât aș fi atras atenția asupra mea dacă aș fi luat-o pe aleea lungă. Intenția mea era să o examinez discret, poate chiar să observ câteva detalii despre locatarii și istoria ei, iar, de acolo, să îmi dau seama ce anume trebuie să caut. Dar, iată-mă așteptând la capătul aleii, pitită în spatele unui copac, în fața porții cu cinci zăbrele.

Era un conac în stil neo-tudorian, cu vitralii, genul de casă la care visează un contabil. (Poate că o priviți ca pe o ironie răutăcioasă la adresa contabililor sau a stilului neo-tudorian – dar locuiesc într-un apartament cu două camere, deasupra unui fast-food și, potrivit prietenilor mei, n-am pic de gust.) Peluzele și grădina erau destul de îngrijite, chiar și în luna octombrie, semn că aveau un grădinar care se ocupa de ele. Avea cinci sau șase dormitoare, am socotit, examinând-o din stradă. Cel puțin trei băi. O grămadă de covoare și draperii scumpe. În față, era parcată o limuzină Volvo, iar în grădina cu iazuri, erau instalate leagăne și tobogane scumpe, din lemn. Mă trecu un fior rece, deși aveam paltonul pe mine. În ciuda opulenței sale, casa emana un aer glacial, și nu cred că era doar o închipuire a mea. Mike îmi povestise ce se întâmplase între zidurile ei și nu îmi puteam scoate din minte imaginea tinerei care se uită disperată pe fereastră și urzește planuri de evadare.

Mai multe mașini se perindară pe lângă mine, iar pasagerii îmi aruncară priviri curioase. Nu era tocmai genul de zonă în care se plimbă oamenii, așa că săream în ochi de la o poștă. În timp ce meditam încotro s-o apuc, am zărit o femeie trecând prin dreptul unei ferestre de la etaj: un pulover de culoare deschisă și un păr negru, tuns bob, frumos pieptănat. Era probabil soția. Mă întrebam ce i-o fi povestit despre viața lui anterioară. Mă întrebam dacă și ea plănuiește să fugă sau se bucură de un tratament mai bun. Dacă aveau o căsnicie armonioasă. Apoi, m-am gândit la ceea ce îi spusese Liza fratelui meu și m-am întrebat dacă nu cumva iubirea îl orbise într-atât, încât nici

prin gând nu-i trecea că l-ar putea minți. Cum altfel s-ar explica toate astea? Cum altfel s-ar explica lacunele flagrante din povestea ei?

În vreme ce mă gândeam cum să procedez în continuare, de după casă, își făcu apariția o fată îmbrăcată într-un pulover gros, albastru și blugi. Presupun că lăsase ușa deschisă; dinăuntru, se auzi zumzetul nedeslușit al radioului, apoi plânsetul unui bebeluș și o voce care îl potoli. M-am tras înapoi. Fata veni spre mine, până la capătul aleii, ca să ia corespondența din cutia poștală. Am ieșit din spatele copacului, în așa fel încât să pară că sunt doar în treacăt prin zonă.

- E acasă domnul Villiers? am întrebat, scoțând norișori de aburi pe gură.

- Dacă are legătură cu Consiliul local, îmi răspunse, vinerea e zi de audiențe.

- Vinerea.

Fata încuviință din cap.

- Secretara dumnealui m-a informat că astăzi lucrează de acasă, am spus, fără să îmi dau seama de ce mințisem.

Mă gândeam că, dacă reușesc să o mai trag de limbă puțin, poate aflu ceva despre el.

- E la Londra, îmi spuse. Joia seara e întotdeauna la Londra.

- Aha, am zis. Probabil am reținut eu greșit. Tot la bancă lucrează?

- Da.

- L-am văzut în ziar. A ajuns persoană importantă, nu?

Fata scoase scrisorile din cutia poștală și începu să le frunzărească. Apoi, se uită la mine.

- Vă pot da numărul lui de telefon, dacă doriți.

M-am uitat la carnețelul meu.

- Îl am. Mulțumesc oricum.

Îmi trecu prin minte că aș fi putut să o rog să mă lase să intru în casă. Dar n-aș fi știut ce să îi spun soției. Nu îmi făcusem un scenariu și, până când nu hotăram cum să mă prezint, nu avea nici un rost să complic lucrurile. *Bună ziua, doamnă Villiers! Sunt jurnalistă. Sunteți amabilă să îmi spuneți dacă soțul dumneavoastră, un stâlp al acestei comunități, este de fapt un sociopat agresiv? E cumva un maniac bătăuș*

și infidel, care se face parțial vinovat de moartea copilului său? Apropo, aveți niște draperii superbe.

– O să sun la biroul dumnealui. Mulțumesc mult.

Am afișat un zâmbet prietenos, dar sobru, ca și când nu ar fi avut mare importanță. Voiam să mă duc în sat să beau o cafea. După ce stabileam un plan de bătaie, puteam oricând să mă întorc. Poate că soția era cea mai bună șansă de reușită. Mă puteam da drept o jurnalistă locală care dorea să realizeze un articol despre viața familiei Villiers. Dacă izbuteam să discut cu ea între patru ochi, la o ceașcă de ceai, cine știe câte aș fi aflat.

– La revedere!

– Pa.

Fata stătea în fața mea, fără să îmi acorde atenție. Își dădu părul după ureche. În momentul în care porni agale spre casă, am remarcat că avea un șchiopătat vizibil. Și un sentiment straniu îmi făcu inima să tresalte.

Am auzit deseori vorba: lumea întreagă parcă se oprise în loc. De-test clișeele. Când scriu, mă străduiesc din răsuferință să mă feresc de ele. Totuși, era singura propoziție care îmi răsuna în minte.

Am lăsat geanta pe trotuar și am urmărit-o cum se îndepărtează, fără să mă clintesc din loc.

– Nu te supăra! am strigat după ea, fără să îmi pese dacă mă mai aude și altcineva. Nu te supăra!

Am continuat să țip până ce fata întoarse capul și porni înapoi spre mine.

– Ce este? mă întrebă, cu capul aplecat într-o parte.

Abia atunci am observat. Și, pentru o clipă, totul încremeni în jurul meu.

– Cum... cum te numești? am întrebat-o.

Capitolul 26

KATHLEEN

Pregăteam masa de prânz pentru Hannah, când am auzit ușa trântindu-se. Nu e ceva neobișnuit în casa noastră, ținând seama că avem un câine, o fată în pragul adolescenței și oaspeți care se pare că au trăit în grajduri și lasă vântul să închidă ușile. Totuși, bubuitul pe care îl scoase ușa mea veche și pașii apăsați ai lui Mike – care nu era deloc un bărbat firav –, în timp ce sărea câteva trepte deodată, mă făcură să trântesc o înjurătură blândă. Picioarele lui duduiau precum un berbec care dărâmă porți. Bănuiesc că lăsase fereastra deschisă, pentru că, odată ajuns în cameră, ușa se trânti în urma lui cu un pocnet puternic, ce zgâlțâi din țâțâni întregul hotel.

– N-am ajuns încă în faza de demolare, i-am strigat prin tavan, ștergându-mi mâinile pe șorț. Dacă te prăbușești cu podeaua, tu plătești reparațiile!

Radioul era pornit, așa că, inițial, nu am auzit ce țipă la mine, dar ne-am oprit amândouă din treabă, mirate de tărăboiul ce răzbătea din camera lui.

– Iar s-o fi certând cu cineva? întrebă Hannah.

– Vezi-ți de teme, domnișoară, am spus, dar am oprit, totuși, radioul.

Trăim într-o clădire veche, din lemn, destul de șubreziță pe ici, pe colo, așa că, din bucătărie, auzi mare parte din zgomotele de la etaj.

Astfel, când Mike dădu năvală în cameră și smuci scaunul de la birou, nu m-am putut abține să observ că se agita de parcă dăduse strechea în el.

– Poate l-a mușcat un păianjen Redback, zise Hannah, brusc interesată de ceea ce se întâmpla.

– Monica? țipa el la telefon. Trimite-mi-o imediat. O vreau *imediat!*
Am schimbat o privire cu Hannah.

– E sora lui, îmi zise, pe un ton calm.

Aha, ziarista, mi-am zis, și toată liniștea mea se risipi.

Făceam omletă cu brânză și băteam ouăle cu furie, încercând să îmi înec gândurile negre în activități gospodărești. De când aflasem despre intențiile Lizei, găteam ca o apucată, iar hotelul era mai curat ca oricând. Păcat că nu aveam oaspeți – s-ar fi bucurat de servicii de cinci stele. Am lăsat capul în pământ și am continuat să bat până când am uitat la ce mă gândeam, iar ouăle deveniseră atât de pufoase, încât erau gata să sară în tigaie. Abia câteva minute mai târziu, am băgat de seamă că, după țipătul lui Mike, se lăsase liniștea la etaj. Nu i se mai auzea nici măcar foșnetul obișnuit al pașilor când se muta de la birou în fotoliul din piele, nici scârțâitul patului când se lungea pe el.

Hannah era din nou absorbită de culegerea de exerciții, dar liniștea aceea îmi dădea un sentiment straniu.

Am luat tigaia de pe foc și m-am dus spre ușă.

– Toate bune, Mike? am strigat.

Nici un răspuns.

– Mike? am mai strigat o dată, urcând o treaptă, cu mâna pe balustradă.

– Kathleen, îmi zise, cu un glas tremurând. Vino până la mine.

Când am intrat în cameră, mă invită să iau loc pe pat. Era atât de palid, atât de transfigurat, încât dură câteva secunde până să mă hotărâsc să stau jos. Se apropie și îngenunche în fața mea, de parcă se pregătea să mă ceară în căsătorie. Apoi rosti acele două cuvinte, la auzul cărora am simțit că mă ia cu leșin. Îmi mărturisi după aceea că se temuse să nu fac un atac cerebral ca Nino Gaines.

E idiot, mi-am zis, cu acea parte a creierului care încă mai funcționa. Sau nebun. Am ținut în casă un nebun.

- Ce aiureală mai e și asta? am spus, după ce mi-am recăpătat vocea. Faci glume proaste cu mine?

Mă înfuriasem aprig pe el. Îmi curmă vorba cu un gest și îmi spusese, pe un ton neobișnuit de grosolan pentru el, să tac și să am răbdare până când pornește computerul.

Se ridică și, în protestele mele, se uită în viteză peste o mulțime de mesaje. Apoi, tocmai când mă gândeam să plec din cameră, pe ecran se deschise o căsuță și apăru ea. Incredibil. Mă privea dintr-o poză colorată cu aceeași expresie nedumerită și neîncrezătoare ca cea de pe fața mea. Începură să îmi tremure mâinile.

- Monica a făcut poza azi. Seamănă cu ea, nu?

Stăteam cu gura căscată și o mână pe piept. Nu-mi puteam dezlipi ochii de la chipul acela. După care, printre bâlbâieli, îmi povesti ce aflase de la sora lui.

- Hannah, am îngăimat. Trebuie s-o chemăm pe Hannah.

Probabil mânată de curiozitate, Hannah urcase deja la etaj, căci, în momentul în care am întors capul dinspre ecran, am văzut-o în ușă, cu stiloul în mână. Se uita când la mine, când la Mike.

- Hannah, scumpo, am zis, arătând spre computer. Vreau să te uiți la ceva. Spune-mi dacă ți se pare că... seamănă cu...

- *Letty*.

Se apropie de ecran și își trecu degetul peste nasul surorii ei.

- *Letty*.

- E în viață, scumpo, am zis și am izbucnit în lacrimi. Preț de câteva minute, nu am mai putut să vorbesc. Simțeam mâna lui Mike pe umărul meu. Doamne, Dumnezeule, e în viață!

Mă temeam pentru Hannah, mă temeam să nu sufere un șoc chiar mai puternic decât mine. Gândurile mi se învâlmășeau prin minte, inima îmi era paralizată de imaginea acelei copile pe care nu o cunoscusem niciodată, dar ale cărei viață și moarte planaseră asupra acestei case, de parcă ar fi fost fiica mea. Cum să reziste Hannah la o asemenea emoție?

Totuși, ea era singura care nu plângea.

– Știam eu, zise cu un zâmbet larg. Știam eu că n-avea cum să fi murit, precum vietățile alea marine. N-am *simțit-o* niciodată moartă.

Se întoarse din nou spre ecran și își trecu degetul peste fotografie. Semănau atât de mult. Parcă se uita în oglindă. Îmi vine greu acum să cred că m-am putut îndoi de asta.

Mike stătea la fereastră și se scărpină la ceafă.

– Nenorociții, spunea, uitând de prezența lui Hannah. Cum i-au putut ascunde adevărul atâția ani? Cum au putut să-i facă așa ceva? Cum au putut să-i facă asta *copilului*?

Și eu eram la fel de năucită de înșelătoria monstruoasă la care recuseseră. Îmi ieșiră din gură cuvinte pe care nu le mai rostisem de pe vremea războiului, când lucram ca barmaniță.

– Jigodia nenorocită! Javră mârșavă, mâncătoare de șobolani! Un... r...

– Rechin? sugeră Mike, ridicând din sprâncene.

– Da, un rechin, am zis, uitându-mă la Hannah. Mi-ar plăcea să-i spintec burta ca unui pește.

– Eu l-aș împușca, spuse Mike.

– Ar scăpa prea ușor.

Îmi veni deodată în minte Bătrânul Harry, harponul meu, expus pe un perete în Muzeul Vânătorilor de Balene și mă străfulgeră un gând care i-ar fi șocat pe cunoscuții mei. Știam că și Mike se gândește la același lucru.

– Încă am o soră, răsună vocea lui Hannah, a cărei bucurie ne reduse pe amândoi la tăcere. Uitați-vă, am o soră!

Imediat ce își apropie fața de fotografia mărită, ca să ne convingă, eu și Mike ne-am întors unul spre celălalt.

– Liza! am spus, într-un glas.

Nu știam cum să îi spunem. Nu știam cum să îi dăm o asemenea veste. Ieșise cu barca în larg, și nu îi puteam transmite prin stație un mesaj atât de important și șocant. Dar nici nu puteam sta cu mâinile în sân până când se întorcea. Într-un final, am decis să luăm cu împrumut cuterul lui Sam Grady. Cu Mike și Hannah la prora, și eu la cârmă, am ieșit din golf și ne-am îndreptat spre insula Break Nose.

Adia o briză ușoară, marea era calmă și, în doar câteva minute, ne-am trezit însoțiți de un grup de delfini, ale căror salturi jucăușe se armonizau perfect cu atmosfera de la bord. În timp ce ne legănam pe valuri, Hannah se aplecă peste balustradă și le dădu vestea cea mare.

– Știau, spuse ea, râzând. Au venit tocmai pentru că știau!

De data asta, n-am mai muștrat-o. De unde să știi eu ce mistere ascunde viața asta? Dacă delfinii știau mai multe decât mine? În momentul acela, simțeam că nimic nu mă mai poate surprinde.

I-am zărit nava în timp ce se întorcea. Liza era la timonă, cu Milly lângă ea, fremătând de nerăbdare să ajungă la țarm. Avea barca plină de turiști, majoritatea taiwanezi. Oamenii se aplecau peste balustrade, curioși să afle de ce ne apropiaserăm de ei, unii dintre ei fotografiind de zor delfinii care veneau în urma noastră.

Ne văzu și viră spre noi. Soarele îi bătea din spate, iar părul îi strălucea ca un nimb de foc.

– Ce s-a-ntâmplat? strigă.

Uită să o mai certe pe Hannah că nu își pusese vesta de salvare: când ne văzu pe toți trei, înghesuiți pe bărcuța aceea, își dădu seama că ne aflăm acolo dintr-un motiv întemeiat.

M-am uitat la Mike, care îmi făcu semn din cap. M-am pus pe strigat, dar n-am apucat să îmi duc ideea la bun sfârșit, căci mă bufni plânsul. Am început să mă bâlbâi. După mai multe tentative și smiorcăieli în batista lui Mike, am reușit să mă fac auzită.

– E vie, Liza. Letty e în viață.

Liza se uita când la mine, când la Mike. Deasupra noastră, se roteau doi pescăruși și cârâiau, parcă luându-mă în zeflema.

– E adevărat! Letty e în viață! A văzut-o sora lui Mike. E cât se poate de vie!

Am fluturat poza pe care o scosese Mike la imprimantă, însă vântul mi-o înfășură pe mână, iar Liza era oricum prea departe pentru a distinge ceva.

– De ce îmi spui asta? îmi zise, cu o voce îndurerată. Întoarse capul spre pasagerii care urmăreau întreaga scenă cu mare atenție. Se făcuse albă ca hârtia. La ce te referi?

Ținându-mi cu greu echilibrul, am întins fotografia și am ridicat-o deasupra capului, cu ambele mâini, ca pe un banner.

– Uită-te! am strigat. Uită-te! Te-au mințit! Ticăloșii te-au mințit cu nerușinare! N-a murit în accidentul de mașină! Letty e vie și va veni acasă!

Turiștii tăceau mâlc și, intuind că este o ocazie memorabilă, câțiva taiwanezi izbucniră în aplauze. Așteptam toți trei, cu chipurile luminate de bucurie și nerăbdare. În momentul în care pescărușii ne părăsiră, continuându-și traiectoria prestabilită, Liza înălță ochii spre cer și leșină.

Mike mărturisi că, până în ziua aceea, nu realizase cât de mult își iubește sora. Conversația dură trei ore, timp în care Liza, încă palidă de emoție, nu se dezlipise de Mike. Monica îl informă că avusese o întrevedere cu Steven Villiers la biroul acestuia și că, odată ce se văzuse acolo, cu ceașca de ceai în mână, îi spusese că cercetează o poveste despre un consilier respectat care îi spusese iubitei lui că fiica ei murise, ca să se poată despărți de ea mai ușor. Un consilier care își agresase în mod constant iubita, până când aceasta îl părăsise, temându-se pentru viața ei. Iubita păstrase fotografiile rănilor suferite, care fuseseră confirmate de un medic. E drept că ultima parte era o minciună, dar, din spusele ei, era deja extrem de înfierbântată și voia să fie sigură de izbândă. Îmi plăcea de Monica Dormer.

Cel mai surprinzător lucru la toată afacerea asta era cât de ușor cedase un individ de teapa lui Villiers. Inițial, amuțise, după care o întrebase: „Ce doriți de la mine?” Se căsătorise, avea doi fii, iar, când Monica îl amenințase că, într-un fel sau altul, Letty va afla despre fapta sa, își dăduse seama din glasul lui că se aștepta de mult să poarte acea conversație. Ajunseseră la o înțelegere: dacă el lăsa fata să se întoarcă la mama ei, toată discuția rămânea între ei. Villiers acceptase un pic cam ușor, ceea ce îi dăduse de înțeles că nu erau tocmai o familie fericită.

Iar acum urmează partea cea mai interesantă. Aflase de ani buni unde este Liza – probabil datorită legăturilor lui cu poliția ori, poate, prin intermediul unui detectiv particular. Ironia sortii făcuse ca și el să se ascundă de ea, la fel cum ea se ascunsese de el. Îi mărturisise că

mama lui îi spusese Lizei că fata murise, pe de o parte, pentru că la momentul acela nu îi dădeau șanse de supraviețuire, pe de altă parte, ca să îi facă în ciudă. Când descoperiseră dispariția Lizei, hotărâseră că e mai bine să nu îi spună adevărul, ca să scape mai ușor de ea. Femeia era mult prea imprevizibilă, o amenințare pentru cariera și viitorul lui, un obstacol în calea fericirii lui alături de bruneta elegantă Deborah. Și obținuseră ceea ce doreau. Potrivit Monicăi, Villiers avusesse măcar decența de a lua o mină ușor rușinată. Îi spusese că vrea să poată țină legătura cu fiica lui. În fond, era genul de bărbat căruia îi place să dea impresia că ține situația sub control. Monica îl asigurase că asta era posibil, în măsura în care va dori fiica lui.

Apoi, însoțiți de un avocat și cu un psiholog pediatru pregătit să intervină (sora lui Mike era puțin speriată, fiindcă nu avusese niciodată de-a face cu copii), merseseră acasă să o anunțe pe Letty că pleacă în vacanță. Totul se derulase rapid. Un pic prea rapid, spre îngrijorarea noastră, ținând seama de șocul pe care îl trăise copila la aflarea veștii că mama ei nu o abandonase. Monica îi mărturisise lui Mike, cu o nesiguranță care nu îi stătea în fire, că se temuse până în ultima clipă că Villiers se va răzgândi.

Erau atâtea minciuni pe care Letty trebuia să învețe să le respingă, atât de multe secrete. Din spusele surorii lui Mike, era o fată isteasă, care dorea să știe tot ce se întâmplase. Era noapte acolo acum, și o lăsaseră să se odihnească, dar Monica promisese că dimineață – seară la noi – ne va suna, iar Liza își va auzi fiica după cinci ani. Copilul ei, puiul ei, înviat din morți.

Aseară, când i-am dat drumul lui Milly să își facă plimbarea nocturnă, am observat că era lumina aprinsă în Muzeul Vânătorilor de Balene și am bănuțit imediat cine e acolo. De cele mai multe ori, nu mă obolesc să încui ușa – nu e nimic de valoare înăuntru, iar Milly ne-ar da de veste dacă ar intra vreun musafir nedorit.

Liza și Hannah vorbeau la telefon la etaj și aveau nevoie de intimitate, așa că am luat două sticle de bere și am pornit spre muzeu. Probabil și el, ca și mine, simțea că e de prisos. Hannah și Liza trebuiau lăsate să își savureze bucuria în liniște. Puteam fi fericiți pentru ele,

ba chiar extaziați, dar adevărul este că, necunoscând-o pe Letty, nu aveam cum să simțim decât o părțică din ceea ce simțeau ele. Îmi era rușine să rămân în casă câtă vreme discutau la telefon, mi se părea că trag cu urechea la discuția intimă dintre doi îndrăgostiți.

În plus, eram curioasă să aflu mai multe despre un lucru pe care Liza mi-l spusese în ziua precedentă, înainte ca viața ei să se schimbe încă o dată din temelii, și anume că exista posibilitatea ca proiectul să nu se mai realizeze. Nu era nimic sigur și nu avea voie să sufle o vorbă până când nu primea confirmarea. Îmi mărturisise, totuși, că e meritul lui Mike, apoi mă anunțase posomorâtă că el urma să plece definitiv a doua zi, fără a-mi da alte amănunte.

Inițial, el nu mă auzi. Ședea cocoțat pe una dintre grinzile putrede ale lui *Mauii II*, cu o mână așezată pe lemn și umerii plecați, de parcă ar fi purtat o povară imensă pe ei. Ținând cont de reușita lui, afișa o atitudine nefirească.

Milly se strecură pe lângă mine și fugi spre el, dând din coadă.

– Bună, îmi zise și ridică privirea.

Ședea exact sub bec, și fața îi era brăzdată cu umbre lungi.

– Mă gândeam că ți-ar prinde bine, am zis, întinzându-i o bere.

M-am așezat pe un scaun, la câțiva metri de el, și mi-am deschis sticla.

– Ciudat gest din partea ta, îmi zise.

– Toate-s ciudate azi, i-am răspuns.

Ne-am băut berile în tăcere. Ușile hambarului erau larg deschise și, prin ele, deslușeam țărnul întunecat, farurile îndepărtate ale automobilelor și ale bărcilor pescarilor care se pregăteau să iasă în larg. Viața liniștită și monotonă din Silver Bay își urma cursul, așa cum făcea de o jumătate de veac. Încă nu îmi venea să cred ce aflasem – că Mike ne putea trage înapoi de pe marginea prăpastiei. Nu îmi venea să cred că ni se oferea șansa de a mai trăi o vreme netulburați.

– Mulțumesc, i-am zis. Ți mulțumesc, Mike.

Ridică ochii de la sticla de bere.

– Pentru toate. Habar n-am cum ai reușit, dar îți sunt recunoscătoare.

Când lăsă capul din nou în pământ, mi-am dat seama că nu e în apele lui. Expresia sumbră și gânditoare de pe chipul lui îmi dădu de înțeles că nu se retrăsese acolo pentru a nu o stingheri pe Liza: era acolo fiindcă simțea nevoia să fie singur.

Am rămas lângă el, așteptând răbdătoare. La vârsta mea, știu că prinzi mult mai mulți pești dacă stai cuminte și taci.

- Nu vreau să plec, spuse el, dar e singura cale de a opri proiectul.

- Nu pricep.

- Am avut de ales și... n-am putut să las decizia pe umerii ei. Viața a silit-o deja să ia destule hotărâri grele.

Era atât de copleșit de toate emoțiile pe care le ținea în el, încât aș fi jurat că încremenise.

- Am vrut să știi asta, Kathleen. Indiferent ce veți auzi de-acum încolo, indiferent ce veți auzi despre mine, vreau să știe că am iubit-o.

Simțeam că mă arde privirea lui. Intensitatea ei îmi dădea o senzație de disconfort.

- Nu vreau să-ți faci o părere proastă despre mine, îmi spuse, cu o voce stinsă, dar am promis...

- Chiar nu poți să-mi spui ce se petrece?

Clătină din cap.

Nu voiam să-l forțez. Poate că sunt demodată, dar, din punctul meu de vedere, bărbatul se simte prost dacă îl obligi să vorbească prea mult despre sentimentele lui.

- Mike, i-am zis, ai salvat-o pe Liza. Mi-ai salvat ambele fete. E tot ce contează pentru mine.

- O să fie fericită, nu?

Evita să mă privească în ochi. Aveam o presimțire nefastă în legătură cu motivul comportamentului său.

- O să fie bine. O să aibă fetele lângă ea.

Se ridică și începu să se plimbe agale prin sală, cu spatele la mine. Abia atunci am realizat cât de mult regretam că pleacă. Oricât de mult rău ne făcuse, își îndreptase greșeala cu vârf și îndesat. Nu sunt o fire romantică - Dumnezeu mi-e martor, iar Nino Gaines v-o poate confirma -, dar sperasem ca relația lui cu Liza să aibă parte de un final fericit. Îmi dădeam seama acum că este un bărbat cumsecade și că sunt

puțini oameni ca el pe lume. I-aș fi spus și lui asta, dar mă temeam să nu îl pun într-o situație și mai jenantă.

Se opri în dreptul pozei mele cu rechinul. Când am simțit că apropierea mea nu îl mai tulbură la fel de mult, m-am ridicat de pe scaun și m-am dus spre el.

Iată-mă în aceeași ramă veche, cafenie și îngălbenită de vreme. Iată-mă flancată de tata și de domnul Brent Newhaven și de firele lor invizibile. Iată-mă zâmbind la cameră, o tânără de șaptesprezece ani, în costum de baie, pregătită să mă urmărească până la moarte.

Am tras aer în piept.

– Vreau să-ți spun un secret, am zis. Nu eu am prins afurisitul ăla de rechin.

Se întoarse spre mine, curios.

– Chiar așa e, am continuat. Partenerul tatei l-a prins. S-a gândit că ar da mai bine și hotelul ar avea mai mult de câștigat de pe urma publicității dacă am zice că l-am capturat eu. Am mai luat o înghițitură de bere. Nu mi-a plăcut deloc să mint. Nici acum nu-mi place că am făcut-o. Dar am înțeles ceva între timp. Dacă n-aș fi fost de acord, hotelul n-ar fi rezistat mai mult de cinci ani.

– Sau putea fi o clădire cu șase etaje în ultimii douăzeci, replică Mike, ironic.

M-am întors spre fotografia de pe perete.

– Uneori, am zis, minciuna e cea mai bună cale de a-i cruța pe cei din jur de durere.

Am pus o mână pe brațul lui Mike Dormer și am așteptat până când putu să se uite din nou la mine. Dădu din cap spre ușa deschisă, parcă spunându-mi că ar trebui să plecăm. Am aruncat o privire spre casă. În dormitorul Lizei, lumina era încă aprinsă.

– Știi ceva? am zis, ieșind în bezna de afară. N-am văzut niciodată un rechin-tigru în golful nostru. Absolut niciodată.

– S-a nimerit să găsească fix Greg unul, spuse Mike și închise ușile în urma noastră.

– N-ai înțeles, spuse Doamna-Rechin.

Capitolul 27

MIKE

Aveam o valiză și jumătate, iar spațiul gol din ele era atât de mare, încât mai că aș fi putut să o înghesui pe una în cealaltă. Golul acela parcă îmi oglindea starea de spirit. Aș fi unicul pasager, mi-am zis, sancționat vreodată pentru că nu a atins greutatea maxim admisă. Dintr-un motiv neștiut, de când mă aflam acolo, renunțasem la jumătate din garderoba mea, și nu purtam decât două perechi de blugi, un tricou și, poate, o pereche de pantaloni scurți, în zilele foarte călduroase. Nu prea aveam cu ce mă lăuda din acea perioadă frământată a vieții mele, mi-am zis, în timp ce le aranjam pe pat. Mă gândeam că le-aș putea cumpăra părinților mei o grămadă de cadouri de la magazinele duty-free.

Nu voiam să iau impermeabilul cu mine: îmi amintea prea mult de locurile acelea și nu aveam chef să mă trezesc uitându-mă la el într-un cadru nepotrivit. Nu îmi luam nici costumele pe care le donasem magazinului de vechituri din Silver Bay. Am lăsat tricoul pe care îl purtam în ziua în care Liza venise pentru prima oară în patul meu și puloverul pe care i-l împrumutasem în noaptea în care stătuserăm singuri afară până la ora două dimineața, și pe care speram în taină că va dori să îl păstreze. Am lăsat și laptopul: l-am pus în salon, pentru Hannah, știind că ei îi va fi de mai mare folos. În plus, nu mă înduram să le răpesc Lizei și lui Hannah acea fotografie digitală, deși, cel mai probabil, Letty avea să se întoarcă la ele în doar câteva ore.

Poate părea ciudat, dar m-aș fi simțit ca și când le destrămam familia din nou. Stăteau amândouă în fața pozei cu orele, discutau, comparau trăsăturile lui Hannah cu cele ale lui Letty și analizau toate asemănările și deosebirile dintre ele.

Liza ieșise pe *Ishmael* – ultima excursie înainte ca și ele două să plece spre aeroport. Nu ne văzuserăm aproape deloc din ziua precedentă și mă întrebam dacă nu cumva e mai bine pentru amândoi să ne despărțim discret, fără să ne luăm adio pentru totdeauna. Mă consolam cu gândul că vor fi ocupate: după-amiază, aveau de terminat camera lui Letty. Hannah fusese învoită o zi de la școală, astfel că își petrecuseră toată seara văruind și schimbând draperii, decorând dormitorul cu tot soiul de obiecte care îi plac unei fete de zece ani și aranjând delfinii lui Letty. Hannah era chiar acolo acum, cu muzica dată la maximum, și lipea afișe pe care, mai apoi, se răzgândea și le dezlipea. „Crezi că englezilor le place trupa asta? Ce le place englezoaicelor?” mă tot întreba agitată, de parcă eu știam. De parcă ar fi avut vreo importanță.

Urmăream totul de la distanță, neputând să le împărtășesc fericirea, căci eram prea covârșit de durerea pierderii pe care aveam să o sufăr. Poate că îmi vor simți dorul puțin, dar le aștepta o bucurie mult mai mare și o viață întreagă împreună. Eu eram singurul care va vărsa lacrimi în seara aceea. M-am uitat la golful micuț, la munții din zare și la acoperișurile răzlețe din Silver Bay. Ascultam ciripitul păsărilor, zumzetul motoarelor, muzica lui Hannah care bubuia deasupra mea, și mă simțeam ca și când aș fi fost smuls din căminul meu. Ce mă aștepta la întoarcere? O femeie pe care nu eram convins că o pot iubi și un oraș care mă sufoca.

Mă gândeam că mi-aș putea reaminti fosta mea viață când voi merge prin barurile și restaurantele pe care le frecventasem cândva, când voi pălăvrăgi cu vechile cunoștințe, când mă voi strecura pe străzile aglomerate și mă voi întoarce la muncă, într-o clădire anonimă de birouri. M-am gândit la Dennis, care, fără îndoială, mă va convinge să revin la firmă – în definitiv, ce opțiune aveam? Apoi, mi-am imaginat cum stau în tren, îmbrăcat într-un costum nou, și închid ochii și mi-o imaginez pe Hannah alergând pe plajă împreună

cu Milly. M-am gândit la zâmbetul Vanesei, la parfumul ei, la pantofii ei cu toc înalt, la apartamentul nostru elegant, mașina mea sport, la toate aspectele fostei noastre vieți, și am realizat cu amărăciune că nu înseamnă nimic pentru mine. Voiam să rămân aici. Fiecare celulă a mea voia să rămână aici.

Partea cea mai grea era că încă o plăceam pe Vanessa. Țineam la fericirea ei și la integritatea mea. Din aceste motive, era foarte important ca, dacă ea își respecta promisiunea, să o respect și eu pe a mea.

Îmi repetam acele cuvinte în minte de câteva sute de ori pe zi. Apoi, mă închipuiam peste câteva luni, stând treaz noaptea, urmărit de chipul Lizei, de zâmbetul ei trecător și privirea iscoditoare. Mă închipuiam afundându-mi fața în singurul tricou care îi mai păstra parfumul. Mă închipuiam făcând dragoste cu o persoană al cărei trup nu se armoniza cu al meu.

Termină, m-am muștrat, în timp ce mă îndreptam spre mașina închiriată ca să o mut în fața hotelului. Liza va fi împreună cu fetele ei, iar eu voi avea grijă să aibă un viitor liniștit. Două obiective îndeplinite din trei erau un rezultat excelent. Am tras la ușa principală și am rămas cu privirea pierdută pe bordul mașinii. Mă obișnuisem, în sfârșit, cu schimbătorul de viteze și, în clipa în care am oprit motorul, lucrul acesta atât de neînsemnat mă tulbură mai mult decât orice.

Aveam avion abia a doua zi dimineață, dar, cum stăteam acolo, năpădit de gânduri, am decis că era mai bine să plec imediat. Opresc în oraș și închiriez o cameră peste noapte. Dacă mai stăteam acolo o oră, riscam să mă răzgândesc. Într-adevăr, ratam întâlnirea cu sora mea și fericita reuniune, dar știam că Monica mă va înțelege. Dacă rămâneam până a doua zi, dacă mă amăgeam, fie și cinci minute, că fac parte din noua familie, riscam să îmi încalc promisiunea.

Am coborât din mașină și m-am uitat spre șoseaua de unde venea un scârțâit cunoscut. Camioneta lui Greg intră pe alee și opri brusc la doar câțiva centimetri de mașina mea, în zdrăngănitul geamandurilor și plaselor de pescuit din portbagaj.

Se dădu jos și își trase chipiul peste ochi.

- Am auzit vestea despre cea mică. Incredibil! In-cre-di-bil!

- Veștile circulă repede, am zis.

Era doar o platitudine; cu o seară înainte, Hannah dăduse fuga la debarcader și îi anunțase pe toți marinarii. Oamenii nu cunoșteau întreaga situație, dar știau că Liza avea o fiică în Anglia care urma să se întoarcă la ea și aveau înțelepciunea de a nu căuta să afle mai mult decât ceea ce li se spusese. Nu în mod fățiș, cel puțin.

– Sosește mâine-seară, nu?

Am încuviințat din cap. Greg scoase un pachet de țigări din buzunar și își aprinse una.

– Frumos gest din partea ta, amice. N-o să mă prefac că-mi ești simpatic, dar nici nu mă pot lua la harță cu un om care învie copii din morți.

Trase lacom din țigară. Preț de un minut, am rămas amândoi cu privirile ațintite spre Debarcaderul Balenei, unde era ancorată doar barca lui Greg.

– Mulțumesc, am spus, într-un final.

– Mda.

În spatele nostru, din hotel, răsună țârâitul telefonului. Probabil vreun client viitor. Nu avea cum să fie Monica – era în avion de câteva ore. Kathleen se oferise să o găzduiască oricât dorea să rămână. Măcar atât putea face pentru a o răsplăti, spunea ea, radiind de fericire. Mă simțeam deodată invidios pe sora mea. Mâine-seară, va dormi în camera pe care o consideram a mea. Silver Bay va deveni una dintre amintirile ei. O scurtă și stranie perioadă din viața mea pe care o voi rememora nostalgic; atâtea întrebări și presupuneri la care nu îmi permiteam să meditez prea adânc.

În vreme ce mă gândeam la sora mea, mi-am amintit de bagaje și am intrat în hotel să le iau. La ieșire, l-am găsit pe Greg încă rezemat de camioneta lui. Se uită curios la valize, apoi la mine.

– Pleci undeva?

– La Londra, am răspuns, încărcându-le în portbagaj, după care l-am trântit cu putere.

– La Londra, în Anglia?

Nu m-am obosit să-i răspund.

– Stai mult?

Aș fi vrut să-l mint, dar ce rost avea? Va afla oricum adevărul în curând.

- Da.

- Nu te mai întorci? Întrebă, după un lung moment de gândire.

- Nu.

Se luminează pur și simplu la față. Își trăda emoțiile exact ca un copil.

- Hm. Nu te mai întorci. Păcat. Pentru tine, vreau să zic.

L-am auzit cum pufăie iar din țigară și i-am simțit zâmbetul din glas când îmi spuse:

- Dintotdeauna mi-ai părut un ciudat, amice. În sfârșit, acum am dovada.

- Ești un adevărat psiholog, am replicat, strângând din dinți.

Voiam să plece odată.

- Așadar, ne părăsești? Sunt sigur că ai luat decizia bună. Cel mai bine e să stai acolo unde ți-e locul, n-am dreptate? Liza o să-și revină. Bănuiesc că o să fie complet schimbată acum. Mult mai fericită decât înainte. Stai liniștit, o să am grijă să primească suficientă... atenție.

Se uită la mine pe sub sprânceană, fără a-și putea masca veselia. Dacă nu mă temeam că ne-ar putea vedea Hannah, i-aș fi tras un pumn în mutra aia de prost. Îmi dădeam seama că abia așteaptă. De câteva săptămâni, tot încerca să mă provoace la bătaie.

- Din câte-mi amintesc, Greg, i-am răspuns calm, nu s-a arătat interesată de persoana ta.

Trase un ultim fum din țigară și o aruncă pe jos.

- Ei, amice, eu și Liza ne cunoaștem de mult. Sunt bărbat în toată firea. Din punctul meu de vedere, tu n-ai fost decât o distracție de moment. Un punctuleț pe bătrânul radar, îmi zise, apropiindu-și arătătorul cam la un centimetru de degetul mare.

În clipa aceea, am uitat de orice politețe. Noroc că ieși Kathleen din casă.

- Mike! mă strigă ea, supărată. Ce faci cu valizele alea? Parcă stă-teai până mâine?

Mi-am dezlipit privirea de la Greg și m-am dus spre ea.

- Aștept un telefon. După aceea, cred că o iau din loc.

Se uită la mine, apoi la Greg.

- Nu te uita la mine, spuse el, cu un rânjet larg. Am făcut tot ce-am putut ca să-l conving să mai stea.

- Vii puțin înăuntru? îmi zise Kathleen.

- Puteți să faceți abstracție de mine, zise Greg.

- Întotdeauna am făcut.

Am urmat-o în salon.

- Nu poți pleca acum, îmi spuse, cu mâinile în șold. N-ai apucat s-o vezi pe Letty. Nu ți-ai luat la revedere de la nimeni. Aveam de gând să dau o mică petrecere în cinstea ta diseară.

- Ești foarte drăguță, Kathleen, dar cred că e mai bine să plec.

- Nu aștepti măcar până se întoarce Liza, să-ți iei rămas-bun de la ea?

- Mai bine nu.

Mă țintuia cu privirea, dar nu îmi dădeam seama dacă fața ei exprimă compasiune ori frustrare.

- Chiar nu mai poți rămâne un pic? Doar până la prânz?

Mă străduiam să îmi păstrez luciditatea în bubuiala muzicii care se revărsa de la etaj, iar inima îmi bătea cu putere în piept din pricina emoțiilor pe care încercam să le reprim. O auzeam pe Hannah fredonând ușor fals cu glăsciorul ei ascuțit. Am făcut un pas înainte și am întins mâna.

- Îți mulțumesc pentru tot, Kathleen, am spus. Dacă mă caută cineva la telefon după-amiază, dă-i, te rog, numărul meu de mobil. Vă sun imediat ce aflu ceva sigur despre proiect.

Se uită la mâna întinsă, apoi, la fața mea. Îmi era greu să o privesc în ochi. După aceea, mă prinse în brațe și mă strânse cu o forță neașteptată pentru o persoană de vârsta ei.

- Să mă suni, îmi zise, cu nasul băgat în umărul meu. Vreau să știu de tine. Nu e nevoie să aibă legătură cu proiectul. Sună-mă oricând.

Am părăsit încăperea și hotelul și m-am urcat în mașină înainte ca tristețea din glasul ei să mă facă să mă răzgândesc.

Am condus lent pe șoseaua de coastă, dar nu din pricina asfaltului crăpat și denivelat, ci pentru că mi se părea că îmi intrase ceva în ochi și îmi împăienjenea privirea. Când am ajuns la Debarcaderul Balenei, m-am oprit puțin ca să mi-i șterg, sperând, împotriva voinței mele, să

Îl văd pe *Ishmael* că intră în golf, să zăresc pentru ultima oară silueta zveltă, părul răsfirat de sub chipiu și câinele. O singură privire, înainte ca viața mea să pornească pe un alt drum, la capătul celălalt al lumii.

Dar nu se vedeau decât apa scânteietoare, geamandurile care marcau culoarele pentru bărci și, în depărtare, dealurile acoperite de pinii ce se contopeau cu cerul albastru.

Nu știam ce va spune când se va întoarce acasă și va descoperi că am plecat. Nu găsisem puterea de a-i lăsa o scrisoare: dacă i-aș fi spus ce simt, ar fi însemnat să îi spun adevărul, și nu puteam face asta. Ai procedat corect, mi-am zis, și am repornit pe șoseaua de coastă. Măcar o dată în viața ta, ai procedat corect.

Mi se întâmplase atât de rar să acționez cum se cuvine, încât nu știam dacă groaza pe care o resimțeam era emoția normală în astfel de situații.

Intrasem pe autostradă de douăzeci de minute, când îmi sună mobilul. Am tras pe banda de urgență și m-am scotocit în buzunarul jachetei.

– Mike? Sunt Paul Reilly. M-am gândit că ar fi politicos din partea mea să te sun. Ești primul care merită să afle că proiectul a fost oprit.

Reușise. Am eliberat un oftat prelung, poate de ușurare că Vanessa își respectase promisiunea, ori poate de resemnare că acum trebuia să mă țin și eu de cuvânt.

– Ce pot să spun? am zis, în momentul în care trecu în viteză un camion și îmi zgâlțâi mașina. Știu că avem păreri diferite, dar chiar mă bucur. Bundaberg e o variantă mai bună.

– Nu sunt de acord. Chiar am crezut că proiectul va fi un ajutor important pentru zona noastră.

– Aveți un lucru rar aici, domnule Reilly, am spus. La un moment dat, dumneavoastră și cealaltă jumătate a locuitorilor din Silver Bay veți înțelege asta.

– E destul de ciudat să oprești lucrările într-un stadiu destul de avansat. Doar ce-au turnat fundația săptămâna asta, zise el pe un ton resemnat. Dar n-ai cum să te pui cu oamenii care vin cu banii.

– Beaker o fi studiat piața, am răspuns. Dacă au ajuns la concluzia că Bundaberg e o soluție mai bună...

– Beaker? N-a fost decizia lui Beaker.

– Poftim? Puteți repeta?

Mașinile și camioanele treceau în goană pe lângă mine și mă asurzeau.

– Investitorii s-au răzgândit. Finanțatorii. N-au mai vrut să continue din cauza amplasamentului.

– Nu pricep.

– Se pare că s-au speriat de rechin. Când au auzit de toate articolele din presă și avertismentele de a nu intra în apă, i-a apucat frica, spuse el și oftă. Bănuiesc că și-au dat seama că va fi greu să-i convingă pe oameni să practice sporturi nautice, dacă lumea crede că sunt rechini prin preajmă. Dacă e să mă-ntrebi pe mine, e o exagerare grosolană. Se simțea dezamăgirea în tonul lui. Se vede treaba că englezii își pierd mințile când aud cuvântul „rechin“, adăugă.

De ce s-o fi dus Vanessa la Vallance mai întâi? m-am întrebat.

– Mi-ați dat o veste surprinzătoare, domnule Reilly, am zis, încă nelămurit ce se întâmplase de fapt. Vă mulțumesc că m-ați sunat. Mă scuzați, dar trebuie să vorbesc cu cineva.

Am rămas câteva clipe nemișcat, aproape orb la mașinile care uruiau pe lângă mine. După aceea, am dat să scot laptopul din servietă, dar mi-am dat seama că nu e acolo. M-am uitat la valize, apoi am intrat din nou pe autostradă și am pornit în viteză spre cea mai apropiată ieșire.

– Dennis?

– Michael? Chiar mă-ntrebam când o să mă suni, vulpoi afurisit. M-ai sunat ca să-mi faci în ciudă?

Părea destul de afumat – era aproape unsprezece noaptea în Anglia și, cunoscându-l pe Dennis, dăduse deja câteva pahare pe gât. Sau chiar mai multe.

– Știi că nu e genul meu.

Vorbeam în timp ce conduceam, astfel că a trebuit să fixeze telefonul între ureche și umăr ca să pot vira în sensul giratoriu înapoi

spre Silver Bay. În vreme ce mă îndreptam spre hotel, iar mașina sălta peste gropi, mă gândeam absent cât va trebui să plătesc companiei de închirieri auto pentru suspensiile distruse.

– Da, am uitat că acum ești Maica Tereza. Ce vrei de la mine? M-ai sunat ca să-ți cerșești slujba înapoi?

Nu i-am dat atenție.

– Deci, unde se mută?

– Într-un orașel de lângă Bundaberg.

L-am auzit cum soarbe ceva.

– O să fie chiar mai bine. Aia de la Vallance sunt fericiți, Consiliul local ne susține în totalitate. Mergem după același plan. Ne oferă chiar și scutiri de taxe mult mai avantajoase. Sincer să fiu, Mike, ne-ai făcut un serviciu.

Nu era nimeni pe terasa hotelului. Am intrat pe ușa din față, am traversat holul până în salonul gol, cu telefonul la ureche, și m-am dus la laptop. Era exact unde îl lăsasem. La etaj, muzica lui Hannah urla în continuare. Bănuiam că nici măcar nu îmi observase lipsa.

– *Eu v-am făcut un serviciu?*

– Ai băgat spaima în Vallance după ce omul tău i-a bombardat cu povești despre rechini.

– *Omul meu?*

Ciudată treabă.

– Dennis... chiar nu...

– Cum naiba ai reușit? Ai angajat o acritură de la Greenpeace? mă întrebă, după care coborî vocea. Între noi fie vorba, ai luat o decizie genială să ne trimiți toate articolele alea despre rechini. Inițial, m-am infuriat rău – patru zile și patru nopți ne-am stors creierii ca să-i convingem pe cei de la Vallance să nu își retragă finanțarea. Dar acum, dacă stau și mă gândesc, îmi dau seama că n-am fi scos nici un ban dacă ridicam complexul într-o zonă plină de rechini. Mult mai bine să ne mutăm mai sus pe coastă. Hai, zi, cine-i individul? Și, mai important, cât te-a costat? Știe toată lumea că agitatorii profesioniști nu sunt deloc ieftini.

Nu pomenise un cuvânt despre Vanessa. L-am lăsat să vorbească și am pornit laptopul. M-am uitat peste e-mailurile trimise, încercând să-mi dau seama ce se întâmplase.

– Deci, Mike, care-i următoarea mișcare? îl auzeam întrebându-mă. Ai de gând să faci o profesie din asta? Să știi că m-am ținut de promisiune. Nici o firmă din Londra n-o să te angajeze.

M-am uitat în Outbox și am descoperit e-mailurile trimise companiei Vallance. Am deschis unul, am observat articolele scanate atașate și m-am pus pe citit.

– Acestea fiind zise, băiete, dacă vrei neapărat un loc de muncă, ți-oi găsi și ție o funcție pe undeva. Așa, ca favoare. N-o să se apropie de salariul pe care l-ai avut, cred că-ți dai seama.

„Stimate domn“, am citit, „vă scriu pentru a vă informa cu privire la pericolul de a avea loc atacuri de rechin în apropiere de noul *complex* Silver Bay...“

Am recitit fragmentul, uluit, apoi am trecut mai departe. Mă umflă râsul.

– Mike?

Ea reușise acolo unde eu eșuasem. Mai mult decât atât, reușise să facă ceea ce mie îmi păruse imposibil de realizat.

– Mike?

Muzica răsună și mai tare. O auzeam cântând și, ca să mă amuz, am ridicat telefonul încât să se audă și la capătul celălalt.

– Mike? repetă Dennis când am pus telefonul la ureche. Ce mama dracului sunt urletele alea?

– Urletele alea, Dennis, am spus, sunt agitatorul profesionist despre care vorbeai, angajatul acela scump, omul care răstoarnă proiecte de milioane de dolari. Îl auzi?

– Poftim? Ce tot îndrugi acolo?

– Este, am spus, râzând din nou, o fetiță de unsprezece ani.

Mai aveam un telefon de dat, așa că am ieșit din hotel, pentru că voiam să fiu sigur că nu mă deranjează nimeni. Am așteptat câteva secunde înainte de a forma numărul, inspirând miresmele care dăinuiau acolo de o jumătate de secol și care, cu un strop de noroc, aveau să mai dăinuie încă pe atât. Totuși, nu mă simțeam liniștit. Deocamdată.

– Văd că ți-ai îndeplinit promisiunea, am zis.

Scoase un găfâit ușor, parcă surprinsă că îmi aude vocea.

– Mike, spuse ea. Ai auzit, deci. Doar ți-am zis că o să-l opresc.

– Și te-ai ținut de cuvânt.

– Știi că întotdeauna obțin ceea ce vreau. Râse, apoi începu să îmi vorbească despre apartament, mă anunță că rezervase o masă, pentru seara în care mă voi întoarce, la un restaurant greu accesibil muritorilor de rând. De câte ori era emoționată, vorbea mai repede decât în mod normal. Am tras câteva sfori, dar avem masa rezervată pentru ora opt și jumătate. O să ai timp suficient să te odihnești puțin și să faci un duș.

– Cum?

– Cum am reușit să rezerv masa? Trebuie să cunoști persoana...

– Cum ți-ai convins tatăl să se răzgândească?

– Ei, ce, nu-l știi pe tata? Îl învârt pe degete. Mereu a făcut ce-am vrut eu. Deci, zbori cu Qantas? Mi-am luat liber de la serviciu ca să te pot aștepta la aeroport. Cred că mi-am notat pe undeva numărul zborului.

– Nu cred că a fost chiar floare la ureche, după cât s-a chinuit să îi convingă pe cei de la Vallance să investească.

– N-am făcut decât... să îi expun motivele pe care le-am discutat noi doi și, până la final, și-a dat seama că am dreptate, îmi răspunse, pe un ton în care se simțea o ușoară exasperare. Ascultă de sfaturile mele. Pe lângă asta, aveam celelalte variante deja pregătite, după cum bine știi.

– Cum au reacționat cei de la Vallance?

– Bine... Auzi, nu putem vorbi despre zborul cu care vii?

– N-are nici un sens.

– Nu vrei să vin să te iau? Voiam să-ți fac o surpriză, dar nu mai rezist să țin secretul. Ți-am cumpărat o Mazda nouă, cu două locuri. E aia pe care-ai comandat-o tu – am reușit să o iau de la dealer la prețul inițial. O să-ți placă la nebunie.

– Ness, nu mă întorc la Londra.

Am auzit un icnet scurt.

– Ce?

– De cât timp știai ce se întâmplă când m-ai sunat? Adineauri am verificat e-mailurile trimise de noi către Vallance, așa că presupun că știai de două-trei zile că proiectul urmează să se mute în altă parte.

Nu îmi răspunse.

– Și, ce te-ai gândit? De ce să nu profit de ocazie și să pozez în marea salvatoare? În felul ăsta, Mike o să-mi fie veșnic recunoscător.

– Nu-i adevărat.

– Credeai că n-o să aflu că n-a fost meritul tău? Ai impresia că sunt prost?

Se lăsă un lung moment de tăcere.

– Am sperat că... până când vei afla, vom fi atât de fericiți împreună, încât n-o să-ți mai pese.

– Relația noastră s-ar fi întemeiat pe o minciună.

– Uite cine e scandalizat de minciuni! Ai uitat de aventura cu Tina? Ai uitat cum ai păcălit oamenii pentru nenorocitul ăla de proiect?

– M-ai fi lăsat să mă întorc la Londra, să renunț la toată viața mea, dintr-o...

– Dintr-o ce, Mike? *Să renunți la toată viața ta?* Nu mai încerca să te victimizezi, Mike Dormer. În caz că ai uitat, îți amintesc că tu m-ai rănit pe mine.

– Tocmai de-aia nu mă mai întorc.

– Știi ceva? Nici măcar nu eram convinsă că vreau să ne împăcăm. Te-aș fi lăsat să te întorci ca să te pot da afară cu un șut în fund. Ești un mizerabil, Mike, un mizerabil și un mincinos. Era deja furibundă, iar gândul că o prinsesem cu minciuna o scotea și mai rău din minți. Îmi pare bine că știi. Îmi pare bine că ai aflat. M-ai scutit de un drum la aeroport. Sinceră să fiu, nu te-aș lăsa să mă mai atingi nici dacă...

– Mult noroc, Vanessa, i-am urat pe un ton glacial, în momentul în care vocea ei deveni și mai ascuțită. Îți doresc să ai o viață frumoasă.

Îmi țuiiau urechile când am închis telefonul.

Gata, se terminase.

M-am uitat la mobilul micuț din palmă, apoi l-am azvârlit cu putere în mare. Ateriză cu un plesnet ușor zece metri mai încolo. Am privit cum îl înghite marea și am simțit dezlănțuindu-se în mine o asemenea emoție, încât nu mi-am putut stăpâni un urlet.

– *Doamne!* am strigat, venindu-mi să lovesc cu pumnul în ceva, venindu-mi să fac roata ca un copil. *Doamne!*

– Nu cred că te aude, răsună o voce din spatele meu.

M-am întors și i-am văzut pe Kathleen și pe domnul Gaines așezați la masa marinarilor. Bărbatul purta un pulover albastru și pălărie cu boruri largi, și amândoi mă priveau calmi.

– Era grozav telefonul ăla, îi zise Kathleen. Tinerii din ziua de azi sunt groaznic de risipitori.

– Și foarte sensibili, adăugă domnul Gaines. Pe vremea noastră, nu se zbiera atât.

– Eu zic că hormonii sunt de vină, spuse Kathleen. Cred că îi pun și în apă acum.

M-am apropiat de ei.

– Camera mea, am zis, chinuindu-mă să îmi potolesc respirația. Se poate... se poate s-o mai păstrez un pic?

– Verifică-ți registrul, Kate, spuse domnul Gaines, aplecându-se spre ea.

– O să văd dacă e liberă. O să avem destui mușterii... de vreme ce suntem singurul hotel din zonă. Știi că nu-mi stă în fire să-mi bag nasul în treburile altora, zise ea, dar mi s-a părut că te aud *urlând* ceva.

Stăteam nemișcat, și bătăile inimii mi se mai domoliseră. Mă încerca un sentiment de recunoștință pentru cei doi bătrânei care râdeau de mine, pentru soarele cald, pentru marea cu scânteieri albastre și pentru vietățile care se puteau zbungui în voie în apele ei. Și pentru tânăra senină, cu șapcă jerpelită, plecată în căutarea balenelor.

Kathleen îmi făcu semn să iau loc și îmi împinse o sticlă de bere.

Am luat prima înghițitură cu adevărat delicioasă. Iubeam berea aia, mi-am zis, desprinzându-mi sticla rece de buze. Iubeam hotelul acela și golful micuț. Iubeam perspectiva viitorului meu, care mi se înfățișa în fața ochilor, cu venituri mai mici, adolescente țâfnoase, un câine nesuferit și o casă plină de femei dificile. Încă nu reușeam să înțeleg pe deplin importanța a ceea ce se întâmplase.

Kathleen îmi ghici gândurile.

– Să știi, îmi spuse, ducând o mână zbârcită la frunte, că în ultima vreme, sunt tot mai mulți oameni care apără rechinii. Spun că sunt

animale neînțelese. Că sunt rezultatul mediului în care trăiesc. Strâmbă din gură. Eu zic că rechinul e rechin. N-am întâlnit niciodată vreunul prietenos.

– Ai mare dreptate, zise domnul Gaines, încuviințând din cap.

M-am rezemat de spătarul scaunului, și toți trei am stat în tăcere o bucată de timp. În josul coastei, se vedea șantierul înconjurat de panouri lucioase care curând nu vor mai avea nici o utilitate. Auzeam muzica din camera lui Hannah, huruitul îndepărtat al unei bărci cu motor, foșnetul monoton și secretos al pinilor. Voi rămâne aici atât timp cât mă vor suporta. Iar gândul acela îmi dădu primul sentiment de mulțumire sufletească din viața mea.

– Greg n-a prins nici un rechin, nu-i așa? am întrebat.

Kathleen Whittier Mostyn, legendara Doamnă-Rechin, pufni în râs, un râset ca un lătrat fioros, apoi se întoarse spre mine, cu o privire oțelită.

– Un lucru am învățat în mai bine de șaptezeci de ani de viață, Mike. Dacă un rechin vrea să te muște, faci orice îți stă în putință ca să supraviețuiești.

Capitolul 28

HANNAH

Drumul de la Silver Bay până la aeroportul din Sydney durează trei ore și douăzeci și opt de minute, plus alte douăzeci de minute ca să găsești un loc bun de parcare. În cazul nostru, se mai adăugau patru opriri de câte cincisprezece minute, pentru că, din cauza emoției, îmi venea mereu să vomit. Stomacul încă îmi face probleme – așa se întâmpla de câte ori ieșeam cu barca să văd balenele –, și n-am reușit niciodată să o conving pe Yoshi că nu e vorba de rău de mare. Dar tușa K mă cunoștea și, de fiecare dată, îmi zicea să nu pun la suflet. Printre vărsături, am auzit-o când le spunea celorlalți că luase de acasă opt pungi de plastic și patru suluri de prosoape de hârtie, pentru orice eventualitate. Astfel, datorită avertismentelor ei, Mike hotărâse să pornim la drum cu o oră mai devreme.

Eram cinci persoane în mașină – Mike, mama, domnul Gaines, tușa K și cu mine. Domnul Gaines ne împrumutase mașina lui cu șapte locuri, după ce Mike ne atrăsese atenția că în mașina mamei nu ar fi încăput încă un pasager la întoarcerea acasă. În urma noastră, venea discret un convoi de camionete, încărcate cu plase de pescuit și undițe, care duhneau, probabil, a pește. De câte ori opream, opreau și ei, dar nu cobora nimeni. Stăteau și se uitau pe geam, de parcă nici n-o observau pe fata care vomita pe marginea drumului. În alte împrejurări, aș fi intrat în pământ de rușine.

Nimeni nu îndrăznise să se apropie prea mult, știind cât ține mama la intimitatea ei, dar toți voiau să ne fie alături. Mama nu se sinchisea de ei. Sinceră să fiu, cred că nici pe regina Angliei n-ar fi observat-o, dacă aceasta ar fi decis să asiste la eveniment. În ultimele douăzeci și patru de ore, nu scosese aproape nici un cuvânt, ci doar se uita la ceas și socotea și, din când în când, mă strângea de mână. Dacă n-o oprea Mike, cred că era în stare să se mute în sala de așteptare a aeroportului de acum două zile.

Mike calculase totul la perfecție. Chiar și cu opririle suplimentare, am ajuns la destinație cu un sfert de oră înainte să aterizeze avionul.

– Cele mai lungi cincisprezece minute din viața noastră, murmură domnul Gaines.

Plus încă cel puțin douăzeci, după socotelile lui Mike, ca să își ia bagajele și să treacă de controlul pașapoartelor. Cel mai greu minutele treceau pentru mama, care stătea precum o stană de piatră, cu mâinile încheștate pe balustradă, în vreme ce noi trăncăneam în jurul ei, cu ochii ațintiți la poartă. La un moment dat, mă strânse atât de tare de mână, încât mi se învinețiră degetele, și nu îmi dădu drumul până când nu interveni Mike. Tot el se duse de două ori la ghișeul companiei Qantas ca să se asigure că avionul nu se prăbușise.

Într-un final, exact când simțeam că mă apucă iar greața, începură să apară primii pasageri ai zborului QA2032. Priveam tăcuți și studiam fiecare siluetă care trecea prin ușile batante, ca să vedem dacă seamănă cu imaginea de pe foaia mototolită. Dacă nu venise? Am simțit că mi se oprește inima când mă străfulgeră acel gând. Dacă hotărâse să rămână cu Steven? Dacă o s-o așteptăm ore în șir, iar ea n-o să vină? Sau, mai rău, dacă a venit deja, iar noi n-am recunoscut-o?

Și, deodată, am zărit-o. Sora mea, aproape de o înălțime cu mine, cu părul blond al mamei și același nas coroiat ca al meu, ținându-se de mână cu sora lui Mike. Purta blugi și un hanorac roz și mergea încet, șchiopătând, parcă speriată de ceea ce avea să descopere. Sora lui Mike ne văzu și ne făcu semn cu mâna. I se vedea zâmbetul larg de la o poștă. Se opri puțin, îi spuse ceva lui Letty, care încuviință din cap, cu fața spre noi, după care iuțiră pasul.

Nici nu ajunseseră încă la poartă, că noi plângeam deja. Mama stătea tăcută lângă mine și tremura. Mătușa Kathleen repeta întruna „Slavă Domnului. Slavă Domnului“, cu nasul în batistă. M-am uitat în spate și am văzut-o pe Yoshi plângând pe umărul lui Greg, iar Mike mă ținea de umeri și abia își stăpânea lacrimile. Eu însă zâmbeam printre lacrimi, fiindcă știam că, uneori, viața e mai dreaptă decât ți-ai putea închipui și că totul se va termina cu bine.

Când Letty se apropie de noi, mama se strecură pe sub barieră și o luă la fugă, scoțând un suspin cum nu mai auzisem vreodată. Nu îi păsa ce cred cei din jur – ea și sora mea se priveau ochi în ochi, parcă atrase de o forță magnetică, ca și când nimic nu le-ar fi putut sta în cale. Mama o prinse în brațe și o trase la piept, iar Letty se agăță de părul ei, hohotind de plâns. Nu pot spune decât că amândouă păreau să fi regăsit ceva de mult pierdut. M-am repezit spre ele, urmată de mătușa Kathleen și de Mike. Îmi dădeam seama vag că oamenii care ne priveau își imaginau că era vorba doar de un copil care se întorcea acasă. Doar sunetul spunea o altă poveste. Sunetul pe care îl scoase mama când se prăbușiră pe jos, înconjurată de noi ceilalți, într-o dezlănțuire de mângâieri, sărutări și lacrimi.

Căci sunetul care ieși din pieptul mamei, în timp ce îmi legăna sora în brațe, fu atât de prelung, îndurerat și straniu, încât părea să cuprindă în el toată iubirea și suferința din lume. Reverberă în imensa sală de așteptare, răsfrângându-se din podelele lucioase și ziduri, oprind oamenii în loc și făcându-i să se uite curioși în jur. Era un sunet deopotrivă sublim și înfiorător. După cum avea să spună mătușa Kathleen mai târziu, amintea de cântecul balenelor cu cocoașă.

Epilog

KATHLEEN

Mă numesc Kathleen Whittier Mostyn și sunt o mireasă de șaptezeci și șase de ani. E de ajuns să rostesc aceste cuvinte, și mă pufnește râsul de ridicolul situației. Da, a reușit să mă prindă, până la urmă. Mi-a zis că vrea să mă știe aproape când o să dea ortul popii, ceea ce nu mi s-a părut a fi o pretenție exagerată de la o femeie, mai ales când aceasta știe că bărbatul respectiv a iubit-o o viață întreagă.

Nu mai locuiesc la hotel. Cel puțin, nu tot timpul. Eu și Nino nu am reușit să ne punem de acord în privința domiciliului: el insista că trebuie să fie aproape de podgoriile lui, eu i-am spus că n-am de gând să îmi trăiesc restul zilelor departe de mare. Așa că am decis să împărțim săptămâna între cele două case și, cu toate că oamenii din Silver Bay spun că suntem doi boșorogi scrântiți, aranjamentul acesta ne mulțumește pe amândoi.

Mike și Liza locuiesc la hotel, care e ceva mai elegant și mai primitiv decât pe vremea când îl administram doar eu. Mike și-a găsit o mulțime de preocupări care îi dau de lucru și mai aduc niște bani în casă, ca, de pildă, comercializarea vinurilor lui Nino, ceea ce nu mă pasionează din cale-afară, câtă vreme avem o sticlă de vin bun la cină. Din când în când, Mike vine cu câte o idee despre modul în care să ne creștem profiturile și producția, ori cu alte trăsni. Eu mă opun, dar ceilalți dau aprobator din cap, zâmbesc și așteaptă răbdători să își încheie pledoaria.

Vor apărea noi proiecte, noi amenințări, dar vom continua să luptăm. Doar că acum nu ne vom mai teme. Nino Gaines – sau mai

bine-zis soțul meu – a cumpărat fostul teren al familiei Bullen. Cădo-ul lui de nuntă pentru mine, după cum mi-a mărturisit. Un mic ajutor pentru fete. Nu vreau să mă gândesc cât l-a costat. El și Mike îi găsesc tot soiul de întrebuițări. Uneori, se duc împreună și se plimbă printre panourile decolorate, dar când vine vorba să se apuce de treabă, parcă le piere cheful amândurora. Eu îmi văd de îndeletnicirile mele obișnuite. Mă ocup de vechiul hotel de la marginea golfului și mă frământ de câte ori avem prea mulți oaspeți.

Se anunță o migrație abundentă. În fiecare zi, primim vești despre noi grupuri de balene, mame și pui, iar numărul turiștilor este cam același ca anul trecut pe vremea asta. Marinarii vin și pleacă; din când în când, apar fețe noi care deapănă aceleași povești marinărești, spun aceleași glume și își varsă aceleași nemulțumiri, seară de seară, pe băncile din fața hotelului. Yoshi s-a întors la Townsville ca să studieze protejarea balenelor, cu promisiunea că va reveni printre noi. Lance spune mereu că vrea să o viziteze, dar mă îndoiesc că o va face. Greg curtea-ză – deși e un cuvânt cam delicat – o barmaniță de douăzeci și patru de ani de la Asociația Veteranilor de Război, care se pare că îi plătește cu aceeași monedă cu care o tratează el. Vine tot mai rar pe la hotel, ceea ce îi convine de minune lui Mike.

Letty înflorește pe zi ce trece. E nedespărțită de Hannah, de parcă nu s-ar fi văzut de cinci zile, nicidecum de cinci ani. De câteva ori, le-am găsit dormind în același pat și am vrut să le mut, dar Liza mi-a spus să nu le deranjez.

– Lasă-le să doarmă, mi-a spus, privindu-le cum se țin în brațe. O să se sature repede să tot stea împreună.

Când vorbește, se simte o asemenea seninătate în glasul ei, încât nici nu-mi vine să cred că e aceeași persoană.

Primele săptămâni au fost mai ciudate. Ne purtam foarte atent cu fata, de teamă ca toate evenimentele și schimbările bruște intervenite în viața ei să nu îi fi lăsat sechele. Mult timp a stat lipită de mama ei, parcă speriată să nu fie din nou smulsă de lângă ea. Într-un final, am dus-o la Muzeul Vânătorilor de Balene, i-am arătat harponul meu și i-am spus că, dacă îndrăznește cineva să se atingă de fetele mele, o să-i dea socoteală Bătrânului Harry. A părut ușor mirată, dar cred că am reușit să o liniștesc puțin. Nino îmi zice uneori pe șleau că nu degeaba n-am avut copii.

S-a mai calmat după ce a vorbit cu tatăl ei, care i-a spus că nu are nimic împotriva ca ea să rămână aici și că o va lăsa pe ea să decidă

ce vrea să facă. Din momentul acela, a dormit bine – chiar dacă tot în patul surorii ei. Aici se încheie povestea. Sora lui Mike s-a ținut de cuvânt și nu a publicat articolul. Mike spune că, în realitate, e o poveste de dragoste – nu despre el și Liza, deși e suficient să îi vezi cum râd amândoi, ca să îți dai seama că se iubesc –, ci despre Liza și ficele ei. Uneori, ca să mă necăjească, îmi spune că e despre mine și Nino.

Eu îl contrazic. Dacă privești marea îndelung, cu toate toanele și furiile ei, cu frumusețea și sălbăticia ei, îți va dărui toate poveștile din lume – de dragoste și primejdie, și despre toate bucuriile și tristețile pe care ți le aruncă viața în plasă. Și, cu toate că uneori nu mâna ta este cea care învârte de timonă și ție nu îți rămâne altceva de făcut decât să mergi înainte cu încredere, totul se sfârșește cu bine.

Aproape în fiecare zi, în cazul în care Liza nu are prea mulți clienți, ies în larg ca să vadă balenele care se întorc la vechile lor surse de hrană. Inițial, am crezut că este modul prin care Liza își clădește familia și încearcă să îi unească, dar am înțeles rapid că toți sunt la fel de fascinați ca și ea. Nu e vorba doar de vietățile pe care le văd, după cum îmi spun ei. Ci și de ceea ce nu văd. Fetelor le place să privească balenele care se scufundă și să își imagineze că dedesubt există o întreagă viață, ferită de ochii oamenilor. Cântece revărsate în abis și pierdute pe vecie, relații care se leagă, pui îngrijiți de mame iubitoare. O lume în care noi și toate faptele noastre absurde sunt lipsite de importanță.

La început, Mike râdea de fanteziile lor, dar acum ridică din umeri și recunoaște: ce știe el? Ce știe oricare dintre noi? S-au văzut lucruri și mai bizare, mai ales în colțișorul nostru de lume.

Mă uit la ei patru cum aleargă spre Debarcaderul Balenei în lumina soarelui, și mă gândesc la sora mea și, uneori, la tata, căroră le-ar fi plăcut o asemenea poveste. („Credeam că aveți musafiri“, le spun, oriunde s-ar afla. „Dar, Doamne, cât de amarnic ne-am înșelat.“) Ei ar fi înțeles că aceasta e povestea unui echilibru imperceptibil; a unui adevăr care ne doare de câte ori vietățile acelea ne binecuvântează cu vizita lor, ca, de altfel, de câte ori ne deschidem sufletele – uneori, poți distruge un lucru minunat prin simpla ta prezență.

Și, câteodată, adăugă Mike răspicat, nu ai de ales. În special dacă vrei să trăiești cu adevărat.

Nu i-o mărturisesc niciodată, firește. Nu îi pot da această satisfacție. Dar trebuie să recunosc că, în cazul acesta, doar în cazul acesta, sunt de acord cu el.

Mulțumiri

Nu într-o ordine anume, le mulțumesc lui Meghan Richardson, lui Matt Dempsey și lui Mike, căpitanul de pe *Moonshadow V*, comunității de observatori de balene din Nelson Bay și tuturor membrilor echipajelor care și-au sacrificat timpul în august 2005 ca să discute cu mine despre comportamentul balenelor și viața pe mare. Țin să mulțumesc în egală măsură poliției din New South Wales pentru că mi-au explicat care sunt infracțiunile maritime pe care le „taxează” cu mai mare asprime.

Mulțumesc Hachette Livre (fostul Hodder) Australia și Noua Zeelandă, care m-au încurajat să scriu această carte: în special lui Raewyn Davies, Debs McInnes de la Debbie McInnes PR, Malcolm Edwards, Mary Drum, Louise Sherwin-Stark, Kevin Chapman și Sue Murra, precum și lui Mark Kanas de la Altour, care nu au ezitat nici o clipă să transporte la antipozi, într-un timp foarte scurt, o familie gălăgioasă de cinci persoane.

Îi mulțumesc, ca întotdeauna, lui Carolyn Mays, redactorul meu, care a reușit să își mascheze îngrijorarea în momentul în care am decis să abandonez cartea pe care o aștepta în favoarea acesteia de față, și Sheilei Crowley, impresara mea, pentru entuziasmul ei obișnuit și abilitățile sale de vânzare. Le mulțumesc Emmei Knight, lui Lucy Hale, Auriol Bishop, Hazel Orme, Amandei O’Connell și întregii echipe de la Hodder UK pentru eforturile lor și sprijinul pe care mi l-au acordat, precum și Lindei Shaughnessy, lui Rob Krait și tuturor celor de la A P Watt.

Dintre apropiații mei, țin să le mulțumesc lui Clare Wilde, Dolly Denny, Barbara Ralph și Jenny Colgan, pentru ajutorul și prietenia pe care mi le-au arătat într-un an atât de dificil. Sper că știți cât de recunoscătoare vă sunt.

De asemenea, le mulțumesc lui Lizzie și Brian Sanders, Jim și Alison Moyes, Betty McKee, Cathy Runciman, Lucy Ward, Jackie Tearne, Monicăi Hayward, Jenny Smith și tuturor celor de la Writersblock.

Dar, mai presus de orice, le mulțumesc lui Charles, Saskia și Harry, vântul care îmi suflă în pânze ori de câte ori mă poticnesc. Și lui Lockie, care ne-a demonstrat că perfecțiunea este un termen relativ.

Jojo Moyes, iulie 2006

Liza McCullen încearcă să fugă de trecutul ei, dar nu izbuteste să-l uite. Și totuși plajele pustii și comunitatea strâns unită din Silver Bay îi oferă libertatea și siguranța pe care și le dorește – dacă nu pentru ea însăși, măcar pentru fiica sa, Hannah. Totul până când Mike Dormer vine ca oaspete în hotelul mătușii sale, iar liniștea micii localități este spulberată. Englezul manierat, cu haine elegante și cu ochi tulburători, ar putea distruge tot ceea ce Liza s-a străduit atât de mult să protejeze: nu doar afacerea ei de familie și golful cu balenele pe care-i place să le observe, ci și convingerea că nu va mai iubi – că nu merită să mai iubească – niciodată.

„Dragostea nu a fost niciodată mai complicată decât în această poveste fascinantă.“

Daily Mail

„O carte încântătoare și emoționantă... Dialogurile și pasajele descriptive compuse de Moyes sunt savuroase.“

Glasgow Herald

Jojo Moyes este autoarea bestsellerurilor
Înainte să te cunosc, După ce te-am pierdut,
Fata pe care ai lăsat-o în urmă, Ultima scrisoare de dragoste,
Un bărbat și o femeie și În căutarea unui destin.

e
Book
disponibil

